

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN

EFENDİSİ

FİDYE

JOHN FLANAGAN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGELERİN

EFENDİSİ

FİDYE

JOHN FLANAGAN

ARALUEN ve KOMŞULARI MS. 643

Buz
Denizi

Kuzey
Gölleri

BATI OKYANUSU

SKANDIYA

Hallasholm

Doğu
Stepleri

SONDERLAND

Beyaz Fırtına
Denizi

Skoghill

TÖTONYAI

PIKTA

Dar
Geçit

ALPINA

Araluen Şatosu

La Rivage

Montsombre

ARALUEN

GALYA

KELTIKA

İBERYON

TOSKANO

ASLAVA

SONSUZ
OKYANUSU

K

Sakin
Deniz

Rostov
Denizi

ARRIDA

Will: Araluen Krallığı'ndaki Redmont Eyaleti'nde, Baron Arald'ın koruması altında büyüyen Will, Orman Muhafızı Halt'un çırağı olarak geçirdiği yılların ardından, artık tam teç- hizatlı bir Orman Muhafızı.

Halt: Gelmiş geçmiş en iyi Orman Muhafızlarından biri olan Halt, gölge gibi hareket edebilir, yayı ve oku kusursuz kullanır. Halt, yıllar önce Morgarath'ın ordusunun yenilmesinde de büyük pay sahibi.

Crowley: Orman Muhafızlarının Komutanı.

Horace: Yetimhanede yetişen iriyarı Horace, başta Will ile anlaşamasa da sonradan iyi dost olurlar. Kusursuz kılıç kul lanan Horace, bu ustalığı sayesinde genç yaşında şövalyelik payesine erişmiştir.

Alyss: Will'in yetimhaneden arkadaşı, ve Redmont Şato su Dışişleri Bölümü'nün başkanı olan Leydi Pauline'in çırağı. Alyss, artık eyaletler arasında Haberci olarak görev yapıyor.

Erak: Skandiya Yüce Kontu.

Svengal: Irak'ın ikinci kaptanı ve en yakın dostu.

Prences Cassandra / Evanlyn: Kral Duncan'ın kızı, bu macerada da kimliğini gizlemek için takma adla karşımıza çıkıyor.

Gilan: Halt'un eski çırağı. Esprili ve çok becerikli bir Orman Muhafızı.

Seleten (Wakir): Arridi ülkesindeki El Şebah vilayetinin yerel yöneticisi diğer bir deyişle Wakir. El Şebah önemli bir vilayet olduğu için, Wakir de kıdemli bir baronla, örneğin Arald'la, eşdeğer konumdadır.

Ömer ibn' Talüd: Koreş Bedülinleri'nin şeyhi (yöneticisi.)

Cielema: Şeyh Ömer'in eşi.

Yusal Makali: Yaptıkları baskınlarla etrafa korku saçan Tülagilerin komutanı.

Toshak: Irak'tan hiç hoşlanmayan ve Yüce Kontluğa göz diken bir Skandiyalı.

Teğmen Alum: Cesur bir Arridi askeri.

Haşan ibn' Taluk: Koreş Bedülinlere mensup bir genç.

- 6 -

öbetçi, karanlıkta bir hayalet gibi Araluen Şatosu'na doğ-

ru süzülen, koyu renk giysilere bürünmüş silüeti fark

N

edememişti.

Gece yarım ayın yarattığı ışık ve gölgelerin bir parçası ha line

gelen davetsiz misafir, hafif esintiyle kımıldayan ağaç ve bulutlara

karışmıştı sanki.

Nöbet noktası, devasa şatoyu çevreleyen surların ötesindeki dış

kordonda, güneydoğudaki kulenin yakınlarındaydı. Nöbetçinin

arkasında kalan hendekteki su, rüzgârla hafifçe dalgalanıyor ve

yıldızların karanlık suyun üstüne binlerce ışık noktacığı halinde

yansımasına neden oluyordu. Nöbetçinin karşısında ise şatonun

etrafını sarmalayan, içi meyve ağaçlarıyla dolu, bakımlı ve geniş

yeşil bir arazi bulunuyordu.

Şatodan uzaklaştıkça zemin, hafif bir eğim kazanıyordu.

Bahçenin içi, birinin ya da bir çiftin gözlerden ve yakıcı güneş ten

uzak, gölgesinde oturup dinlenebileceği ağaçlar ve kuytu yerlerle

doluydu. Ancak ağaçların uzun ve sık olmamaları, geniş bir saldırı

gücünü gizleyemeyecek kadar açık arazi bulun

- 7 -

JOHN FLANAGAN

masını sağlıyordu. Her an saldırıya uğrama tehlikesiyle karşı

karşıydılar. Bu nedenle güvenlikle insanların mahremiyet ve

dinlenme ihtiyacı arasında iyi bir denge sağlanmıştı burada.

Nöbet noktasının otuz metre solunda, geniş bir ağacın ke sık kütüğüne eklenmiş eski bir araba tekerleğinden ibaret bir piknik masası bulunuyordu. Masanın etrafına birkaç basit sıra yerleştirilmiş, yan tarafına ise öğleyin masaya gölgesi düşsün diye küçük bir ağaç dikilmişti. Şövalyelerle hanımlarının en sevdikleri piknik yeri burasıydı. Uzaktardaki ormanın karanlık kıyılarına kadar uzanan eğimli ve güzel, yemyeşil bir manzarası vardı. Her mevsim güneş alan bir noktaya yerleştirilmişti; tabii güneş gökte parladığı sürece.

Davetsiz misafir, masanın bulunduğu tarafa doğru ilerliyordu.

Koyu silüet, masanın kırk metre uzağındaki küçük ağaç grubunun gölgesine karışarak yüz üstü yere uzandı. Hedefine son bir bakış attıktan sonra, bir yılan gibi kıvrılarak gölgelerin içinden çıktı ve korunaklı masaya doğru hareketlendi.

Son derece özenli ve yavaş adımlarla ilerliyordu. Ani bir harekette bulunması halinde nöbetçinin onu fark edeceğini bilen, eğitilmiş bir izci olduğu ortadaydı. Yeşillikleri aşarken bulutların gölgeleriyle aynı anda hareket ediyor, kısa çimlerin üzerinde fark edilmeden ilerliyor, hareket halindeki bir diğer bulut gölgesini andırıyordu. Görülmemesini, koyu yeşil renkteki giysilerine de borçluydu. Siyahlara bürünmüş olsa, aşırı koyu gölgesi dikkat çekecekti. Oysa koyu yeşil, çimlerin ren- giyle mükemmel uyum sağlıyordu.

Masayla arasındaki mesafeyi geçmek, on dakikasını aldı.

Hedefine varmasına birkaç metre kala, nöbetçi bir hareketlen

FİDYE

me sezmişçesine -ya da içgüdüsel bir dürtüyle- irkildi. Bunun üzerine koyu silüet, olduğu yerde donakaldı. Ancak dönüp masadan yana bir göz atan asker, birkaç metre ötedeki koyu, hareketsiz silüeti fark etmedi bile.

Nihayet tehlikeli bir durum olmadığına karar veren nöbetçi, başını sallayıp ayaklarını yere vurduktan sonra önce sağa sonra sola doğru birkaç adım attı ve mızrağını sol eline alarak diğeriyle yorgun gözlerini ovuşturdu.

Yorulduğum ve çok sıkıldım, dedi kendi kendine, bir şeyler gördüğümü sanmam çok doğal.

Esneyen nöbetçi, ağırlığını tek ayağına verip arkasına yaslandı ve yüzünü ekşiterek derin bir nefes aldı. Bu gevşek gö rüntüsü, gündüz nöbetinde olsa yanına kâr kalmazdı. Fakat saat gece yarısını geçmişti artık ve nöbetçi çavuşun bir saat boyunca gelip onu kontrol edeceği yoktu.

Nöbetçi rahatlarken, karanlık silüet de son birkaç metreyi kat ederek masaya varmıştı. Hafifçe yükselip emekledi ve durumu gözden geçirdi. İrkilip ayaklarını yere vuran nöbetçi, masadan birkaç metre uzaklaşmıştı uzaklaşmasına, ancak yeterince uzağa gitmemişti.

Davetsiz misafir, beline bağlı duran uzun, deri kayışı çözdü ve ortasında yumuşak, deri bir kese bulunan sapanı çıkardı. Keseye

pürüzsüz, ağır bir taş yerleştirip hafifçe ayağa kalktı ve basit silahı

geniş bir çember çizecek şekilde yavaşça savurmaya başladı.

Bileğini hafifçe savurdukça giderek hızlanıyordu.

Nöbetçi gecenin içinden gelen garip gürültüyü fark etmişti. Ne -

redeyse duyulmayan, derin bir vızıltı şeklinde başlayan ses, adım

adım tizleşip güçleniyordu. Sesin şiddetindeki değişim öylesine

- 9 ~

JOHN FLANAGAN

yavaştı ki, onu tam olarak ne zaman fark ettiğini anlayamıyordu.

Bir tür haşere gibi bir ses çıkarıyor, diye düşündü... belki de bir

eşekansıydı. Gürültünün geldiği yönü anlamakta zorlanıyordu.

Birden aklına bir şey geldi. Nöbetçilerden biri, birkaç gün önce

benzer bir ses duyduğundan söz etmişti. Bunun bir...

GÜM!

Görünmez bir mermi, aniden mızrağının ucuna çarptı. Darbenin

etkisiyle gevşek tuttuğu silah, elinden kurtulup fırladı. Adamın eli

içgüdüsel bir şekilde kılıcının kabzasına gitti. Sol tarafından,

masanın arkasından ince bir silüet belirdiğinde, kılıcım kınından

kısmen çıkarmıştı.

Davetsiz misafir san saçlarını gizleyen koyu renkli kukule tasını

geriye atınca, alarm vermek için koparmaya hazırlandığı çığlık,

adamın boğazında donup kaldı.

“Sakin ol! Benim,” dedi yabancı. Sesinden, durumdan bü yük

keyif aldığı anlaşılıyordu.

Karanlığın içinde çınlayan kahkahaları ve kendine özgü sarı saçları, otuz metre uzaktan bile davetsiz misafirin Araluen Krallığı'nın prensesi Cassandra olduğunu ortaya koyuyordu.

- 10 -

4 6T~> u durum artık bir son bulmalı, Cassandra,” dedi Dun - J_Jcan.

Prenses, babasının öfkeli olduğunu görebiliyordu. Ofisin de, masasının gerisinde volta atmasından değilse bile ona Cassandra demesinden belliydi bu. Babası ona genelde Cass ya da Cassie diye seslenirdi. Kızının adının tamamını ise yalnızca ona çok sinirlendiğinde kullanırdı.

Ki bugün de çok sinirliydi Kral. Bütün sabah çalışması gerekecekti. Çalışma masasının üstü, dilekçe ve karar tutanakla rıyla doluydu. Tötonya'dan gelen ticaret heyeti, onlara zaman ayırmasını talep ediyordu ve bunların üstüne bir de kızıyla ilgili şikâyetlerle uğraşmak zorunda kalmıştı.

Cassandra, ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde öne doğru uzattı. Can sıkıntısıyla mahcubiyetini gösteren bir hareketti bu.

“Baba, ben yalnızca...”

“Yalnızca gece yarısından sonra bir hırsız gibi ortalıkta dolanıp masum bir nöbetçiyi takip ettin ve şu lanet olası sapanın-

~ 11 -

JOHN FLANAGAN

la adamcağızın ödünü kopardın! Attığın taş ya mızrak yerine o zavallıya isabet etmiş olsaydı?”

“Fakat etmedi,” dedi Cassandra kısaca. “Hedefimi vurdum.

Mızrağın ucunu hedeflemiştim.”

Kızını sert bakışlarla süzen kral, ona elini uzattı.

“Ver şunu,” dedi. Prenses onun neyi kastettiğini anlamayıp

başını eğince ekledi. “Sapanı diyorum. Onu bana ver.”

Konuşmadan önce kızının çenesine yerleşen kararlı ifade,

Duncan’ın gözünden kaçmamıştı.

“Hayır,” dedi Cassandra.

Duncan’ın kaşları çatıldı. “Bana karşı mı geliyorsun? Ben bu

ülkenin kralıyım.”

“Sana karşı gelmiyorum. Yalnızca sapanımı vermiyorum. Onu

kusursuz hale getirmek için tam bir hafta bizzat uğraştım. Hedefimi

kaçırmamak için aylardır aynı sapanla idman yapıyorum. Onu

parçalayıp at diye sana veremem. Üzgünüm.” Son kelime ağzından

bir an tereddüt ettikten sonra çıkmıştı.

“Ben aynı zamanda senin babanım da,” diye ısrar etti Duncan.

Cassandra başını sallayarak bu gerçeği kabullendiğini belli etti.

“Sana saygım sonsuz. Fakat Şu an öfkeliyim ve sapanımı sana vermem halinde onu hiç düşünmeden parçalayacaksın. Öyle değil mi?”

Hayal kırıklığıyla başını sallayan Duncan, sırtını kızına dönüp pencereden baktı. Kralın yeşilliklere bakan, geniş, hava dar ve aydınlık çalışma odasındaydılar.

“Karanlıkta ortalıkta dolanıp nöbetçileri avlamana izin ve - remem,” dedi. Sapan konusunda çıkmaza düştüklerini fark

- 12 ~

FİDYE

ederek saldırı taktiğini değiştirmeye karar vermişti. Kızının ne kadar inatçı olabileceğini biliyordu.

“Adamlara ayıp oluyor,” diye devam etti. “Bu hakkın- daki üçüncü Şikâyet. Artık senin Şu saçma oyunlarından sıkılmaya başladılar. Nöbetçi çavuşu, bugün benimle görüşmek istediğini bildirmiş. Neler söyleyeceğini şimdiden tahmin edebiliyorum.”

Dönüp kızıyla yüz yüze geldi. “Beni çok zor bir duruma düşürdün. Çavuştan özür dilemem gerekecek. Bunun ne kadar utanç verici bir durum olduğunu anlıyor musun?”

Kızının öfkeli ifadesi, biraz yumuşamış gibiydi. “Özür dilerim babacığım,” dedi Cassandra. Babasının resmi tavrını taklit ediyordu. Normalde Duncan’a yalnızca “Baba,” diye hitap ederdi. Ancak bugün “Cassandra” ve “Babacığım” olmuşlardı. “Ama inan bana, bu saçma bir oyun falan değil. Yapmam gereken bir şey.”

“Nedenmiş?” diye sordu Duncan öfkelenerek. “Tanrı aşkına, sen budala bir hizmetçi kız değil, Kraliyet Prensesisin! Seni korumak için görevlendirilmiş yüzlerce askerin bulunduğu bir şatoda yaşıyorsun! Neden karanlıkta hırsızlar gibi dolanıp ya sadışı bir avcının kullanacağı türden bir silahla idman yapma gereği duyuyorsun ki?”

“Baba,” dedi Cassandra resmiyeti bir kenara bırakarak, “şimdiye kadar yaşadıklarımı bir düşünsene. Keltika’da Wargallar tarafından kovalandım. Refakatçilerim öldürüldü ve kıl payı kurtuldum. Ardından Morgarath’ın ordusu tarafından tutsak edildim. Skandiya’ya sürüklendim ve hayatımı dağlarda sürdürmem gerekti. Orada açlıktan ölebilirdim.

- 13 -

JOHN FLANAGAN

Ardından da büyük bir savaşa karıştım. Sözünü ettiğin o yüzlerce muhafız, beni o süre zarfında hiç koruyamadılar, buna ne diyorsun?”

Duncan, öfkeyle bir el hareketi yaptı. “Şey, olabilir. Fakat...”

“Şunu kabul edelim,” diye devam etti Cassandra, “tehlikeli bir diyarda yaşıyoruz ve Kraliyet Prensesi olarak düşmanları mızın hedefinde yer alıyorum. Kendimi savunabilmek istiyorum.

Başkalarına muhtaç kalmak istemiyorum. Hem...” Tereddüt etti.

Duncan kızını dikkatle inceliyordu.

“Hem ne?” diye sordu Kral. Cassandra, daha fazlasını söyleyip

söylememekte kararsız gibiydi. Bir an sonra derin bir nefes alarak sözlerine devam etti.

“Kızın olarak, gün gelecek sana yardımcı olmam -iş yükünün bir kısmını sırtlanmam- gerekecek.”

“İyi ama bunu zaten yapıyorsun ya! Geçen haftaki ziyafet ne kadar başarılı...”

Cassandra boş ver dercesine elini salladı. “Ziyafetlerden, devlet törenlerinden ya da bahçedeki pikniklerden söz etmiyorum. Önemli meseleleri kastediyorum; senin adına diplomatik görevlere çıktığım, anlaşmazlıkları çözmek üzere senin temsilcin olarak hareket ettiğim durumları. Bir oğuldan yerine getirmesini bekleyeceğin görevleri.”

“Ama sen benim oğlum değilsin ki,” dedi Duncan.

Cassandra'nın yüzüne kederli bir tebessüm yerleşti. Babasının onu çok sevdiğini biliyordu. Ama yalnızca babası değil, tüm krallar yüklerini omuzlarından alacak bir oğul isterlerdi; bunun da farkındaydı.

- 14 -

FİDYE

“Baba, ben bir gün kraliçe olacağım,” dedi. Ardından “Uma rım çok yakında değil,” diye ekledi aceleyle. Duncan da tebessüm ederek bu dileği paylaştığını belli etti. “Ama olduğumda, bunların hepsini tek başıma yapmam gerekecek ve öğrenmeye başlamak için artık çok geç olacak.”

Duncan, birkaç saniyeboyuncakızını inceledi. Cassandra'nın

güçlü bir iradesi olduğunun farkındaydı. Cesur, yetenekli ve zeki bir kızı vardı. Kararlan ve zor işleri başkalarına bırakacak kukla bir yönetici olmayacaktı kesinlikle.

“Sanırım haklısın,” dedi sonunda. “Kendini kollamasını öğrenmen gerek. Ama Sör Richard sana kılıç kullanmasını öğretiyordu. Sapan -ve gizlice kalenin içine süzülme - neden ihtiyaç duydun ki?”

Genç ve soylu hanımların kılıç kullanma eğitimi almaları, alışılmamış bir uygulama değildi. Cassandra da onun için özel olarak dövülmüş hafif bir kılıçla birkaç aydan bu yana Yar dımcı Savaş Ustası’ndan ders alıyordu. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle babasına döndü.

“Fena kılıç kullanmıyorum,” diye itiraf etti. “Ama ağır silahlı bir rakip karşısında kendimi koruyabilmem için gerekli ustalığa asla ulaşamayacağım. Yay için de aynı durum geçerli. Doğru düzgün bir okçu olabilmek için yıllarca idman yapmak gerekiyor ve benim o kadar zamanım yok.

“Sapan, aşına olduğum bir silah. Kullanmasını çocukken öğrenmiştim. Skandiya’da hayatta kalmamı da sapanıma borçluyum. Bu nedenle ana silahımın sapan olmasına karar verdim. İyice ustalaşmaya kadar temel becerilerimi geliştireyim diyordum.”

- 15 -

JOHN FLANAGAN

“Bu dediğini atış sahasında da yapabilirsin. Nöbetçilerimi

korkutmana gerek yok,” dedi Duncan.

Cassandra, özür dilercesine gülümsedi. “Askerlere haksızlık ettiğimi kabul ediyorum. Ama Geldon, en iyi idmanın, şartların gerçeğe en yakın olduğu durumlarda yapıldığını söyledi.”

“Geldon mu?” Duncan’ın kaşları çatılmıştı. Geldon, Ara- luen Şatosu’ndaki dairesinde yaşamakta olan emekli bir Orman Muhafızı’ydı. Arada sırada Orman Muhafızları Birliği Komutanı Crovvey’ye danışmanlık yapardı. Niyetlendiğinden fazlasını açık ettiğini anlayan Cassandra’nın yüzü, birden kıpkırmızı kesildi.

“Görülmeden hareket etmek konusunda ondan birkaç tavsiye istemiştin de,” diye ekledi aceleyle, “ama seni temin ederim ki sapandan haberi yok.”

“Onunla sonra konuşurum,” dedi Duncan, gerçi kızının gerçeği söylediğinden kuşkusu yoktu. Geldon, kızını böylesine sorumsuz idman yöntemlerine teşvik edecek kadar budala biri değildi.

Kral, sandalyesine oturup öfkesinin dinmesi için birkaç saniye derin derin nefes aldıktan sonra daha makul bir ses tonuyla devam etti konuşmaya. “Cass, bir düşünsene. Bu yaptığın antrenmanlar nedeniyle belki de kendini, hatta şatoyu tehlikeye atıyorsun.”

Neden söz edildiğini anlamayan Cassandra, başını hafifçe eğip gözlerini babasına dikti.

“Neler çevirdiğini artık nöbetçiler de bildiğine göre, surların dışında fark ettikleri kımıldılara ya da kulaklarına çarpan

FİDYE

hafif gürültülere aldırış etmeyecekler. Gecenin içinde süzülmekte olan bir karaltı gördüklerinde, onun sen olduğunu düşünecekler. Peki ya bir casus şatoya girmeye çalışıyorsa? Durum nöbetçinin ölümüyle sonuçlanabilir. Böyle bir vicdan azabı çekmek ister miydin?”

Duydukları hakkında düşünen Cassandra, başını öne eğdi.

Babasının haklı olduğunu anlamıştı.

“Hayır,” dedi alçak sesle.

“Tam tersi de olabilir tabii. Bu gecelerden birinde, şatoya gizlice girmekte olan karaltıyı fark eden bir nöbetçi, bunun Kraliyet Prensesi olduğunu fark edemeyebilir. Kazara kendini öldürtebilirsin de.”

Kız, itiraz etmek için ağzını açtı ama Duncan elini kaldırıp onu susturdu.

“Yeteneklerin sayesinde böyle bir şeyin asla olmayacağını düşündüğünü biliyorum. Peki seni öldüren adama ne olacağını düşünsene. **Onun** böyle bir vicdan azabı çekmesini ister miydin?”

“Sanırım istemezdim,” dedi Cassandra. Somurtmaya başlamıştı.

Kızının dersini aldığına hükmeden Duncan, başını salıdı.

“Öyleyse bu tehlikeli oyunlara bir son vermeni istiyorum senden.” Bir kez daha itiraza yeltenen kızma fırsat vermeden konuşmaya devam etti. “Antrenman yapman gerekiyorsa, bırak da Geldon senin için uygun bir plan hazırlasın. Sana yardım etmeye

can attığına eminim. Bir avuç uykulu nöbetçiye kıyasla onun yanından görülmeden geçmen, çok daha zor olacaktır.”

-

17

-

JOHN FLANAGAN

Babasının, sapanını elinden almadığı gibi idmanlarına devam etmesine izin verdiğini fark eden Cassandra'nın gülümsemesi, bütün yüzüne yayıldı.

“Teşekkürler, Baba,” dedi hevesle. “Gün içinde çalışmaya başlarız.”

Fakat Duncan, çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı.

“Bunun için daha sonra bol bol vaktin olacak. Bugün sana bir seyahati -resmi bir seyahati-planlamak için ihtiyacım var.

Yanımızda kimlerin geleceğini belirlemeni istiyorum. Ayrıca büyük olasılıkla yeni kıyafetler diktirmen gerekecek. Resmi göreve uygun seyahat giysilerinden ve resmi elbiselerden söz ediyorum, şu üstündeki ceket ve pantolondan değil. Bana yardımcı olmak istediğini söylüyordun ya, işte sana fırsat. Her şeyi sen ayarla.”

Yapılması gereken hazırlıkları, ilgilenmesi gereken detayları düşünerek kaşlarını çatan Cassandra, hafifçe başını salladı. Birçok insanın dâhil edildiği resmi bir kraliyet seyahatinin ince ince planlanması gerekirdi. Çok yoğun bir-iki hafta beni bekliyor, diye geçirdi içinden. Fakat babasının dikkatinin sapandan uzaklaşmış

olmasına çok memnundu.

“Ne zaman gidiyoruz?” diye sordu “ve nereye?” Yol boyunca

verecekleri

molaları

düzenleyebilmek

üzere

seyahatlerinin

uzunluğunu bilmesi gerekiyordu.

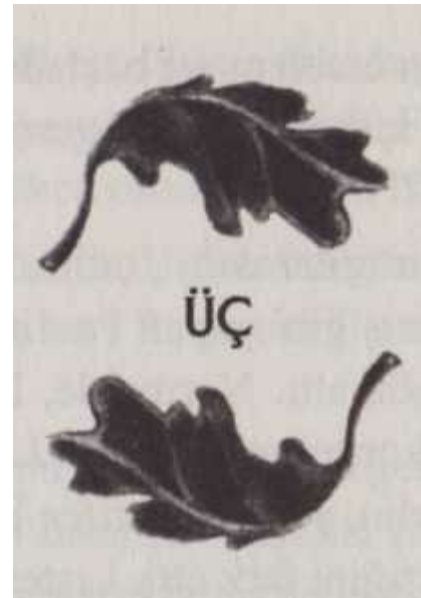
“Üç hafta içinde,” dedi Kral. “Önümüzdeki ayın on dördünde,

Redmont Şatosu’nda yapılacak bir düğüne davetliyiz.”

“Redmont mu?” diye tekrarladı Cassandra. Bu ismin ilgisi ni

çektığı anlaşılıyordu. “Redmont’ta evlenen de kim?”

- 18 -

sim listesini inceleyen Halt, parmaklarını kabarık saçlarının

içinden geçirerek “Hay Gorlog’un sakalı!” dedi, çok sevdiği

Skandiya küfrünü savurarak. “Burada kaç kişi var böyle?”

İ Leydi Pauline huzurlu bir ifadeyle Halt’u izliyordu. “İki

yüz üç,” diye yanıt verdi sakin sakin.

Halt, dehşet içinde başını listeden kaldırdı. “İki yüz üç mü?”

diye tekrarladı sayıyı. Pauline başını salladı. Parşömeni masa ya bırakırken, Halt’un başı iki yana sallanıyordu.

“Eh, öyleyse davetli sayısını biraz azaltmamız gerekecek,” dedi.

Bunun üzerine Pauline’in kaşları hafifçe çatıldı. “Muhte melen konukların üçünden vazgeçebiliriz,” dedi. “İberya elçisi ve o iki budala kızını düğün törenimde görmek istediğimden emin değilim.”

Bir tüy kalem olarak listedeki son üç ismi karaladı ve başını kaldırıp gülümsedi.

“İşte. Oldu. Hiç de zor değilmiş, ne dersin?”

Telaşlı bir ifadeyle başını iki yana sallayan Halt, listeyi eli -

~ 19 -

JOHN FLANAGAN

ne olarak bir kez daha incelemeye başladı. “Ama... iki yüz da vetli?

Evlenebilmek için yanımızda gerçekten bu kadar insan olması

gerekıyor mu?”

“Evlenecek olanlar onlar değil, tatlım. Biziz,” dedi Halt’un

sözlerini yanlış anlamış gibi yapan Pauline. Halt, kaşlarını çatarak

Pauline’e bir göz attı. Normalde, Halt’un kaşlarını çatması,

karşısındakini korkuturdu. Ancak Leydi Pauline’in korktuğu falan

yoktu. Kadın, yüzünü hafifçe buruşturunca, Halt da oyunu kesmesi

gerektiğini fark etti. Listeye geri dönerek işaret parmağıyla bir

noktayı işaret etti.

“Yani... sanırım Kral’ı davet etmek gerekir,” diye konuşmaya başladı.

“Elbette gerekir. Sen onun en eski danışmanlarından birisin,” diye belirtti Pauline.

“Evanlyn de öyle; yani Cassandra. O da dostumuz. İyi ama diğerleri de kim oluyor? Kraliyet kafilesinde en az on beş-kişi var sanki!”

“On yedi,” dedi Leydi Pauline. “Ne de olsa Kral, maiyeti yanında olmadan seyahat edemez. Cassandra ile öylece atlarına atlayıp buraya gelerek ‘Biz düğün için gelmiştik. Nereye oturacağız?’ diyemezler ya. Bu işin bir protokolü var.”

“Protokol ha!” diye homurdandı Halt alaycı bir ifadeyle. “Saçma sapan şeyler bunlar!”

“Halt,” dedi zarif diplomat, “bana evlenme teklif ettiğinde, bu işi birkaç yakın arkadaşımızla birlikte ormandaki bir açıklıkta halledeceğimizi mi düşünmüştün?”

Halt, bir an tereddüt etti. “Şey, hayır... elbette hayır.”

Ancak aslında tam da Pauline’in söylediği gibi evlenmeyi

- 20 ~

FİDYE

düşünmüştü. Basit bir tören, birkaç arkadaş, yiyecek içecekler ve hop! Pauline ile evlenmiş olacaktı. Fakat o an, bunu itiraz etmenin pek de akıllıca olmayacağını hissediyordu.

Kır saçlı Orman Muhafızı ile güzeller güzeli Leydi Pauline ' in nikâhı, birkaç haftadan beri Redmont Baronluğu'nda en fazla konuşulan konuydu.

Bu uyumsuz görünen ancak saygıdeğer ikilinin karı koca olacakları gerçeği hem insanları şaşkına çevirmiş hem de ke - yiflendirmişti. Böylece meraklanıp dedikodu yapacakları yeni bir konu doğmuştu. Redmont yemek salonunda haftalardan beri başka bir şey konuşulmuyordu.

Şaşırmamış gibi davrananlar da yok değildi. Redmont Ba rondu Arald da bunlardan biriydi.

“Biliyordum!” diyordu onu dinleyen herkese. “O ikisinin jirasında bir şeyler olduğunu zaten biliyordum! Bu işin böyle sonuçlanacağı yıllar önce tahmin etmişim. O zamanlar onlar bile bunun farkında değillerdi.”

Gerçekten de şatoda ara sıra Halt ile Pauline'in arkadaştan lazlası olduklarına dair belli belirsiz dedikodular yayılırdı. Ancak ahalinin çoğu, bu tür söylentilere inanmayı reddederdi. Ayrıca ne Halt'un ne de Pauline'in çıkıp mesele hakkında lek kelime etmişliği vardı. İş sır tutmaya geldiğinde, Orman Muhafızları ve Dışışl eri mensuplarından daha ketumu bulunmazdı.

Ancak bir süre sonra Halt, artık zamanın giderek daha hızlı ıkıp gittiğini fark etmişti. Çırağı Will, eğitiminin son yılınday- dı.

Birkaç ay içinde mezun olacak ve Gümüş Meşe Yaprağı yani tam teşekküllü bir Orman Muhafızı'nın simgesi- terfi

JOHN FLANAGAN

sini alacaktı. Bu da Will'in Redmont'tan ayrılacağı anlamına geliyordu. Çocuk, kendi baronluğuna atanacaktı. Halt, Will yanındayken sürdürdüğü son derece hareketli ve enerjik yaşamdan insanı korkutan bir boşluğa düşeceğini seziyordu. Bu hissiyatı içinde büyürken, farkında olmadan Leydi Pauline'le daha da yakınlaşmaya başlamıştı.

Pauline de Halt'un giderek artmakta olan arkadaşlık ve sevgi ihtiyacını fark etmişti. Orman Muhafızları, genellikle yalnız yaşama eğilimindeydiler. Hayatları hakkında konuşabilecekleri pek fazla insan yoktu. Bir Haberci olarak Baronluğun ve birlikte hizmet ettikleri Krallığın birçok sırrına vakıf olan Pauline de bu az sayıdaki kişilerden biriydi. Halt, onun yanında gevşeyebiliyordu. Görevleri hakkında konuşup birbirlerine tavsiyeler verebiliyorlardı. Ayrıca, aslına bakılırsa, ikisinin de genç olduğu zamanlarda aralarında bir şeyler yaşanmıştı.

Açık söylemek gerekirse Leydi Pauline, Halt'u yıllardır deliler gibi seviyordu. Sessizliğini koruyarak Halt'un ona evlenme teklif edeceğini bildiği o günü sabırla beklemişti.

Öte yandan, karşısındaki utangaç ve sıkılgan adamın geniş çaplı bir düğün töreni fikri karşısında dehşete kapılacağını da farkındaydı.

“Bu da kim?” dedi listede tanımadığı bir isme rastlayan Halt.

“Sandalhurstlü Leydi Georgina mı? Onu neden davet ediyoruz ki?”

Ben bu kadını tanımıyorum. Neden tanımadığımız kişileri düğüne davet ediyoruz?”

“Ben onu tanıyorum,” diye yanıt verdi Pauline. Halt’un çok iyi bildiği o sert ses tonuyla konuşmuştu. “Kendisi teyzem olur. Biraz sivri dillidir ama onu davet etmem gerek.”

- 22 -

FİDYE

“Daha önce bana ondan hiç söz etmemiştin,” dedi Halt. “Doğru. Ondan pek hoşlanmıyorum. Dediğim gibi, bir parça sivri dillidir.”

“Öyleyse onu neden davet ediyoruz?”

“Çünkü son yirmi yılını benim bekârlığıma sızlanarak geçirdi.

‘Zavallı Pauline!’ diye çığlıklar atardı. ‘Yalnız başına yaşlanacak!

İşiyle evli! Hiçbir zaman ona bakacak bir kocası olmayacak!’

Aksini kanıtlamak için kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat.”

Halt, kaşlarını çattı. Birilerinin sevdiği kadını eleştirmesi kadar canını sıkan çok az şey vardı ve o an hiçbiri aklına gel miyordu.

“Katılıyorum,” dedi. “Hatta düğün yemeğinde onu en sıkıcı tiplerin yanına oturtalım.”

“İyi düşündün,” dedi Leydi Pauline. Bir başka kâğıdın üstüne not aldı. “Sıkıcılar Masası’nın baş koltuğuna oturtacağım onu.”

“Sıkıcılar Masası mı?” dedi Halt. “Bu deyim daha önce duyduğumu sanmıyorum.”

“Her düğünde bir Sıkıcılar Masası olur,” diye sabırla açıkladı

nişanlısı. “Baş ağrıtan, gösteriş meraklısı, sıkıcı tiplerin hepsini bir masaya toplarsın. Birbirlerini taciz etmekten düğündeki normal insanları rahatsız etmeye fırsat bulamazlar.” “Onun yerine düğüne yalnızca hoşlandığın insanları çağır- san olmuyor mu?” diye sordu Halt. “Georgina Teyze hariç tabii, onu çağırıyor olmanın mantıklı bir nedeni var. Fakat neden diğer sıkıcı tipleri çağırasın ki?”

- 23 -

JOHN FLANAGAN

“Bu bir aile meselesi,” dedi Leydi Pauline, ardından akıma gelen ikinci ve üçüncü isimleri de Sıkıcılar Masası’na ekledi. “Aileni düğününe çağırmak zorundasın ve can sıkıcı tipler de her ailede mevcuttur. Düğün organizasyonunun bir parçası işte.”

Kendisini oymalı bir koltuğa bırakan Halt, bacağını koltuğun kolunun üzerinden geçirerek hafifçe yan döndü. “Ben düğünlerin neşeli geçtiğini sanırdım,” diye mırıldandı.

“Öyle geçerler. Sıkıcılar Masası’nı oluşturursan tabii,” diyen Pauline gülümsedi. Halt’a davet edebileceği bir ailesi bulunmadığı için şanslı olduğunu söylemek üzereyken, kendini durdurdu. Halt ailesinin herhangi bir üyesini görmeyeli yirmi yıldan fazla oluyordu. Pauline bu durumun nişanlısının içten içe kederlenmesine neden olduğunu hissetti.

“Sorun şu ki,” diye devam etti aile meselelerinden uzakla şarak, “işin içine Kral girdiği için, tören resmi bir kimlik ka zandı. Davet edilmesi gereken kişiler var; soylular, şövalyeler ve leydileri, yerel

liderler, köy meclisi üyeleri ve bu tür kişiler. Kraliyet ailesine yanaşma şansını ellerinden alırsak, bizi asla affetmeyeceklerdir.”

“Beni affedip affetmemeleri gerçekten umurumda bile değil,” dedi Halt. “Birçoğu, yıllardır benimle karşılaşmamak için yolunu değiştiren tipler.”

Öne doğru eğilen Leydi Pauline, nazikçe nişanlısının kolu na dokundu.

“Halt, bu, bazıları için hayatlarının en önemli gecesi olacak. Ne de olsa, ülkede pek bir hareketlilik yok. Onların tekdüze

- 24 -

FİDYE

hayatlarını bir parçacık renk ve ihtişamdandan mahrum bırakmayı gerçekten ister miydin? Ben istemezdim doğrusu.”

Pauline’in haklı olduğunu anlayan Halt iç geçirdi. İtiraz konusunu uzattığını da fark etmişti. Pauline belki de büyük, resmi bir düğünden onun kadar nefret etmiyordu. Orman Muhafızı, meselenin arkasında yatan nedenleri kavrayamıyordu, ancak kadının isteklerini yerine getirecekti.

“Hayır. Elbette ki haklısın.”

“Pekâlâ,” diye devam etti Pauline. Halt’un yelkenleri suya indirdiğini fark etmiş ve bundan dolayı çok memnun olmuştu.

“Kendine bir şahit seçtin mi?”

“Tabii ki Will,” dedi Halt çabucak.

“Ya Crowley? O senin en eski dostun.” Pauline, Halt’tan farklı

olarak bu tür resmi görevlendirmelerin riskli meseleler olduğunun farkındaydı.

Halt, kaşlarını çatı. “Doğru... ama Will’in yeri çok başka.

Benim için bir oğuldan farksız.”

“Elbette. Ancak Crowley’ye de bir görev bulmamız gerekiyor.”

“Gelini takdim eden kişi olabilir,” diye öneride bulundu Halt.

Pauline, kaleminin tüyünü çiğneyerek birkaç saniye düşündü.

“Sanırım Baron Arald o işi kendisinin yapacağını düşünüyor.

Hımm. Karışık meseleler bunlar.” Birkaç saniye daha düşündükten

sonra bir karara vardı. “Crowley beni takdim edebilir. Arald da

düğünü yönetir. Hallettik!” Giderek uzayan listesine iki not daha

aldı.

JOHN FLANAGAN

Araluen’de nikahlar dini törenle değil, devlet töreni şeklin de

gerçekleştiriliyordu. Bu nedenle töreni en üst rütbeli kişinin

yönetmesi doğaldı. Yüzünü buruşturmamak için büyük çaba

harcayan Halt, boğazını temizledi.

“*Protokol* icabı,” dedi sahte bir endişeyle, “töreni Kral’ın

yönetmesi gerekmiyor mu?”

Nişanlısının haklı olduğunu fark eden Pauline’in zarif yüz

hatları, kaşlarının çatılmasıyla birlikte buruşuverdi. Ona ma sum

masum bakan Halt’un durumdan memnun olduğu anlaşılıyordu.

“Lanet olsun!” dedi Pauline. Hemen sonra, bunu yeterli

bulmayarak Halt’un küfrünü ödünç aldı. “Hay Gorlog’un diş leri!”

Parmaklarını sıkıntıyla masanın üstünde tıkırdattı. “Sakalı

diyecektin,” dedi Halt kibarca.

“Hem sakalı hem de dişleri olduğunu duymuştum,” dedi Pauline.

Aklına bir fikir gelmişti. “Tamam. Kral Duncan’ı törenin Hamisi

olarak çağırırız. Mesele de çözülmüş olur!”

“Bu Hami denen kişi ne iş yapar?” diye sordu Halt. Pauline

omuz silkerek soruyu geçiştirdi.

“Emin değilim. O pozisyonu şu an uydurdum. Ama Duncan bir

şey anlamayacaktır. Protokol bilgisi neredeyse seninki kadar

zayıftır. Bir tür abartılı Merasim Yöneticiliği olacak işte.

Evliliğimize bir tür... kraliyet prestiji katacak. Evet, bu iyi oldu,”

diye mırıldandı. “Not almalıyım.”

Not alırken aynı zamanda Kral’ın Teşrifatçısına Hamilik

kavramını açıklamayı da aklına yazdı. Fakat Lord Anthony za ten

eski bir dostlarıydı.

“Başka kim kaldı? Atladığımız kimse var mı?”

FİDYE

“Horace?” diye önerdi Halt. Pauline derhal başıyla onayladı.

“Onu yer gösterici yapacağız,” dedi deliler gibi bir şeyler

yazarak.

“Bunu da mı şimdi uydurdun?” diye sordu Halt. Alınan Pauline,

başını kaldırdı.

“Elbette ki hayır. Resmi bir görev bu. Bilirsin canım, ‘Geli nin

arkadaşı mısınız? Damadın arkadaşı mısınız? Sola oturun lütfen.

Sağa oturun lütfen.’ Bildiğin yer gösterici çocuk işte.”

Halt, kaşlarını çattı. “Unuttuğumuz birileri var gibi geliyor hana...”

Pauline, elini alınına vurarak “Gilan!” dedi. “Törende resmi bir görevi olmazsa çok alınacaktır.”

Halt, can sıkıntısıyla dişlerini gıcırdattı. Pauline haklıydı. Uzun boylu, neşeli, sadık Gilan, Halt’un bir önceki çırağıydı. Ona da bir görev bulmaları gerekecekti.

“İki şahidim olamaz mı?” diye sordu.

“Hayır... ama fazladan bir sağdıcın olabilir. İyi düşündün! Bu da benim fazladan bir nedime bulmam gerektiği anlamına geliyor. Ben yalnızca Alyss’i düşünmüştüm.”

“Şey,” dedi Halt, meseleye giderek ısındığı için memnun kalarak, “bu da Cassandra’ya yapacak bir iş vermemiz anlamına geliyor.”

Nişanlısının bir an için kaşlarını çattığını fark edince şaşırıldı, /eki bir kadın olan Pauline, yardımcısı Alyss’in, Will ile oturacakları düğün masasında Prenses Cassandra’yı görmek istemeyeceğini düşünüyordu. Cassandra’nın o akşam uzakta tutulması, Kraliyet Hamisi’nin masasında oturtulması daha iyi olacaktı.

- 27 -

JOHN FLANAGAN

“Olmaaaz,” dedi sonunda. “Onu nedime yapamayız. Kraliyet prensesi olarak orada gelinden daha çok dikkat çekecektir.”

“Eh, öyle bir şey olmasını istemeyiz tabii!” dedi Halt.

“Eğer Chubb izin verirse, ikinci nedime genç Jenny olabilir. Ne de olsa, Alyss ve Will ile birlikte büyüdüler.”

Leydi Pauline, boş bir kâğıt bularak bir not daha aldı. Liste si giderek kabarıyordu. Planlanacak o kadar çok şey vardı ki. Birden aklına bir fikir geldi. Başını kaldırmadan sordu:

“Saçımı kestireceksin, öyle değil mi?”

Halt, elini bir kez daha saçlarının arasından geçirdi. Biraz uzamaya başlamış, diye düşündü.

“Uçlarından biraz kestiririm,” dedi. Eli farkında olmadan saks bıçağının kabzasına gitmişti.

Pauline, bu kez başını notlarından kaldırdı ve “Saçımı kestireceksin,” dedi. Halt, birden yıllardır keyfini sürdüğü bazı öz - gürlüklerin elinden kayıp gidiyor olabileceğini fark etti.

“Saçımı kestireceğim,” dedi uysalca.

- 28 -

Yelkeni indirin,” dedi Skandiya Yüce Kontu Erak. Bas-

kın gemisi *Kurt Rüzgârının* kaptanlığını yapıyordu.

Svengal ile küçük bir yelkenci grubu, ana yelken direğinin yanında hazır bekliyorlardı. Erak'ın emri üzerine, devasa seren* direğini uygun konumda tutan ince halatları çözerek güverteye indirmeye başladılar. Denizden kıyıya doğru esen rüzgârı toplamaktan vazgeçip devrilen kare şeklindeki büyük yelken, ön tarafta bekleyen üç tayfa tarafından hızla toplanıp katlandı ve yelken dolabına yerleştirildi.

Direkten ayrılan seren, karşılıklı dizilmiş kürekçi sıralarının arasından yükselen döşemedeki ön ve arka yük bölmelerine doğru sessizce savruldu. Normal şartlar altında, Skandi- yalılar bu tür bir operasyon sırasında gürültü çıkarmamak için uğraşmazlardı. Fakat o an, normal şartlar geçerli değildi. Bu bir baskındı.

Yolun kalan kısmını kürekçileriyle kat edecek olan Erak, dümeni iskele yönüne kırıp, gemiyi aralarında otuz metre bile

Yelkenli gemilerde üzerine dört köşe yelken açmak ve işaret kaldırmak için direğe atay olarak bağlanan gönder. (Ed. N.)

- 29 ~

JOHN FLANAGAN

bulunmayan, alçak Arrida kıyılarına paralel bir rotada yürütmeye başladı.

“Kürekler dışarı,” dedi aynı alçak sesle. Ardından da ekledi. “Ve Torrak aşkına, biraz sessiz olun.”

Skandiya inancının en iyi yanlarından biri de verdiğim emri

vurgulayabilen çok sayıda tanrı, yarı tanrı ve önemsiz iblis barındırması, diye geçirdi akimdan. İri yarı tayfalardan oluşan kürekçiler, küreklerini neredeyse abartılı denebilecek bir özenle kaldırıp geminin her iki yanında sıra halinde uzanan kürek yerlerine taktılar. Yalnızca birkaç minik tıkırtı çıkmasına rağmen Erak, dişlerini öfkeyle sıktı. Arridi sahil şeridinin genellikle تنها olan bir noktasına yaklaşıyorlardı. Ancak bir Skandiya gemisinin alacakaranlıkta sessizce El Şebah kentine yaklaştığını haber verebilecek bir çoban ya da atlının onları duyması, işten bile değildi.

Erak, kıyıya bu kadar yaklaşmanın riskli olduğunu biliyor du. Fakat bir seçim yapmak zorundaydı ve bunun riski daha azdı. Yılın bu vakti kıyıya doğru esmekte olan kuzey rüzgârıyla sürüklenerek gece boyunca güneydoğuya doğru yol almışlardı. Rüzgârı arkasına alan Erak, kıyıdan bir ısırık koparılmış gibi duran kocaman koy boyunca kıyıya yakın bir rota izlemişti. Koyun doğu ucundaki burnun tepesinde El Şebah kenti yükseliyordu. Gemisini koyun içine, kentin aksi yönüne doğru ilerleten Erak, arkalarında kalan karanlık kara parçasının onları koruyacağını farkındaydı. Ayrıca, yaklaşık kırk dakika sonra güneş yükselmeye başladıkça, doğusunda kalan burun ve şehir aydınlanırken, gemisi hâlâ karanlıkta kalacaktı.

Kıyıda görülme riskini almamak için gemisinin bumu-

FİDYE

ınu açık denizden El Şebah'a çevirebilirdi de. Fakat o zaman da kentten görülme tehlikesini göze alması gerekecekti. **Kurt Rüzgârı**, karanlıkta bile gri denizin üzerinde karanlık bir leke şeklinde seçilebilecekti. Şehre yaklaştıkça, fark edilme riskleri de artacaktı.

Hayır, yelkeni indirip arkalarında kalan kara parçası taralından gizlenmeleri ve kıyıda şehre süzülmeleri daha güvenliydi.

Erak, dikkatini dağıtan bu düşünceleri aklından çıkardı. Bir anda hayallere daldığına göre yetenekleri paslanmış olmalıydı.

“Kürek çekmeye hazır olun,” diye fısıldadı. Emri, kürekçi sıraları boyunca iletildi. Çift sıra halinde oturmakta olan kürekçilerin gözleri, kaptanlarına çevriliydi. Kaldırdığı elini indirmesiyle birlikte kürekler suya daldı ve **Kurt Rüzgârı**, hedefine doğru hareket etmeye başladı. Dar gövdeli gemisi suyun içinde ilerlemeye başlayınca Erak, dümen yekesinin* elinin altında ha yat bulduğunu hissetti. Minik dalgalar geminin meşe gövdesine çarparak çağılıyor, pruvanın kara sularını yarıp geride fosforlu beyaz köpükler bıraktığı noktalardan hafif fişirtılar geliyordu.

Yeniden baskına çıkıyor olmak ne güzel, diye aklından geçirdi Erak memnuniyetle.

Yüce Kontluk hayatının cazip unsurları olduğunu kabul ediyordu. Akıncı filoları tarafından Hallasholm'e getirilen tüm ganimetlerden yüzde yirmilik pay almak, oldukça keyifliydi. Ancak Erak hayata korsan olmak için gelmişti, vergi toplamak ya da

yönetici olmak için değil. Hallasholm'deki Yüce

* Dümeni kullanmak için dümenin baş tarafına takılan kol. (Ed. N.)

~ 31 ~

JOHN FLANAGAN

Salon'da müdürü Borsa ile makbuzlar ve hesaplar arasında oturarak geçirdiği birkaç yıl boyunca sıkıntıdan patlamış, zihnini dağıtacak bir şeyler aramaya başlamıştı. Selefî Ragnak, kaptanlardan ve karadaki çiftçilerden alman vergileri hiç de gizlemediği bir açgözlülükle izlerken, Irak dolmakta olan kasalarından ötürü rahatsızdı sanki. Bir kurt gemisi kaptanı olarak kendisini, Yüce Kont ve vergi kanunlarını uygulayan dikkatli müdüründen çok, vergi ödememenin bir yolunu arayan kaptanlara daha yakın hissediyordu.

Bir süre sonra parşömenler, hesaplar, iadeler, hasat rakamları ve kaptanları tarafından ele geçirilen mal ve hâzinelere dair detaylı dökümleri Borsa'nın kucacağına bırakmış ve yeniden sefere çıkacağını bildirmişti.

“Yalnızca son bir baskın,” demişti ona içerleyen müdürüne. “Şu masanın arkasında biraz daha oturursam delireceğim. Ye niden denize açılmam gerek.”

Borsa, durumu gönülsüzce de olsa kabullenmişti. Asla bir savaşçı olmamıştı. O bir yöneticiydi ve işinde de çok başarılıydı. Yüce Kont makamına seçilen iri yarı, kabadayı gemi kaptanlarının onun gibi hesapları incelemekten ve açıklanmamış gelirleri ortaya

çıkarmaktan neden hoşlanmadıklarını hiçbir zaman kavrayamamıştı.

Fakat bir şekilde bu işlerden hoşlanmadıklarını biliyordu. Ragnak bile yönetiminin ilk günlerinde ara sıra baskına çıkmaya devam etmişti. Tembelleşip açgözlülüğe kapılması ve Hallasholm'de oturup hâzinesini her gün yeniden saymaya başlaması için aradan epeyce zaman geçmesi gerekmişti.

Böylece Erak, hemen **Kurt Rüzgârı**'nın kaptanlığını emanet

- 32 -

FİDYE

ettiği eski yardımcısı Svengal'e haber salmış ve bir tek baskın için komutayı yeniden ele alacağını bildirmişti.

Denizcilerden bazıları, kaptan yardımcılığına kaydırılmaktan hoşlanmazdı. Ancak Svengal, Erak'ın yeniden başlarına geçmesine çok sevinmişti. İkisi çok iyi arkadaştı ve Svengal, Erak'm ondan çok daha iyi bir denizci olduğunun farkındaydı.

Ve işte şimdi, Arrida kıyılarının açığından El Şabah adlı küçük ticaret şehrine yaklaşıyorlardı.

El Şabah, Sakin Deniz'e gelen gemilere erzak, donanım, kereste, halat ve ip sağlayan kentlerden biriydi. Küçük bir kumsalın üstünde yükselen burna inşa edilmişti ve kuzey kısmında merdivenler aracılığıyla ulaşılan, insan yapımı bir liman bulunuyordu. Yılın bu vakti güneybatıdaki Sonsuz Okyanus'ta bulunan adalardan mal taşıyan çok sayıda ticaret gemisi, Sakin Deniz'e gelmeye başlamıştı artık.

Sakin Deniz'e gelen gemiler El Şebah'ta ya da kasabalarından birinde kıyıya yanaşıyor ve su, yiyecek ve yakacak temin edip gövdelerinin fırtınalarda zarar gören kısımlarını tamir et tiriyordu. Tüm bu gemiler, aldıkları hizmetlerin karşılığı olarak arkalarında büyük miktarda altın sikke ve altın külçesi bırakıyorlardı. Kentten gönderilen gizli bir mesaja karşılık olarak iç kesimlerdeki başkent Fafas'tan arada sırada gönderilen silahlı bir kervan, kasabalardan topladığı hâzineleri *Emrikir*'in kasalarına götürüyordu. Irak, yılın ilk kervanının gelmesine daha iki hafta olduğunu biliyordu. Kervanların hareket planı son derece gizliydi. Olası

- 33 -

JOHN FLANAGAN

yağmacılar hâzinenin yola çıkıp çıkmadığını bilmezse, saldırı tehlikesi de azalıyor. Aklı başında hiçbir korsan, kalkıp da şehrin kasa dairesinde bir hazine bulunma *olasılığı* var diye hayatım riske atmazdı. Gizlilik ve belirsizlik, El Şebah'ın en sağlam savunmasıydı. Diğer seçenekleri tüm yıl boyunca beslemeleri gereken büyük ve pahalı bir garnizon olunca, bu, çok daha kolaylarına geliyordu.

Ancak sırlar da gizli kalmayabiliyordu. Irak bundan bir hafta önce, kervanın hareket planının bir kopyasını elde edebilmek için muhbirin birine kıyıda seksen kilometre uzakta tam kırk gümüş ödemişti. Plana bakılırsa, diğer şehirlerin hâzineleri çoktan boşaltılmış olmasına rağmen, El Şebah'ın kasaları ağızına kadar

doluydu ve önlerindeki birkaç gün boyunca da öyle kalacaktı.

Şehirde kırk kişilik kalıcı bir garnizon bulunuyordu. Garnizon, yirmi yıl ya da daha fazla süredir gerçek bir dövüşe katılmamış, rahatı yerinde, uykulu ve şişman kırk Arridi köylüsünden ibaretti.

Cehennemden kaçmış tazılar gibi çılgınlık atarak kumsala akm eden, gözünü kan ve altın hırsı bürümüş otuz Skandiyalı karşısında pek de direnç gösteremeyeceklerdi.

Önündeki karanlığa bir göz atan Erak, burnun dibindeki minik kumsalı işaret eden aydınlık kara parçasını görebiliyordu. Şehrin beyaz binaları da tepelerde görülmeye başlamıştı. Şehirde hiç ışık yanmadığını fark etti. Devriye gezen nöbetçilerin yolunu aydınlatacak bir fener, hatta bir meşale ışığı bile görülmüyordu.

Kayıtsız bir ifade takındı. Fena fikir değil, diye geçirdi içinden.

Yanmakta olan bir meşale, nöbetçinin kendisini güvende hissetmesini sağlayacaktı sağlamasına, ancak aynı zamanda askerin gece görüşünü engelleyecek ve meşale

- 34 -

FİDYE

tarafından aydınlatılan birkaç metrelik alan dışında hiçbir şey görememesine neden olacaktı.

Şehre yelkenini indirip iç kısımdan yaklaşmayı akıl ettiği için, kendi kendisini bir kez daha kutladı.

Kumsala çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu artık. Öyle ahım şahım bir dalga yoktu. Dümeni kolayca çevirdi ve gemiyi kumsala

kırk beş derecelik bir açı yapacak şekilde döndürdü. Boşta kalan elini avucunu açarak kaldırmasıyla birlikte, on altı kürek aynı anda suyun içinden çıktı. Küreklerini kaldırdıktan sonra dikkatle indirip oturdukları sıraların yanlarına koyan kürekçilerin bazılarından, harcadıkları çaba sonucu hırıltılar yükselmişti. Bir iki kürek, geminin gövdesine gürültüyle çarptı. Erak, ‘suçlu’ kürekçilere ters ters baktı. Onların ifadesini daha sonra alacaktı; yüksek sesle konuşabileceği zaman.

O sırada ön taraftan bir gıcırta duyuldu. Erak, gövdesi kuma oturmakta olan teknenin ayaklarının altında sarsıldığını fark etti. Dört Skandiya savaşçısı, sığ suya atlayıp gemiyi güvenli bir yere çekmek için pruvada bekliyordu.

“Halatçılar, yavaş olun!” diye fısıldadı Erak.

Diz hizasındaki suya normal şartlar altında gürültüyle at layacak olan tayfalar, son anda ikazları hatırlayarak dikkatle kendilerini suya bıraktılar. Çifte pruva halatını da yanlarına alarak, kumlarda pat pat! diye sesler çıkara çıkara kumsala koştular ve gemiyi kuru zemine doğru iyice çektiler.

Halatları kumun içine kancalarla bağladıktan sonra ellerini savaş baltalarına götürdüler ve herhangi bir saldırıya karşı te tikte bekleyerek, karaya doğru döndüler.

Erak, hemen yukarılarında yükselen şehre bir göz attı. Hâlâ

ne bir alarm verilmiş ne de muhafız ve devriyelere dair bir işaret görülmüştü. Alacakaranlıkta neredeyse birer hayaleti andıran beyaz badanalı evler, kurt gemisinin tepesinde sessiz sedasız belirmeye başlamıştı.

Pruvadan aşağı gitgide daha fazla sayıda savaşçı atlıyor, gemide kalanlar ise kürek sıralarının yanından abartılı bir dikkatle kaldırdıkları kalkanları ve savaş baltalarını kıyıya yığımları için sudakilere uzatıyorlardı. Geminin dış hatları boyunca toplu halde tutulmakta olan kalkanların üstleri, daha az dikkat çekmeleri için koyu renkli örtülerle kaplanmıştı. Örtüleri kaldırıp kendi silahlarını bulan savaşçılar, kaptanlarını beklemeye başlamışlardı.

Kalkanıyla baltasını sığ suyun içindeki adamlardan birine veren Erak da kendisini güverteden aşağı bıraktı. Bir kol boyu kadar zıpladı ve birkaç santimlik bir düşüşün ardından, ayakları ıslak kuma değdi. Kalkanıyla baltasını tayfasından alarak otuz kişilik saldırı kolunun sırayla dizildiği noktaya doğru hareketlendi. Karaya çıkan ilk dört halatçı, gemide kalacaktı.

Damarlarında minik bir adrenalin patlaması yaşayan Erak, elinde olmadan sırıtıyordu. Geri dönmek güzel, diye düşündü.

“Unutmayın,” dedi akıncı grubuna, “mümkün olduğunca az gürültü çıkaracağız. Nereye bastığınıza dikkat edin. Yanlış bir adım atıp tepeden aşağı yuvarlanmanızı istemiyorum. Fark edilmeden, şehre olabildiğince yaklaşmak niyetindeyim. Görüldüğü kadarıyla, şansımız da yaver giderse, alarm verilmeden şehre girmiş olacağız.”

Konuşmayı kesip önünde sıralanan sakallı ve sert çehrelere

~ 36 ~

FİDYE

bir göz attı. Birkaç adam, yanıt olarak başlarını sallamışlardı.

Sözlerine devam etti.

“Öte yandan, fark edilmemiz halinde, her şey değişir. Ölülerini bile mezarlarından kaldıracak çılgınlık atın ve saldırın. Karşılarında onları buradan söküp atmaya niyetli bir ordu bulunduğunu sansınlar.”

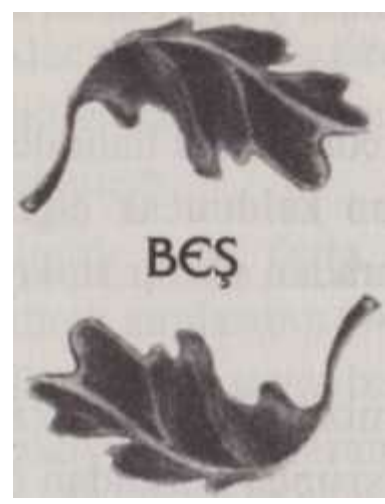
Uyuklayan bir garnizonun, bağıra çağıra ortalığı birbirine katan saldırganlar karşısında korkudan donakalma ihtimalinin yü ksek olduğunu biliyordu. Zaman zaman garnizon askerlerinin mevkilerini terk edip dehşet içinde kaçıştıklarına bile rastlamıştı.

Etrafına bakındı. Tepenin dibinden başlayan kaba patika, kıvrılarak uyumakta olan, sessiz şehre doğru çıkıyordu. Bal tasının ucuyla patikayı işaret etti.

“Yukarıya bu yoldan çıkacağız,” dedi. Kalkanını sol omzuna atarak geleneksel Skandiya savaş emrini tekrarladı.

“Beni takip edin çocuklar.”

- 37 ~

••

nlerinde engebeli, dik bir yokuş uzanıyordu. Ancak iri vücutlarına rağmen Skandiyalıların hepsi zindeydi ve ön-

Ö

derl erini çevik adımlarla takip ettiler. Arada sırada homurdanmalar duyuluyor ve ayaklarının altından kayan taşlar, tepeden aşağı yuvarlanıyordu.

Ancak El Şebah'a uzanan patikayı tırmanan otuz akıncı, yine de çok az gürültü çıkarıyordu.

Her konuda bir orta yol bulmak gerek, diye aklından geçirdi

Erak. Daha az risk alıp şehre koyun içinden yaklaşmayı seçmesi gibi, şimdi de süratle ilerlemekle gizlice hareket etmek arasında bir karar vermesi gerekiyordu. Hedeflerine ulaşmaları ne kadar uzun sürerse, fark edilme olasılıkları da o kadar artıyordu. Ki bu girecekleri çatışmayı çok daha zorlaştıracaktı. Öte yandan, son sürat koştururlarsa, çıkaracakları gürültü kolaylıkla duyulacaktı.

Dolayısıyla en iyisi orta yolu bulup, sabit bir hızla ilerlemekten geçiyordu.

Fok derisinden çizmeleri, kumun ve alttaki taş zeminin üs

FİDYE

tünde hafif sesler çıkarıyordu. Beklediğinden fazla gürültü çıkıyordu aslında, ancak tepenin üstünde birileri olsa bile sesleri muhtemelen duyamayacaklardı.

Erak'ın hemen arkasındaki adamlardan biri bir an için dengesini yitirince, uçurumun kıyısında kollarını iki yana savura rak çaresizce sendelemeye başladı. Neyse ki baltası kemerindeki taşıma halkasına bağlıydı, yoksa kollarını sallarken birkaç arkadaşının başını koparması işten bile değildi.

İstmeden bir çığlık koparan savaşçının zemine sürtünen ayakları, bir sürü taş ve çakılın tepeden aşağı uçmasına ne den oldu.

Tam düşmek üzereydi ki demir bir pençe, onu koyun postu yeleşinden yakaladı ve Skandiyalı kendisini bir anda Yüce Kont'un yanında buluverdi.

“Gökyüzündeki Tanrılar! Sağ ol, şef..” diye konuşmaya başladı.

Ancak ağızına kapanan devasa bir el, sesini kesti. Yüzünü savaşçınıninkine yaklaştıran Erak, adamı hiç de nazik olmayan bir şekilde sarstı.

“Kes sesini Axel!” diye fısıldadı öfkeyle. “Boynunu kırmak istiyorsan bunu sessizce hallet, yoksa senin için ben kıraca ğım”

Kürekçilerden biri olan Axel, çam yarması gibi bir adamdı. Kurt gemisi kürekçilerinin pek zeki oldukları söylenemezdi. Axel, neredeyse Erak'a boynunu ikinci kez kırma tehdidinin anlamsız

olduğunu söz edecekti. Kulağa mantıksız geliyordu.

Bir an tereddüt etti. Yüce Kont öfkelenince, mantık falan din -
lemezdi. Fakat anlaşmazlıkları sona erdirmek için yumruklarını
kullanmaya bayılırdı ve her ne kadar iriyan bir savaşçı da olsa,
Axel'in Irak'm karşısına çıkmaya hiç ama hiç niyeti yoktu.

- 39 -

JOHN FLANAGAN

“Affedersin, şef Ben yalnızca...” diye mırıldandı ve Irak adamı
bir kez daha sarstı.

“Kes sesini!” diye tısladı. Hemen sonra, yakasını gevşettiği
kürekçinin çıkardığı gürültüyle attığı çığlığı duyan biri var mı diye
endişeyle tepeye doğru baktı.

Tüm akıncı grubu, birkaç dakika sessizce bekledi. Tepelerinden
uyarı çığlıkları duyulmayınca, savaşçı hatlarında genel bir
rahatlama yaşandı.

Yukarıyı işaret eden Irak, hızlı ve sabit adımlarla dik patikayı
yeniden tırmanmaya başladı. Tepeye birkaç metre kala, adamlarını
durdurdu. Svengal'e kendisine katılmasını işaret etti ve zirveyle
arasındaki mesafeyi çömelmiş halde geçerek, ihtiyatla karşı tarafa
bir göz attı. Bir metre kadar arkasındaki Svengal ile yan yana diz
çökerek durumu değerlendirmeye başladı.

Çıplak bir açıklığın ötesindeki El Şebah'la aralarında yaklaşık
kırk metrelik bir mesafe bulunuyordu. Şehrin etrafı, yüksekliği iki
metreyi bile bulmayan, alçıdan yapılmış alçak bir duvarla

çevriliydi. Devriye gezen nöbetçiler varsa bile Skan- diyalılar açısından gerçek bir engel oluşturamayacaklardı. Bu tür duvarları kolayca aşabilirlerdi. Aralarından birkaçı, duvarın dibine geçip eski bir kürek kabzasını aralarında, bel hizasında tutacaktı. Diğerleri ise sırayla koşup hızlandıktan sonra kabzaya basacak ve küreği tutmakta olan savaşçılar tarafından yukarı fırlatılarak duvarı aşacaklardı. Zamanlamayı tutturmak için çok çalışmak gerekiyordu, ancak Skandiyalılar çocukluktan itibaren bu yöntem üzerinde idman yapmaya başlıyor ve yeteneklerini geliştiriyorlardı.

FİDYE

Bugün o yönteme bile ihtiyaçları olmayacaktı.

Duvarın üstünde nöbetçi yoktu. Ancak dört metre kadar sağlarında kemerli bir kapı bulunuyordu. Kapı açıktı ve giriş korunmuyordu.

“Biraz fazla kolay,” diye sırıttı Svengal.

Erak’ın kaşları çatıldı. “Ben de aynı şeyi düşünüyordum,” dedi.

“Muhafızlar nerede? Hani gözcüler?”

Svengal, omuz silkti. Ortalıkta nöbetçi falan olmamasına rağmen her ikisi de alçak sesle, neredeyse fısıltıyla konuşuyordu.

“Onları arka kapıları açıkken yakaladık, şef,” dedi. “Nöbetçiler, eğer varlarsa tabii, büyük olasılıkla şehrin ön kısmında, okyanusa bakan kısmı koruyorlardır. Saldırımın o yönden gelmesini bekliyor olmalılar.”

Erak kuşkuyla çenesini kaşıyarak “Olabilir,” dedi. “Sen burada

bekle. Ben gidip yakından bir bakayım.”

Yarı yarıya emekleyerek duvarla aralarındaki açıklık boyunca ilerlemeye başladı. Tetikte bekliyordu. Bir çığlık. Ya da alarm veren bir çan sesi. Ama El Şebah sessizliğini koruyordu. Duvara sırtını verip hafif adımlarla açık kapıya doğru yürüdü. Seri bir hareketle kocaman savaş baltasını kemerindeki ilmekten kurtardı ve sağ eline alıp kaldırdı. İriyarı birinden beklenmeyecek bir çeviklikle açık kapıdan geçti. Ardından baltasıyla kalkanını elinde hazır tutarak hızla sağa, sonra da sola bir göz attı.

İçeride yaprak bile kıpırdamıyordu.

Bulunduğu noktadan dar bir sokak boyunca düz çatılı beyaz evler uzanıyordu. Badanalı duvarların içindeki kara pencere

- 41 -

JOHN FLANAGAN

ler tek tük seçiliyordu. Kapılar sıkıca kapatılmıştı. Kıvıldağan hiçbir şey yoktu. El Şebah terk edilmiş gibiydi.

Erak bir an tereddüt etti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Burada bir nöbetçi olması gerekiyordu; hiç değilse duvarda gezinen bir devriye... Hemen sonra, buna aldırmamaya karar verdi. Belki de Svengal haklıydı ve Arridi muhafızları, şehrin deniz gören tarafında yoğunlaşmışlardı. Gözcüler büyük olasılıkla gözlerini kısmış,

kıyıya yaklaşacak ilk gemiyi bekliyorlardı. Belki de gevşek davranıyorlardı. Bir Skandiya gemisinin kıyılarına son baskın yapışından bu yana yirmi yılı aşkın süre geçmişti. Hazine

kervanlarının zamanlamasını gizleyen esrar perdesi, kıyı kasabalarını güvene almıştı. Erak'ı bu baskını planlamaya iten şey de o çizelgeye ulaşma şansını bulmuş olmasıydı zaten.

Erak, başını iki yana salladı. Belki de fazla ürkek davranıyordu. Belki de Hallasholm'de alıştığı rahat hayat, onu çekingen bir genç kıza benzetmişti. Birden kararını verdi ve kapıya yaklaşarak Svengal ile diğerlerine ona katılmalarını işaret etti.

Fok derisinden çizmelerin kumlu zeminde çıkardığı yumuşak seslere karşın, etrafta çıt çıkmıyordu. Svengal, önderine sorgularcasına bir göz attı.

“Şimdi nereye gidiyoruz, şef?”

Erak, baltasıyla işaret etti. “Şehir merkezine. Şu sokağı ta kip edeceğiz. Bizi o yöne doğru götüreceğini sanıyorum. Baltalarınız elinizin altında olsun ve gözünüzü dört açın.”

Böylece Erak, bir kez daha ekibin başını çekti. Bakışları sessiz binalara çevrili akıncı grubu, çift sıra halinde arkasından geliyordu.

Hattın sonunda yer alan iki savaşçı, ara sıra ken-

- 42 ~

FİDYE

ili etraflarında birer daire çizerek arkalarından düşman askerleri gelip gelmediğini kontrol ediyor ve yolun her iki yanında sıralanan evlerin düz çatılarını gözlüyorlardı. Fakat ortalıkta kimsecikler yoktu.

Şehir merkezine doğru kıvrılarak ilerleyen sokak, bir süre sonra

gelenleri geniş bir yapının karşıladığı bir meydana açılıyordu.

Burası şehir yöneticisinin resmi konutu olmalı, diye düşündü Erak.

Zihnini zorlayarak binanın adını *hatır\adı-kadif* Diğer şehirlerdeki

belediye saraylarının ya da vergi konutlarının Arridi'deki

karşılığıydı bu.

Küçük meydana yarım düzine dar sokak açılıyordu. Meydanın

diğer üç tarafını oluşturan yapılar -muhtemelen mağaza, lokanta ve

hanlar- güneşten korunmak amacıyla hoş birer gölgelik sağlayan

geniş ve sütunlu sundurmalarla süslüydü. Aklından bu düşünceler

geçen Erak, yüzünü doğuya çevirerek pembe çizgilerle kaplanmaya

başlayan gökyüzüne bir göz attı. *Kadifin* meydana bakan ön yüzü de

sütunlarla süslenmişti. Görünürdeki tek iki katlı yapı oydu. Ancak

tıpkı diğerleri gibi, -binaya hükmedici bir hava katmak amacıyla

tasarlanmış- süslü bir gölgelikle gizlenen düz bir çatıya sahipti.

Meydanın merkezinde minik bir çeşme yükseliyordu. İçi, ağzına

kadar doluydu, ancak suyun ortadaki musluktan fişkırlarak akmasını

sağlayan düzenek, kapatılmış gibi duruyordu.

Erak, peşindeki adamlarıyla birlikte meydana girdi. Akıncı grubu

dar sokaktan çıkar çıkmaz uç noktasını Yüce Kont, Svengal ve

Axel'in oluşturduğu sıkışık bir düzen oluşturmuştu. Meydanı aşıp

iki katlı yapıya doğru yürürken, savaşçıların bazıları deneme

amacıyla baltalarını savuruyordu. Kasabadan

hâlâ tek bir ses bile çıkmamıştı. Giderek aydınlanan hava, savaşçıların arkalarına uzun ve gerçekdışı gölgelerin düşmesine neden oluyordu. Erak, *kadifin* iki büyük kapısının önündeki mermer merdivenlere adımını attı ve kapıları birkaç saniye boyunca inceledi. Sağlamlar, diye geçirdi içinden. Pirinç kap lamalı ahşap ve güçlü bir kilit. Fakat Skandiyalıların ‘anahtarları’ daima yanlarındaydı. Güçlü kuvvetli iki kürekçiye öne çıkmalarını işaret etti.

“Balta işi çıktı,” dedi kapıyı işaret ederek.

Kaptanlarına bakıp sıyrıtan tayfalardan biri, baltasını yere bıraktı ve ellerine tükürdükten sonra silahını iki eliyle birden kavradı. Erak, adamın kilide sağlam bir darbe vurmasına izin vermek üzere geri çekildi.

“Olduğunuz yerde kalın!”

Meydanın öteki tarafından gelen ses, Skandiyalıların şaşkınlıkla başlarını o yöne çevirmesine neden olmuştu. Açıklığa bağlanan yan sokaklardan birinde bir kişi belirmişti. Bazı akıncılar, telaşla sövdüler. Gözlerini kısan Erak, midesinin kasıldığını hissetti. Bu kadar kolay olmamalıydı zaten, diye geçirdi aklından.

Uzun boylu, zayıf adam, Arridi savaşçılarına özgü süslü kıyafetler giyyordu. Beyaz ince bir gömleği ve pantolonunun üstünde metal levhalarla kaplı, deri bir vücut zırhı vardı. Belinde uzun, kıvrımlı bir kılıç asılıydı ve koluna yuvarlak, metal -muhtemelen pirinç- bir kalkan takmıştı. Erak kalkanın ortasındaki keskin ve sivri

çıkıntıyı fark etti. Hem saldırıya hem de savunmaya yönelik bir silahtı bu. Tüm yüzünü koruyan tepesi sivri, basit miğferi, adamın başına sarılı küçük ve ince kumaş

- 44 ~

FİDYE

parçasının üstüne oturtulmuştu. Gün içinde sıcaktan kızışan metalin cilde değmesini engellemek için tasarlanmış olmalı, diye geçirdi içinden Erak.

Yeni cilalanmış miğferin kenarlarından aşağı inen parlak, gümüş zincirden bir örtü, adamın boynunu ve ensesini koruyordu. Bu ve zırhının üstünü kaplayan parlak metal, savaşçının üst düzey bir subay olduğunun göstergesiydi.

Bu sırada, aynı kalitede olmasa da adamla benzer teçhizata sahip bir savaşçı grubu, yan sokakların birinden iki sıra halinde hızla çıkarak önderlerinin iki yanı boyunca sıralanmaya başlamıştı.

Erak'ın tahminine göre en az kırk kişilerdi. Arridi savaşçıları ortaya çıkınca, kendi adamları arasında da hareketlenmeler başlamıştı.

“Rahat durun,” diye gürledi. Sonra Svengal'e dönerek bıyık altından “Sayıları bizden çok,” diye ekledi.

“Arada fazla bir fark yok,” diye yanıt veren Svengal de düşman güçlerini saymıştı. “Bana kalırsa bizim çocuklar bu hanım evlatlarını kolayca alt ederler.”

Ancak Erak'ın aksine, alçak sesle konuşma zahmetine gir memiş ve sözleri meydanı aşarak Arridi subayının kulağına kadar

ulaşmıştı. Svengal'in yorumu üstüne adamın ince, sakallı yüzü bir tebessümle kaplandı. Arridi subayı, dudaklarına götürdüğü gümüş düdüğü bir kez çaldı.

Ortalık bir anda kalın kütüklerin taşlara değmesinden çıkan gıcırtilarla doldu ve meydana açılan o yarım düzine sokak, duvarların içlerinde beliren kalın kütük engeller tarafından kapandı.

“Onları fark etmemiştim,” dedi Erak usulca. Meydana gi

- 45 -

JOHN FLANAGAN

erken kütüklerden birinin yanından geçmiş olmaları gerekiyordu, ama Erak'ın zihni o sırada durumun önemini kavraya mayacak kadar meşguldü.

“Tuzağa düşmüş gibi duruyorsunuz,” dedi Arridi subayı.

Duruşunu dikleştiren Erak, kalkanını savunma amacıyla yukarı kaldırdı. Adamları da onu taklit ettiler. “Siz de öyle,” diye yanıt verdi adama.

Arridi subayı yeniden gülümsedi. Bembeyaz dişleri sakallı, koyu renkli yüzünde inci gibi parlıyordu.

“Demek öyle,” dedi. “Acaba yanınızda kaç tane okçu var?”

Küçük gümüş düdüğünü dudaklarına götürerek kulakları tırmalayan uzun bir melodi çaldı. Birden yukarılardan hışırtılar gelmeye başladı ve meydanın kalan üç tarafını kaplayan binaların çatıları okçularla doluverdi. Şüphesiz ki *Kadifin* çatısı da okçularla

doluydu. Erak karşılarında yüz kadar okçu bulunduğunu ve kısa, eğimli yayların kirişlerine yerleştirilen okların hedefinde Skandiyalıların olduğunu görebiliyordu.

Acımasız bakışlarını okçu hattının üzerinde gezdirdi. Ok ve yay, menzili kısa silahlardı.

Savaş alanında olsalar, onlara

aldırmayabilirdi. Fakat burada, bu dar ve kapalı meydanda etkileri ölümcül olacaktı.

“Sakin kımıldamayın,” dedi usulca. Atılacak yanlış bir adım, üstlerine onlarca ok yağmasına neden olabilirdi.

Hâlâ yanında durmakta olan Axel, öfkeyle hırladı. Savaşçı ruhu su yüzüne çıkmıştı ve üstüne çevrili okların yarattığı teh ditten hiç hoşlanmıyordu. İçgüdüleri, ona saldırıya geçip binlerine zarar vermesini söylüyordu.

- 46 -

FİDYE

“Hepimizi vuramazlar, şef,” dedi. “En azından şu tatlı çocuğu gebertiriz.”

Bu sözleri duyarak gülümseyen uzun boylu Arridinin eli,

belindeki kıvrımlı kılıcın kabzasına gitti. Erak, savaşıyı gö zünden tanırđı ve adamın tüm bu cicili bicili kılığına rağmen tehlikeli bir savaşıçı olduğına dair bir his vardı içinde.

“Kes sesini, Axel,” dedi tekrar. Arridi subayı öne doğru bir adım attı ve çatılara doğru bakarak bir el işareti yaptı. Okçular nişan almayı bıraksalar da Erak, onların her an oklarını fırlatmaya hazır beklediklerini fark etti.

“Dövüşmemize gerek yok,” dedi subay. Kalın ve cana ya kın bir sesi vardı. Tehditkâr olmayan, mantıklı bir sesle konuşuyordu.

“Yalnızca bir tek kişiyle ilgileniyoruz. Onu bize verirseniz diğerleri gidebilir.”

“Kimmiş bu ilgilendiğiniz kişi?” diye sordu Erak, ama içinden bir ses, yanıtı zaten bildiğini söylüyordu.

“Erak. Yüce Kont dedikleri şu adam,” diye yanıt verdi Arridi subayı.

İçgüdüsel olarak öne fırlayan Axel, tehditkâr bir tavırla baltasını kaldırdı ve “Onu ancak cesedimizi çiğneyerek alabilirsiniz!” diye bağırdı. Derin bir iç geçiren Erak, başını öfkeyle iki yana salladı.

“Aferin sana, Axel,” dedi. “Onlara burada olduğumu yumurtlayıverdiniz.”

ılın düğünü kuşkusuz ki bu olacak, diye aklından geçirdi

Baron Arald gurur ve memnuniyetle. Hatta belki de son

Y

on yılın...

Gecenin çok başarılı geçeceği, şimdiden belliydi. Sıkıcılar

Masası'nı dolduran sekiz kişi, en yavan, en küstah ve kendisini en

çok tekrarlayan kişi kim olacak diye yarışıyorlardı sanki. Ba kışlarını o

tarafa kaydıran diğer konuklar, düğünü planlarken onları bu

korkunç insanların uzağında tutanlara minnet duyuyorlardı.

Sör Rodney'nin Savaş Okulu'na mensup genç savaşçılardan biri,

kız arkadaşı tarafından karanlık bir koridorda başka bir kızı öperken

yakalandığında kaçınılmaz olarak kıyamet kopmuş ve bunu tiz

perdeden atışmalar takip etmişti. Bunlar olmadan bir düğün töreni

düşünülemez zaten, diye geçirdi Arald içinden. Gözlerini parlak

kıyafetli çiftlerin masalarda oturduğu Redmont yemek salonunda

gezdiren, memnuniyetle iç geçirdi. Chubb Usta'nın yamakları

salona hızla girip çıkıyor, binbir çeşit leziz yemeği konuklara

sunuyorlardı: Kızarmış kırmızı ve beyaz etler, dumanı tüten

tabaklar dolusu

FİDYE

sebze, şeflerin hazırladığı baharatlı özel yemekler, tadına ba kıldığı an patlayıp tüy kadar hafif parçacıklara ayrılacakmış j'ibi görünen hamur işleri. Daha tatlı ve meyve faslı var, diye düşündü memnuniyetle.

Merasim işlerini de çok iyi hallettik, diye geçirdi aklından.

I kında töreni yöneten kişi olarak gösterdiği başarının payı büyük lü.

Mutlu çifte evlilik kurallarını hatırlatırken kullandığı ağır ve etkileyici ses tonu, merasime gereken ağırbaşlı havayı katmıştı.

Onun gibi deneyimli bir konuşmacıdan bekleneceği üzere, I lalt ile Leydi Pauline arasında yirmi yıldır yaşanan gizli aşk hakkında yaptığı espriyle ortamı yumuşatmıştı. Belli ki bu aşkı ondan başka fark eden kimse yoktu. Pauline'in genellikle ortalıkta pek görünmeyen Orman Muhafızı'na duyduğu sevgiyi "Halt olmadan aşk"* diye tanımlamış, ona göre zekice bir kelime oyunu oynamıştı.

Esprinin ardından konuklara kahkaha atmaları için birkaç saniye vermiş, ancak kimse gülmemişti. Bu da Arald'ın biraz hayal kırıklığına uğramasına neden olmuştu. Belki de bu top luluğun zekâ seviyesine göre fazla ince bir espri anlayışım var, diye düşündü.

Öte yandan Pauline, elbette ki son derece çekici bir gelin olup çıkmıştı.

Zarafeti ve üslubu, Krallık çapında emsalsizdi. Yanında genç

Alyss ve Jenny ile Redmont kabul salonunun girişindeki koridorda

belirdiğinde konukların toplu halde iç geçirdiği duyulmuş, tüm

salon bir “Ooooo!” nidasıyla kaplanmıştı.

* Halt kelimesi İngilizcede durmak, aksamak anlamına gelir. Yazar, Baron Arald’a kelime oyunu yaptırırken Halt’un adının anlamına atıfta bulunmuştur. (Ed. N.)

- 49 ~

JOHN FLANAGAN

Her zamanki zarif Haberci üniformasının üzerinde akıllıca yapılan birkaç resmi değişiklik sonucu ortaya çıkan gelinliği, elbette beyaz renkteydi. Sadelik, diye geçirdi içinden Arald. Kaliteli bir giysinin anahtarı. Kendi yeleğine göz attı ve parlak mavi -san baklava desenli, gümüş nakışlarla süslü mor kadifeden kıyafetinin biraz fazla cafcıflı olduğundan şüphe etti. Hemen sonra bu düşünceyi aklından çıkardı. Bir miktar süsün iriyarı bir erkeğin gövdesinde o kadar da sıyrılmayacağına karar kıldı.

Fakat Pauline, gerçekten de göz kamaştırıcıydı. Çehresine son derece yakışan gri-sarı saçları ve boynundaki basit altın kolye ile merkezi koridor boyunca sahici bir tanrıça gibi süzölmüştü.

Eşlikçileri de aynı oranda çekici görünüyorlardı. Uzun boylu ve zarif Alyss, akıl hocasının elbisesinin solgun mavi renkli bir benzerini giyiyordu. Açık bıraktığı san saçları, omuzlarına dökölmüştü. Öbür nedime Jenny’nin boy ve zarafet açısından diğer ikisiyle baş etmesi mümkün değildi. Fakat onun da kendine has bir çekiciliği vardı. Diğerleri koridor boyunca süzölürken, o da ufak tefek, yuvarlak hatları ve etrafına neşe saçan tebessümüyle hoplaya

zıplaya ilerliyordu sanki. Jenny törene doğal bir coşku ve neşe kattı, diye düşündü Arald. Sarı elbisesi, kızın neşeli karakteriyle hayat a bakışını yansıtıyordu.

Damat tarafında ise Crowley, ondan beklenmeyecek kadar başarılı bir iş çıkarmıştı. Doğal olarak herkes Halt'un ne giye ceğini merak ediyordu. Ne de olsa, daha önce Orman Muhafızı pelerininin yumuşak yeşil, kahverengi ve gri tonları dışında bir şey giydiğini gören hiç kimse yoktu. Düğünden birkaç gün önce Redmont'un berberini ziyaret ederek saçını kestirdiği ve

- 50 -

FİDYE

sakalını düzelttiği duyulunca, tartışmalar da doruk nokta sına ulaşmıştı.

Bunun ardından da Crowley sürprizini açıklamıştı. O, Halt, Will ve Gilan, ilk kez bir düğünde resmi Orman Muhafızı Bir liği üniformasını giyeceklerdi.

Orman Muhafızı geleneğine bağlı kalınmış ve temel renk olarak yeşil -koyu yaprak yeşili- seçilmişti. Orman Muhafızları mat kahverengi yelek, pantolon ve kukuletalı pelerinlerin yerine ipek beyaz gömleklerinin üstüne kemerli birer tunik giymişlerdi. En kaliteli deriden yapılma tuniklerin hepsi, koyu yaprak yeşili rengindeydi. Göğüslerinin sol tarafına metal ipliklerle minik birer meşe yaprağı sembolü -Halt, Gilan ve Crowley için gümüş, Will için ise bronzdan yapılma- dikiliydi.

Koyu yeşil pantolon ve diz boyunda yumuşak deriden kah-verengi çizmeler kıyafetin etkisini artırırken, tuniği bel hiza sında toplayan geniş kemerlere bir çift süslü bıçak kını asılıydı. Siyah renkli, parlak kınlar, gümüş süslemelerle kaplıydı. Halt'un belinde, düğün için özel olarak dövülmüş bir saks ve bir de fırlatma bıçağı asılıydı. Her iki bıçak da mükemmel kalitedeydi ve yine her ikisinin de kabzaları gümüşle kaplıydı. Bu bıçaklar, Crowley'nin eski dostuna düğün hediyesi olmuştu.

“Bunları dışarıda kullanmayacağını biliyorum,” demişti “ama resmi günler için falan saklarsın.” Crowley, Gilan ve Will ise günlük hayatta kullandıkları bıçakları taşıyorlardı.

Kıyafetin son ayrıntısının dâhice bir zekânın ürünü olduğu konusunda ise herkes hemfikirdi. Orman Muhafızları'nı tanımlayan bir şey varsa, o da alacalı pelerinleriydi; ihtiyaç

- 51 -

JOHN FLANAGAN

duydukları anda fiilen ortadan kaybolmalarını sağlayan şu pelerinler. O tür bir pelerin resmi bir törende uygunsuz kaçacağı için Crowley, izleyenlerde aynı hissiyatı yaratan başka bir giyi seçmişti. Orman Muhafızları'nın sırtlarını kısa birer pelerin süslüyordu. Mat saten kumaştan yapılmış yeşil-kahverengi-gri renkteki alacalı pelerinler, gümüş ipliklerle çaprazlama dikilmiş dört adet ok motifiyle süslenmişti. Sağ omuzdan sarkan pelerin, bel hizasında sona eriyordu. Tek bir kıyafetle Orman Muhafızlarının

pelerinleri ve daima omuzlarında taşıdıkları ok kılıfları temsil edilmişti. Dört Orman Muhafızı'nın da bu yeni üniformaların içinde etkileyici ve yakışıklı görüldüğü konusunda tüm konuklar hemfikirdi. Onların kıyafetleri de sade ve şık olmuş, diye aklında n geçirdi Arald. Kendi kıyafeti hakkında tekrar geçici bir tereddüt anı yaşadı.

Hemen yanındaki güzeller güzeli, kızıl saçlı karısı Leydi Sandra'ya dönerek parlak renkli yeleşini işaret etti.

“Tatlım,” dedi, “kıyafetim sence çok mu aşırı kaçtı?”

“Aşırı mı dedin, canım?” diye tekrar etti tebessümünü gizleyen karısı. Arald, kararsızca bir el hareketi yaptı.

“İşte yani... fazla renkli... abartılı. Gösteriş budalası gibi sanki.”

“Sen kendini öyle *hissediyor musun?*” diye sordu karısı.

“Şey, hayır... ama belki de...”

“Ne de olsa Redmont Baronu'sun sen,” dedi nihayet ciddi bir yüz ifadesi takınmayı başaran Sandra. Kıyafetini dikkatle gözden geçiren Arald, kendinden emin olduktan sonra karısına dönüp teşekkür edercesine başını salladı.

“Hayır. Elbette abartılı değil. Haklısın tatlım. Her zamanki

- 52 -

FİDYE

gibi. Konumum gereği bir parça gösterişli olmam gerekiyor

sanırım. Yok, evet... Haklısın. Kıyafetim son derece uygun. I'am da

olması gerektiği gibi aslında.”

Bu kez Leydi Sandra'nın arkasına dönüp birilerine acilen bir şeyler söylemesi gerekmişti. Gösteriş budalası gibi görünmediğine kanaat getiren Arald, yeniden olan biteni izlemeye koyuldu.

Resmi törenin ardından konuklar, kabul salonundan yemek salonuna geçerek yerlerini almışlardı. Masalar, rütbe sırası göz önüne alınarak dikkatle yerleştirilmişti.

Düğün sahipleri, doğal olarak platformun merkezinde yer alıyordu. Arald, Leydi Sandra, Sör Rodney ve diğer Redmont yetkilileri, sol taraftaki bir masaya alınmıştı. Etkinliğin Hamisi ilan edilen Kral ise Prenses Cassandra ve maiyetiyle birlikte üçüncü bir masada oturuyordu.

Herkes yerini aldıktan sonra platformda bulunan o üç masanın sakinleri salona girdi. Önden düğün grubu, ardından Kral ve maiyeti, son olarak da Arald'ın ekibi geliyor du. Herkes ayakta beklemeye başladı. Kral Duncan'ın oturulmasını işaret etmesiyle birlikte, devasa salon sandalye gıcırırtılarıyla dolmuştu. Duncan yerinden kımıldamıyordu. Sandalye ve ayak sesleri nihayet sona erdiğinde, kalın sesi kolayca salonun dört bir yanına ulaşacak şekilde konuşmasına başladı.

“Lordlarım, leydilerim, beyefendiler...” diye başladı söze ve ardından tüm kapı aralıklarının şato çalışanlarıyla hizmet lileri tarafından doldurulmuş olduğunu fark ederek tebessümle ekledi, “ve Redmont Şatosu ahalisi.” Salonda memnuniyet

dolu bir dalgalanma yaşandı. “Bugün burada bu etkinliğin Hamisi olma onurunu taşıyarak karşınızdayım.”

Dikkatle öne eğilen Arald, platformun öteki ucundaki Kral’ı görebilmek için boynunu uzattı. Hamilik denen bu pozisyonu ilk kez duyuyordu. Birkaç haftadır ne anlama geldiğine dair kafa patlatıyordu. Belki de öğrenme zamanı gelmişti artık.

“Şunu itiraf etmeliyim ki,” diye devam etti Duncan, “bir Hami’nin görevlerinin ne olduğunu pek bilmiyordum. Dolayısıyla ben de konuyu Teşrifatçım Lord Anthony’ye danıştım; kendisi bu gizemli protokol unvanları hakkında oldukça bilgilidir.”

İşaret ettiği Teşrifatçısı, yanıt olarak ağırbaşlı bir tavırla başını yana eğdi.

“Görünen o ki, bir Hami’nin görevleri oldukça net bir şekilde belirlenmiş.” Kolunun yanına uzanarak, üzerine notlar almış olduğu minik bir kâğıt çıkardı. “Bir Hami olarak,” dedikten sonra sustu ve notlarına başvurdu, “bugünkü törenlere bir tür kraliyet saygınlığı katmakla yükümlüymüşüm.”

Salon boyunca uğultular dolaşırken, konuşmasına ara verdi. **Bir tür kraliyet saygınlığı katmanın** ne anlama geldiğinden kimse emin değildi. Ancak kulağa etkileyici geldiği konusunda herkes hemfikirdi. Leydi Pauline’in seğiren ağzı, bir tebessümle kıvrıldı ve bakışları masaya çevrildi. Halt ise tavana kadar uzanan sütunlara çok ilginç bir şey görmüş gibi bakıyordu. Duncan sözlerine devam

etti.

“İkinci görevim ise...” doğru kelimeleri kullandığından emin olabilmek için bir kez daha notlarına başvurdu, “gelin ile damada son derece pahalı bir hediye vermekmiş...”

- 54 -

FİDYE

Leydi Pauline, birden başını kaldırdı ve Lore Anthony ile *yfi*/ göze gelebilmek için öne doğru eğildi. Teşrilatçı da kadına bakıyordu ancak yüzü son derece ifadesizdi. Bir an sonra, göz- lerinden birini etrafına çaktırmadan kırptı. Pauline ile Halt’u çok seviyordu ve bu görevi onlara danışmadan kafasından uydurmuştu. Geçmişte yaşanan bazı olaylardan dolayı Halt’a en azından bu kadarını borçlu olduğunu düşünüyordu.

“Ve son olarak,” diyordu Duncan, “bu kutlamayı resmen başlatmak da benim görevim. Ki bunu şu an memnuniyetle yapıyorum. Chubb! Yemekleri getirin!”

Salonda toplanan kalabalığın alkışları arasında yerine oturdu ve ziyafet başladı.

İSİ -----

“Konuşmanı beğendim,” dedi Alyss, Will’e dönerek. Artık tatlı faslına geçilmişti. Orman Muhafızı omuz silkti.

“Umarım uygun kaçmıştır,” dedi. Damadın şahidi olarak Halt ile Leydi Pauline onuruna kadeh kaldırılmasını teklif etmişti. Hem öğretmeni hem de arkadaşı olan Halt’a karşı hissettiği sevgiye dair

gönlünden geçenleri özgüvenle dile getirebilmesi, onun büyüyüp olgunlaştığını gösteriyor, diye geçirdi Alyss içinden. Dışışleri'nin bir üyesi olarak eğitimli bir konuşmacıydı ve çocuğun gerçek hislerini dile getirmekten kaçınmamasına, bir yandan da basit duygusallıklardan uzak durmasına hayran kalmıştı. Will'in konuşması sırasında Halt'a baktığında, sert bakışlı Orman Muhafızı'nın gözlerini belli etmeden peçetesiyle sildiğini fark etmişti.

“Uygundan çok daha iyiydi,” diyerek Will'i temin etti kız.

- 55 -

JOHN FLANAGAN

Hemen sonra, sırtıtmaya başladığını fark ettiği çocuğu dirse ğiyle dürttü. “Ne oldu?”

“Halt'u Leydi Pauline ile dans ederken görmek istediğimi fark ettim. Halt pek öyle dans erbabı sayılmaz da. Oldukça komik bir görüntü olacak. Tam bir Sakar Ayaktır!”

“Demek öyle?” dedi Alyss kuru bir sesle. “Peki, ya sen du rumu nasıl idare edeceksin bakalım?”

“Ben mi?” dedi Will şaşkınlıkla. “Ben dans etmeyeceğim ki!

Yalnızca gelin ve damat dans edecekler!”

“Salonu bir kez turlayacaklar,” dedi Alyss. “Ama sonra damadın şahidi ile birinci nedime, akabinde de sağdıç ile ikinci nedime onlara katılacak.”

Will, birden canı yanmış gibi hareketlendi. Solundaki Jenny'nin

yanında oturan Gilan'la konuşabilmek için başını uzatarak "Gil!

Dans etmemiz gerektiğini biliyor muydun?" diye sordu.

Gilan, hevesle başını salladı. "Hem de nasıl. Jenny ile üç gündür çalışıyoruz, değil mi Jen?"

Jenny, ona hayran hayran bakıp başını salladı. Gilan'a aba yı yakmıştı. Uzun boylu, enerjik, çekici ve komik Gilan'm Or man Muhafızı olması nedeniyle gizemli ve romantik bir havası da vardı.

Jenny'nin hayatı boyunca tanımış olduğu tek Orman Muhafızı sert bakışlı, kırçıl sakallı Halt olmuştu.

Eh, bir de Will vardı tabii. Ancak Jenny, çocukluğundan beri tanıdığı Will'i gizemli bulmuyordu. Ama ya Gilan! Ne kadar da yakışıklı, diye geçirdi Jenny içinden.

Hem törenin kalan kısmında da bana ait olacak, diye söz verdi kendi kendine.

- 56 -

FİDYE

Orkestranın, geleneksel düğün dansının şarkısı olan *Sonsuza*

Dek Beraberiz 'i çalmaya başladığını fark eden Will, birden paniğe kapıldı. Halt ile Pauline, çifti görebilmek üzere başlarını uzatarak alkışlayan konukların bakışları arasında platformdan inerek dans için boşaltılan alana geçiyordu.

"Şey, ben dans etmeyeceğim," dedi Will can sıkıntısıyla. "Nasıl dans edileceğini bilmiyorum."

"Öyle de bir edeceksin ki," dedi Alyss. "Umarım çabuk öğ-

renirsin.”

Alyss’e bir bakış atan Will, bu meseleden kaçışı olmadığını fark etti. “Neyse, en azından yalnız kalmayacağım,” dedi. “Halt da rezil olacak.”

Halt’un on gündür Leydi Sandra’dan dans dersleri almakta olduğunu ne o ne de konuklar biliyordu. Dengeli ve yumuşak hareket eden Halt’u mükemmel dans eden bir adama dönüştürmek, Baron’un bu konuda uzman olan karısının yalnızca birkaç saatini almıştı. Pauline ile ikisi, salon boyunca sanki birlikte dans etmek için doğmuş gibi süzülüyorlardı. Konuklar ilk başta buna şaşırdılar, ardından da salonda hevesli alkışlar yükseldi.

Will, onu birden ayağa kaldıran Alyss’in şaşırtıcı derecede sert temasını kolunda hissetti.

“Gidelim, Sakar Ayak,” dedi Alyss.

Will, kaçışı olmadığını farkındaydı. Kolunu öne geçerek merdivenlerden inen Alyss’e uzattı. Ardından da kararsız bakışlarla kızı süzmeye başladı.

“Kolunu şuraya koy,” dedi Alyss. “Diğer kolunu, budala. Elini de şöyle... hah, tamam, hazır mısın? Sol ayağınla başla-

- 57 ~

JOHN FLANAGAN

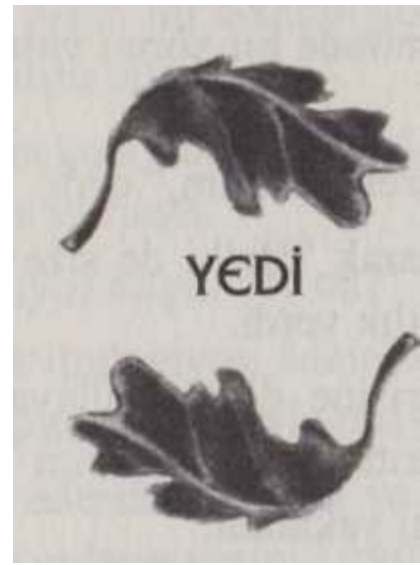
yacağız. Üç deyince. Bir. İki... Bir dakika... Bu herif burada ne arıyor böyle?”

Will’in omzunun üstünden, bir patırtının koptuğu salon girişine

doğru bakıyordu. Kapıda duran iriyarı, hırpani bir adam, onu zaptetmeye çalışan görevlilerle tartışıyordu. Koyun postundan ceketi ve boynuzlu miğferi, onun bir Skandiyalı olduğunu gösteriyordu. Tüm başlar, o tarafa doğru çevrilmişti. Horace, durumu kontrol altına almak için koridora çıkmıştı bile. Ama birkaç adım attıktan sonra şaşkınlıkla durdu. Kapıdaki adamı Will ile aynı anda tanıımıştı.

“Svengal bu,” dedi Will.

~ 58 -

na kapının hemen dibindeki tartışmaya tam zamanında yetişen Horace, tarafları hızla sakinleştirdi. Ardından hizmetkrlarla muhafızları Skandiyalının onun dostu olduğu -

A

na i kna etti ve adamın Redmont şatosu’na tek kişilik bir saldıırı dzenlemeyeceğine dair güvence verdi. Will uzun boylu savaşçı arkadaşının Svengal’e hızla bir şeyler söyledikten sonra onu yan taraftaki odalardan birine aldığım fark etti. Odaya

girmeden önce başını çevirip Will ile göz göze gelen Horace,

arkadaşına onlara katılmasını işaret etti.

Meselenin hallolduğu ve acil bir tehlikenin bulunmadığı

anlaşıncaya, salondaki konuklar da rahatlamışlardı. Svengal'in

kapıda belirmesiyle birlikte duran orkestra, çalmaya kaldığı yerden

devam etmeye başladı ve tüm gözler bir kez daha gelinle damada

çevrildi. Will, Halt ile Leydi Pauline'in pistin ortasında

kımıldamadan durduklarını fark etti. Hızla yanlarına koştu.

“Siz dansınızı bitirin,” dedi usulca. “Ben bu meseleyle ilgi -

lenirim.”

Halt, çırağını başıyla teşekkür edercesine onayladı. Leydi

~ 59 -

JOHN FLANAGAN

Pauline'in bu özel gününde bir sorun yaşanması, istediği son şeydi.

“Ne istiyormuş, öğren bakalım,” dedi.

Will, ustasına sırtarak “Belki de size bir düğün hediyesi

getirmiştir,” diye karşılık verdi.

Başını salonun gerisine doğru sallayan Halt “Hadi git,” dedi. Bir

kez daha sırttan Will, arkasını döndü ve yanından geçerken

Alyss'in elini yakaladı.

“Gel hadi,” dedi kızı dans pistinden uzaklaştırarak. Ba şını

kaldırduğunda, Jenny'yi platformdan aşağı indirmekle meşgul olan

Gilan'ın ona “Neler oluyor?” dercesine baktığını gördü. Başıyla

Halt ve Pauline'in bulunduğu tarafı işaret edip yalnızca dudaklarını

oyunatarak “Dansa devam edin,” dedi.

Gilan başıyla onayladı. Durum ne kadar normal görünürse, o kadar iyiydi.

Genç Orman Muhafızları’nın arasındaki bu hızlı iletişimi fark eden Pauline, yanındaki Alyss ile masaların arasından ilerleyen Will’i izledi. Çocuk arada sırada durup konuklardan gelen bir soru karşısında gülümsüyor ve onları yatıştırıyordu. Pauline, Will’in verdiği hızlı tepkilere ve durumu ele alışına hayran kalmıştı.

“Seninki büyüyor,” dedi yeniden dans etmeye başladığı Halt’a dönerek. Gilan ve Jenny de artık onlarla birlikte pisti turlamaya başlamışlardı. Duncan ile Cassandra ve hemen ardından Baron ile Leydi Sandra da çiftlere katıldılar. Bu, dans etmek isteyen diğer çiftlerin de piste çıkabileceği anlamına geliyordu. Birkaç dakika içinde, konukların çoğu üstü başı kir

FİDYE

pas içinde, yorgun argın bir Skandiyalı’nın salonun kapısına dayandığını unutmuştu bile.

Kral Duncan, ona kolaylıkla eşlik eden Cassandra ile birlikte Halt ile Pauline’e yaklaştı.

“Halt? Neler oluyor bilgin var mı?” dedi bıyık altından.

“Will o konuyla ilgileniyor, Majesteleri,” diye yanıt verdi Halt.

Tatmin olan Duncan, başıyla onayladı.

“Beni haberdar edersiniz,” dedi ve kızıyla birlikte oradan

uzaklaştı. Az sonra onların yerini Leydi Sandra ve pisti dolduran

çiftleri yarıp geçen Baron aldı. Zarif bir biçimde süzülerek ilerleyen

Duncan ile Cassandra'nın aksine, Baron Arald morlu, mavili, sarılı

bir savaş atını andırırcasına doğrudan üstlerine gelmeyi tercih

etmişti. Leydi Sandra dans sanatının inceliklerini eşine bir türlü

öğretememişti ne yazık ki.

“Halt?” dedi Arald yaklaştıklarında.

“Will konuyla ilgileniyor, efendim,” dedi Halt ve Baron başıyla

onayladı.

“Güzel. Beni bilgilendirirsiniz.”

Ardından eşiyile birlikte uzaklaştı. Halt, muzip bir ifadeyle eşine

doğru döndü. Pauline uzun boylu bir kadın olduğu için, adamın

başını hafifçe yukarı kaldırması gerekmişti.

“Önce ben bir öğrenyim de,” dedi.

İS» ----- i—

Salonun girişine vardıklarında duran Alyss, Will'i tutup kendine

doğru çevirdi.

“Belki de ben masaya dönsem daha iyi olur,” dedi. “Bu

- 61 -

JOHN FLANAGAN

Svengal denen adam beni tanımıyor ve odada yabancı biri bu -

lunmazsa daha rahat konuşabilir.”

Bir Haberci olarak, bu konular hakkında daha keskin içgüdülere

sahipti. Will, kızın haklı olduğunu anladı. Sıradışı bir şeylerin olup

bittiği ortadaydı. Svengal'in aniden kapılarında belirmesi, bunun

kanıtıydı. Başıyla onayladı ve Alyss'in elini ellerinin arasına aldı.

“Haklı olabilirsiniz,” dedi. “Hem ikimizden birinin partiye dönmesi, insanları iyice rahatlatacaktır.”

Kızın elini hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. Gülümseyen Alyss arkasını döndü ve yeniden kalabalık salona girdi. Will onun arkasından bir süre baktıktan sonra, Horace'ın beklenmedik ziyaretçilerini almış olduğu küçük bekleme odasına yöneldi.

Svengal, bitkin bir şekilde odadaki kanepeye yığılmıştı.

“Will,” dedi tokalaşmak için zar zor ayağa kalkarak. Yüzünde yorgun bir tebessüm vardı. “Böyle bir anda kapınıza dayandığım için kusura bakmayın.”

Will, başını kaldırıp Horace'a bir bakış attı.

“Neler oluyor?” diye sordu. Svengal'in moralsiz, bezgin tavırlarından haberlerin iyi olmadığını anlamıştı.

Horace omuz silkti. “Senin gelmeni bekleyelim diye düşünmüştüm. Her şeyi iki kez anlatmak zorunda kalmasın diye.”

“İçeride neler oluyor?” Hızla salonu işaret etti.

“Her şey normale döndü. İnsanlar ne olup bittiğini anlaya madan müdahale ettin. Tebrikler.”

Bunun üzerine Horace, mütevazılığına ortaya koyan bir el hareketi yaptı. Ardından Will, bakışlarını yeniden Skandiyalıya çevirdi.

“Dermanın kalmamış gibi görünüyorsun, Svengal. İyi mi lin?”

Svengal yeniden kanepeye yığılmıştı. Kederli bir tavırla sırtını arkasına yasladı.

“Daha iyi günlerim olmuştu,” dedi. “Son iki günümü ve diin gecenin büyük bir kısmını şu lanet olası atlarınızdan birinin sırtında geçirdim -Araluen Şatosu’ndan geliyorum. Ne bacaklarımı ne de sırtımı hareket ettirebiliyorum.”

“Araluen mi?” diye araya girdi Horace. “Orada ne işin vardı ki?”

“*Kurt Rüzgârı*’ni geçen sefer geçtiğimiz nehirde aşağı inildik. Sizi bulmak için en doğru yerin orası olduğunu düşünmüştüm.”

Will ile Horace bakiştılar. “Herhalde ortalık birbirine gir miştir,” dedi Will. Araluen ile Skandiya arasında bir anlaşma bulunuyordu, ama buna rağmen bir kurt gemisinin beklenmedik bir anda karanın bu kadar içlerinde belirmesi, şatodakileri telaşa düşürmüş olmalıydı.

“Direğe Evanlyn’in flamasını çekmiştik,” dedi Svengal. “Bayrak hâlâ ambarımızda duruyordu. İncecek bir şey bulunur buralarda?”

Will özür dilercesine ellerini kaldırdı. “Affedersin. Senin kamın da açtır, değil mi?”

Svengal, birkaç kez başını salladı. “Evet. Yiyecek bir şeyler varsa çok iyi olur. Bir süredir yemek yemedim.”

Will, kapının dışındaki uşağa seslendi. Başını kapı aralığının dan içeri uzatan genç çocuğun meraklı bakışları, ona sırttan dev gibi Skandiyalıya çevrildi.

- 63 -

JOHN FLANAGAN

“Bize biraz şarap getir... bir dakika, bekle!” dedi Will, uzaklaşmaya başlayan çocuğun arkasından. “Bir yiyecek tabağı da hazırla. Büyük bir tabak olsun. En iyisi kayık tabak olsun. İçinde bol miktarda et ve ekmek olsun. Sebze ve yeşillikleri boşver.” Skandiyalıların salata çeşitlerinden tiksindiklerini biliyordu.

“Şarabı sürahiyle getir,” diye ekledi Horace. “Şu dışarıda kullandıkları zarif bardaklarda olmasın sakın. Acele et!”

“Peki efendim,” dedi uşak ve hızla uzaklaştı.

“Söyle bakalım,” dedi Will, “tam Halt’un düğünü sırasında seni buraya hangi rüzgâr attı?”

Svengal, özür dilercesine başını iki yana salladı. “Düğünden haberim yoktu,” dedi. “Aylardır denizdeydik. Yardıma ihtiyacımız var ve bize yalnızca siz yardım edebilirsiniz.”

“Biz derken kimi kastediyorsun?” diye sordu Horace.

“Erak ve ben. Şey, aslında yalnızca Erak. Buraya gelip sizi bulmamı o istedi benden -sizi ve Halt’u.”

“Öyleyse hâlâ Hallasholm’de olduğunu varsayıyorum?” dedi

Will. Erak’m Yüce Kont seçildiğinde gemisini Svengal’e devrettiğinden haberdardı. Fakat Svengal, başını iki yana salladı.

“Erak Arrida’da,” dedi. “Arridiler fidye alabilmek için onu

tutsak ettiler.”

“Ne?” Will’in sesi, niyetlendiğinden biraz daha tiz çıkmıştı. Su-

sup kendisini toparladı. “Arrida’ya ne halt etmeye gitmişti ki?”

“Baskına çıkmıştık,” diye açıkladı Svengal. “Bütün gün oturup

Borsa’yla konuşmaktan sıkılmıştı.”

“Hiç şaşırmadım,” diye araya girdi Will. Onu avlu köleli-

- 64 -

FİDYE

i*11K* atayan Skandiyalı müdüre hâlâ kızgındı -çetin Skandiya I r,.1

altında neredeyse ölüm fermanı gibi bir karardı bu.

“Aş bunları artık,” dedi Horace ve parmağını Svengal’e ılo\$ru

uzattı. “Şu hikâyeyi bir dinleyelim hele.”

Ancak uşak çocuk tavuk butlarını, domuz pırzolarlarını ve I üçük

bir koyun buduyla dolu kayık tabağı getirmek için tam ila o anı

seçmişti. Bıraktığı tepside ayrıca bir maşrapa şarap ila bulunuyordu.

Svengal’in hevesli bakışları, gelen yiyecek ileceklere çevrildi.

“Eh, başla bakalım,” dedi Horace.

Şarabın üçte birini bir dikişte içen Svengal, koyun budunu

yakaladığı gibi küçük bir aileyi doyurabilecek büyüklükte bir parça

kopardı. Keyifle gözlerini kapatıp, birkaç saniye boyun- c a

enerjisini yerine getiren lokmaları çiğneyip yuttu.

“Gerçekten de *açmış*,” diye mırıldandı Will. Svengal, iki j'.iindür

at sırtında olduğunu söylemişti. At sırtında yolculuk etmek,

Skandiyalıların pek de rağbet ettikleri bir yöntem değil di. Yolda yemek yemek için durmadığı belli oluyordu. Koyun etinin son parçasını da midesine indiren deniz kurdu, şaraptan devasa bir yudum daha aldı. Sakalına bulaşan yağı ve şarabı kocaman elinin tersiyle sildikten sonra, ölüleri bile uyandırabilecek şiddette bir geçirti koyuverdi.

“Bizim yemekleri beğenmiş olmalı,” dedi Horace. Will sabırsızlıkla gözlerini devirdi.

“Svengal,” dedi, “hikâyeni bitirsen diyorum artık. Erak na sıl oldu da tutsak düştü? Ya sen nasıl kaçtın? Arrida’da ne işi niz vardı? Ayrıca...”

Svengal yağla kaplı elini kaldırdı. “Hey, bir seferde iki ya - 65 ~

JOHN FLANAGAN

da üç soru yeter, tamam mı? Erak’ın canı sıkılmıştı diyorum.

Yeniden denize açılmak istiyordu. Böylece son bir baskına çıkma kararı aldı.” Susup birkaç saniye düşündü. “Yani, son baskını olacağını *söylemişti*, ama bundan şüpheliyim. Bana kalırsa o...”

“Sadede gelsene!” diye bağırdılar Will ile Horace aynı anda.

“Şey... evet, affedersiniz. Eh işte, biz de bir baskın planladık.”

“Arrida’ya mı?” diye sordu Horace kuşkuyla. Svengal, yaralı bir ifadeye bürünen yüzünü genç savaşıya çevirdi.

“Evet. Arrida’ya. Ne de olsa, bugünlerde buralara baskın yapmamıza *izin* yok, öyle değil mi? Daha uzaklara gitmemiz

gerek.”

Will ile Horace bakiştılar. “Eh, bu sanırım bizim suçumuz,”

dedi Will. “Devam et, Svengal.”

“Her neyse, El Şebah adında bir Şehre saldıracaktık. Burası, gemilere erzak sağlayan bir ticaret kasabasıydı ve biz de kasa - larında çok para vardır diye düşünmüştü... Şey... yani Irak öyle düşünmüştü. Görüyorsunuz ki...”

“Svengal,” dedi Will, “El Őibah’ı soymak için bir sürü geçerli nedeniniz olduğuna eminim..”

“El Şebah,” diye düzeltilti on dakikadır gözlediği bir tavuk buduna uzanan Svengal.

“Pekâlâ, ama artık bize neler olduğunu anlat, olur mu?”

“Şey, Şafaktan önce kıyıya çıktık ve bütün Şehir terk edilmiş gibi görünüyordu. Nöbetçi yoktu. Gözcü yoktu. Şehre girdikten

- 66 ~

FİDYE

»mira bizi bekliyor olduklarını fark ettik. En az yüz kişiydiler; 1 cphe savaşçıları da vardı. Normalde öyle küçük kasabalarda bulacağın türden amatörlerden değillerdi. Bizi bekliyorlardı.

Ilatta Irak’ın yanımızda olduğunu bile biliyorlardı. Yalnızca Yüce Kont’u esir almak istediklerini söylediler.”

“Bakalım doğru anlamış mıyım? Hepinizi pusuya mı düşürdüler diyorsun yani? Bütün tayfaları?” Horace, kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çatmıştı.

Svengal, başıyla onayladı. “Diğerlerinin gitmesine izin verdiler, çünkü fidyeyi toparlamamız için bize ihtiyaçları var. (iemiye bindikten sonra silahlarımızı bile geri verdiler. Parayı bir araya getirirken korsanlar tarafından esir alınmamızı istemiyorlarmış.”

Acı bir kahkaha attı. “Şaka gibi, değil mi?”

“Şu fidye, ne kadarmış?” diye sordu Will.

“Seksen bin gümüş,” dedi Svengal. Horace ile Will’den aynı anda bir ıslık yükseldi.

“Bu çok yüksek bir meblağ,” dedi Horace.

Svengal, omuz silkti. “Sonuçta Erak da Yüce Kont.” Svengal’in söylediklerini düşünen Will, kaşlarını çattı. Anlayamadığı bir şey vardı.

“Svengal, seksen bin gümüş büyük bir meblağ. Ama emi nim ki Erak bu parayı rahatlıkla bulabilir. Ne de olsa o, senin de dediğin gibi Yüce Kont. Peki, ama sen buraya neden gel din?”

“Erak gelmemi söyledi de ondan. Skandiya’ya gidip yanımızda parayla Arrida’ya dönmemiz, yılın en güzel zamanlarını denizlerde geçirmemiz anlamına gelecekti...” aklındaki bitirmeden sesini kesti.

- 67 -

JOHN FLANAGAN

Will başını sallayarak “Bu çok mantıklı,” dedi. “Kral Duncan’ın ona borç vereceğine eminim. Erak, onun kızının hayatını kurtarmıştı sonuçta.” Ancak Svengal’in söylemeye çekindiği başka bir mesele

olduğunu fark etti.

“Ama?” diye sorarak konuşmaya teşvik etti onu. Deniz kurdu,
derin bir iç geçirdi.

“Erak tutsak düştüğü haberini Skandiya’ya götürmemi istemedi,”
dedi. “Ona ihanet eden kişinin bir Skandiyalı olduğundan emin.”

- 68 -

“İhanet mi?” dedi Kral Duncan. “Kendi insanları ona ne- Aden
iharet etsinler ki? Son aldığım duyumlara bakılırsa, oldukça sevilen
bir Yüce Kontmuş.”

Düğünden sonraki sabah ve Baron Arald’ın geniş çalış ma odası
bile içeridekilere yetmemeye başlamıştı. Kral ve kızının yanı sıra
Lord Anthony, Crowley, Halt ve Pauline, Baron Arald ve Sör
Rodney, Horace, Gilan, Will ve Alyss de Arald’ın başköşeyi Kral’a
vermiş olduğu merkezi masanın etrafına oturtulmuştu. Araluen’den
Redmont’a kadar aralıksız at süren Svengal, seyahat yorgunluğu
nedeniyle hâlâ uykudaydı. Will’in aklından yolculuğun deniz
kurdunun beklediğinden de uzun süreli etkileri olacağına dair muzip

düşünceler geçiyordu. Acemi bir binici olan Svengal, uyandığında

bütün kas ve eklemleri tutulmuş olacaktı.

Önceki akşam Will, Svengal'in ziyaret nedenini özetledikten

sonra, detaylı görüşmelerin sabaha ertelenmesi kararı alınmıştı.

Düğün kutlamaları hiçbir kesinti olmamış gibi devam etmişti.

Aslında böyle olmasını Leydi Pauline istemişti. Birkaç hafta önce

Halt'a söylemiş olduğu gibi, konukların çoğu için

~ 69 ~

JOHN FLANAGAN

çok önemli bir gündü bu; kraliyet ailesiyle yan yana gelmek, büyük

olasılıkla hayatlarının fırsatı olacaktı.

“Bırakalım tadını çıkarsınlar,” demişti. “Bu konuyla sabahleyin

ilgileniriz.”

Halt, bunları söyleyen eşine gülümsemişti. Baron'un Pauline'i

yüksek bir diplomatik mevkiye atayarak ne kadar doğru bir karar

vermiş olduğu, yeniden kanıtlanmıştı böylece.

Pauline'in gizli bir nedeni daha vardı. Düğünün, Halt'u onunla

dans etmeye ikna edebileceği nadir fırsatlardan biri olduğunu çok

iyi biliyordu. Sırf Yüce Kont Erak dikkatsiz davranıp Arridilere

tutsak düştü diye bu fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoktu. O işi yarın

halletsek de olur, diye düşünmüştü.

Dolayısıyla dans ve ziyafet devam etmişti. Gece yarısından

hemen önce, yemek salonunun girişine iki beyaz kısrak tarafından

çekilmekte olan açık bir at arabası gelmişti. Yeni evlilerin başını

çektığı kafiye, mutluluk dilekleriyle dolu tezahüratlar eşliğinde merkezi koridoru geride bırakmıştı. Baron'un iki adet manda kestirip devasa açık hava kutlaması için birçok bira fiçisi gönderdiği kasabadan da yüzlerce kişi gelmişti.

Bu yeni gelenler, kocaman asma köprü ile mazgallı kapının açık durduğu kontrol noktasına uzanan yolun iki yanına dizilmişlerdi. Dışarıda, tepeden kıvrılarak ormana doğru inen yolun kenarında bekleyenler de vardı. Yanlarından geçen at arabasını çiçek yağmuruna tutmuş ve tezahüratlara boğulmuşlardı. Hayatını gizli görevlerde fark edilmeden hareket ederek geçirmeye alışkın olan Halt, ilgi odağı olduğu için tuhaf ve rahatsız hissediyordu kendisini.

Alacalı pelerini sırtında olmayınca kendisini çıplakmış gibi hissediyor ve konforlu yastık

- 70 ~

FİDYE

ların içlerine girip kaybolmak istercesine sandalyesinde aşağı kayıyordu. Öte yandan, Leydi Pauline ise dimdik duruşunu bozmadan bir kraliçe gibi tezahürat yapan ahaliye el sallıyordu. Tüm düğünlerde olduğu gibi, burada da yollara dökülen ahalinin esas olarak gelini görmek istemesi nedeniyle Halt'un bu sıkılğan hareketleri çok az kişi tarafından fark edilmişti.

At arabası tıkrıtlar eşliğinde tepeyi inerken, demircinin karısı "Nereye gidiyorlar acaba?" diye sordu.

Hemen yanındaki ev kadınlarından biri - hep bu tür sorulara

verecek bir yanıtı olan bilmiş tiplerden biriydi- kendinden emin bir şekilde cevap vermişti.

“Ormanın derinliklerinde onlar için özel bir aşk yuvası hazırlanmış olduğunu duydum. Geceyi çiçek ve altınlarla kaplı kulübe lerinde geçirecekler.” Hayal gücünün ağzından çıkan kelimelerle harekete geçmesi sonucu resmi bir tavır takınarak ekledi. “Dahası, ağaçların üstleri, özel olarak eğitilmiş ötücü kuşlarla doluymuş ve hemen yanlarında bulunan açıklıkta da bembeyaz geyikler otluymuş.” Aslında, olan bitenler çok daha sıradandı. At arabası, ormanın kıyısında bulunan minik kulübede durmuş ve Halt ile Pauline, kalabalık dağılıncaya dek orada beklemişlerdi. Ardından da sıradan iki atın çektiği daha az süslü bir diğer arabaya binerek Arald’ın onlara kalıcı olarak tahsis etmiş olduğu birkaç odalı daireye dönmüşlerdi.

Şimdi de baronun odasında toplanmış, Svengal’in getirmiş olduğu fevkalade haberleri tartışıyorlardı.

“Erak, çoğu Skandiyalınm sevdiği bir lider,” dedi Will, Kral’ın sorusuna yanıt olarak. “Fakat Hallasholm’de, onu ye

- 71 -

JOHN FLANAGAN

rinden etmek isteyen küçük bir topluluk var. Sayılan az, ama sözünü sakınmayan ve ısrarcı bir grup.”

“Bunun aramızdaki anlaşmayla bir ilgisi olabilir mi?” diye sordu

Crowley. Liderliğindeki Skandiyalılarla işgalci Temuçi gücünü

bozguna uğratmayı başaran Halt, Yüce Kont'un Ara- luen kıyılarına yapılacak büyük çaplı baskınları tercih etmemesine dayalı bir anlaşma imzalanmasını sağlamıştı. Erak söz konusu olduğunda "tercih etmemek" eylemi aslında "yasaklamak" anlamına geliyordu. "Faydası olmadığı kesin," dedi Will. "Erak karşıtı grup, bu durumu diğer savaşçıların arasında çekişme yaratmak amacıyla kullanıyor. Fakat aslında meselenin özü, daha derinlerde yatıyor." "Eğer Erak karşıtı bir grup söz konusuysa," dedi Leydi Pauline, "bu grubun bir de lideri var demektir. Kimdir o kişi? Tanıdığımız biri mi?" "Evet," dedi Will. Svengal'in getirdiği haberleri Horace ile birlikte dinlemiş olmalarına rağmen, durumu diğerlerine Will'in aktarması konusunda hemfikir olmuşlardı. Gerçekleri bir araya getirip mümkün olduğunca uyumlu bir şekilde raporlamak, Oman Muhafızı eğitiminin bir parçasıydı. "Toshak adında bir adam, Slagor'un yakın arkadaşı." İsim ağzından çıkarken, bakışları Cassandra'nınkilerle kesişti ve kızın gözlerinin parladığını fark etti. Cassandra ile Will Skandiyalıların esiriyken, Slagor, kızın idam edilmesini istemişti. Prenses, daha sonra adamın Temuçilerle anlaşıp, Skandiya güçlerine ihanet ettiğini ortaya çıkarmıştı. Alyss, Will ile sarışın prenses arasındaki bakışmayı fark et

mişti. Dudakları hafifçe gerilmesine rağmen, eğitimli diplomat disiplini sayesinde kimseye fark ettirmeden hızla kendisini toparladı.

“Slagor mu?” dedi Kral. “Fakat o ölmüş olmalı? Irak savaş bitince onu vatana ihanet suçundan idam ettirmişti, değil mi?”

“Ben onu aksi yönde ikna etmek için uğraşmıştım,” diye araya girdi Cassandra. “Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmüş ve... kendimi bunun sorumlusu gibi hissetmiştim sanırım.”

Kral başını iki yana salladı. “Hayır. Kötü bir durum olduğunu kabul ediyorum, tatlım. Ama bu işin yerine getirilmesi gerekiyordu.

Slagor, savaş zamanında ülkesine ihanet etti. Bu tür insanları cezalandırmadan bırakamazsın. Başına gelenleri hak etti. Kendini hiçbir şey için suçlamana gerek yok.”

“Prensesin haklı olduğu bir nokta var aslında,” dedi Halt.

Dikkatleri üstüne toplayınca, açıklamaya koyuldu. “İdam edilen bir suçlu, genellikle bir şehide dönüştürülür. O ölüp gittikten sonra, geride kalanlar, genellikle onun işlediği suçları unutup olan biteni

daha temiz bir pencereden görmeye başlarlar. Bu tür kişiler çıkar odakları tarafından ilk önce bir kurban, ardından da bir sembol olarak kullanılmaya başlanır.”

Will başıyla onayladı. “Svengal’e bakılırsa, Irak da aynı görüşte. Slagor’un başına gelenler, asi grubun lideri Toshak’ın umurunda bile değil. Adamı yalnızca kendi amaçlarını gerçekleştirebilmek için bir araç olarak kullanıyor. Ki amacı da Yüce Kontluğu ele geçirmek.”

Kral, usulca başını salladı. Artık daha iyi anlıyordu.

~ 73 ~

JOHN FLANAGAN

“Irak’ın yakalandığı haberinin Skandiya’ya ulaşmamasını istemesinin nedeni de bu; Skandiyalıların bir de onu kurtarmak için seksen bin gümüş ödeyeceği gerçeği. Yeni bir Yüce Kont seçmek, daha hızlı ve ucuz bir yol gibi görülebilir.”

Sör Rodney, o ana dek anlatılanları sessizce dinlemişti. Sonunda düşünceli bir yüz ifadesiyle araya girdi ve bir soru sordu.

“Irak’ın yollarından çekilmesini isteyen bir grup bulunduğunu varsaysak bile, bu onların Yüce Kont’un tutsak düşmesi ne karıştıkları anlamına gelmez, değil mi?” diye sordu. “Arri- dilerin şansı yaver gitmiş de olabilir sonuçta.”

Will başıyla onayladı. “Haklı olabilirsiniz, Sör Rodney ama dahası var. Skandiya akıncı filosu baskın sezonu öncesinde bir araya gelip bölgeleri paylaşır. Dolayısıyla diğer kaptanlar - tabii

Toshak da bunlardan biri- Erak'm gemisinin o kesimleri

yağmalayacağını biliyorlardı.”

“Yine de,” dedi Crowley, “Rodney haklı. Arridilerin şansı yaver gitmiş de olabilir. Bir kurt gemisinin bölgede olduğunu duymuş ve tuzak kurmuş -Erak'a sahte çizelgenin satılmasını sağlamış- olabilirler. Toshak'ın bu işte parmağı olduğuna dair kesin bir delil bulunmuyor.”

“Bir şey hariç,” diye araya girdi Horace. Will'in dört bir yandan sıkıştırıldığını ve yardıma ihtiyaç duyabileceğini düşünmüştü.

“Arridiler *herhangi* bir kurt gemisini beklemiyordu. Gelenin Erak olduğunu ve Erak'm Yüce Kont olduğunu biliyorlardı. Bunu onlara yalnızca bir Skandiyalı söylemiş olabilir.”

Rodney ile Crowley'nin başlan, iddiayı kavradıklarını gös-

~ 74 -

FİDYE

terircesine düşünceli bir biçimde sallandı. Cassandra, babasını kaygılı bakışlarla izliyordu. Esas meseleden uzaklaşmakta olduklarını hissediyordu.

“Erak'a o parayı ödünç vereceğiz, değil mi baba?” dedi. Duncan, başını kaldırıp kızına bir göz attı. Niyeti parayı vermektir, ama bir yandan da kararsızdı. Seksen bin gümüş, büyük bir meblağdı.

Kuşkusuz ki hâzinesini felce uğratacak kadar yüksek bir rakam değildi. Ama öylesine sokağa atılamayacak kadar da fazlaydı.

“Erak'ın borcunu ödeyebileceğine eminim, majesteleri,” dedi

Halt. Dışarıdan pek öyle görünmese de, Duncan'ın borç vermeyi kabul etmemesi halinde gidip Irak'ı Arridi kabilelerinin elinden kurtarmaya karar vermişti.

“Evet, evet,” dedi hâlâ durumu değerlendirmekte olan Duncan.

“Zaten asıl rakamın daha düşük olduğuna eminim. Bir miktar pazarlık etmezsek, Arridilerin onuru kırılacaktır.” “Erak'a hayatımı borçluyum, baba,” dedi Cassandra yumuşak ama kesin bir sesle.

“Baba” kelimesini kullanması, kızının, Irak'ı kurtarmak konusunda kararsız kalan Duncan'ı uyardığını gösteriyordu. Kral müdahale edemedi, prenses konuşmaya devam etti.

“Yalnızca Will ile kaçmamıza yardım ettiği için değil. Sonrasında, Slagor gerçek kimliğini açığa vurup beni idam ettir meye çalıştığında da beni oradan kaçırmaya hazırды.”

Duncan, kızını sakinleştirmek için elini kaldırdı. Cassandra'nın sesinin tizleşmeye başladığını duyabiliyordu ve yanlarında bu kadar insan varken, o tür bir yüzleşmeye maruz kalmak istemiyordu.

- 75 ~

JOHN FLANAGAN

“Cassie, fidyeyi kesinlikle ödemek niyetindeyim. Fakat işin zorlu yanı, ödemenin nasıl gerçekleşeceği.” Sözlerinin kızını tatmin ettiğini, ama prensesin kafasının karıştığını fark edince devam etti.

“Öncelikle, seksen bin -ya da en son kaç olursa o kadar - gümüşü bir kurt gemisine yükleyip öylece Arrida'ya gönde- remem. Fırtınalar, deniz kazaları, korsanlar... yani gümüşlerin kaybolma

ihtimali yüksek. Çok riskli.”

O sırada Lord Anthony, özür dilercesine öksürdü. “Silasya Konseyi’ne başvurabiliriz, majesteleri,” dedi ve Duncan teşrifatçısına dönerek başını salladı.

“Ben de bunu düşünüyordum, Anthony.”

Silasya Konseyi, mal yerine para birimleri üzerinden ticaret yapan bir kartelin* adıydı. Ülkelerin uzun ve tehlikeli yolcu luklar aracılığıyla nakit ya da altın ve gümüş külçesi gönderme riskini almadan, karşılıklı para değiş tokuşu yapmalarına aracılık ediyordu. Ülkeler de Silasyalılara faiz karşılığında para yatırıyordu. Konsey, ayrıca her türlü havale işlemini de üstleniyordu -parayı ya o ülkeye gerçekten naklediyor ya da bir ülkenin hesabından diğerine aktarıyordu. Komisyon olarak her işlemde belli bir ücret kesiliyor ve paranın güvenli bir biçimde yerine ulaşması, verilen hizmetin bir parçası olarak garanti ediliyordu. Paranın aktarılması sırasında kaybolma riski de kesilen komisyon tarafından fazlasıyla karşılanıyordu.

“Arridiler Silasya anlaşmasını imzalamışlar mıydı, Anthony?”

diye sordu Duncan teşrifatçısına. Lord Anthony’nin yüzü, aklından geçenler üzerine buruştu.

* Ortak hareket etmek için anlaşma yapan ticaret birlikleri. (Ed. N.)

- 76 ~

FİDYE

“Pek sanmıyorum, majesteleri. Son toplantıya katılmamış lardı.”

“O takdirde Konsey’in nakit para taşımasını sağlamamız gerekecek. Yani birinin Arridilerle şartlar ve nihai rakam konusunda pazarlık yapması, onları anlaşmaya uymak ve Silasyalılara ödemesi gereken komisyon konusunda ikna etmesi gerekecek.”

Komisyon ücretleri genellikle parayı hem gönderen, hem de kabul eden taraftan ödeniyordu.

“Bunu ben yapabilirim, majesteleri,” dedi Halt çabucak. Fakat Kral, başını iki yana salladı.

“Hayır. Korkarım yapamazsın, Halt. Burada bir tür protokol söz konusu. Bir ülkenin yöneticisi için ödenecek bir fidyeden söz ediyoruz. Yerine getirilmesi gereken bazı müzakereler var. Bu da yüksek rütbeli birini -bir mühür taşıyıcısını- gerektiriyor. Ulusal hâzineyi ilgilendiren bir mesele olduğu için kraliyet mensubu birileri gitmeli. Yani ben.”

Halt, aldırılmaz bir ifadeyle omuz silkti. Ona göre hava hoştu.

Duncan bir an sonra sıkkın bir ses tonuyla ekledi, “Ama şu an gitmem mümkün değil. Altı Hiberniya krallığından dördü arasındaki barış görüşmelerini organize etmem gerekiyor. Arabuluculuk etmemem halinde, görüşmeler başarısızlıkla sonuçlanacaktır.”

“Öyleyse mührünüzü bana verin ve sizin adınıza ben gideyim.

Uzun zamandır ortalıkta gözükmeyen kuzeniniz olduğumu söyleriz,” dedi Halt. Akıma gelen ilk fikri söyleyivermişti. Duncan, iç geçirip Crowley’ye baktı.

“Şu yabancı adamına medeni dünyada kraliyet mühürlerinin nasıl işlediğine dair hiç mi bir şey anlatmadın, Crowley?”

- 77 -

JOHN FLANAGAN

Crowley'nin yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. Halt'un son yirmi yıl boyunca sahte kraliyet mühürleri kullandığından şüpheleniyordu. Ama bu kez o riski almalan mümkün değildi.

“Kraliyet mührü, senin de bildiğin gibi, yalnızca kraliyet ailesinin bir ferdi tarafından kullanılabilir, Halt,” dedi Lord Anthony. “Mührü senin basman, bu sayede gerçekleştireceğin tüm müzakerelerin ve varılacak tüm anlaşmaların sahte ve dolayısıyla da geçersiz olması anlamına gelir. Bu durumun açığa çıkması halinde, diğer ülkelerin güvenini yeniden kazanması için Araluen'in yıllarca uğraşması gerekir. Bunu göze alamayız.”

Halt, resmiyet ve protokole her zamanki tepkisini göstererek homurdanmaya başladı. Elinin üstünde Leydi Pauline'in sakinleştirici temasını hissedince başını kaldırıp özür dilercesine omuz silkti. Makul bir ses tonu kullanmaya çalışarak sordu:

“Bana sizin adınıza hareket etme izni gibi bir şey veremez misiniz, mührünüzle imzalayacağınız bir belge mesela?”

“Eğer karşımızdaki ülke Tötonya ya da Galya olsaydı, ben de tam olarak o dediğini yapacaktım,” diye yanıt verdi Dun can. “Fakat ne yazık ki, ortak dili konuşabilmelerine rağmen, Arridilerin kendi alfabeleri ve bizimkine hiç benzemeyen bir yazı dilleri var. Burada

o dili okuyup yazabilen kimse yok ve tahmin ediyorum ki onlarda da bizimkini okuyabilen kimse yoktur. Dolayısıyla sana benim adıma hareket etme yetkisi verecek olan belge, onların gözünde mührümün basılı olduğu bir alışveriş listesinden farksız olacaktır.”

Duncan susup can sıkıntısıyla alt dudağını çiğnedi. “Hayır. Ben bizzat gitmeliyim,”

~ 78 -

FIDYE

dedi. “Ama bu işin şu kahrolası Hibemiyalılarla ilgileninceye kadar beklemesi gerekecek. Sen sakın üstüne alınma, Halt,” diye ekledi, Halt’un aslında o ‘mantıksız’ insanların ülkesinden geldiğini hatırlayarak. Halt başını iki yana salladı.

“Sorun değil, majesteleri. Fakat bu işi halletmenin başka bir yolu olmalı,” diye ısrar etti.

“Çözüm burnunuzun dibinde,” dedi Cassandra. “Arrida’ya ben gideceğim.”

~ 79 ~

üm gözler prensese çevrilmişti. Önerisi değerlendirilir-

ken, odada bir sessizlik anı yaşandı. Ardından da Kral'm

T

kaba tepkisi duyuldu.

“Hayır, gitmeyeceksin. Söz konusu bile olamaz.”

Cassandra'nın yanakları kızarmıştı. Olağanüstü bir çaba

harcayarak öfkesini kontrol etti ve sakin bir sesle konuşmaya

başladı.

“Neden? Neden söz konusu bile olamazmış? Ailemizin, ül-

kemizin Irak'a bir namus borcu var. Skandiyalılar onun saye sinde

müttefikimiz oldular. Öyleyse salıverilmesini sağlayan kişi neden

ben olmayacakmışım?”

“Çünkü...” diye tereddüt etti Kral ve prenses babasının sözünü

kesti.

“Bu işi kişisel mührü bulunan biri halletmeli dedin. Kraliyet

ailesinden biri. Eh, ben burada başka birini göremiyorum. Senin

yerini neden ben almayayım ki?” Susup daha güçlü bir sesle ekledi.

“Babacığım, birkaç hafta önce konuştuğumuz şey tam da bu işte.

Bir gün Kraliçe olacağım. Bazı görevleri şimdi-

- 80 -

FİDYE

den üstlenmezsem eğer, hiçbir zaman gerçek bir kraliçe -senin

y,nrur duyacağın bir kraliçe- olamayacağım.”

“Cassandra, gitmeyeceksin dedim, o kadar. Tartışmayı kes artık.

Beni utandırıyorsun.”

Fakat prenses, babasının iddiasındaki mantıksızlığı ve arka sırada yatan nedenleri görmüştü.

“Utanmanın tek nedeni, bu konuda haksız olduğunu fark etmiş olman. Irak’a hayatımı borçluyum. Gidip onu oradan kurtarmak *bana düşer*”

Kral’ın yüzü onunkine benzer bir öfkeyle kızarıncaya, amacına ulaşmış olduğunu fark etti. Bu görevi üstlenmemesi için hiçbir mantıklı neden bulunmuyordu. Babası duruma tamamen kişisel nedenlerden ötürü itiraz ediyordu. Anlaşılır bir durum aslında, diye geçirdi aklından. Ama kesinlikle haklı değildi.

“Sorun şu ki, Cassandra,” dedi yumuşak bir sesle konuşmaya çalışan Kral, “sen bir...”

“Ben bir kızım,” diye araya girdi prenses.

Kral, başını inatçı bir tavırla iki yana salladı. “Söyleyeceğim şey, o değildi. Ben tecrübesiz ve gençsin diyecektim. Daha önce hiç bu tür bir müzakere yürütmedin.”

“Skandiya anlaşmasını müzakere ettim ya,” diye yanıt verdi

Cassandra. Kralın başı bir kez daha iki yana sallandı. Ayağının altında dolanıp onu rahatsız eden küçük bir köpekle karşı karşıya kalmış sakar bir ayı gibi görünüyordu.

“Yanında sana tavsiye veren Halt vardı,” dedi. Tartışmadan galibiyetle ayrılmak istiyorsa, avantajı ele geçirdiği an iyice bastırması gerektiğini fark eden Cassandra, babasına fırsat vermeden cevabını yapıştırdı.

JOHN FLANAGAN

“Burada da bana tavsiye verebilir,” diyerek Orman Muhafız -

larına döndü. “Halt, benimle Arrida’ya gelirsın, değil mi?”

“Elbette gelirim, ekselansları,” dedi Halt. Kral’ın aksine,

Cassandra’nın bu görevi üstlenmemesi için hiçbir neden gör-

müyordu ortada. Prenses, becerikli ve mert bir kız olduğunu

Skandiya’da kanıtlamıştı. Temuçilerle savaşırken, öfkeli atlı lar

etrafını çevirdiğinde bile soğukkanlılığını koruyarak okçu grubunu

yönetmeye devam etmiş, korkak bir tavuk olmadığım herkese

göstermişti. Halt, kızın bu sorumluluğun altından kolayca

kalkabileceğini düşünüyordu.

Eski dostuna öfkeyle bakarak “Halt...” diye konuşmaya başladı

Kral. Ancak bu kez araya giren kişi Lord Anthony oldu.

“Aslına bakarsanız bu iyi bir fikir, majesteleri. Arridiler

anaerkil bir toplumdur. Veraset ve haleflikler, anne kanından

ilerlemektedir. Dolayısıyla -bazı ülkelerin aksine- kadınlarla

pazarlık etmeye bir itirazları olmayacaktır. Bu da prensesi mü -

kemmel bir temsilci haline getirecektir.”

Kral aniden ayağa fırladı. Oturmakta olduğu ağır arkalıklı

sandalye bu hareketin etkisiyle bir an için geriye doğru devrilecek

gibi oldu ve bir an sonra gürültüyle eski haline döndü.

“Sizlerden bu işe karışmamanızı rica edeceğim,” dedi yük sek

sesle. “Bu bir aile meselesi. Kızımla benim aramda ve hiçbirinizi

ilgilendirmez! Anlaşıldı mı?”

Son sözleri bağırarak söylemişti. Birkaç saniye boyunca salonda garip bir sessizlik oldu. Ardından Baron Arald'ın sesi duyuldu.

- 82 -

FİDYE

“Hayır, majesteleri. Bana kalırsa yanlış düşünüyorsunuz,” dedi sert sert. Kral'ın öfkeli bakışları, birden barona çevrildi. Arald, bu bakışlara gözünü bile kırpmadan karşılık verdi.

“Baron Arald, bu mesele sizi ilgilendirmez. Anlaşıldı mı?”

Arald, başını iki yana salladı. “Hayır, efendim. Anlaşılmadı.

Tam tersine, beni son derece ilgilendiren bir mesele bu. Yalnızca beni değil hepimizi ilgilendiriyor.”

“Karşınızda Kralınız var, Baron Arald ve size bunun özel bir mesele olduğunu söylüyor.”

Will, Baron Arald'ı hayranlıkla izliyordu. Katıldıkları birkaç savaşta irikıyım şövalyenin cesaretine şahit olmuştu ama bu kez durum farklıydı. Bu, cesaretin çok daha yücelmiş bir şekliydi; vicdanının sesini dinleyip görüşlerini dürüstçe dile getiriyordu.

“Bu iki ifade birbiriyle çelişiyor, majesteleri. Zaten siz Kral **olduğunuz** içindir ki, meselenin özel olmasına imkân yok. Zira sizi ve ailenizi ilgilendiren her şey, aynı zamanda ülkemizi de ilgilendirir. Geçmişte tavsiyelerime değer verdiğinizizi söyle - miştim...”

“Ama şu an onlara değer falan vermiyorum!” diye bağırdı Kral.

Arald, kayıtsız bir ifade takındı. “Tavsiyelerimi yalnızca sizinle hemfikir olduğumda dinliyorsanız, bu zaten onlara hiç değer vermediğiniz anlamına gelir,” dedi açıkça. Kral, Arald’dan bir yumruk yemişçesine irkildi. Karşısındakinin haklı olduğunu fark etmişti. Ama yine de...

“Arald, anlamıyorsun. Senin çocuğun yok. Cassandra benim kızım ve bu, tehlikeli bir yolculuk olacak...”

JOHN FLANAGAN

Cassandra, alaycı bir kahkaha attı ama Arald, onu susturmak için bakışlarını kıza dikti. Sonra, anlayışlı bir hareketle ellerini iki yana açtı. “Haklısınız, majesteleri. Ordumuzu Morgarath’ın karşısına çıkardığımız zamanki kadar tehlikeli. Rodney ile Kalkaralar’a karşı savaştığımız zamanki kadar tehlikeli. Bu, bizim ayrıcalıklı konumlarımız karşılığında ödememiz gereken bir bedel. Ayrıcalıkların keyfini çıkarıyoruz, zira zamanı geldiğinde tehlikelerle yüzleşmemiz gerekiyor. Kızınız da bizden farklı değil. Will ile birlikte Morgarath’ın köprüsünü imha edip tutsak düşüklerinde de bunun farkındaydı.”

Kral, olduğundan genç görünen bir adamdı ama o feci anıların hatırlatılmasıyla birlikte bir anda çökuverdi. Hayatımın en kötü günleriydi, diye geçirdi içinden. Usulca yerine oturdu. Arald sesini yumuşattı.

“Majesteleri, haklısınız, çocuğum olmadığı için hissettiklerinizi tam olarak anlamam mümkün değil. Fakat kızınız da haklı. Bir gün

Kraliçe olacak ve sizin açtığınız yolda ilerleyerek hükümdarlık yapmak istiyor. Bu oldukça riskli bir mesele... ama Cassandra bu riski almaya gönüllü ve siz de öyle olmalısınız.”

Kral Duncan, başını kaldırıp gözlerini usulca salonda gezdirdi.

Cassandra'nın her zamankinden de cüretkâr görüldüğünü fark etti.

Arald'ın yüzüne kararlı ve sert bir ifade hâkimdi. Halt ile

Crowley'nin kukuletaları, yüz ifadelerini gizliyordu. Genç

delikanlılar, biraz şaşkın görünüyorlardı; salonda açığa vurulan

duygusal sahnelerden rahatsız oldukları ortadaydı. Baron'u

izlemeye devam eden Will'in gözlerinden hâlâ bir parça hayranlık

okunuyordu. Rodney, Arald'la hemfikir olduğunu belli edercesine

başını sallarken Gilan, tırnaklarını ince-

- 84 -

FİDYE

lıyormuş gibi yapıyordu. Anthony'nin yüzünde özür diler gibi ama

kararlı bir ifade vardı. Duygularını saklamaya çalıştığı anlaşılan

Alyss'in ise çocukların rahatsızlığını paylaştığı belli oluyordu.

Yalnızca Pauline sakin ve kendi halinde oturuyordu. Yüz

ifadesinde söylenenleri onayladığına dair hiçbir işaret yoktu.

Böylece Kral, kendisine bir müttefik bulduğunu fark etti.

“Beyler, Cassandra, Alyss, birkaç dakika Leydi Pauline ile

yalnız kalabilir miyim acaba?” dedi.

Talebi mırıltılar eşliğinde kabul edildi ve on kişi odadan çıkarak

Kral ile Haberciyi yalnız bıraktı. Kapı, en son çıkan Will'in

ardından kapandıktan sonra, Duncan karşısında oturmakta olan uzun boylu kadına döndü.

“Şimdi ne yapacağım, Pauline? Bu insanların mantıklı düşüncelerini nasıl sağlayabilirim? Yardımına ihtiyacım var.”

üleştirilmeyen, mantıklı bir ses tonu kullanmak için elinden geleni yapıyordu.

“Majesteleri,” diye tarafsız bir sesle yanıt verdi Pauline, “kalmamı istemenizin nedeni buysa, benim de diğerleriyle çıkmam gerekir. Arald’la aynı fikirdeyim. Bu konuda haksız olduğunuzu düşünüyorum.”

“Ama o yalnızca bir kız çocuğu...” diyecek oldu Kral.

“Alyss de öyle. Fakat ben onu şimdiden birçok tehlikeli göreve gönderdim. Kızının hayatı onunkinden daha mı değerli?”

“O Kraliyet Prensesi!” dedi Kral öfkeyle ve Pauline’in gözleri ardına dek açıldı.

“Ve bundan dolayıdır ki, ülkesine karşı sorumlulukları Alyss

- 85 ~

JOHN FLANAGAN

gibi bir yetime kıyasla daha fazla. Baron haklı. Ayrıcalıklı olan bizler, aynı oranda sorumluluk da almalıyız. Cassandra da ülkenin sizden sonra en ayrıcalıklı kişisi.”

Duncan, ayağa kalkarak odayı adımlamaya başladı. Yerinden kıınılamayan Pauline, gözleriyle adamı izliyordu.

“Beni Dışişleri’nde yüksek bir mevkiye atarken cinsiyetim

nedeniyle bir tereddüt yaşamış mıydınız?”

“Elbette ki hayır,” dedi Duncan. “O göreve en uygun kişi şendin.”

Pauline, iltifatı kabul ederek başını salladı. “Siz ki kadınların, kararlarımızın onları zaman zaman tehlikeye atmasından endişe etmeksizin sorumluluk gerektiren görevlere atanmasını kabul eden ilk hükümdarsınız.”

“Beceriye her şeyden çok değer veririm,” dedi Kral. “İster erkek, ister kadın olsun.”

Pauline’in elleri “Ben demedim mi?” dercesine hafifçe iki yana açıldı.

“Öyleyse kızınızın becerilerini de değerlendirin. O, sıra dışı bir genç kadın. Ayrıca tehlikeli meselelerle erkekler ilgilenirken ateş başında yapmacık tebessümler sergileyecek biri de değil. Bunu şimdiden kanıtladı. Birçok erkeğin bütün hayatı boyunca karışmayacağı kadar olaya karıştı ve durumu iyi idare etti. Kızınız maceradan hoşlanıyor ve onu engelleyemezsiniz.

“Şahsen ben sizin yerinize geçecek olan kişinin karakteriyle cesaretine her şahit oluşumda, içimden Tann’ya şükrediyorum. Siz iyi bir Kralsınız, majesteleri. Ve kızınız da iyi bir Kraliçe olacak... ama ona bu şansı vermeniz gerek.”

- 86 -

FİDYE

Pauline’in haklı olduğunu kavrayan Duncan’ın omuzları çöktü

ve yüzüne yorgun bir tebessüm oturdu. Ellerini teslim olmuşçasına

iki yana açarak, yüksek arkalıklı sandalyesine ilöndü.

“Nasıl oldu da bu meselede benim tarafımı tutacağını dü şündüm acaba?” diye sordu. Leydi Pauline de karşılık olarak tebessüm etti.

“Hepimiz sizin tarafındayız,” diye yanıt verdi. “Farklı davranan sizdiniz.” Sustu ve nazıkçe sordu. “Diğerlerine içeri gelmelerini söyleyeyim mi?”

Duncan, başıyla onayladı. “Bana neden soruyorsun ki? Ne de olsa burada kararları siz veriyorsunuz.”

5S» -----Ss-

Odaya geri dönen heyet, masanın etrafındaki eski yerlerine oturmuştu.

Leydi Pauline, meraklı bakışların odağıydı. Her biri, giriş teki odada oturdukları sırada orada neler olup bittiğini anlama ya çalışıyordu. Ancak hislerini gizlemek konusunda usta olan diplomat, onlara en ufak bir ipucu bile vermiyordu.

Dirseklerini masaya dayamış, başını iki elinin arasına almış olan Duncan, düşüncelerini toparlamakla meşguldü. Herkes yerine yerleşince, başını kaldırıp etrafındaki insan grubuna bir göz attı.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Kararımı verdim. Arridilerle mü - zakereleri Cassandra yürütecek..”

Prenses, tutmakta olduğu nefesini hızla bıraktıktan sonra

- 87 -

JOHN FLANAGAN

babası fikrini değiştirmesin diye sert bir ifade oturttu yüzüne.

Duncan, kızına bir göz atarak başını salladı. Ardından, bakış larını önüne dikti.

“Halt, baş danışmanı olarak sen de prensesle gideceksin.

Müzakerelerde ona yardım edecek ve onu koruyacaksın.”

“Emredersiniz,” dedi Halt sakın bir sesle.

“Will, elbette sen de gideceksin,” dedi Kral. “Daha önce kızımı korumuştun. Senden aynı şeyi yine yapmanı bekliyorum.”

“Emredersiniz,” dedi ağız kulaklarına varan Will. Akıl hocasına eşlik etmeyi bekliyordu aslında, ama bu işler belli olmuyordu.

Derken işler daha da renklendi.

“Horace, bu ikisinin durumu idare edememeleri ihtimaline karşın, sen de Cassandra’nın şahsi koruması olarak ekibe katılacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Evet, majesteleri,” dedi Horace ve Will ile ikisi, karşılıklı sıırıttılar. Will yalnızca dudaklarını oynatarak “eski günlerdeki gibi” dedi. Horace da başını salladı. Gözleri parlayan Cassandra, İkiliye biraz yaklaştı. Diğer tarafta kalan Alyss ise kaşlarını çatmış, yüzünü buruşturmuştu.

“Evet. Neyse, bu üçlünün yanında makul bir birliği de göndermek istiyorum. Kraliyet Muhafızlarından yirmi silahlı adam diyelim.” Halt’un araya girmek amacıyla elini kaldırma sı üzerine sustu. “Evet?”

“Efendim, onlara ihtiyacımız olmayacak,” diye açıklamaya

başladı Halt ama Kral onun sözünü kesti.

“Bu kişisel bir mesele değil, Halt. Kızımı bu göreve gön dermeyi zaten hiç istemiyorum. Yanınıza duruma uygun sayıda bir asker gücü katmam şart.”

FİDYE

“Katılıyorum, majesteleri. Fakat yanımızda tepeden tırnağa silahlı otuz Skandiyalı olacağını unutuyorsunuz. Onlar, dünya nın en iyi savaşçıları.”

Kendine hâkim olamayan Horace, Halt ile hemfikir olduğunu belli edercesine homurdandı ve hemen sonra sözünü kesti ği için özür dilercesine bir el hareketi yaptı. Kral, bakışlarını Halt’tan Horace’a ve sonra yeniden Halt’a çevirdi.

“Onlara güveniyor musun?” diye sordu açık açık ve Halt başıyla onayladı.

“Hayatım pahasına, majesteleri.”

Duncan, düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdı. “Beni endi - şelendiren, senin hayatın değil.”

“Ben de onlara hayatım pahasına güveniyorum, babacığım,” diye araya girdi Cassandra sakin sakin.

Halt, Kral’a güvence vermek niyetindeydi. “Svengal’e adamlarıyla birlikte prensesi koruyacaklarına dair dümenci ye mini ettiririm.

Yemin

edildikten

sonra, Cassandra'nın

yanma

yaklaşabilmek için bile otuzunu birden öldürmeleri gerekir.”

Duncan, parmaklarını masada oynatarak bir süre düşündü.

Sonunda pes etti. “Pekâlâ öyleyse... ama emin olmak istiyorum.”

Sert bakışlarını oda boyunca gezdirdi. “Gilan, sen de onlarla gideceksin.”

“Emredersiniz, efendim!” dedi Gilan hevesle. Halt ve Will ile göreve çıkma fikri, kulağa son derece çekici geliyordu. Fakat Crowley, kaşlarını çatmıştı.

“Bu, son derece olağandışı, majesteleri,” diye itiraz etti.

“Eskiler ne der bilirsiniz; bir isyan, bir Orman Muhafızı.”

- 89 -

JOHN FLANAGAN

Bu eski vecize, geçmişte yaşanan efsanevi bir olaydan

kaynaklanıyordu. Küçük bir baronluk zalim ve paragöz lorduna

karşı ayaklanmış, yüzlerce köylü, adamın kuşattıkları malikânesini

yakma tehdidinde bulunmuştu. Panikleyen soylunun yardım çağrısı

ise bir tek Orman Muhafızı'nın olay yerine varmasıyla

yanıtlanmıştı. Korkudan ödü patlayan soylu, tek başına gelen

kukuletalı adama çıkışmıştı.

“Bir tek Orman Muhafızı mı gönderdiler?” demişti kuşkulu bir

sesle. “Tek bir adam, ha?”

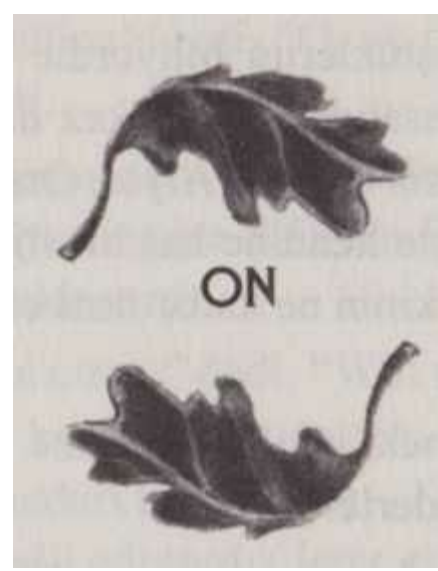
“Kaç tane isyan var ki?” diye yanıt vermişti Orman Muhafızı.

Ancak Duncan, bu kez efsanenin onu etkilemesine izin ver -
meyecekti. “Benim de yeni bir vecizem var,” diye yanıt verdi. “B ir
kız evlat, iki Orman Muhafızı.”

“İki buçuk,” diye düzeltti Will. Hemen önündeki hevesli genç
çehreye bir göz atan Kral, gülümsemeden edemedi.

“Kendini hafife alma,” dedi. “İki tam üç bölü dört diye lim.”

- 90 ~

rtesi gün, Horace ile Svengal’ in eşlik ettiği üç Orman Mu-
hafızı, Araluen Şatosu’ na doğru yola koyulmuştu.

Yeni eşine mahcup bir öpücükle veda eden Halt’ u, arkadaşları

E

ağızları kulaklarında izlemişlerdi. Leydi Pauline, bu ayrılığı
soğukkanlılıkla karşılıyordu. Halt’ un teklifini kabul ettiğinde,
birlikte geçirecekleri hayatın acil görevler ve ani ayrılıklarla
bölünebileceğinin farkındaydı. Yine de ayrılmamız hu kadar ani, bu
kadar acil olmasaydı keşke, diye geçirdi aklından acıyla.

Alyss de onun yanında durmuş, ustasıyla birlikte Red- ınont

Şatosu'nun kıvrımlı yolunda uzaklaşmakta olan beş atlıya el sallıyordu. Çırağına göz ucuyla bakan Pauline, Alyss'in yüzünde beliren acı dolu tebessüm karşısında kendisini tutamadı.

“Neden bu kadar hüzünlüsün?” diye sordu masum masum.

Alyss, ekşittiği yüzünü ustasına çevirdi.

“Yine **onunla** seyahate çıkıyor,” dedi genç kız. Pauline'in kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu. Alyss ile Will'in son

~ 9 1 -

JOHN FLANAGAN

bir yıldır sıkça görüştiklerini biliyordu. İkisi, çok yakınlaşmışlardı. Will'in Cassandra ile bir kez daha göreve gitmesi, belli ki Alyss'i rahatsız etmişti. Alyss, Orman Muhafızı çırağı ile prensesin, geçmişte kendine has bir ilişkileri olduğunu biliyordu.

Fakat bu ilişkinin ne kadar özel olabileceğinden emin değildi.

“Onlarla gidebilmek için bir bahane bulmaya çalıştım,” diye ekledi Alyss kederle.

“Yatınmına göz kulak olmak için mi?”

Alyss başıyla onayladı. “Aynen öyle. Prensese arkadaşlık etmek -ve diplomatik danışmanlık yapmak- amacıyla gönüllü olmayı düşündüm. Müzakere işlerinde başarılı olduğumu bilirsin.”

“Haklısın,” diye onayladı Pauline. “Aslına bakarsan, değerlendirmeye degecek bir fikir bu. Ben de seni desteklerdim.

Neden öne çıkmadın?”

Alyss'in bakışları, ustasından uzaklaşıp yavaş yavaş görünürden

kaybolmaya başlayan küçük gruba takılmıştı. En azından, grubun bir üyesine, diye düzeltti Pauline.

“İki nedenden ötürü. Will ile Halt’un ve diğerlerinin bir başka kadının sorumluluğunu almak istemeyeceklerini düşündüm. Orada olmam, Cassandra’ya daha az koruma sağlanması anlamına gelecekti. O, ne de olsa Kraliyet Prensesi.”

“Ya diğer sebep?” diye ısrar etti Pauline. Alyss pişmanlıkla gülümsedi.

“Küreği kafasına geçirmek için duyduğum inanılmaz isteğe yenik düşmekten korktum,” dedi. “Kariyerim açısından pek de iyi bir hamle olmazdı.”

- 92 -

FİDYE

Sırtıma sırası Pauline’deydi. “O, ne de olsa Kraliyet Prensesi,” diye tekrar etti.

Atlılar ormanın kıyısına varmış, görünürden kaybolmuşlardı artık. Kolunu Alyss’inkine dolayan Pauline, çırağını mazgallı siperlerden uzaklaştırdı.

“Bu kadar endişe etme,” dedi. “Will ile prensesin arasında kuşkusuz ki güçlü bir bağ bulunuyor. Başlarına gelen onca olaydan sonra bu kadarı kaçınılmaz...” Sesinin tonu, sözüne devam edeceğini belli ediyordu. İsrar etme sırası Alyss’deydi artık.

“Ama?” dedi.

“Ama Will, seneler önce Orman Muhafızı olarak kalmaya karar

verdiğinde bir seçim yaptı. Orman Muhafızlığı hayatının sa ray yaşamıyla uyummadığının farkında. Bir prenses ve bir Orman Muhafızı, hiç de iyi bir çift oluşturmayacaktır. Hem Cassandra sonunda Kraliçe olduğunda, işleri de iki kat zorlaşacaktır.”

“Buna karşılık,” dedi Alyss, “Orman Muhafızları ile Habercilerin evlilikleri hakkında çok şey söylenebilir, öyle değil mi?”

Leydi Pauline, yavaşça gülümsedi. “Şey, elbette. Tabii Haberci’nin Orman Muhafızı’nın sık sık acil görevlere gönderileceğini kabullenmesi gerekiyor.”

“O da benim görevlerimi kabullense iyi olur,” dedi Alyss, üçüncü bir kişiden söz ediyormuş numarası yapmayı bırakarak.

Pauline, çırağının kolunu nazikçe okşayarak “Aferin benim kızıma,” dedi.

Sfi» ----- ss-

~ 93 ~

JOHN FLANAGAN

“Ben neden diğerleriyle gidemiyormuşum?” diye belki de yirminci kez sordu Cassandra.

Redmont Şatosu’ndaki dairesinde, kıyafetlerini aceleyle deri seyahat çantalarına tıktırmakla meşguldü. Duncan kızının ipek ve saten elbiselerini düşüncesizce savurmasına şaşkınlıkla bakakaldı.

“Belki de bu işlerle hizmetkârlarının ilgilenmesine izin ver - melisin,” dedi. Cassandra, içlerinden taşmakta olan gece elbiseleri, pelerinler, kalın giysiler, iç etekler ve eşarplar yığını nedeniyle

valizlerini kapatmakta güçlük çekiyordu. Prens, sabırsızca bir el hareketi yaptı.

“Ben de onu diyorum. Bavullarımı çoktan hazırlamış olablirlerdi. Şu an Will ve Horace ile at sürüyor olabilirdim.”

“Ve böylece beni birlikte geçireceğimiz son birkaç günden de mahrum etmiş olurdu,” dedi Duncan nazikçe. Cassandra, birden sabırsız davrandığı için pişman oldu. Babasının, onu Arrida’ya gönderdiği için endişe ettiğinin farkındaydı. Rahat mış numarası da yapmıyordu zaten. Cassandra, saraydan ayrılıp sağ salim babasının yanına dönünceye kadar, onun endişe etmeye devam edeceğini biliyordu.

Bu düşünce aklından geçerken, uzaklara gittiğinde babasının sakin ve kendinden emin varlığını özleyeceğini fark etti. Ve sıcaklığını. Ara sıra tartışıyorlardı belki ama bu, birbirlerini yürekten sevdikleri gerçeğini değiştirmiyordu.

Babasına doğru bir adım atarak, kollarını nazikçe onun boynuna doladı ve adamı kendine çekti. “Özür dilerim, babacığım,” dedi usulca. “Seninle de birkaç gün geçirmek isterim.”

“Diğerlerinin gemiyi hazırlamaları gerekiyor,” diye hatır

_ 94 _

FİDYE

lattı babası. “Benimle birlikte at sürmek, seni geciktirmeye cek.”

Kızının omzunu okşadı. Gözlerine yaşların hücum ettiği ni

hissediyordu. Kızını özleyecek, onun için endişe edecekti. Ama her

şeyin ötesinde, onunla iftihar edeceğini biliyordu. Mertliğinden, görev anlayışından ve cesur ruhundan gurur duyacaktı.

“Bir gün harika bir Kraliçe olacaksın,” dedi.

XS* -----

Svengal, çimlerin üstüne uzanmış, feryat ediyordu. Bacakları, kalçaları fena halde ağrıyordu. Baldır kasları alev almış gibiydi.

Minik midillinin sırtından omuz üstü yere düştükten sonra, artık omzu da ağrımaya başlamıştı. Vücudunda ağrımayan yer kalmamış gibiydi. Gözlerini açtı. İlk gördüğü, yukarıdan kendisine bakmakta olan, yaşını başını almış midillisinin suratıydı.

Neden böyle garip bir işe kalkıştın ki sanki? diye sorar gibi bakıyordu ona hayvan.

Bir süre sonra etrafına göz atabilecek hale gelince, onu izleyen diğerlerinin de farkına vardı. Üç Orman Muhafızı bineği ve sırtlarındaki üç Orman Muhafızı'nın yüzlerinde de aynı şaşkın ifade görülüyordu. Yalnızca Horace ve iri atı Svengal'in halinden anlarmış gibi bakıyorlardı.

“Şunu hiç aklım almıyor,” dedi Halt, “bu insanlar üç, dört metrelik dalgaların arasında hareket eden gemilerin güvertele rinde dengede durabiliyorlar. Ama şu salıncaklı attackiler kadar

- 95 ~

JOHN FLANAGAN

nazik, uysal ve yaşlı bir midillinin sırtında ilk akıllarına gelen şey, kendilerini yere atmak oluyor.”

“Kendimi yere atmak falan istemedim ben,” dedi Svengal.

Yavaşça doğrulup diz üstü çöktü. Kasları yırtılacak gibi ağrı yordu.

“Hay Debelenen Büyük Mavi Balina adına, neden her yerim ağrımak zorunda ki!” dedi. Ardından ilk cümlesine devam etti. “Şu kaba hayvan beni sırtından attı.”

“Sırtından mı attı?” dedi tebessümünü gizleyen Gilan. “Bizim Bezgin’in kimseyi sırtından attığını gören oldu mu?”

Will ile Halt’un başları iki yana sallandı. Bu durumdan özellikle Halt büyük keyif alıyordu. Temuçi istilasası sırasında, Slagor’un ihanetini kanıtlamak için yola çıkarılan kurt gemisine binmişti.

Svengal, Halt’un midesinin dalgalı denize verdiği tepkilerle en çok dalga geçen tayfaların başında geliyordu. Will bu tür utanç verici anlar söz konusu olduğunda, eski ustasının son derece güçlü bir hafızası olduğunu öğrenmişti.

“Beni sırtından attı diyorum size,” diye ısrar etti Svengal; bir yandan da hafifçe doğrulmuş ve yeniden sızlanmaya başlamıştı.

Belini bir türlü doğrultamıyordu. “Farklı bir hareketlen me hissettim.”

“Sola döndü de ondan,” dedi Gilan.

“Aniden döndü,” diye ısrar etti Svengal. Orman Muhafızları şaşkın şaşkın baktılar.

“Bezgin asla ani bir hareket yapmaz,” dedi Halt. “En azından son on beş senedir yapmıyor.”

“Ona Bezgin dememizin nedeni de bu,” diye hatırlattı Will.

Svengal dik bakışlarını çocuğa çevirdi.

“Ben onu o isimle çağırmiyorum,” dedi kin dolu bir ifa-

~ 96 ~

FİDYE

ileyle. Orman Muhafızları arasında yeniden keyifli bakışmalar yaşandı.

“Şey, evet, bu sabah kullandığın o renkli konuşma diline şa hit olduğumuzu itiraf etmeliyim,” dedi Gilan, Halt’a dönerek. “Şu Gorlog kimin nesi acaba? Gerçekten de boynuzları, dişleri vc uzun, karmaşık saçları var mı?”

“Oldukça faydalı biri,” dedi Halt. “Kendisine tüm o değişik uzuvları anılarak dua edilebilir. Bir tür çeşitlilik sembolüdür. Gorlog etrafındayken asla sıkılmazsın.”

Bu neşeli bilgi alışverişi sırasında Svengal, Bezgin’in eyer topuzunda asılı duran savaş baltasını gözlemekle meşguldü. İlk olarak midilliyi mi yoksa onunla eğlenen Orman Muhafızları’ m mı doğrasa, bilemiyordu.

Horace, şakanın tadının kaçmaya başladığını düşünüyordu.

Vurucu’nun sırtından inerek yularından yakaladığı Bezgin’i ağırlar içinde kıvranan Skandiyalı’nın yanına getirdi.

“Pek de halden anlıyor sayılmazsınız, ha?” diye sordu. Orman Muhafızları, karşılıklı bakışarak birbirlerine gülümsediler.

“Pek sayılmaz,” diye neşeyle hemfikir oldu Gilan. Bir el ha - reketiyle üç arkadaşı oradan kovan Horace, yüzünü Svengal’e

döndü.

“Hadi, gel. Sana yardım edeyim.” Ellerini birleştirip Svengal’ın hayvanın sırtına binmesi için bir tür üzengi oluşturdu. Tek eliyle ağırlar içindeki sırtını tutan Skandiyalı geri çekildi.

“Yürüyeceğim.”

“Araluen’e dek yürüyemezsin,” dedi Horace mantıklı bir şekilde. “Hadi bakalım. Düştükten sonra yapabileceğin en iyi

_ 97 _

JOHN FLANAGAN

şey, yeniden atının sırtına oturmaktır.” Orman Muhafızları’na

döndü. “Doğru mu?”

Kukuletalı üç kafa, öne arkaya sallandı. Yeşilli grili akbaba lara benziyorlar, diye geçirdi Horace içinden.

“Sırtına mı?” diye sordu Svengal. “Bu hayvanın mı?”

Horace cesaret verircesine başını salladı.

“Yani sen bana, silkinip beni sırtından atan ve vücudumda ki her iki kemikten birinin kırılmasına yol açan bu cehennem zebanisine yeniden binmemi, beni öldürmesi için ona bir şans daha vermemi mi istiyorsun?”

“Evet, öyle. Hadi. Sana yardım edeyim.”

Svengal, acı içinde öne doğru tökezledi ve kaldırdığı sağ ayağıyla Horace’in birleştirdiği ellerine bastı. Bir sonraki adı mı, yani hayvanın sırtına doğru yapacağı ani sıçrayış, ağrımak ta olan tüm kaslarını kullanmasına neden olacağı için canını fena halde

yakacaktı. Horace'ın samimi, umut veren, güvenilir gözlerine baktı.

“Ben de seni arkadaşım bilirdim,” dedi acı bir sesle.

İndirmeye başlayın!” diye seslendi Svengal. “Yavaş olun!

Acele etmeyin! Biraz daha... Olaf, şurayı doldur! Biraz sola!

Biraz daha... tamamdır!”

Çekici'nin, kamının altından geçirilen geniş bez bir askıyla

havaya kaldırılınca şaşkına dönen gözleri, *Kurt Rüzgârı 'nın*

göbeğinde inşa edilen ahırdaki son boş bölmeye dikiliydi.

Kurt gemisi, ilk bakışta geniş, açık bir tekneymiş gibi duru -

yordu. Ama Will, bunun yanıltıcı olduğunun farkındaydı. Kü rekçi

sıralarının arasından geçen merkezi güverte kesimi, aslında üstüne

bir dalga vurduğunda geminin batmamasını sağlayan üç su

geçirmez bölmeden oluşuyordu. Geniş ve kapalı bölmeler, ayrıca

baskınlar sırasında “özgürleştirilen” hazineler için depo görevi de

görüyordu. Bu bölmelerden biri, artık üç midilliyi ve Horace'ın

savaş atı Vurucu'yu ağırlayacaktı. Döşeme yerinden kaldırılmış ve

yerine hayvanlar için dört küçük ahır bölmesi inşa edilmişti. Her

şey öylesine hızlı bir şekilde olup bitmişti ki, Skandiyalıların bu

iş i daha önce de yapmış oldukları anlaşılıyordu.

- 99 -

JOHN FLANAGAN

Bölmeler oldukça dardı ama kötü hava şartlarıyla karşılaşma ları halinde bu, yararlarına olacaktı. Böylece hayvanlar bölmede kolayca kayıp düşmeyeceklerdi. Olağanüstü bir durum yaşanması ihtimaline karş ın, Svengal ve adamları atlan koruyup düşmekten koruyacak olan daha fazla sayıda bez askıyı hazırda tutuyordu. Çekici'nin bölmesine süzölen Will, hayvanı kamının altından sannalayan askıyı çıkardı. Ardından küçük midillinin dizginlerini bölmenin ön tarafında bulunan halkaya bağıladı. Yan bölmedeki Abelard, neşeyle kişneyerek Will'i selamladı. Çekici endişeli bakışlarını efendisine çevirdi.

Bunu yapmamızın nedeni neydi? Atlar uçamazlar ki, diyordu sanki. Sırıtan Will, burnunu okşadığı hayvana yemesi için yarım bir elma verdi.

“Aferin oğluma,” dedi. “Burada çok uzun süre kalmaya caksın.”

Tayfalar, atlan gemiye taşımak için kurdukları vinçleri sök meye koyulmuşlardı. Operasyon, başarıyla tamamlanmıştı. Atların en sinirlisi Vurucu olduğu için, güverteye ilk olarak o alınmıştı.

Havada bacaklan sallanarak uçan arkadaşlarını gö rürse, paniğe kapılabilir diye düşünmüşlerdi. Başına gelecekleri bilmezse, büyük olasılıkla uslu duracaktır, demişti Halt. Havaya kaldırılan hayvanların sahipleri, yatıştırıcı ve güven verici sözler eşliğinde,

güvertedeki sığ çukurda atlarını bekliyorlardı. Çekici'nin kulağını

bir kez daha kaşıyan Will, bölmenin dışına çıktı.

“Bu konuda tecrübelisiniz,” dedi Svengal'e. Skandiyalılar prensip olarak ata binmedikleri için, geriye bir tek açıklama kalıyordu.

- 100 -

FİDYE

Svengal sırıttı. “Bazen kıyılarda terk edilmiş atlara rastlarız.

Onları orada öylece bırakmak zalimlik olacağı için, iyi bir yuva buluncaya kadar onları güverteye alırız.”

“Terk edilmiş, ha?” dedi Will. Svengal tüm masumiyetiyle cevap verdi.

“Şey, kimse bizden onları geri vermemizi istemedi,” dedi.

Ardından da ekledi. “Hem yerinde olsam, Halt ile Temuçi atlarının hikâyesini duyduktan sonra, bunu pek mesele etmez dim.”

Halt seneler önce Temuçi sürülerinden, çiftleştirmek üzere birkaç yavru “ödünç” almıştı. Hâlihazırdaki Orman Muhafızı atları o ödünç alman hayvanlara çok benziyordu. Yazık ki Halt borcunu henüz geri ödeme fırsatı bulamamıştı.

“İyi söyledin,” dedi Will. Ardından da iskeleye bir göz attı.

“Görünüşe bakılırsa demir almaya neredeyse hazırız.”

Cassandra ile babası, küçük bir dost ve görevli grubu eşliğinde iskelede yürüyorlardı. Duncan, kolunu kızının omuzlarına atmıştı.

Bu seyahatle ilgili hissettiği derin endişe, yüzünden okunuyordu.

Öte yandan, Cassandra hevesli ve tetikte görünüyordu. Şimdiden saray hayatının getirdiği birçok kısıtlamanın ortadan kalktığını hissediyordu. Normalde giymesi beklenen süslü elbiselerin yerine dar bir pantolon, diz boyu çizmeler, yün bir gömlek ve kalça larım kapatan kemerli, deri bir yelek giymişti. Kemerinde bir hançer ve belindeki kında da hafif bir kılıç bulunuyordu. Diğer kıyafetleri iki hizmetkâr tarafından taşımıyordu. Skandiya'da geçirmiş olduğu zaman, Cassandra'ya yanma fazla eşya almaması gerektiğini öğretmişti. Geminin korku-

~ 101 ~

JOHN FLANAGAN

luğuna yaslanan Will ile Horace'ı parlak gözlerle selamladı.

Çocuklar da karşılık olarak sırttılar.

Svengal, o cüsseye sahip biri için şaşırtıcı bir çeviklikle korkuluğun üstünden sıçrayarak kıyıya atladı ve kral ile kızı na doğru yürümeye başladı. Nasırlı elini Kral'a olan saygısını göstermek istercesine alnına götürerek selam verdi. Duncan da karşılık olarak başını hafifçe salladı.

Skandiyalıların protokol ve soylulara has konuşmaların inceliklerine pek de hâkim olmadığını belirtmek gerekir. Svengal, Kral'a ne şekilde hitap etmesi gerektiğini bilemiyordu.

Skandiyalılar hiç kimseye “efendim” diye hitap etmezlerdi. Çünkü onlara göre bu ifade, hitap edilen kişinin konuşmacıya göre üstün olduğunu kabullenmek demektir. Benzer şekilde, “majesteleri” ya da

“lordum” gibi resmi unvanlar da eşitlikçi kuzeyliler tarafından pek sevilmiyordu. Kendi toplumlarında, bu sorunu hitap ettikleri kişinin unvan ya da makamını kullanarak çözüyorlardı; kaptan, kont ya da Yüce Kont gibi. Hiçbir Skandiyalı, Irak’ın karşısında “efendim” ya da “lordum” gibi hitaplar kullanmazdı. Saygı göstermek istiyorlarsa, o kişiye konumunu belli eden kelimelerle hitap edilirdi -Yüce Kont. Benim hükümdarıma bu kadarı yetiyorsa, diye içinden geçirdi Svengal, Araluen Kralı’na da yetiyor olmalı.

“Kral,” dedi, “bize yardım ettiğin için Skandiya’nm minnettarlığımı kazandın.”

Duncan, bir kez daha başıyla adamı selamladı. Bu söze bir karşılık vermesine gerek yokmuş gibi gelmişti. Svengal, bakışlarını Kral’ın yanındaki sarışın, zayıf kıza çevirdi.

~ 102 -

FİDYE

“Kızımı böyle bir göreve göndermenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

Bu kez “Endişelerim olduğunu gizlemeyeceğim, Kaptan,” diye karşılık verdi Duncan. Svengal, hızla başını öne arkaya salladı.

“Öyleyse sana yemin ediyorum. Dümenci yemini; bu nedir bilir misin, Kral?”

“Hiçbir Skandiyalının o yeminden dönmeyeceğini biliyorum,” dedi Duncan.

“Bu doğru. İşte sana beni ve tüm adamlarımı bağlayan, o yemin.

Kızını kendi kızınızmış gibi koruyacağız. Gerekirse, kanımızın son damlasına kadar savaşır, ona zarar gelmesini engelleyeceğiz.”

Görüşmeyi izlemek üzere geminin kıyı tarafındaki küpeştesinde toplanan tayfalardan onay dolu bir homurtu yükseldi. Duncan, bakışlarını Skandiyalıların üzerinde gezdirdi. Güneşte kalmaktan kayış gibi gerilmiş, yaralı çehreleri ve düzensiz örgüler halinde toplanmış saçları çevreleyen boynuzlu miğferleri inceledi. Duncan da iri yapılı bir adamdı ama Skandiyalıların cüsseleri, sınırları zorluyordu. Hacimli ve kaslı vücutlara sahip silahlı bir birliğe bakıyordu. Karşısındaki yüzlerden tek bir şey okunuyordu:

Liderlerinin yeminini tutma kararlılığı. Son üç gündür bu yolculuk konusunda kendisini ilk kez iyi hissediyordu. Bu adamların kızına sahip çıkacakları belli oluyordu. Dişlerini tırnaklarına takıp, prensesi ne pahasına olursa olsun koruyacaklardı.

Yalnızca Svengal’e değil, tüm tayfalara hitap edebilmek amacıyla yanıtını verirken, sesini bir parça yükseltti.

- 103 -

JOHN FLANAGAN

“Sizlere teşekkür ederim, *Kurt Rüzgârı* tayfaları. Kızımı sizden daha iyi koruyacak bir birlik düşünemiyorum.”

Yürekten konuştuğu anlaşılıyordu. Skandiyalılardan bir kez daha onay dolu homurtular yükseldi.

“Yalnız bir mesele var. Bana kalırsa, Cassandra’nın El Şebah’a varıncaya kadar takma adıyla seyahat etmesi daha güvenli olur.”

Prenses, çoğunuzun bildiği Evanlyn adını kullanmaya karar verdi.”

Will, Horace’ı dirseğiyle dürttü. “Şükürler olsun. Şu Cassandra adına hiç alışmamıştım. Onun bir prenses olduğunu her hatırladığımda dilim tutuluyor.”

Horace arkadaşına sırıttı. Ona göre hava hoştu. Görev yeri Araluen olduğu için Cassandra’yı neredeyse her gün görmeye alışkındı.

Yolculuk boyunca kullanacağı takma adıyla Evanlyn, babasına bir kez daha sarıldı. Baş başayken uzun uzadıya vedalaşmışlardı. Bakışlarını bayrak direğinde süzülen sancağa çevirdi; alçalmakta olan kırmızı bir atmacanın resmedildiği şahsi sancağına.

“Öyleyse şunu da oradan indirmemiz gerekir,” dedi.

Tayfalardan biri bayrağı indirmek üzere direğe yönelirken babası da kulağına mırıldandı, “Bu kez sancağı geri aldığına emin ol. Bir grup korsanın sancağın altında yelken açması fikri hiç hoşuma gitmiyor.”

Gülümseyen prenses, elini uzatarak Duncan’ın çenesine dokundu. “Haklısın. İleride utanç verici bir durumla karşılaşabiliriz.”

Babasından ayrıldı ve Axel’in ona uzattığı elini tutarak gemiye adımını attı.

- 104 -

FİDYE

“Teşekkür ederim,” dedi. Yol arkadaşlarının beklemekte olduğu

arka tarafa doğru yürürken, utanıp kızaran Axel de anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Svengal.

Halt, doğuyu işaret ederek “Haydi yola koyulalım,” dedi.

“Pekâlâ! Kürekler kalksın!” Svengal’in sesi, Skandiya kapitanlarının emir verirken kullandıkları o tanıdık, kulak tırmalayıcı böğürtü şeklinde çıkıyordu şimdi. Sıralarına oturan kürekçiler, üç metre uzunluğundaki kürekleri yerlerinden çıkartarak dik bir şekilde havaya kaldırdılar.

“Halat çöz ve yola çık!”

Kurt Rüzgârı’m iskeleye bağlayan pruva ve kış halatları halatçılar tarafından çözüldü ve gemi, üç Skandiyalı’nın iskelelerin tahtalarına dayayıp bastırdıkları uzun sırtıklar sayesinde harekete geçti. Gemi kıyıdan biraz uzaklaşınca, Svengal bir sonraki emrini verdi.

“Kürekler insin!” Ortalık bir anda, geminin yan kısımlarındaki deliklerine giren on altı küreğin sesiyle kaplandı. Küreklerin suyun hemen üzerinde duran uçları, çekilmeye hazır bir biçimde pruvayı işaret ediyordu.

“Kürek çek!” diye emreden Svengal, dümeni yakaladı. Kürekler suya girdi ve kürekçiler ileri geri giderek kürek çekmeye başladılar.

Kurt Rüzgârı’nın suyun içinde hareket etmesiyle birlikte, dümenin elinin altında canlandığını hissetti. İskele tarafındaki pruva kürekçisi bir kez daha kürek çekilmesi için seslendi ve küçük bir

dalga geminin burnuna çarparken, hızlanmaya başladılar.

Nihayet yola çıkmışlardı.

- 105 -

ehirden aşağı doğru yaptıkları yolculuk, sakin geçiyordu.

Çiftlik çalışanlarıyla gezginler nehir kıyısında durmuş,

N

sessizce yanlarından geçen, ağzına kadar dolu kurt gemisini izliyorlardı. Bazı atlılar gemiyi gördükleri anda atlarını mah - muzlayıp, büyük olasılıkla alarm vermek için kaçıyorlardı.

Will bir çitin ya da savunma kulelerinin arkasına saklanarak gerçekleşmeyecek bir saldırıyı bekleyen köylüleri düşününce, elinde olmadan gülümsedi.

Buralarda son üç yıldır hiçbir Skandiya baskını görülmemiş olmasına rağmen, kıyıya yakın bölgelerde oturanların hatıraları çok eskilere uzanıyordu. Baskınlarla geçen yüzyıllar, kolay kolay unutulmayacaktı. Anlaşma imzalanmıştı imzalanmasına, ancak anlaşmalar kâğıt üzerinde kalırdı. Yakınlarda görülen bir kurt gemisi ise şüphe uyandıran gerçeğin ta kendisiydi.

Kurt Rüzgârı, nihayet nehrin korunaklı sularından çıkarak güneydeki Dar Geçit'e yöneldi. Ufuktaki ince ve karanlık bir çizgiden ibaret olan Galya kıyıları, güçlkle seçiliyordu.

Karşılarındaki görüntü yalnızca bulutlardan ibaret de olabi

- 106 -

FİDYE

lirdi aslında. Kurt gemisi, omurgasının altından hafifçe geçip giden dalgalarla yükselip alçalıyordu. Geminin pruvasındaki Evanlyn, Will ve Horace, ayaklarının altında geminin suda inip kalktığını hissedebiliyorlardı.

“Geçen seferkine göre biraz daha iyi durumdayız,” dedi Will.

Evanlyn, arkadaşına dönüp sırttı. “Hatırladığım kadarıyla geçen sefer de aynı şeyi söylemiştin: ***En kötüsü buysa, idare edebiliriz.***

Buna benzer bir şeydi.”

Will pişmanlıkla sırttı. “Nereden bilebilirdim ki?”

Horace meraklı bakışlarını İkiliye çevirerek “O kadar ko mik olan nedir?” diye sordu.

Dirseğini, küpeştenin kıvrılıp geminin pruvasını oluşturduğu noktaya dayayan Evanlyn, gözlerini kapadı ve saçlarının tuzlu esintiyle uçuşmasına izin verdi.

“Ooooh, bu çok iyi geldi,” dedi. Ardından da Horace'ın

sorusunu yanıtladı. “Şey, Will bu unutulmaz sözleri ettikten kısa bir süre sonra Erak ile Svengal'in hayatları boyunca rastlamış oldukları en berbat fırtınalardan birine yakalanmıştık da.”

“Kocaman dalgalar vardı,” dedi Will. “Dev gibiydiler.”

Tayfaların kare şeklindeki büyük yelkeni çekebilmek için se ren ucunu açmaya çalıştıkları upuzun direği işaret etti. “Boyları şu direğin iki ya da üç katı kadardı.”

Direğe bir göz atan Horace, aklından mesafeyi iki ya da üçle çarptı ve inanamayarak eski dostuna baktı. İnsanların korkunç bir fırtınadan ya da kanlı bir savaştan söz ederken, bazı detayları abartmalarına alışmıştı.

- 107 ~

JOHN FLANAGAN

Horace’ın bakışlarını fark eden Evanlyn, Will’in yardımına koştu.

“Hayır Horace, gerçekten de öyleydi. Dev gibilerdi. Öleceğimizi sanmıştım.”

“Öleceğimizden emindim ben,” diye ekledi Will. Yüzünü buruşturan Horace, yelken direğine bir kez daha göz attı. Will’e abarttığını söylemeye dünden hazırdı. Fakat Evanlyn söz konusu olduğunda, işler değişiyordu.

“Ama,” dedi isteksizce, “demek ki dalgalar kurt gemisinden de büyüktü...” Öyle bir görüntüyü aklına dahi getiremiyordu ama her iki arkadaşı da heyecanla başlarını sallamışlardı.

“Aynen öyle!” dedi Will. “Hatta kürek çekerek bazı dalgalara **tırmanmıştık.**”

“Şey, **biz** tırmanmadık aslında,” diye onu düzeltti Evanlyn. “Biz

ikimiz, güverteden düşmeyelim diye direğe bağlıydık. İyi ki de bağlıydık,” diye ekledi. Güverteyi süpüren yeşil dalga ların muazzam gücü karşısında yaşadıkları çaresizliği hatırlamıştı. Horace, endişeyle etrafına bakındı. O ana dek geminin hafif, ağır hareketlerini keyifle takip etmişti.

“Şey, umarım bugün başımıza öyle bir şey gelmez,” dedi.

Will aldırmaksızın omuz silkti. “Endişe etme. *Kurt Rüzgârı*, denizin karşısına çıkaracağı tüm belaları defetmesini bilir. Son derece dayanıklı bir gemidir.”

Fırtınalı denizde zaman geçirmiş birinin güveniyle konuşu yordu.

Rahatlığı, biraz da bir gece önce Svengal’i adamakıllı sorguya çekip yılın bu zamanında benzer bir fırtınaya rastlama ihtimalinin çok düşük olduğunu öğrenmesinden kaynaklanı

~ 108 -

FİDYE

yordu. Ancak bunu Horace’a anlatma gereği hissetmiyordu. İnan azından henüz anlatmayacaktı. İriyarı arkadaşının endişeli hali ve bakışlarını ufuk çizgisinde gezdirip fırtına işaretleri araması, Will’e büyük keyif veriyordu.

“Şu fırtınalar, göz açıp kapayıncaya kadar tepene biniveriyorlar,” dedi Will tatlılıkla. Evanlyn, ona suçlar gibi bakınca, Orman Muhafızı masum olduğunu gösterircesine omuz silkti.

Bvanlyn, Will’i Horace’ı korkutmaya çalıştığı için ayıplayarak başını iki yana salladı.

“Seni duyan da hayatın gemilerde geçmiş sanacak,” dedi.

Will’in elinden sıyrılmaktan başka bir şey gelmiyordu. Evanlyn, Horace’a dönerek “Özellikle değinmediği şey ise, öyle büyük fırtınalar için mevsimin henüz erken olduğu,” diye ekledi.

Horace bu haber üzerine biraz rahatlamıştı.

“Ama yine de bu işler belli olmaz,” dedi Will karamsar bir sesle.

Evanlyn, başını kaldırdı.

“Aynen öyle,” dedi. “Hele senin işlerin hiç belli olmaz. Dün gece Svengal’e büyük bir fırtına kopup kopmayacağım sorarken o yüzden bu kadar endişeliydin.”

“Ne yanıt verdi peki?” diye sordu Will’in onu işlettiğini fark eden Horace.

“Belli olmaz dedi,” diye yanıt verdi Will ciddiyetle.

Evanlyn bıkkınlıkla iç geçirerek “Dedi ki,” dedi ve bir el hareketiyle Will’i bertaraf edip Horace’a döndü. “Sakin Deniz’e varıncaya kadar deniz, çarşaf gibi durgun olacaktı.”

Horace bakışlarını çabucak masum bir tavır takına n Will’e çevirdi. Kendi kendine bilmem kaçınıcı kez Orman Muhafızları’nın ne kadar düzenbaz olduklarını hatırlattı.

- 109 ~

JOHN FLANAGAN

“İyi o zaman,” dedi ve Evanlyn ile ikisi, karşılıklı gülüm sediler.

Will, prensese çevirdiği başını hazin bir yüz ifadesiyle iki yana sallayarak “Espri anlayışın iyice körelmiş senin,” dedi. Ama bir

yandan da yüzüne yayılan tebessüme engel olamıyor du. İşin aslı, Evanlyn'le bir kez daha yakınlaşma fırsatı bulmuş olmanın keyfini çıkarıyordu.

Skandiya'dan döndükten sonra birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Will, Kraliyet İzcileri'ne katılmak yerine Orman Muhafızlığı'na devam etmeyi tercih ettiği için kızın hayal kırıklığına uğradığının, hatta kalbinin kırıldığının farkındaydı. Ama bu kırgınlığın boyutu nu bilmiyordu. Kraliyet İzciliği görevi, Will'e Evanlyn'in onu Araluen Şatosu'nda tutabilmek için babasına başvurmasının ardından önerilmişti. Will'in görevi reddetmesini kişisel bir mesele olarak algılayan prenses,

o günden bu yana resmi davetlerde karşılaştıklarında ona hep mesafeli davranmıştı. Şimdiyse, geçmiş maceralarına dair birçok hatıra barındıran bir kurt gemisinin güvertesinde, o engeller ortadan kalkmış gibiydi.

SS» -----

Gilan, "İyi misin?" diye sordu Halt'a. Aynı soruyu üçüncü soruşuydu bu. Halt, bir kez daha alçak sesle yanıt verdi.

"İyiyim."

Fakat Gilan, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etmişti.

Eski ustasının dikkati çok dağınıktı ki bu son derece olağandışıydı.

Alnı kırış kırış olmuştu ve parmak eklemleri küpeşteye sıkı sıkı tutunduğu için bembeyaz kesilmişti.

FİDYE

“Emin misin? İyi görünmüyorsun da.” İşin aslı, Halt’un yüzü sakalının ve kukuletasının ardında bembeyazdı. “Canımı sıkkan bir şey mi var?” diye sordu Gilan tekrar.

Halt’un solgun ve öfkeli yüzü, eski çırağına döndü. “Evet,” dedi. “Canımı sıkkan bir şey var. Budalanın teki, bana sürekli iyi olup olmadığımı soruyor. İsterdim ki...”

İstediği şey her ne ise, cümlesi yarım kaldı. Gilan, dişleri ni sıkkan ustasının yüzündeki kararlı ifadeyi fark etti. Halt’un konuşmayı kestiği anın *Kurt Rüzgârı ’nın* normalden daha çok sallandığı bir ana denk geldiğini kavrayamamıştı. Eski ustasına endişeyle baktı. Halt, yıllardır hayatında çok’önemli bir yere sahipti. Yorulmak bilmezdi. Her konuda bilgisi vardı. Gilan’ın tanıdığı en yetenekli insandı.

Fakat bu yetenekli adamı deniz tutmuştu işte.

Deniz yolculuklarının ilk birkaç saati, hep böyle geçiyordu.

Halt, canını neyin sıkığının farkındaydı; iki dakika sonra ne olacağını bilememekti bu. Her şey, onun kafasında olup bitiyordu.

Savrulup yalpalayan gemi karşısında hazırlıksız yakalanıyordu. Bu kadar büyük ve sağlam bir nesnenin suda oyuncak gibi sallanmasını aklı almıyordu bir türlü.

İçten içe, o kadar da kötü durumda olmadıklarının farkındaydı.

Fakat deniz yolculuklarının ilk birkaç saati boyunca zihni her an daha büyük bir dalgayla karşılaşabilecekleri, geminin daha çok

yalpalayacağı ya da ölümcül bir şekilde yan yatacağı fikirleriyle boğuşuyordu. Geminin hareket edip düzgün ilerleyebildiği fikrine alıştığı an, midesiyle sinirlerinin de yatışacağını farkındaydı. Ama bunun gerçekleşmesi için aradan birkaç saat geçmesi gerekiyordu.

Bu sırada, diye geçirdi

~ 1 1 1 -

JOHN FLANAGAN

içinden, içindeki ses ona ne söylerse söylesin, küpeştenin yanlarında durması yararlıydı. Gilan'ın onu yalnız bırakma sını istiyordu. Ancak bunu, genç adamı incitmeden dile getir mesine imkân yoktu. Dışarıdan her ne kadar ters mizaçlı, kaba ve suratsız görünse de çocuğu incitmeyi asla istemezdi.

Birden küpeştede yanlarında beliriveren iriyarı ve gürül tücü Svengal, deniz kokusunu derin derin içine çekip bıraktı. Svengal, denize açılmaya bayılırdı. Halt'a göre çılgınlıktı bu.

“Mımmmm! Oooooohh! İnsanı deniz havası kadar neşelendiren bir şey var mı yahu?” diye gürlledi Svengal. Halt, şüpheli bakışlarını Skandiyalı deniz kurduna dikti. Svengal'in bakışları ise parlak sulara çevriliydi. “Ne güzel değil mi?” dedi. Halt'un durumuna aldırış etmeksizin birkaç kez daha derin nefes alıp, nihayet Gilan'a döndü. “Anlamadığım şey ne, biliyor musun?”

Svengal'in sorunun yanıtını vereceğinden emin olan Gilan, bir şey söyleme gereği duymadan merakla ona baktı.

“Bazı insanlar nasıl oluyor da sallanıp savrulan, hoplayıp

zıplayan şu iblislerin sırtında bütün gün en ufak bir sıkıntı çekmeden yol alabiliyor da...” Parmağıyla geminin ortasındaki bölmelerinde durmakta olan dört atı işaret etti. “Sağlam, pürüzsüz ve neredeyse hareket bile etmeyen bir gemi güverte sine adım atınca en ufak bir sarsıntıda içleri dışlarına çıkıyor acaba?”

Halt’a dönerek sırıttı. Araluen’e dönüş yolunda midillisi

Svengal’i sırtından attığında, Orman Muhafızı’nın sergilediği anlayışsız tavrı hatırlamıştı.

“Halt?” dedi olan biteni birden kavrayan Gilan. “Seni deniz mi tuttu yoksa?”

- 112 -

FİDYE

“Hayır,” diye kısa kesti Halt. O an daha uzun bir kelimeyi telaffuz edip edemeyeceğinden emin değildi.

“Yok, elbette hayır,” diye hemfikir oldu Svengal. “Herhalde betinin benzinin atmış olmasının nedeni de kahvaltıyı kaçırmasıdır.

Kahvaltıyı kaçırmış mıydı?”

“Hayır,” dedi Halt. Bu kez kendinde iki kelime daha edebilecek gücü bulmuştu. “Kahvaltımı ettim.”

“Herhalde kuru ekmekle sudan ibaretti,” diye ilgisizce kes tirip attı Svengal. “Bir erkeğin adamakıllı kahvaltı etmesi gerekir,” diye devam etti. Ardından Halt’u ilgiyle ve inanmaya - rak izleyen Gilan’a döndü. “Sosis mesela... ya da bir parça pirzola. Ben şahsen patates de severim. Gerçi bazıları en çok kabağı sever ya. Mideye

sımsıkı oturur kabak. Yağları damlayan bir parça jambonla çok güzel gider.”

Halt, usulca inledi. Ayırt edilemeyen bazı kelimeler mırıldanarak Svengal’i işaret etti.

Yüzünü buruşturan Svengal, Orman Muhafızı’na yaklaştı.

“Affedersin, duyamadım da,” dedi neşeyle.

Küpeşteye adeta bir kıskaç gibi yapışan Halt, vücudunu iri- yarı Skandiyalı’ya doğru ittirip, olağanüstü bir çaba harcaya rak konuşmaya başladı. “Ver onu bana...”

“Vereyim mi? Sana neyi vereyim yahu?” diye sordu Svengal.

Halt başını işaret etmesine rağmen, hâlâ anlamamıştı.

Elini kaldırıp serinkanlı olmaya çalışan Halt, belli belirsiz inledi. “Miğferin. Bana miğferini ver.”

“Şey, elbette. Neden söylemedin ki?” dedi Svengal. Boynuzlu

kocaman miğferinin yerine oturmasını sağlayan çene kayışlarını çözmeye başladı. Bir an sonra Halt’un acı içindeki,

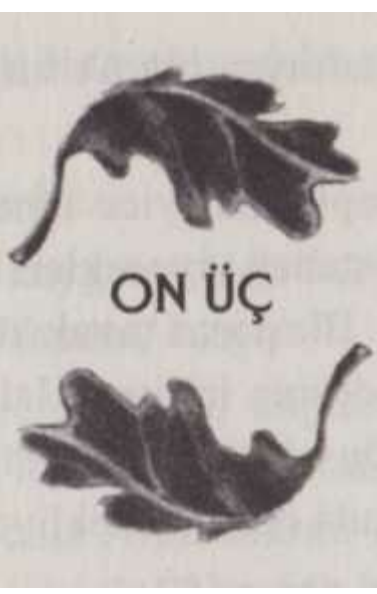
- 113 -

JOHN FLANAGAN

solgun yüzünde beliren kindar, ürkütücü tebessümü fark ederek durdu. Başka bir zaman, başka bir gemi ve ödünç alınmış başka bir miğfere dair anıları tazelenmişti. Miğferini Halt’un açık elinden hızla çekip aldı.

“Kendine başka bir kova bul!” dedi sert sert.

- 114 ~

enizde geçen iki günün ardından, Halt'un midesi nihayet düzelmişti. Ancak bu, kötü kötü sırtarak her fırsatta nasıl olduğunu soran ve kurt gemisinin kısıtlı erzak deposundan seçilen çenekler sunan Svengal'i engellemiyordu.

"Tavuk budu ister misin?" diye sordu Svengal masum masum.

"Biraz yağlıdır ama tadı güzeldir. Tam da midene layık."

"Svengal," dedi Halt belki onuncu kez, "rahatsızlığım geçti.

Anlaşıldı mı? Deniz tutmuyor artık. Midemdekileri güverteye kusayım diye uğraşma."

Ancak Svengal, ikna olmuşa benzemiyordu. Halt'un sivrizekâlı

bir açığız olduğunun farkındaydı ve numara yap tığına -Orman

Muhafızı'nın midesinin aslında hâlâ çalkalanıp durduğuna - emindi.

Tek yapması gereken, Halt'u biraz daha kışkırtmaktı.

"Eğer beğenmezsen, yanımda lezzetli bir kestane sosu da var?"

dedi umutla.

"Pekâlâ," dedi Halt, "tavuk budunu ver bakalım. Kestane sosunu

da bırak; hazır kalkmışken birkaç tane de salatalık tur-

JOHN FLANAGAN

şusu getiriver. Eğer kaldıysa büyük bir bardak siyah bira da alayım.”

Halt’un numara yaptığına iyice ikna olan Svengal sırıttı. Birkaç dakika içinde istenen yiyecekleri küçük bir katlanır masanın üstüne dizmişti. Bir parça tavuk etini yavaş hareketlerle çiğnedikten sonra midesine indiren Halt’u hevesle izliyordu. Bir kupaya doldurduğu siyah birayı getiren Jurgen adlı tayfa da küçük fiçinin yanında durmuş bekliyordu.

“Her şey istediğin gibi mi?” diye sordu Svengal umutla. Halt başıyla onayladı.

“Güzel. Et biraz fazla pişmiş ve oldukça lifli ama onun dışında iyi durumda.” Svengal’in en sevdiği içki olduğunu bildiği siyah biradan -ki gemide kısıtlı miktarda bira fiçisi olduğunu biliyordu- büyük bir yudum aldı. Ardından da kupayı Jurgen’e uzattı.

“Biraz daha koy,” dedi kısaca. Fıçının kapağını açan Skandiyalı, kupayı koyu renkli sıvıyla doldurdu. Halt ikinci kupadaki biranın da çoğunu midesine indirdi. Ardından, elinin ter siyle ağzını sildi.

“Fena değil. Hiç fena değil,” dedikten sonra kupayı yeni den uzattı. Halt’un, en sevdiği içkiyi hızla tüketmesini izleyen Svengal’in yüzündeki tebessüm uçmaya başlamıştı. Şaka şakadır, diye geçirdi içinden, ama astarı yüzünden pahalıya gel meye

başlıyordu.

“Daha kaç fiç1 biramız var?” diye sordu tayfasına.

“Bu son fiç1, kaptan,” dedi Jurgen. Ne kadarının dolu olduğunu anlamak için fiçiyi salladı. Svengal’in tecrübeli kulakları, dipten gelen ses üzerine fiçinin yarısından çoğunun boşal-

FİDYE

ılığını kavramıştı. Büyük bir yudum daha alan Halt, neredeyse boşalan kupasını uzattı.

“Doldur bakalım,” dedi.

“Hayır!” Svengal’in kaygılı çığığı fiçiyi kaldırmaya yeltenen tayfayı durdurdu. “Yapma, Jurgen.”

Tebessümünü gizleyen Jurgen, kaptanı başıyla onayladı.

Svengal’i severdi. Ama tüm Skandiyalılar gibi o da eşek şaka larına bayılıyordu. Bu cılız Araluenlinin işleri tersine çevirip kaptanı parmağında oynatmasına hayran kalmıştı.

“Emin misin?” diye sordu. “Tadını beğendi sanırım.”

Halt da bunu onaylarcasına geçirdi ve kestane sosuna bandığı tavuk budundan bir ısırık daha aldı.

“Biraz fazla beğendi,” diye kestirip attı Svengal. İncinmiş bakışlarını Halt’a çevirdi. “Bazıları şakanın kaka olduğunu kavrayamıyor.”

Halt’un yüzüne hain bir tebessüm yerleşmişti. “Fark ettim,” dedi. “Söyle bakalım. Sağlığım ve midemin durumuna dair sorularını kesecek misin?”

“Evet,” diye mırıldandı Svengal kederle. “Senin adına endişelenmişim, hepsi bu.”

“Beni çok duygulandırdın,” dedi Halt ciddiyetle. Ardından da bakışlarını iskele küpeştesinin ötesine, İberya kıyılarındaki uzun, beyaz kumsala çevirdi.

“Atları kıyıya çıkarmak için şurası uygun mu?” diye sordu. Uzun süre hareket etmemeleri halinde Çekici, Abelard, Alaz ve Vurucu’nun kaslarının tutulacağını ve formdan düşeceklerini biliyordu. Svengal’le hayvanları birkaç günde bir kıyıya çıkarıp koşturma konusunda anlaşmışlardı.

~ 117 -

JOHN FLANAGAN

Yeniden ciddileşen Svengal, gözlerini kısarak kıyı şeridinde bir göz attı.

“Herhangi bir noktaya çıkabiliriz,” dedi. “Sahilin bu kısmı, büyük yerleşim merkezlerinin çok uzağında kalıyor. İberyalıların istilaya geldiğimizi düşünmelerini istemeyiz.” Halt’un uzattığı yarım kupa biraya uzanarak bir yudum aldı. “Sağ ol.”

“Önemli değil,” dedi hafifçe sırıtan Halt. “Ne de olsa pek sevdiğim bir içki değil.”

Svengal, dik bakışlarını uzun bir süre Orman Muhafızı’nın üstünden çekmedi.

“Seni şu değerli atlarıyla birlikte karada bırakıp ayrılırsam şaşırma,” dedi. “Onlara neden ihtiyaç duyduğunu anlayabilmiş

değilim zaten. El Şebah'a yanaşıp parayı verecek ve eve doğru
yelken açacağız.”

“Umarım öyle olur,” dedi Halt. “Umulmadık ihtimallere karşı
hazırlıklı olmanın faydasını hayatım boyunca gördüm. Ayrıca atı
olmayan bir Orman Muhafızı, gemisiz bir Skandi- yalıya benzer.”
“Öyle olsun,” diye onayladı Svengal. Rüzgâr gülüne -ana
direğin tepesindeki, rüzgârın yönünü ölçmeye yarayan ince tel
parçasına- bir göz attı. Yelkenin ayara ihtiyaç duymadığını fark
edince dümene abanarak geminin pruvasını uzaktaki geniş kumsala
doğru çevirdi.

££> ----- ü»-

Bir saat sonra, **Kurt Rüzgârı 'nın** pruvası hafifçe kuma oturmuş ve
gemi gıcırtyla kayarak durmuştu.

- 118 -

FİDYE

Düzenekler bir kez daha kuruldu ve atlar, yan taraftan sığ suyun
içine indirildi. Çekici, Halt'a kötü kötü bakıyordu. Ke çeyle kaplı,
rahat bölmesinde iki gündür keyif çatıyor, düzenli saatlerde
besleniyor, güneşin altında sızıp kalıyor ve kurt gemisi onu taşıırken
kafasına hiçbir şeyi takmıyordu. Halt ile ne kadar dinlenebileceği,
kaç tane elma yemesine izin verileceği ve ne kadar hareket etmesi
gerektiğine dair yaşadıkları ilk anlaşmazlık değildi bu.

Yine de ayaklarının altında sağlam zemini hissetmek, iyi
gelmişti. Gemide henüz Skandiyalıların “kara yalpalaması” adını

verdikleri duruma, yani zeminin ayakların altında bir gemi güvertesindeki gibi yukarı aşağı kıvılcadığını sanma rahatsızlığına yakalanacak kadar zaman geçilmemişlerdi.

Çekici, kulaklarından başlayıp küçük yelesine ve oradan da tüylü kuyruğuna doğru silkindi. Will, yuları burnunun etrafına geçirirken at sabırla bekledi. Hayvanları eyerleme gereği duymamışlardı. Çıplak sırtlarda yapılacak bir gezinti de ihtiyaçlarını karşılayacaktı. Evanlyn, atlarının sırtına sıçrayan dört yoldaşını kıskançlıkla izliyordu. Onun için bir at getirme gereği duyulmamıştı. Atla yolculuk etmesi gerekirse, El Şebah'tan bir tane satın alınabilirdi. Ancak Vurucu ve Orman Muhafızı atları, özel bir eğitimden geçmişlerdi. Şehirden satın alacakları hiçbir binek, onların yeteneğine ve dayanma gücüne sahip olmayacaktı. Orman Muhafızları ve Horace, eğitilmiş atlarına binmeye alışkındılar.

“İlk birkaç yüz metre boyunca yavaş gidin,” dedi Halt arkadaşlarına. “İçlerinden fırlayıp gitmek gelecektir ama zorlanmalarını istemeyiz.”

- 119 -

JOHN FLANAGAN

Gerçekten de, her ne kadar ilk başta deniz yolculuğunun bölünmesi canını sıkılmış olsa da, Çekici de dörtnala koşmak istediğini fark etmişti. Abelard ve Alaz'a -ve şu kocaman, kas yığını, budala savaş atma- kimin hızlı olduğunu göstermek istiyordu.

Yola koyuldukları anda dizginlerini savurup güneye doğru hareketlendi. Ancak midillisini yavaşlatan Will, hayvanın ilk önce yürümesine, yavaşça tırısa kalkmasına ve bir süre sonra da hafifçe hızlanmasına izin verdi.

Uzun ve kıvrımlı plajı yan yana geride bırakan atların ka faları ileri geri savruluyor ve dizginler inatla çekiştiriliyordu. Her biri kendisini atlar âleminin en uzun soluklusu, en hızlısı ve ayağı yere en sağlam basanı olarak görüyordu. Rekabet duygusuyla bakışıyor, karşılıklı kişneyip meydan okuyor ve birbirlerine meydan okuyorlardı. Ancak dizginlere asılan kararlı eller, onların kendilerini kaybetmelerini engelliyordu.

Çekici, kanının damarlarında pompalanmaya başladığını ve bacaklarının açıldığını hissetti. Koşmak iyi gelmişti. İçi yaşam sevinciyle doluydu. O, koşmak için doğmuştu. Toynaklarının altındaki kum, rahatsızlık verecek kadar sert değildi. Koşar ken, nemli kum topaklarını havaya kaldırıyor. Ciğerlerine dolan deniz havasını derin derin içine çekti. Will'in ellerinin hafifçe gevşediğini fark edince öne atıldı ve birkaç saniye bo yunca, binicileri onları serbest bırakıncaya dek, arkadaşlarının birer baş önünde koşmaya devam etti. Will hayvanın artmakta olan süratini kontrol ediyordu. Atlar sonunda plajda omuz omuza dörtnala koşmaya başlamışlardı.

Kurt gemisinin tepesindeki Evanlyn, giderek küçülmekte

FİDYE

olan atlıları seçebilmek için ellerini güneşe siper etmişti. Bu şekilde geride bırakılmaktan nefret ediyordu. Horace'ın, onu alının terkisine bindirme teklifini reddetmişti. Aynı şey değil di; birilerinin terkisine binmek istemiyordu o. Arkadaşlarıyla ve kendi atıyla gezintilere çıkmak istiyordu.

Küpeštenin üstüne sıçrayan Svengal, onun yanına gelip atlıları izlemeye koyuldu.

“Bu işi nasıl becerdiğinizi hiç anlamıyorum,” dedi usulca.

Araluenlilerin atlara binişini, onlarla bir bütün haline gelmiş - çesine yola koyuluşlarım izlemişti. Bu işi asla ve asla tam anlamıyla kıvıramayacağım biliyordu. Ne kadar da keyifli gözü küyor aslında, diye geçirdi içinden. Fakat at sırtında gezmenin, onun sarsak tecrübeleriyle bir ilgisi yoktu.

Svengal'in gözlerindeki efkârlı ifadeyi fark eden prenses, Skandiyalı'nın eline hafifçe vurdu.

“Zor değil. Yalnızca alıştırma yapman gerekiyor,” dedi. “Sana öğretebilirim.”

Fakat Svengal, başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. “Zor olan da o alıştırma kısmı zaten,” diye yanıt verdi. Bir yandan da dalgınlıkla hâlâ ağrıyan sırt kaslarını yokluyordu.

O sırada “Kaptan!” diye seslendi yelken direğinin tepesinde gözcülük yapmakta olan Axel. Başını kaldıran Svengal, tayfasının kuzey yönünü işaret ettiğini fark etti.

“Konuklarımız var,” diye devam etti Axel. Svengal, ellerini gözlerine siper etti. Kuzeyin çok içlerinde, sahilden yukarıya doğru uzanan alçak tepeliklerin üzerinde, gözüne bir metal parıltısı çarptı. Bir miğfer ya da kalkan, güneş ışığını yansıtmuş olmalıydı. Küçük bir toz bulutu da göze çarpıyordu. Atlılar, diye geçirdi

- 121 ~

JOHN FLANAGAN

içinden. Sayılan da oldukça fazlaydı. Omuz silkti. Çok şaşırtıcı bir durum değildi aslında. Burası her ne kadar kıyı şeridinin pek yerleşim birimi barındırmayan bir noktası olsa da, İberyalıların devriyeleri ortalıkta kol geziyor olmalıydı ve kumsala yanaşan bir kurt gemisi de soruşturmaya değer bir meseleydi. Atlıların yaklaşık bir saatlik mesafede olduklarını tahmin etti. Araluenlileri geri çağırıp atlan gemiye yüklemek ve yelken açmak için bol bol zamanlan olacaktı. Ama tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi.

“Çağır şunları bakalım,” dedi, o amaçla elinde bir boru taşıyan tayfaya.

Başıyla onaylayan Skandiyalı, derin bir nefes aldıktan sonra boruyu iki kez -önceden üzerinde anlaştıkları şekilde- üfledi.

Uzun ve dokunaklı ses, kumsalın üç kilometre ötesindeki Halt’un kulağına çalınmıştı. Dizginlere asılarak diğerlerine de aynı şeyi yapmalarını işaret etti ve atım döndürerek gemiye bakmaya başladı. Bulunduğu yerden yaklaşan atlıları göremiyordu. Fakat Svengal’in geri dönüş borusunu öttünnek için geçerli bir nedeni

olduğundan emindi.

“Dönüş zamanı,” dedi. “Haydi, şunları sıkı bir...”

Daha sözlerini bile bitiremeden Will ile Çekici öne fırlamış, minik midilli birkaç adımda dörtnala hıza ulaşmıştı bile. Onu hemen arkasından Alaz takip ediyordu. Savaş atının gök gü - rültüsünü andıran dörtnala sürata ulaşması biraz zaman aldığı için, Horace ile Vurucu en arkadan geliyorlardı.

“...koşturalım,” dedi Halt ama etrafında kimse kalmamıştı.

Abelard’ı diziyle dürtmesiyle birlikte eğitilmiş midillisi birden ok gibi fırladı. Halt, Vurucu’yu bir süre sonra yakalayacağını biliyordu. Ancak Alaz ile Çekici’ye yetişmesinin imkânı yoktu. Özellikle de Çekici’ye.

~ 122 ~

Kurt Rüzgârı denizde rahatça süzölmeye devam ededur- sun, Arridi kıyıları da sancak tarafında ince, kahverengi bir hat halinde belirmeye başlıyordu. Kürekler yerlerine lakılıp iri yelken açıldığı için, güverteye garip bir sessizlik hâkimdi. Rüzgâr dört günden

beri sabit hızla yolculuklarına aksi yönden, yani doğudan esmeye devam ediyordu. Svengal serenin ucunu açtırmış ve rüzgârı yakalayabilmek için onu kırk beş derecelik açıyla döndürmüştü. Kurt gemisi bir anda bir fırlıdak gibi rüzgârın estiği yöne doğru dönmeye başlamıştı. Ancak Svengal'in iskota* halatları ve dümendeki sıkı kontrolü, geminin burnunun doğuya dönük kalmasını sağlamıştı. **Kurt Rüzgârı** yine de kaçınılmaz olarak kuzeye dönmüş, ancak dört bir yandan esen rüzgâr, omurganın suyun içinden gösterdiği direnç ve dümenin dönmesiyle ortaya çıkan kuvvet bir araya gelerek gemiyi doğu-kuzeydoğu yönüne doğru çevirmişti.

Kuzeye doğru hafifçe kayarken bile doğu yönünde, kürek gücüyle alacaklarından daha fazla mesafe kat ediyorlardı.

* Büyük yelkenleri yönetmek için kullanılan ip. (Ed. N.)

~ 123 ~

JOHN FLANAGAN

Svengal, deneyimli bir kaptanın kürekçilerini elinden geldi gince dinlendirmesi gerektiğinin farkındaydı.

“Biraz kuzeye kayıyoruz,” dedi Halt’a dönerek, “ama El Şebah’a yaklaşıncaya kadar rüzgârı arkamıza alıp ilerleyeceğiz.”

Halt, başıyla onayladı. Svengal ne yaptığını bilen bir deniz ciydi

ve Orman Muhafızı'nın önereceği bir şey yoktu. İriyarı

Skandiyalı'nın yetenek ve kararlarına neredeyse Erak'ınkiler kadar güveniyordu.

Geminin kış tarafında toplanan Halt, Evanlyn ve Svengal, onları bekleyen müzakerelere dair yoğun bir sohbeta dalmışlardı.

Bölmesindeki Vurucu'nun yanma çömelen Horace, sahildeki son koşunun ardından savaş atımın nalına sıkışan taşı çıkarmaya çalışıyordu.

Will ise tek başına pruvada durmuş, çenesini koluna bas tırarak küpeşteye yaslanıyordu. Kim bilir kaçınıcı kez, onları neyin beklediğine dair endişeli düşüncelere dalmıştı.

Erak'ın salıverilme müzakerelerini fazla dert etmiyordu.

Görüşmelerin sorunsuzca yapılıp başarıyla sonuçlanacağına emindi.

Ne de olsa, Evanlyn'in yanında ona kılavuzluk edip karşılaşılabileceği tuzaklara düşmemesi için tavsiyeler verecek olan Halt bulunuyordu.

Aklındaki meselenin özü de buydu aslında. Hayatının son beş yılının büyük bir kısmını Halt'a ve onun kararlarına güve nerek, onun önderliğini takip ederek geçirmişti. Gemi nihayet El Şebah'a varıp Erak'ı kurtarmak üzere karaya çıktıklarında da aynı şeyi yapacaklardı. Halt'un varlığı, önsezileri, yetenekleri, sorunları çözme konusundaki doğal yeteneği, Will'in kendisini son derece güvende hissetmesini sağlıyordu. Halt'un

FİDYE

Hinden her şeyin geleceğine, çözemeyeceği hiçbir sorun bulunmadığına ikna olmuştu.

Fakat aynı zamanda, kısa bir süre sonra bu güvenli ortamdand

uzaklaşır kendi başına hareket etmesi gerektiğinin de farkındaydı.

Başarılı bir Orman Muhafızı olup olamayacağının belirlenmesi amacıyla tasarlanan son değerlendirme sınavlarına üç ay kalmıştı.

Bu son değerlendirme sınavı, sene boyunca zihninin önemli bir kısmını kaplamıştı. Sınavı eğitiminin sona ereceği, mezun Orman Muhafızları'nın sembolü olan Gümüş Meşe Yaprağı'm elde edeceği günden önceki son engel olarak görüyordu. O günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

Ama o an fark ettiği üzere, değerlendirme sınavı aslında yolun sonu değildi. Yalnızca hayatının yeni ve uzun bir sayfasının başlangıcı anlamına geliyordu. Gerçek değerlendirme sonrasında başlayacak ve Orman Muhafızlığı'na devam ettiği sürece de asla sona ermeyecekti. Yaşadığı her gün bir sınav olacaktı. Ölüm kalım meselelerinde karar vermesi için çağrılacak, zaman zaman meseleyi enine boyuna düşünecek vakti olmayacaktı. İnsanlar, onlara akıl verip liderlik etmesi için gözünün içine bakacaklardı. Bir anda tüm benliği başarılı olabileceğinden kuşku duydu ve göreve hazır olmadığını fark etti. Asla Halt gibi olamayacaktı; onun kadar sakin, kendinden emin ve tecrübeli biri değildi.

Onun gibi, her konuda tartışılmaz bir şekilde **haklı** çıkamayacaktı.

O Halt değildi. O Will'di. Genç, fevri, acemi çaylak. Dü - şüncesizce davranmış, mezun olduktan sonra Halt ile ormanın

kıyısındaki küçük ve konforlu kulübelerinde yaşamaya devam edeceklerini zannetmişti. Ancak Halt'un evliliği, o günlerin neredeyse sona erdiğinin bir göstergesiydi. Kendisi değilse bile Halt, bu durumun farkındaydı. Kıdemli Orman Muhafızı, her ne kadar ormandaki kulübesini baronlukta olup bitenleri izlemek üzere bir üs niyetine kullanacak olsa da şimdiden Leydi Pauline ile şatoda paylaştıkları daireye taşınmıştı.

Will, ilk başlarda bu değişikliği soğukkanlılıkla karşılamıştı. Kulübenin artık yalnızca ona ait olması fikri çekici geliyor du. Yemeğe arkadaşlarını çağırabilirdi. Zaman zaman Redmont'u ziyaret eden Horace'ı mesela. Ve Alyss'i.

Alyss, diye geçirdi içinden. Evet. Uzun boylu, güzeller güzeli sarışın Haberci ile minik kulübedeki şöminenin yanına oturup eski günlerden ve hayatlarındaki değişikliklerden konuşabilmek ne hoş olurdu. Alyss, Haberci okulundan mezun olmuş ve akıl hocası Leydi Pauline tarafından çeşitli görevlere gönderilmeye başlanmıştı bile. Onunla birlikte oturmaya, mandolasıyla çaldığı şarkıları dinlemeye, müziğin ritmine başını sallayarak eşlik etmeye bayılırdı Alyss.

Minik müzik aletini sert deri kutusundan her çıkarışında sızlanıp huzursuzlaşan Halt'un aksine, diye geçirdi aklından acı bir tebessümle.

Ama sonra birden, hayatının o şekilde devam etmeyeceği

gerçeği geldi aklına. Halt yanında olsun ya da olmasın, ne o kulübede ne de Redmont Şatosu'nun yakınlarında yaşayacaktı artık. Mezuniyetinin ardından, Krallık'a yayılmış elli baronluktan birine atanacaktı. Tanıdığı herkesten ve her şeyden yüzlerce kilometre uzağa gönderilebilirdi. Gideceği yerin insanları,

FİDYE

karşılarında ne yaptığını bilen birini bulmayı bekleyeceklerdi. Yol göstericilik, tavsiye ve koruma için ona bel bağlanacaktı.

Kısacası, Halt gibi biri olduğunu zannedeceklerdi.

Ama o, durumun öyle olmadığını çok iyi biliyordu. Aklın dan geçen bu düşünce üzerine derin bir iç geçirdi.

Birden "Hayatından amma da memnun görünüyorsun," dedi dirseğinin hizasındaki neşeli bir ses. Will şaşırarak irkildi. Derin düşüncelere dalmış bile olsa, ona bu kadar yaklaşan birini fark etmiş olması gerekiyordu.

Gilan dışında herkesi, diye düzeltti kendi kendini. Bir ihtimal

Halt da olurdu, ama Gilan'ı fark etmesine imkân yoktu. Genç

Orman Muhafızı istediği an en ufak bir ses bile çıkarmadan hareket edebiliyordu. Orman Muhafızı Birliği'nin tanınmış görülmeden hareket etme uzmanıydı.

Hemen yanma, küpeşteye yaslanan Gilan, meraklı gözlerini

Will'e dikmişti.

"Aklımı kurcalayan bir şey mi var?" diye sordu usulca. Gilan, bir çırağın aklını ustasına yöneltmek istemeyeceği bazı sıkıntıların

kurcalıyor olabileceğini tecrübeyle biliyordu. Kendine has bir konumu olduğunun farkındaydı. Halt'un eski çırağı olarak, o an Will'in aklından geçebilecek şüpheli düşünceleri anlayışla karşılayabilirdi. Aslına bakılırsa, Gilan, Will'in neden iç geçirdiğini gayet iyi biliyordu.

“Hayır... şey, sanırım, bir nevi... şey, evet,” dedi Will.

Gilan'ın tebessümü tüm yüzüne yayıldı. “Üç cevaptan birini seçebilirim. Sorulan soruyu etraflıca yanıtlamadın diyeme yiz kesinlikle.”

Will, gülümsemeye çalıştıysa da beceremedi.

- 127 -

JOHN FLANAGAN

“Gil,” dedi sonunda, “gümüş yaprağı almak üzereyken, kendini hiç.. .” Aklındaki nasıl dile getireceği konusunda tereddüt ettikten sonra başka bir yöntem denedi. “Yani, hiç şöyle...”

“Yetersiz” diyecekti ama o sözcüğün Gilan gibi biri için geçerli olacağını hiç sanmıyordu. Will, Gilan'a Halt'a duyduğuna yakın bir saygıyla yaklaşıyordu. Tüm Orman Muhafızları gibi Gilan da usta bir okçuydu. Ancak diğerlerinin aksine, kılıç kullanmada da ustaydı. Hizmet vermekte olan elli Orman Muhafızı'nın arasında bildik Orman Muhafızı silahlarının yanı sıra belinde bir de kılıç taşıyan tek kişiydi. Aynı zamanda, Will'in birkaç saniye önce tecrübe etmiş olduğu üzere, görülmeden ilerleme sanatında da bir uzmandı. Kendisinden çok daha kıdemli Orman Muhafızları

tarafından bile saygıyla anılırdı. Will, Crowley ile Halt'un Gilan'ın birliğin içindeki geleceğine dair yaptıkları konuşmalara birçok kez kulak misafiri olmuştu. Gilan'ın ileride yüksek mevkilere geleceğini biliyordu.

Bunun Gilan'ın Halt'un eski çırağı olmasından kaynaklan dığı, Will'in aklına hiç gelmemişti. Ancak "yetersiz" kelimesi, Gilan kadar yetenekli ve becerikli biri karşısında kulağa haka ret gibi geliyordu.

Gilan, birden kendisini sıkıntıyla yanında duran genç adama çok yakın hissetti.

"Yoksa 'hazırlıksız' mı diyecektin?" diye sordu ve Will, adı geçen kelimeyi neredeyse Gilan'ın ağzından çıkmadan yakala dı. Neredeyse telaffuz etmek üzere olduğu kelimeye göre çok daha yumuşak bir sözcüktü bu.

"Evet! Tam da bunu demek istemiştim! Sen de kendini hazırlıksız hissetmiş miydin?"

- 128 -

FİDYE

Gilan, cevabını vermeden önce birkaç kez başını öne arkaya salladı. Seneler önce, tıpkı Will'in o an akimdan geçirdiğine emin olduğu kuşkların aynılarını hissettiği yıllara geri döner ken, yüzü efkârlı bir tebessümle aydınlandı.

"Son sınavların bir sene öncesinde, her şeyi bildiğimden o kadar emindim ki."

“Şey, evet. Elbette,” dedi Will. Gilan’ın sınavlara birçok çı-
raktan bir yıl önce hazır olması son derece doğaldı. Birden bir sene
öncesinde kendisinin de tam olarak aynı şeyi hissetmiş olduğunu
hatırladı. Uzun boylu Orman Muhafızı’na döndü.

“Sonra,” diye devam etti Gilan, “son birkaç hafta gelip çat -
tığında ise bilmediğim ne kadar fazla şey bulunduğunu fark ettim.”
“Sen mi?” dedi Will inanamayarak. “Ama sen...”

Gilan elini kaldırıp onu susturdu. “Şöyle düşünüyordum:
‘Yanımda Halt olmadan ben ne yapacağım? Etrafımda yap tığım
hataları düzeltecek biri olmadan nasıl davranacağım?’ Tüm bu
düşünceler, ödümün kopmasına neden oluyordu.

“‘Bu işi muhtemelen beceremem. Halt olamam ben! Nasıl olur
da onun kadar bilge ve akıllı ve ayrıca, itiraf etmek gerekir ki, onun
kadar kurnaz biri olabilirim ki?’ diye düşünüyordum. Şu an
hissettiklerin bunlara yakın şeyler mi?” diye tamamladı sözlerini.

Will, şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu. “Hem de tamamı
tamına! Ben nasıl Halt gibi biri olabilirim ki? Ya da herhangi biri
nasıl olabilir ki?” Şüphelerinin yoğunluğu bir kez daha üstüne çöktü
ve omuzları düştü. Gilan, onu rahatlatmak için kolunu çocuğun
omzuna attı.

~ 129 -

JOHN FLANAGAN

“Will, bu konu hakkında endişe etmen bile göreve hazır
olduğunu gösteriyor aslında. Şunu unutma, kimse senden bir Halt

olup çıkmam beklemiyor. O bir efsane. Yoksa duymadın mı? Boyu iki metreden fazlaymış ve ayıları çıplak elleriyle öl dürürmüş...”

Will hafifçe gülümsedi. Halt’un Krallık sınırları içerisinde deki şöhreti, tam da Gilan’ın dediği gibiydi. Kır saçlı Orman

Muhafızı’yla tanışanlar, onun orta boylu bir insandan bile kısa olduğunu görünce şaşkına dönerlerdi.

“Yani muhtemelen onun kadar yetenekli olmayacaksın. Ama şunu unutma ki, bu işin en iyisi tarafından eğitildin sen. Ayrıca son beş senedir onun yanında durup meselelere nasıl yaklaştığını gözleme önceliğine sahiptin. İnan bana, aklından geçenlerin çoğunu zamanla unutacaksın. Kendi baronluğuna atandıktan sonra, ben ne kadar çok şey biliyonmuşum da haberim yokmuş, diye düşüneceksin.”

“Ama ya bir hata yaparsam?” diye sordu Will.

Gilan başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. “Hata mı? **Bir tek** hatacık mı? O zaman şanslısın demektir. Onlarca hata yapacaksınız!

Ben daha ilk günümde dört ya da beş tane yapmıştım! Elbette ki hata yapacaksınız. Yalnızca aynı hatayı iki kez yapmamaya özen göster. İşleri berbat edersen, sakın etraftan saklama. Hatalarını mantık çerçevesine dayandırmaya çalışma. Onları birer hata olarak tanımla, itirafını et ve dersini al. Öğrenmenin yaşı yok, hem de hiçbirimiz için. Halt için bile,” diye ekledi ciddiyetle.

Will, minnettarlıkla başım salladı. Kendisini daha iyi hisse - diyordu. Birden şüpheli bir tavırla başını kaldırdı.

FİDYE

“Bunları kendimi iyi hissedeyim diye söylemiyorsun, değil ini?”

diye sordu.

Gilan başını iki yana salladı. “Yok canım. Eğer inanmıyorsan,

Halt’a sor da sana kuyruklu palavralarımdan bazılarını anlatsın.

Bana onları hatırlatmaya bayılır. Hadi artık gidip böyle «. iddi ciddi

konuştukları şey neymiş, öğrenelim.”

Kolunu omzundan çekmeden genç arkadaşını pruvadan alıp

dümenin yakınlarında sohbete dalmış küçük grubun yanına getirdi.

Kafasını kaldırıp yaklaşan çıraklarına bir göz atan

Halt, Gilan’ın yüzündeki ifadeden hangi konuda konuştuklarını

kavrayıverdi.

“Siz ikiniz, nerelerdesiniz bakalım?” diye sordu yumuşak bir

sesle.

“Manzaranın tadını çıkarıyorduk,” dedi Gilan. “Gemideki en

zeki beyinlerin tavsiyelerine ihtiyacınız vardır diye düşündük.”

Halt bir şey söylemedi ama yukarı kalkan kaşları, çok şey anlattı.

latıyordu.

ON BEŞ

Kurt Rüzgârı, El Şebah limanım korumak için inşa edilen dalgakıranın dar boşluğundan içeri süzüldü. Yelkeni sarılıp toplanmış, kürekler suya indirilmişti. Direğin tepesinde Evanlyn'in sancağı -kıydan esen rüzgârla hafifçe dalgalanan, dört metre uzunluğundaki beyaz zemin üzerine kırmızı atmaca resmi - asılıydı.

Kırmızı atmaca uzaktan tanınmasa bile, sancağın aşırı büyüklüğü ve biçimi -atmacanın bulunduğu yerlerde genişliyor, ardından da hızla daralarak uç kısmına bir metre kala iki adet çatallı kuyruğa ayrılıyordu- geminin bir kraliyet heyetini -en azından bir büyükelçiyi ya da kraliyet ailesinin bir üyesini - taşımakta olduğunu gösteriyordu. Svengal kıyıya varmalarına az kala, saldırı niyetinde olmadıklarını göstermek için sancağın foraj edilmesini emretmişti.

Buna rağmen, limanda ya da ambarlarda demirli duran yaklaşık bir düzine ticari geminin tayfaları silahlarını kuşanmış ve Skandiyalıların kalkışacağı muhtemel bir saldırıyı püskürtmek üzere küpeştelere boyunca sıralanmıştı. Dünyanın bu tarafın -

FİDYE

İlakiler de diğerk birçok denizci de Skandiyalıların şöhretinden haberdardı. Kraliyet sancağının gemideki varlığı şüpheleri dindirmeye yetmiyordu.

İnce, uzun ve amansız görünen **Kurt Rüzgârı**, limana demirli gemilerin arasından tedirgin bir koyun sürüsüne sinsice sokulan bir kurt gibi geçti.

“Görünen o ki bir karşılama komitesi hazırlanmış,” dedi rıhtı mın iç tarafı boyunca uzanan ana iskeleyi işaret eden Halt. İskelede elli kişilik bir birlik göze çarpıyor, güneş ışıkları ara ara parlak zırh ve silahlardan yansyordu. Dalgakırana yeşil renkli bir bayrak -yani kıyıya çıkabileceklerini işaret eden uluslararası sembol- çekiliydi.

Svengal’in dümene abanmasıyla geminin burnu, iç rıhtıma doğru döndü. Pruva kürekçisi seslendi ve kurt gemisi, çekilen kürekler eşliğinde limana doğru süzölmeye başladı.

“Tören kıyafetlerimi giysem iyi olacak,” dedi Evanlyn. Aşağıda, geminin arka kısmında kalan küçük üçgen kabine girdi. Kabinin içinde zorlukla ayakta durabiliyordu ama en azından orada bir parça mahremiyet bulabiliyordu. Birkaç dakika sonra yukarı çıktı. Her zamanki deri tuniğini neredeyse dizlerine kadar inen, mat kırmızı saten bir tunikle değiştirmişti. Üzerinde hoş nakışlar bulunan tuniğin sol göğsüne küçük, kırmızı bir atmaca resmi işlenmişti.

Geniş, deri bir kemer, kırmızı tuniği belinden sıkıyordu. Will, kemerin iç içe dokunmuş ve çapraz çizgiler halinde deliklerine

dikilmiş deri kayışlarla süslenmiş olduğunu fark etti.

Evanlyn, uzun çizmeleri ve çoraplarıyla tuniğin altına giydiği beyaz ipek gömleğini değiştirmemişti. Çarçabuk tarayıp

- 133 ~

JOHN FLANAGAN

topladığı sarı saçlarının üstüne uzun siperlikli, kenarı dar, kırmızı bir şapka takmıştı. Şapkanın kenarını tek bir atmaca tüyü süslüyordu.

Ayrıca Will'in daha önce hiç görmediği bir kolye takmıştı.

Kolye, her biri aynı büyüklükteki mat, gri taşlardan oluşuyor du.

Taşlar pahalı ya da değerliymiş gibi durmuyordu. Daha çok pürüzsüz mermeri andırıyorlardı. Will, kolyenin kızın en sevdiği takılarından biri olduğunu tahmin etti. Belki de onu şans getirmesi için takmıştı.

Tuniğini düzelten Evanlyn, kemerin fazla sıktığı noktalar daki son birkaç kırışıklığı da gidermişti. Endişeyle boğazını temizledi.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu Halt'a.

Orman Muhafızı başını sallayarak “Pratikliğin ve resmiye tin doğru bir karışımı gibisiniz,” diye yanıt verdi.

Prenses, endişeyle Halt'a baktı. Kıdemli Orman Muhafızı, kızın tedirgin olduğunu görebiliyordu.

“Şimdilik konuşma faslını Svengal ile ben yürüteceğiz. Bunlar yalnızca düşük rütbeli subaylar olmalı; liman amiri ve benzeri insanlar,” dedi. “Sizin sıranız *Wakir* ile tanıştığımızda gelecek.

“Şimdilik ukala ve etrafınızdakileri küçümseyen bir tavır takının.”

Gülümsemeye başlayan Evanlyn, bunun aldığı talimatlara hiç de uymadığını fark etti ve kaşlarıyla çenesini yukarı kaldırıp başını buyurgan bir tavırla geriye attı.

“Bu nasıl?” diye sordu. Halt’un kukuletasının altından hafifçe sıyrıttığını görür gibi olmuştu.

“Mükemmel. Bunun için doğmuş olabilirsiniz.”

- 134 -

FİDYE

“Güldürme beni, yoksa seni kamçılattırım,” dedi Evanlyn usulca.

Halt başını sallayarak “Arayı hızlı kapatıyorsunuz,” dedi.

Ardından da dikkatini geminin limana girişine verdi.

Tecrübeli denizci Svengal, gemiyi hızla hareket ettiriyordu. Son anda verdiği emir üzerine küreklere abanan kürekçiler sayesinde gemi hızla yol almaya başlamıştı.

“Kürekler!” diye bağırmasıyla denizciler, ucundan sular damlayan kürekleri denizden çıkarak bölmelerine yerleştirdiler.

Ortalık bir anda tahtanın tahtaya değmesiyle çıkan o bildik tıkırtılarla kaplanmıştı.

Gemi birkaç metre boyunca sürüklendi. İskeleye otuz derece açı yapacak şekilde yanaşıyordu. Tayfalardan biri, pruvadan karaya bir halat fırlattı. Arridili bir liman işçisi hızla yakaladığı halatı bir dubanın etrafına sardıktan sonra çekmeye başladı.

Birkaç saniye içinde geminin kıç tarafından bir diğer halat

fırlatıldı. O da aynı şekilde işçiler tarafından yakalandı ve kurt gemisi limana yanaşmaya başladı. Geminin limanın sert taşla rına çarpıp zarar görmemesi için tayfalar tarafından yan tarafa keçeden ve sazdan paravanlar indirildi. Halatlar gerilip Kurt Rüzgârı'nın hafifçe iskeleye yanaşmasıyla birlikte, ortalık bu kez de paravanlardan çıkan gıcırtilarla doldu.

Geminin küpeştesi, iskele seviyesinin yaklaşık bir metre altında kalıyordu. Yürümeye başlayan Evanlyn, Halt'un alçak sesle yaptığı uyarı üzerine durdu.

“Olduğun yerde kal. Buyurgan bir ifade takın. Karaya çıkmamız için önce davet edilmemiz gerekiyor.”

Uzaktan gözlerine çarpan silahlı adamlar, artık yüzleri kurt

- 135 -

JOHN FLANAGAN

gemisine dönük olacak şekilde, iskele boyunca iki sıra halinde dizilmişlerdi. Her biri dövüşe hazırlık için kalkanlarını indir miş, ellerini kılıçlarının kabzalarına koymuşlardı. Hattan ayrılan bir subay, uzun adımlarla iskelenin kıyısına doğru yürümeye başladı. Svengal adamı tanımişti.

“Şehir meydanında bize pusu kuran da bu bodur tavuktu,” dedi fısıldadığını sandığı bir sesle.

Halt acı dolu bakışlarını Svengal'e dikerek, “Senden bunları duymanın onu çok mutlu ettiğine eminim,” diye yanıt verdi.

Uzun boylu Arridi savaşçısı, iskelenin ucundan birkaç adım

ötede durdu. Karşısındaki dikkatle inceleyen Halt, hızlı bir değerlendirme yaparak adamın dikkate alınması gereken bir kişi olduğunda karar kıldı. Kendisine çok güveniyor olma lıydı. Halt subayın kabadayılık ya da blöf yapılacak bir kişi olmadığını hissetti. Ne yaptığını biliyor ve etrafına sakın bir güvenlik hissi yayıyordu. İzlemeye tahammül edilir biri, diye geçirdi içinden.

Arridi savaşçısı, sağ elini dudaklarına, oradan alınına ve yeniden dudaklarına götürerek geleneksel çöl selamını verdi. Halt bu selamın eski bir kabile atasözünden geldiğini biliyordu: ***Yemek yiyeceğiz. Düşüneceğiz. Konuşacağız.***

Protokol gereği aynı hareketlerin tekrarlanması gerekiyor du, ancak Svengal'in bundan haberi yoktu. Arridi subayının zarif hareketlerine karşılık olarak havaya kaldırdığı eliyle belli belirsiz komiklikler yaptı.

“Geri döndün, kuzeyli.” Arridili, kalın ve suni bir tonla konuşmuştu. Sesi düz ve sakın çıkıyordu. Kelimeleri bağırmeden telaffuz etmeyi öğrenmiş olmalıydı.

- 136 -

FİDYE

“Yüce Kont için geldim,” dedi Svengal. Protokolün inceliklerinden de lafı dolandırmaktan da hiç hoşlanmazdı.

Arridili gülümsedi. “Adın Svengal'di, değil mi?”

Svengal, hırçın hırçın başını salladı. “Evet. Öyle. Ama ben senin adını bilmiyorum.” Karşısındaki adamdan daha aşağıda durduğu ve

konuşabilmek için başını kaldırmak zorunda olduğu için kendisini rahatsız hissediyordu. Adamın, adını nereden öğrendiğini merak etti ve Irak'ın ona bir şekilde kendisinden söz ettiğini düşündü. Önceki karşılaşmalarında kimse kendisini tanıtmamıştı çünkü. Svengal ile tayfalar, Irak'tan farklı bir yerde tutulmuş, salıverildikleri gün ise Yüce Kont, Svengal'e fidye konusunda talimatlarını vermişti.

“Halkım arasında bana Seley el'ten derler,” dedi Arridili.

“Yabancılar, genellikle adımı Seleten olarak kısaltırlar. Arridi Muhafız Birliği'nde yüzbaşayım.”

“Şey... memnun oldum,” diye kabaca cevap verdi Svengal. O ifadeyi gençken almış olduğu görgü derslerinden hayal meyal hatırlıyordu. Duruma uygun kaçacağını düşünmüştü. Seleten'in yüzü ifadesizdi, ancak Will, adamın koyu gözlerinde minik bir tebessüm gördüğünden emindi.

“Bu kadar çabuk dönmeni beklemiyorduk,” dedi Seleten.

Ardından da hafif esinti altında tembel tembel salınmakta olan uzun flamayı işaret etti. “Beraberindekileri de öyle. Bu kadar kısa zamanda memleketine gidip gelmiş olamazsın, değil mi? Direğe astığınız bu bayrak kime ait?”

Halt, Svengal'e müdahale etme zamanının geldiğini düşündü.

Skandiyalı, denizcilikte ustaydı belki, ancak müzakereye teneği baltasını savurup, “Neyiniz var neyiniz yoksa sökülün,”

diye gürlemekten ibaretti. Karşı karşıya oldukları durum ise daha nazik bir yaklaşım gerektiriyordu.

“Kaptan Svengal, Araluen Kraliyet Ailesi’nin bir dostudur,” dedi öne çıkarak. Konuşurken yüzünün açığa çıkması amacıyla kukuletasını geriye atmıştı. “Direkte dalgalanan Araluen Kraliyet Sancağı’dır ve yanımdaki hanımefendiye aittir.”

Aynı anda hem ilgisiz hem de küçümser bir tavır takınabilmek için elinden geleni yapmakta olan Evanlyn’i işaret etti. Evanlyn, Arridi subayının keskin bakışlarını üstünde hissetti. Kafasını kibirli bir edayla geriye atmanın duruma uygun kaçacağını düşündü.

Seleten’in bakışları, yeniden Halt’a çevrildi.

“Hanımefendi kim oluyor acaba?” diye sordu.

“Hanımefendi, Yüce Kont’un salıverilme şartlarını liderinizle görüşmeye hazır,” dedi Halt. “Erak da Araluen Kraliyet Ailesi’nin yakın bir dostudur.”

Yüzbaşuya Evanlyn’in gerçek kimliği ve konumu hakkında bilgi vermemeye karar vermişti. Bu tür belirsizlikler işlerine yarayabilirdi. Ayrıca kızın kimliğini düşük seviyeli bir subaya açık etmeye gerek de yoktu.

Seleten, birkaç saniye boyunca söylenenler hakkında düşündü.

Belli ki böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. Ancak yüzünde, sakın ve soğukkanlı

bakışlarının

ardındaki

hızlı

düşünceler

ve

değerlendirmelere dair hiçbir işaret yoktu. Sonunda yeni den

konuşmaya başladı.

“Maalesef *fVakir* bugün müsait değil,” dedi. Sonra yeniden

Svengal’e döndü. “Dediğim gibi, bu kadar erken dönmeni

beklemiyorduk. Yoksa...” Cümlesini yarıda bıraktı.

- 138 -

FİDYE

“Yoksa ne?” Svengal, adamın ne düşündüğünü bilmek istiyordu.

Arridili, özür dilercesine başını eğdi.

“Yoksa hemşerilerini toplayıp, Yüce Kont’u güç kullanarak mı

serbest bırakırmayı düşünüyordun?” diye sordu.

Svengal homurdandı. “Aklıma gelmedi değil.”

Seleten’in koyu tenli yüzüne yayılan tebessüm, bu kez herkes

tarafından görülebiliyordu.

“Eminim gelmiştir. Yine de, bu kadar kısa zaman içerisinde de

Wakir ile bir toplantı ayarlamak imkânsız. Yarından önce olmaz.”

Halt, onaylarcasma başını salladı. “Yarın bizim için uygun.”

Duraksadı. “Bu zaman zarfında Yüce Kont Erak’ı görmemiz

mümkün mü acaba?”

Seleten, daha o sözlerini bitirmeden başını iki yana sallamaya

başlamıştı bile. “Korkarım bu da mümkün değil. Ancak

hanımefendiye yarına dek kalması için konforlu bir daire suna -
bilirim. Konukevimizde bir Skandiya akıncı gemisine kıyasla çok
daha rahat edeceğine inanıyorum.”

Rıhtımın bir parça gerisine düşen, iki katlı, büyükçe bir binayı
işaret etti. Rıhtım boyunca uzanan bitişik, sıradan depoların aksine
binanın gölgelikli balkonları, geniş kapı aralıkları ve üst katında
pencereleri bulunuyordu.

“Hanımefendi ve maiyeti orada kalabilirler,” dedi Arridili.

“Korkarım tayfaların gemide kalmaları gerekecek.”

Kullandığı sakin ses tonu, aslında bu duruma o kadar da
üzülmediğini gösterir gibiydi Halt, aldırmadığını gösteren bir
hareket yaptı. Tepeden tırnağa silahlı otuz Skandiyalının kıyı ya
ayak basmasına razı olacak bir şehir, dünyanın hiçbir yerin

- 139 -

JOHN FLANAGAN

de bulunamazdı. İskeledeki Arridi birliğinin gemiye göz kulak
olmak için yerinden kıvılcıdamayacağına emindi.

“Bana uyar,” dedi Svengal sertçe. Olası bir düşman limanın da
gemisini terk edip savunmasız bırakmaya zaten hiç niyeti yoktu.

Kurt Rüzgârı nın önünde nöbet tutulması hoşuna bile giderdi. Kıyıya
adımını atmış bir Skandiyalı, daima gemisinin tek kaçış yolu
olduğunu düşünürdü.

“O takdirde, beni takip edin lütfen,” diyen Arridi yüzbaşısı,
konukevini işaret ederek uzaklaştı. Evanlyn’in cazgır sesini

duyunca durdu.

“Kaptan Seley el’ten! Bir şey unutmadınız mı?”

Kızın emredici ses tonu ve adını mükemmel bir şekilde telaffuz edişi karşısında etkilenen Arridi subayı, arkasını dönerek yerlere dek eğildi.

“Hanımefendi?” dedi. Sinirli adımlarla küpeşteye varan Evanlyn, işaret parmağındaki kocaman mühür yüzüğünü göstermek üzere sağ yumruğunu öne uzattı.

“Toplantı isteğimizi kabul etmesi için *Wakir,e* mührümü göndermeniz gerekmiyor mu?”

Gırtlaktan söylenen ve kendine has bir telaffuza sahip olan *Wakir* kelimesini de adamın adı gibi mükemmel bir şekilde söylemişti. Özür dilercesine başını sallayan Seleten’in elinde, bir anda yüzük kutularını andıran bir nesne belirdi. Parlak abanoz kutunun kolay açılır bir kapağı bulunuyordu.

“Elbette, hanımefendi,” dedi subay. Minik kutuyu Halt’a uzattı.

Halt da kapağını açtığı kutuyu Evanlyn’e verdi. İçi, sert balmumuyla kaplıydı. Evanlyn, yüzüğü balmumuna sıkıca bas tırdı ve atmaca sembolünün yüzeyde belirlediğinden emin oldu.

- 140 -

FİDYE

Ardından da zarar görmemesi için kapağını kapatarak kutuyu

Halt’a geri verdi. Orman Muhafızı’nın Seleten’e ilettiği kutu,

ilbayın kemerindeki bir kesenin içinde kayboldu.

“Œimdi sizi dairenize götürebilir miyim?” dedi Seleten.

Seleten yol vermek üzere geri çekilirken, kıyıya çıkan Halt ile

Gilan da arkalarını dönerek gemiden inmekte olan Ivanlyn’e

yardımcı oluyorlardı. Prensesin ardından Will ile Horace geliyordu.

Axel’e “Kimse gemiye çıkmayacak,” gibilerinden bir talimat

bırakan Svengal de gruba katıldı.

Seleten, gri-yeşil pelerinli suretleri ve her birinin omzunda

taşımakta olduğu kocaman yayları ilgiyle inceliyordu.

Tuhaf, diye geçirdi içinden. ***Haklarında daha fazla bilgi***

edinmeliyim.

Usulca verdiği emir üzerine iskele birliğinden ayrılan on kişilik grup konukevine giden yolun başını çekmeye başladı. Horace,

Seleten'in yanından geçerken iki savaşçının gözleri buluştu.

Seleten, Horace'ın geniş omuzlarını, üçgen şeklindeki vücudunu ve dengeli adımlarını fark etti. Araluenlinin kemerinde uzun bir kılıç asılıydı.

Bu daha tanıdık biri, diye düşündü Seleten. ***Tehlikeli bir rakibe***

benziyor.

Aynı anda, Horace da subayın ince vücudunu, atletik hareketlerini ve adamın yan tarafında asılı duran uzun ve kıvrımlı kılıcı inceliyordu.

Ele avuca sığmayan bir savaşçı olsa gerek, diye geçirdi içinden.

Her ikisi de haklıydı.

- 141 -

onukevinde sakin bir gece geçiriyorlardı. Seleten'in bir düzine adamı dışarıda nöbet tutuyordu, ancak konukların

K

evden ayrılıp etrafta dolanmaya izinleri vardı.

Yiyecek ve içecek servisi yapılmış; içecek olarak su ve meyve suyu ikram edilmişti. Ekşi limon soslu yeşillikler ve taze pide ile süslenmiş bir tür soğuk beyaz etten oluşan yemek, son derece lezzetliydi. Etten kocaman bir parça koparan Horace, ağzına ekmek dilimlerini tıktırdı.

“Tadı enfes,” dedi hevesle. “Gayet güzel bir tutsaklık geçi-

riyoruz.”

“Biz tutsak değiliz,” diye hatırlattı Halt çocuğa. “Bir diplomasi heyetiyiz.”

Horace başıyla onayladı. “Hep unutuyorum,” dedi ekmek kırıntılarını dört bir yana saçarak. Halt, hızla geri çekildi. Dik kati birden önünde duran kayık tabaktaki yarı parçalanmış hayvana kayan Horace, etleri didik didik etmeye başladı.

“Daha but isteyen var mı?” diye sordu.

- 142 -

FİDYE

“Dört bacaklı bir tavuk olsa,” dedi Will, “Horace cennete gittiğini sanacak.”

Horace evet dercesine başını salladı.

“Dört bacaklı tavuk,” dedi. “Mükemmel bir fikir. Chubb Usta’ya söyleyelim de bununla ilgilensin.”

Dokunulmamış bir but daha bulmuştu ve vakit kaybetme den dişlerini buta geçirip kocaman parçalar koparmaya başladı. Gilan, onu meraklı bakışlarla izliyordu.

“Keltika’dayken bu kadar çok yemek yediğini hatırlamıyorum,” dedi.

Gülücükler saçan Horace, “Keltika’dayken bu kadar çok yiyeceğimiz yoktu ki,” dedi. “Hem siz gizemli Orman

Muhafızları’nın yanındayken bir miktar endişeleniyordum ve korkuyordum.”

“Artık seni endişelendirmiyorlar galiba?” diye araya girdi Evanlyn. Şeftalisini ikiye bölerken, gözlerinin içi gülüyordu. Meyvenin tadı gerçekten de mükemmelmiş, diye geçirdi içinden. Muhtemelen iklimin sıcaklığıyla ilgili bir durumdu bu. “Hem de hiç,” dedi Horace. Gevrek gevrek sırtıyordu, ama aklına bir zamanlar Orman Muhafızları’nın huzurunda -önce Gilan ve Will ile Keltika’da, ardından da Galya topraklarını geçerken Halt’un yanında- kendini sıkıntılı hissettiği günler gelmişti. Bu insanlar, sonradan garip bir biçimde en yakın dost ları olup çıkmışlardı. “O zamanlardan sonra çok şey öğrendim. Mesela Halt’un tam bir pisicik olduğunu,” diye ekledi. Kahkahalarım bastırmaya çalışan Will ile Gilan’dan kıkır-damalar yükseldi. Genç savaşçıyı izleyen Halt’un bakışları, giderek sertleşiyordu.

- 143 -

JOHN FLANAGAN

“Kedicik ha,” diye tekrar etti tecrübeli Orman Muhafızı. Konuşmaları ilgiyle izleyen Svengal de dayanamayarak gür bir kahkaha kopardı. “Bana kalırsa daha çok süklüm püklüm olmuş ihtiyar bir kediyi andırıyor,” dedi. Halt’un utanç dolu bakışları, hiç de utanmadan öylece duran iriyarı Skandiyalı’ya çevrildi. “Herkes bir anda komedyen kesiliverdi,” dedi Halt. “Sanı rım ben yatacağım.”

Ardından, yerinde yeller esen ciddiyetiyle odayı terk etti.

SSİ -----

Ertesi gün gündeğumundan bir saat sonra, iç avluda kahvaltı edildi.

Sabah meltemi nedeniyle hava henüz serindi, ancak onları sıcak bir günün beklediğı anlaşılıyordu.

Pide, dilimlenmiş meyve, reçel ve meyve suyundan oluşan kahvaltının yanında verilen büyükçe bir cezve dolusu koyu renkli, sıcak ve yoğun sıvı, Orman Muhafızları'nı çok memnun etmişti.

“Kahve!” dedi Gilan saygı dolu bir ifadeyle ve fincanını doldurmaya başladı. Kaşığıını esmer şekere daldırırken Halt ile Will de kahve sırasına girmişlerdi. Evanlyn, bu görüntü karşısında başını iki yana salladı.

“Üçünüzü birden tuzağa düşürmek için bir cezve kahve ye ter,” dedi.

Will, başını sallayarak “O tuzağa zevkle düşeriz,” diye onayladı.

Ardından da diğerlerine döndü. “Gerçekten de lezzetli bir kahve bu.”

- 144 ~

FİDYE

“Öyle olmalı,” dedi fincanını eline alıp ayaklarını önündeki alçak masaya uzatan Halt. “Kahveyi Arridiler buldu. Herkes iyi uyudu mu?”

Aslına bakılırsa, altlarında rahat yatakları olmayınca hepsi bölük pörçük uyumuşlardı. Fakat konukevindeki şilteler yumuşak,

odalarsa serin ve havadardı. Svengal'in "kara yalpalanması" adını verdiği, uzun bir deniz yolculuğunun ardından bir çok kişinin yaşadığı durumu tartışıyorlardı ki, hizmetkârlardan biri içeri girip Halt'a selam verdi.

"Yüzbaşı Seleten geldi, beyim."

"İçeri gelmesini söyleyin," dedi Halt ve ayaklarını masadan kaldırıp avluya giren Arridi subayını karşılamak için ayaklandı.

Seleten, önceki gün yaptığı gibi elini dudaklarına, alınına ve yeniden dudaklarına götürerek selam verdi.

"Günaydın hanımefendi ve beyler. Keyfiniz yerindedir, umarım?"

Selamı tekrarlayan Halt, yüzbaşmayı oturmaya davet etti.

"Her şey harika. Bizimle bir kahve içer miydiniz?" dedi Halt, ancak Seleten pişmanlık dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Maalesef görevimin başına dönmem gerekiyor." Svengal'e döndü. "Adamlarınıza kahvaltı verildi, kaptan," dedi. "Kontrol etmenize gerek yok."

Svengal, başıyla onayladı. Önceki akşam, adamlarıyla ilgilenilip ilgilenilmediğini kontrol etmek üzere gemiyi ziyaret etmişti. Gemi elbette ki erzakla yüklüydü, ancak resmi bir heyetin parçası oldukları için adamların karınlarının Arridiler tarafından doyurulması gerektiğinde karar kılmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi sert sert.

Seleten, Halt ile Evanlyn’e dönerek, “Ekselansları *Wakir*, sizleri onuncu saatte kabul etmekten memnuniyet duyacaklar,” dedi.

Evanlyn, kararsız bakışlarını Halt’a çevirdi. Tecrübeli Orman Muhafızı, mütevazı bir el hareketiyle kıza cevabını verebileceğini belirtti.

“Bizim için uygun,” dedi Evanlyn.

Gülümseyen Seleten, dikkati çekecek şekilde öne doğru bir adım attı.

“Size ben eşlik edeceğim,” dedi. “Onuncu saatten on beş dakika önce burada olacağım. Lütfen o saatte ayrılacak şekilde hazır olun.”

Evanlyn cevap vermek yerine ilgisiz bir yüz ifadesiyle başını çevirmeyi tercih etti. Prensesler emirlere cevap vermez, diye geçirdi Will içinden.

“Hazır olacağız,” dedi Halt. Seleten’le bir kez daha zarif el hareketleri aracılığıyla selamlaşıp vedalaştılar. Arridi subayı, birkaç adım geriledikten sonra arkasını dönüp odadan ayrıldı. Horace hayretle Halt’un bu tür durumlara ne kadar kolay uyum sağladığını düşündü. Paylaştıkları odaya dönerken bu düşüncesini Will’e açtı ve arkadaşının kasvetli cevabı karşısında bir parça şaşırıldı.

“Biliyorum. İnsanı hayrete düşürüyor, değil mi?” dedi Will.

“Her zaman ne yapması ve söylemesi gerektiğini adı gibi biliyor.”

Horace, meraklı bakışlarını Halt’un tavırları konusunda pek de heyecanlı gözükmeyen arkadaşına dikti. Will’in de onunla

FİDYE

aynı şeyleri düşündüğünü ve kendisini ustasıyla kıyasladığını bilmiyordu. Will'in aklı, bir kez daha mezun olduğunda Orman Muhafızlığı görevini nasıl yerine getireceğine dair düşüncelerle dolmuştu.

Sfi» ----- Ss-

Halt, Seleten'in dönmesine on beş dakika kala Will ile Gılan'ı odasına çağırdı.

Merakla içeri giren genç Orman Muhafızları, önderlerinin kendileri için neler planladığını merak ediyordu. Ancak alacakları talimatlar, oldukça hoşlarına gidecek bir kıyafet deği şikliğinden ibaret olacaktı.

“Pelerinlerinizi burada bırakın,” dedi Halt. Kendininkini çı - karmıştı. “Arrida ikliminde onlara ihtiyacınız yok. Dünyanın bu kısımlarında pek fazla yeşillik ve ormanlık arazi bulunmuyor.” Haklı, diye düşündü Will. Yemyeşil memleketlerinde yemyeşil araziye karışarak hareket etmelerine olanak sağlayan grili yeşilli pelerinleri, kendilerini buldukları bu kuru, çorak topraklarda işlerine yaramayacaktı. Yünlü pelerinler, Arridi sıcaklığında rahatsız olmalarına yol açacaktı. Ancak yine de, Orman Muhafızı üniformasının bir parçasıydılar ve Will, pelerinini çıkarmakta tereddüt ediyordu.

Halt gemiden getirdiği bir çantayı açmakla meşguldü. İçinden

çıkardığı katlı bir kumaş parçasını sallayarak Gilan'a uzattı.

Will, bunun kukuletalı bir Orman Muhafızı pelerini olduğunu görebiliyordu. Fakat alışkın olduğu o gri ve yeşil tonları, yerlerini kahverenginin açık tonlarına bırakmıştı. Halt, bir diğer sarılı kumaş parçasını kendisine uzatırken, pelerinlerin

- 147 -

JOHN FLANAGAN

yünden değil, dayanıklı keten bezinden yapıldıklarını fark etti.

“Yazlık kıyafet,” dedi Halt. “Sıcakta serin tutar ve görülme den ilerlememiz gerekirse renkleri çok işimize yarar.”

Gilan, pelerini omuzlarına atmıştı bile. Etkilendiği belli oluyordu. Sandalyelerden tekinin arkasına asmış olduğu kılın, kışlık pelerine göre daha kullanışlı olduğu kesindi. Will de pelerini giyerek renkleri yakından inceledi. Pelerinin o bildik temasını, araziye karışıp ortadan kaybolabilme kabiliyetinden kaynaklanan o güven hissini seviyordu. O his ki son yıllarda hayatının önemli bir parçası haline gelivermişti.

“Bunları nereden buldun?” diye sordu. Halt, alaycı bakışlarını çırağına çevirdi.

“Arridi ülkesine daha önce de gelmiştik, biliyorsun,” dedi.

“Crowley buraya geleceğimizi öğrendiği an, Araluen Şatosu'ndaki levazım subayına birkaç tane yaptırdı.”

Gilan ile Will'in pelerinleri deneyip karşılıklı bakışmalarını, pek de tanıdık olmadıkları yeni renkleri inceleyip El Şebah'ı çevreleyen

kayalık ve çöllerde araziye nasıl karışacaklarını düşünmelerini bekledi.

“Pekâlâ, hanımlar,” dedi sonunda, “defileniz bittiyse, gidip şu *Wakir* ’i görelim artık.”

üçük kabile, bir düzine Arridi savaşçısının eşliğinde

Wakir'in *kadif* adlı resmi konutunun bulunduğu şehir merkezine doğru Seleten’i takip ediyordu.

Rıhtımdan ve meltemlerin ferahlatıcı etkisinden uzaklaştık ça, sıcaklık da artmaya başlamıştı. Orman Muhafızları yoğun ve nemsiz hava nedeniyle pelerinlerini değiştirdiklerine memnundular.

Diplomatik bir heyetten bekleneceği üzere, tüm kabile ile riye

ba

dı K

kıyordu. Kendisini bir heyet üyesi gibi hissetmeyen Svengal

şında. Skandiyalı merakla etrafına bakınıyor, şehri tanımaya

çalışıyordu. Her ne kadar geçen sefer Irak’ın önderliğinde şehrin

diğer tarafına çıkmış olsalar da, meydana açılan yollar birbirini

andırıyordu. Yürüdükleri dar sokak, tek tip badanalı evlerin arasından kıvrılıyordu. Evlerin düz çatılarında, ara sıra refakatçilerinin uygun adım yürüyüşü karşısında me raklanarak onları izleyen kahverengi suratlar beliriyordu.

Yanımdan geçmekte oldukları evleri inceledi. Sokağa bakan pencere ve balkonlar çok azdı. Ancak artık konukevinin içini

- 149 -

JOHN FLANAGAN

görmüş olduğu için, Arridi evlerinin genellikle iç tarafa, ev sa - kinlerinin gevşeyip dinlenebilecekleri gölgelik merkezi avlulara baktığını anlamıştı.

Kafile, sonunda meydana vardı. Svengal, dar sokaktan taşla döşenmiş alana çıkarken, her iki yandaki duvarların arkasına menteşelenmiş tahta barikatları fark etti. Bunun kalıcı bir düzenek olduğu anlaşılıyordu. Barikatları geçen gelişimizde görememiş ve ne işe yaradıklarını kavrayamamış olmam ne acı, diye düşündü.

Seleten, grubu meydandan geçirdi. Önceki gelişinde Svengal'ın dikkatini çekmiş olan çeşmeden artık su akıyordu. Dökülen suyun şıpırtılarını duyabiliyordu.

Su sesinin insanı biraz olsun ferahlatması ne garip, diye düşündü.

Bu fikrini diğerleriyle de paylaşacaktı, ama gruptakilerin yüzlerindeki o sabit ve tereddütsüz ifadeleri fark edince, sohbetin yersiz olduğunda karar kıldı.

Sıra sıra sütunları bulunan gölgelik taraçaya adımlarım attılar.

Pirine kaplı kocaman kapılar bu kez açıktı. Kenara ekilen Seleten, nden girmelerini işaret etti. Bu arada askerler, kapının iki yanına diziliyordu.

Evanlyn, bir adım gerisinden gelen Halt ile birlikte grubun başını çekti. Gilan, Will ve Horace da hemen arkalarından geliyor, aceleyle diğerlerine yetişmeye alışan Svengal de Horace'ı takip ediyordu.

“Ne büyük bir yermiş burası böyle.”

Genç savaşçı, Skandiyalı'ya dönüp sıırıttı.

Sokaklardaki yan yana dizilmiş beyaz yapılardan yansıyan sabah ışıklarının aksine, binanın ii daha loştu ve gözlerinin

- 15 0 -

FİDYE

bu duruma alışması, birkaç saniye sürdü. Oldukça serinmiş de, ılıye içinden geçirdi Svengal memnuniyetle.

Wakir'' in kabul salonu olduğu anlaşılan geniş bir odada onların dışında kimsecikler yoktu. Salonun  tarafında çeşitli odalar ve st katlarda da başka odalara açılan koridorlar göze çarpıyordu. Ancak merkezi salon, iki katlı binayı tamamen kaplıyor, kubbeli çatıya kadar yükseliyordu. Zekice yapılmış tasarım sayesinde güneş ışığı, neden olduğu sıcaklık hissedilmeden kubbedeki cam ve bölmelerden içeri giriyordu.

Beyaza boyalı duvarlara açık mavi, süslü mozaiklerle kaplı /emin eşlik ediyordu. Ayaklarının altındaki fayansların serinliği yukarı doğru yayılıp, geniş salondaki ferahlık hissini arttırıyordu.

Bakmakta oldukları, odanın dördüncü kenarı ise *Wakir*'in heyetleri kabul ettiği köşeye ev sahipliği yapıyordu. Üstüne kar - maşık desenler oyulmuş, yıldız ve kırmızı boyayla süslü uzun, ahşap bir sandalye, hafifçe yükseltilmiş bir kürsünün merkezinde duruyordu. Her iki yana büyük olasılıkla huzura kabul edilen heyetlerin oturması için alçak sıralar yerleştirilmişti.

Salona girip birkaç adım atan Evanlyn, olacakları beklemeye başladı. Dönüp Halt'a danışmanın yanlış bir davranış olacağını bildiği için dosdoğru önüne bakıyordu. Görünmez izleyicilere güvensizlik içinde kıvrandığını, heyetin komutasının aslında kendisinde olmadığını belli etmek istemiyordu. Ona bir tavsiye vermek istemesi halinde, Halt'un bunu dikkati çekmeden yapacağını bilincindeydi. Orman Muhafızı, o an için kızı takip etmeyi yeterli buluyordu. Prensesin yarım adım arkasında, sağ taraftaki yerini almıştı. Diğerleri de durdular.

- 15 1 -

JOHN FLANAGAN

Evanlyn'in yanına geçen Seleten usulca, "*Wakir* birazdan burada olacak," dedi.

Ardından yükseltilmiş platformu işaret etti. Niyeti belliydi.

İlerleyip *Wakir''m* gelmesini beklemelerini istiyordu.

"Salona vardığında biz de kendisine katılırız," diye konuştu

Evanlyn berrak ve yüksek bir sesle.

Will, Halt'un başını hafifçe salladığını fark etti. Bir pro tokol,

daha da önemlisi bir haysiyet meselesi söz konusuydu burada.

Gelirken gemide yerel rütbeler ve asilzade unvanları görüşülmüştü.

El Şebah vilayetinin yerel yöneticisi olan **Wakir**, ülke yöneticisi

Emrikir't bağlıydı. Bu da onu Araluenli bir baronla eşdeğer hale

getiriyordu. El Şebah önemli bir vilayet olduğu için, **Wakir** de

kıdemli bir baronla, örneğin Arald'la, eşdeğer konumdaydı.

Ancak Cassandra, Kraliyet Prensesi'ydi ve herhangi bir yerel

yöneticiye göre çok daha üst rütbedeydi. Oturup onları bekleten

Wakir'i beklemesi yakışık almazdı. Öte yandan elbette ki heyetin

önderi olarak adamın konumuna biraz saygı göstermesi gerekiyordu.

Örneğin, gelip onu konukevinde ziyaret etmesini talep edemezdi.

Oracıkta, kabul salonunun hemen girişinde durup beklemek, hem

kendi saygınlığına hem de **Wakir'** in rütbesine hizmet ediyordu. Halt,

prensesin sözlerini değerlendiren Arridi yüzbaşısına bir göz attı.

Adam bir an için bu davranışı onaylar gibi görünmüştü. Belki de

Evanlyn'in kendine olan güveni ve saygısı sınanıyordu; muhtemelen

son sma- nışı da olmayacaktı.

“Ekselansları'na haber vereyim,” dedi Seleten. Halt, bu kez

~ 152 -

FİDYE

yanlarından ayrılan uzun boylu savaşçının koyu tenli yüzünde hafif

bir tebessüm gördüğüne emindi.

Seleten, salondaki sayısız kapıdan birini açıp ortadan kayboldu.

Muhtemelen bütün bina geçit ve koridorlarla kaplıdır, diye geçirdi

Halt içinden. Ayrıca *Wakir* 'in çalışanları için de birçok çalışma odası ve kalacak yer vardır.

Artık yalnız kaldıklarına göre, Evanlyn'e davranışlarının doğru olduğunu gösterebilirdi,

“Aferin,” dedi alçak sesle. Evanlyn arkasına dönmedi, ancak Halt, kızın yandan grdğu yanaklarının oynadığını fark etti.

Prenses hafifçe tebessüm etmişti.

“Ne yapacağımı bilemedim,” diye mırıldandı Evanlyn.

“İgdlerine güven,” dedi Halt. B;u tür durumlara sandığından daha alışık mış, diye geçirdi içinden. Yıllarını Duncan'ın yanında geçiren prenses, aslında cin gibi bir kızdı. “şüpheye düşersen,” diye ekledi, “süslü konuşmalar yap.”

“Güldürme beni Halt,” dedi prenses bıyık altından. “ok heyecanlıyım zaten.”

“İyi gidiyorsun,” dedi Halt. O konuşurken odanın öteki ucunda, sol tarafta bir kapı açıldı ve *Wakir* olduğunu sandıkların bir şahsın önderliğinde, yarım düzine adam içeri girdi.

Will, hayal kırıklığına uğramıştı. O ana dek tanıştığı tek Ar - ridililer Seleten ve askerlerinden ibaretti. Uzun boylu ve ince askerlerin eğitimli savaşçılar oldukları, hal ve tavırlarından anlaşılıyordu. *Wakir* ise bir memuru andırıyordu. Tıpkı Skandiya yönetimindeki müdüre benziyor, diye düşündü azılı hasmmı hatırlayarak.

Wakir''m boyu, beraberindeki herkesten bir baş kısaydı.

JOHN FLANAGAN

Muhafız yüzbaşısı olarak grubun arkasını kollamakta olan Seleten'den ise bir buçuk baş kısaydı. Aynı zamanda biraz kiloluydu da -yok canım, diye düzeltti Will, adam resmen şişkoydu-kıvrımlı cübbesi fazla kilolarını saklayamıyordu. Aşırı büyük türbanının altındaki basık, şiş burunlu yüzü, çarçabuk şekil verilmiş yumuşak kil hamurunu andırıyordu. Kararsızlıkla etrafına bakındıktan sonra Araluen heyetini fark etti ve sırtım kaşığıarak süslü oyma sandalyesine oturdu. Kısa bacaklarının yere değebilmesi için sandalyenin ucuna oturması gerekmişti. Arkasına tam olarak yaslanmaya kalkması halinde, bacakları platformun cilalı ahşap döşemelerinin üstünde bir çocuğunkiler gibi sallanmaya başlayacaktı.

“Tam bir dev, ha?” diye bıyık altından mırıldandı Horace.

“Kes sesini,” diye cevabı yapıştırdı Halt mırıldanarak.

“Çocuklar, çocuklar,” diye hafifçe sitem etti Evanlyn. Will, onu hayranlıkla izliyordu. Prensese, güven dolu bir edayla dimdik duruyordu. Meseleleri kararlılıkla ustaca hallediyor, diye düşündü.

Evanlyn sanki bu iş için doğmuştu. İçten içe bir aydınlanma yaşadı.

Prenses gerçekten de bu iş için doğmuştu. Bir an sonra aklı bir kez daha kendi yetersizliğine dair düşüncelerle doldu. Platforma doğru hareketlenen Evanlyn ve diğerlerinin gerisinde kalmamak için adımlarını hızlandırdı.

Çizmelerinin döşemede çıkardığı sesler, geniş salonun çıplak duvarlarından yansıyor. Evanlyn, takdim edilmek üzere platformun hemen önünde durdu. Öne doğru hareketlenen Seleten, prenses ile *Wakir*'in arasına geçti.

“Ekselansları, izin verirsiniz Araluen Kralhğı’ndan Prenses Cassandra’nın heyetini size takdim etmek isterim. Prenses,

- 154 -

FİDYE

size de *Wakir* ve El Şebah vilayetinin amiri Ekselansları Aman Şub’del’i takdim edeyim.”

Evanlyn, başını eğerek selam verdi. Lord Anthony’ye kalırsa, katı protokol kuralları uyarınca bir kadının böyle bir durumda reverans yapması gerekiyordu. Fakat her ne pahasına olursa olsun bunu yapmayacağını adama iletmişti.

“Ekselansları,” dedi adamı birkaç saniye boyunca selamlayıp başını kaldırdıktan sonra.

Yaklaşmasını işaret eden *Wakir*, alçak platformun dibine gelen prensese, ‘Lütfen oturun, hanımefendi,’ dedi.

Evanlyn, adımını atarken kalakaldı. Hafifçe yüzünü buruşturdu.

“Bendeniz Araluen Kraliyet Prensesi’yim, Ekselansları. Bundan dolaydır ki, bana ‘Haşmetmeapları’ şeklinde hitap etmeniz gerekiyor. Bu unvan makamınıza uygun gelmiyorsa, ‘Prenses Cassandra’ da yeterli olacaktır.”

Aferin sana, diye içinden geçirdi Halt, ama yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

Wakir, prensesin tepkisi karşısında biraz telaşlanmış gibi duruyordu. Başını yan tarafa çevirdi ve Evanlyn, adamın ona rehberlik etmesi için bir anlığına Seleten’e baktığını fark etti. İçinden Arridi subayının yüz ifadesini incelemek geliyordu ancak bakışlarını **Wakir**'den ayırmaması gerektiğini biliyordu.

“Elbette, elbette! Ağzımdan öyle kaçıverdi. Affedersiniz, Prenses... Haşmetmeapları,” dedi **Wakir**, bir yandan da bir el hareketiyle kırdığı potu geçiştirmeye çalışıyordu. “Lütfen, gelip benimle oturun.”

Gidip kocaman oyma sandalyesindeki adamın kucağına

- 15 5 -

JOHN FLANAGAN

çöküverdiğini hayal eden Evanlyn, içinden gelen kıkırdama isteğini bastırmak zorunda kaldı. Bunun, tedirginliğine verdiği bir tepki olduğunu kavramıştı ve ciddi bir yüz ifadesi takınmak için içten içe mücadele ediyordu. Gerçi geçirdiği tereddüt anı işine yaramıştı; zira kızın hareketlerini bir diğer hoşnutsuzluk işareti olarak gören **Wakir**, sandalyesinden kalkmıştı. Will önündeki manzaranın garipliği

karşısında tebessümünü gizlemek zorunda kaldı. Kısa bacaklı Arridi yöneticisi vücudunu ilk önce sandalyenin ön kısmına doğru itip, ardından da hoplayarak yere inmek zorunda kalmıştı. Hayatı boyunca etrafındaki insanların çoğuna göre boyu kısa kalmış olan Will, bu kez bir başkasının aynı durumda olduğunu görmekten memnundu. “Lütfen oturun, Haşmetmeapları!” diye tekrar rica etti adam.

Başını sallayan Evanlyn, Seleten’in önüne yerleştirmiş olduğu yoğun dokumalarla kaplı sıraya zarifçe oturdu. Durumu başıyla onaylayan **Wakir**, yeniden sandalyesine tırmandı ve sırtını oynatıp eski konumunu aldıktan sonra yan tarafa bir bakış daha atarak endişeyle dudaklarını yaladı. Evanlyn’in akıma, idareyi eline alabileceği fikri geldi.

“Skandiya Yüce Kontu, dostumuz Irak’ın fidye meselesini görüşmeye geldik,” dedi prenses. Berrak ve mağrur bir sesle konuşuyordu. “Aklınızda bir rakam vardır sanırım?”

“Var,” diye yanıt verdi **Wakir**. “Ödenmesi gereken bedel. ..” Bir kez daha tereddüt etti ve gözleri hafifçe yana kaydı. Evanlyn, kaşlarını çattı. Amma da kendine güvensizmiş, diye düşündü.

Hemen sonra **Wakir** cümlesine devam etti. “Seksen bin gümüş.” Rakamı dile getirirken, kendine güvenen bir adamın sesiyle, sanki karşı taraftan onay almışçasına konuşmaya başlamıştı artık.

- 156 -

FİDYE

Evanlyn başını iki yana salladı. “Çok yüksek,” dedi kesin bir

sesle. **Wakir** sandalyesinde şaşkınlıkla irkildi.

“Çok mu fazla?” diye tekrar etti ve Evanlyn de başıyla onayladı.

Anthony’den öğrendikleri akimdaydı. **Senden pazarlık etmeni**

bekleyeceklerdir, demişti teşrifatçı. **Pazarlık etmemen onlar için büyük**

bir hakaret olur.

“Elli bin öneriyoruz,” dedi Evanlyn sakince. *Wakir*, telaşla ellerini başına götürdü.

“Elli bin mi? Ama bu...” Adam tereddüt edince, Evanlyn onun yerine cümleyi tamamlayıverdi.

“Bizim önerimiz bu.”

Wakir eliyle yağlı gerdanını çekiştirmeye başladı. Gözlerine kurnaz bir ifade yerleşmişti.

“Oldukça düşük bir rakam öneriyorsunuz, Haşmetmeapları. İyi ama o kadarını bile ödeyebileceğinizi nereden bileceğim? Bu konuda yetkili olduğunuza dair bir garanti verebilir misiniz?”

“Mührüm elinizde,” dedi Evanlyn kısaca. Önceki gün Seleten’e vermiş olduğu mühür kutusu dikkatini çekmişti. Adamın sandalyesinin yanındaki bir sehpa duruyordu. *Wa- kir* kutuya bir göz attıktan sonra, kapağını kaldırıp açtı,

“Yaa, evet. Mührünüz,” dedi içini inceleyerek.

“Benim Araluen Prensesi Cassandra olduğumun bir kanıtı,” dedi Evanlyn. Onu dikkatle dinleyen Halt, kızın sesindeki belli belirsiz kuşkuyu fark etmişti.

Wakir, bir kez daha çenesini sıvazlamaya başladı.

“Öyle diyorsunuz... ama elbette ki, bu mühür...” Salon bo -

- 15 7 ~

JOHN FLANAGAN

yunca bakınarak elini savurdu ve cümlesini tamamladı, “her hangi birine de ait olabilir.”

Zihni düşüncelerle dolup taşan Evanlyn, birkaç saniyeliğine arkasına yaslandı. Ülkelerin birbirlerinin resmi mühürlerini kayıt altında tuttuklarının farkındaydı. Arrida’nın da Araluen’le bu tür bilgileri paylaşan ülkelerden biri olduğunu biliyordu. Araluen’den ayrılmadan önce, Duncan ve Anthony tarafından altı ay kadar önce gerçekleştirilen son değişim sırasında prensesin mührünün de Duncan’ın mührüyle beraber karşı ülkeye sunulduğu söylenmişti kızı. **Wakir’** in bu durumdan haberdar olması gerekirdi. Haberdar olmaması, yalnızca bir tek anlama gelebilirdi...

Evanlyn, birden sandalyesinden kalkarak arkasında bekleyen refakatçilerine döndü.

“Yürüyün gidiyoruz,” dedi katı bir sesle.

Ardından hiç tereddüt etmeden kararlı adımlarla arkadaşlarının arasından geçti. Heyettekiler de aceleyle çizmeleri parkeleri gıcırdatan önderlerini takip etmek üzere harekete geçtiler.

Arkalarından, platformun üstünden birtakım sesler geliyordu.

Arkasını dönen Will, **Wakir’**in bir kez daha ayaklandığını ve kararsız hareketlerle Seleten’e bir şeyler işaret ettiğini fark etti. Öne çıkan subay, Evanlyn’in arkasından seslendi.

“Prensess Cassandra! Lütfen bekleyin!”

Evanlyn durup, ağır ağır arkasına döndü.

“Beklemek mi?” diye sordu. Ona doğru ilerleyen Seleten’in

elleri, özür dilercesine iki yana açılmıştı. “Daha fazla hakarete uğramak için mi? Karşıma bu sahtekârı çıkardınız. Konukevinde bekleyeceğim, ancak gerçek *Wakir* sular çekilinceye dek

- 15 8 -

FİDYE

yüzünü göstermezse, buradan ayrılacağız.”

Yaşadığı kararsızlığın ardından omuzlan gevşeyen Seleten, pişmanlıkla gülümsemeye başladı.

“Affınıza sığınırım, Haşmetmeapları,” dedikten sonra, platformun üstündeki tıknaz adama döndü. “Sağ ol, Aman. Sen elinden geleni yaptın.”

Sahte *Wakir*, kederli bir ifadeyle omuz silkti. “Özür dilerim, Ekselansları. Gafil avlandım.”

Evanlyn’in aklındaki şüphe, nihayet doğrulanmıştı. Kuşku lu bir ifadeyle yüzbaşmayı süzdü.

“Ekselanslan mı?” diye sordu ve Seleten omuz silkti.

“Aman benim muhasebecimdir,” dedi. “Anlamışsınızdır herhalde, bendeniz El Şebah’ın *Wakir’iyim*. Geri dönerseniz gerçek pazarlığa oturabiliriz.”

Evanlyn tereddüt etti. İçinden taviz vermemek geliyordu. Bir an sonra düşünceleri Irak’a kaydı. Yaşanacak her türlü gecikme, durumu daha da belirsiz hale getirip arkadaşlarını sıkıntıya sokacaktı.

“Pekâlâ öyleyse,” dedi ve yeniden platforma yöneldi. Ara-

luenliler ile Svengal de arkasmdaydı. Kabul salonu boyunca bir kez daha yürürken Will'e yaklaşan Horace, arkadaşının kulağına fısıldadı.

“Bence bu işte oldukça iyi, sen ne dersin?”

- 159 -

eleten, onları geniş kabul salonundan çıkarıp yan taraftaki küçük bir odacığa aldı. Odanın ortasında etrafı kalın ve rahat yastıklarla çevrili alçak bir masa bulunuyordu. Camsız, kemerli pencereler gölgeli bir sundurmaya açılırken görünmez bir hizmetkâr tarafından harekete geçirildiği anlaşılan yavaş bir pervane, odanın içinde serin bir esintinin dolaşmasını sağlıyordu. Seleten, oturmalarını işaret etti. Will, bu odada *Wakir*'in gücünü ortaya koyan bir sandalye bulunmadığını fark etti. *Wakir* konuklarının yanına oturmuştu. Odanın içinde yalnızca ifadesiz yüzleriyle kapının her iki yanında bekleyen iki asker kal mıştı. Askerlerden birinin verdiği işaretle odanın gerisindeki kemerli bir

geçitten içeri giren hizmetkârlar, masalarını meyve kâseleri, kahve cezvesi ve küçük fincanlarla donattılar. Kahveyi fark eden Orman Muhafızlarının gözlerinin parladığını fark eden Evanlyn, tebessümünü gizlemek zorunda kaldı.

“Dışarıda oynanan oyun için özürlerimi kabul edin,” dedi

Seleten yumuşak bir sesle. İşlerin gidişatından memnun görü nüyor, diye geçirdi Will içinden. Evanlyn’in yüzü ise durumdan hiç de keyif almadığını gösterir gibiydi.

~ 160 ~

FİDYE

“Gerçekten de gerekli miydi?” diye sordu Prens soğuk bir sesle. Seleten hafifçe başını eğdi.

“Korkarım öyleydi, Haşmetmeaplan,” dedi. Evanlyn bir şey söyleyecek oldu ancak adam konuşmaya devam etti. “Her konuda müzakere yetkiniz bulunduğundan emin olmalıydım. Ne de olsa, Svengal’in,” yastıklardan birinin üstüne bağdaş kurup oturmakla uğraşan Skandiyalı’yı işaret etti, “fıdye ile birlikte birkaç ay sonra dönmesini bekliyordum. Bir anda kapımda beliren ve belli ki Svengal’in adına müzakere etme niyeti taşıyan bir Araluen heyeti, beni şaşkına çevirdi. İşin içinde bir iş olduğundan şüphelendim.”

Bakışları bir kez daha Svengal’e kaydı. “Üstüne alınma,” deyince, Skandiyalı umursamaz bir tavırla omuz silkti. Aklına Irak’ı kurtarabilecek bir numara gelmiş olsa, o zamana dek çoktan şansını denemişti.

“Mührüm elinizdeydi,” dedi Evanlyn. “Size o kadarı yetmeliydi.” Soru sormuyor, durumu ifade ediyordu. Seleten, başını nazikçe eğdi.

“Mührü hatırladım elbette. Ancak taşıyıcısı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Çalınmış, hatta kopyalanmış bile olabilirdi. Genç bir kadınla müzakere etmem gerekiyordu. Gerçekten de Prenses olup olmadığını anlamalıydım. O nedenle Aman’ı yerime geçirdim. Aldatmacanın büyük ihtimalle farkına varacağınızı biliyordum. Ama amacınız bizi kandırmak olsaydı, oynadığımız oyunu görmezden gelecektiniz. Yalnızca gerçek bir prenses hodri meydan deyip tıpkı sizin yaptığınız gibi salonu terk edebilirdi.”

Halt’a dönerek gülümsedi. “Sizin şu prensesin sınırları çok sağlam. Ondan harika bir Arridili olurdu.”

- 161 -

JOHN FLANAGAN

“O zaten harika bir Araluenli,” diye yanıt verdi Halt. *Wakir* de onaylarcasma başını salladı.

Ardından ellerini birbirine sürterek, hevesle gülümsedi.

“Artık görüşmelere geçebiliriz öyleyse.”

sa>— -----s*-

Pazarlık, sabah boyunca sürdü. Seleten seksen bin gümüşlük ilk teklifini yineledi. Evanlyn de kırk beş binlik bir karşı teklifte bulundu. Gücenmiş bakışlarla onu süzerek kapıyı daha önce elli binle açtığını belirten *Wakir,e*, az önce yaşananlar nedeniyle yara

alan saygınlığının artık o kadar yüksek bir rakam önermesine

müsaade etmediği cevabını verdi.

Pazarlık devam etti. Seleten, Erak'ı besleyip korumanın vi-

layetine şimdiden hatırı sayılır bir bedele mal olduğunu dile getirdi.

“O askerler, bizlere kazanç kapısı sağlayacak bir noktada

görevlendirilebilirdi,” dedi prensese dönerek. “Tülagi eşkıyaları,

köylerimize sürekli baskınlar düzenliyor.”

Bu ismi duyan Halt, başını kaldırdı. Crowvley'den almış olduğu

bilgiler, bir yılı aşkın süre önce elde edilen istihbarata dayanıyordu.

Eşkıya ve hırsızlardan oluşan vahşi çöl kabilesi Tülagilerin başarıyla

bertaraf edildiklerini zannediyordu. Ancak *Wakir*'in dediklerine

bakılırsa, çöl kabilesi geleneksel gücünü kısmen de olsa yeniden ele

geçirmişti. Kayda değer bir bilgi bu, diye düşündü; tabii Seleten'in

pazarlık amacıyla uydurduğu başka bir numara değilse.

Evanlyn, ortaya çıkan masrafları anlayışla karşıladığım be

- 162 -

FİDYE

lirtti. Ancak ses tonu o meselenin kendisini pek de ilgilendirmediğini

ortaya koyuyordu. Karşılık olarak Arrida'ya yaptıkları seyahatin ve

şahsi heyetinin masraflarından söz açtı.

“Üç Orman Muhafızı'nın yan yana seyahat ettiği, pek az

görölmüş bir durumdur,” dedi. “Yeteneklerine memleketimin her

karış toprağında ihtiyaç duyuluyor.”

Kulağına çalman kelimelere tepki verme sırası, bu kez Seleten'e

gelmişti. Prensesin “Orman Muhafızı” ifadesini kullanmasının üzerine, gözleri dalgınlıkla kısıldı. Pelerinli üç şahıs, onun da dikkatini çekmişti. Görünüm itibariyle sıradan birer oduncu, okçu ya da avcuyu andırıyorlardı. Ancak kendilerine fazlasıyla güvendikleri belli oluyordu. Özellikle şu yaşı geçkince, prensesin başdanışmanı olanın sesi, basit bir okçudan beklenmeyecek kadar otoriter çıkıyordu. Orman Muhafızları. Evet, bu ifadeyi daha önce de duymuştu. Araluen Orman Muhafızları hakkında -o ülkeyi ziyaret etmiş denizciler tarafından anlatılan- söylentiler dolaşırdı. Hikâyelerin çoğu asılsızdı, ayrıca bire bin katılarak aktarıldıkları açıktı. Ancak Seleten’in konuklarını ilgiyle incelemesi için bu kadarı yetip de artıyordu bile.

Zihninden bunları geçirirken bile maliyet ve masraflardan -olası tamiratları da ekleyerek- söz etmeye devam ediyordu.

“Arkadaşınız ve müttefikinizin buraya yağma amacıyla gelmiş olduğunu hatırlatırım,” dedi. “El Şebah’ın hâzinesini talan etmeyi planlamıştı.” Zarifçe araya sokuşturduğu “arkadaş ve müttefik” ifadesiyle, belli belirsiz de olsa Araluen Krallığı’nın Irak’m baskınlarına bir tür sessiz onay verdiğini ima ediyordu. Bu da ahlâki açıdan avantajı ele geçirmesini sağlıyordu.

- 163 -

JOHN FLANAGAN

“Bu niyeti için de bir bedel ödenmeli.”

Evanlyn, durumu kabullenmekten başka çare göremiyordu.

Hâzineden hiçbir şeyin çalınmadığı gerçeğini öne sürse de o turun galibi Seleten olmuştu ve önerisini elli bine yükseltmek zorunda kaldı. *Wakir* de bunun üzerine fidye bedelinin yetmiş sekiz bine inebileceğini -kabul etmese de- düşüneceğini belirtti.

Pazarlık, böylece devam etti. Seleten'in olayların seyrinden büyük keyif aldığı anlaşılıyordu. Pazarlık etmenin Arridilile -rin gönlünde özel bir yeri vardı. Evanlyn bir süre sonra, kendisinin de pazarlık etmekten şaşırtıcı bir biçimde hoşlanmaya başladığını fark etti. Seleten, cana yakın ve esprili bir adamdı. Sözlerinden alınmak mümkün değildi. Ayrıca kendine has gizemli bir havası bulunan Arridilinin son derece yakışıklı bir erkek olduğunu da itiraf etmeliydi.

Nihayet kesinleşmemiş bir anlaşmaya varıldı. Ortaya çıkan meblağ, Silasya Konseyi'nin güvencesiyle ödenmesi şartıyla, altmış altı bin dört yüz sekiz gümüştü. Dört yüz sekiz gümüslük garip kusura Seleten'in Silasyalıların son rakam üzerinden pay istemelerinden şikâyet etmesi sonucu karar verilmişti. Gümüşlerin garantili bir şekilde teslim edileceği gerçeği, nihai rakamın bir miktar düşürülmesine olanak sağlıyordu. Fakat Silasyalıları vermek zorunda olduğu pay, yine de adamın canını sıkıyordu. Üzerinde anlaşılan fidye bedelini bir kâğıda not ederek, birkaç kez başını salladı.

“Önümüzdeki bir saat boyunca bu rakamı gözden geçireceğim,” dedi.

FİDYE

Ayağa kalkarak, prensesin kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı. Bir kedi kadar esnek ve atletik olmasına rağmen kendisine uzatılan eli reddetmeyen Evanlyn, adamın ona dokunmasından çok hoşlanmıştı. Horace'm yüzünü hafifçe buruşturduğunu fark ederek içinden gülümsedi. Bir kızın ne kadar çok hayranı olursa o kadar iyi, diye düşündü. Seleten'in elini kibarlık sınırlarım biraz aşacak kadar uzun süre tutmasının Will'i etkilemediğini fark etmişti. Ama ne de olsa, Orman Muhafızları soğukkanlı görünmek konusunda eğitilmişler. Muhtemelen o da kıskançlıktan çatlıyordur, diye geçirdi içinden.

Diğerleri de ayaklanmışlardı artık. İriyarı vücudunu yastıklardan kurtaran Svengal, homurdanarak ayağa kalktı.

“Adamlarıma sizleri konukevine geri götürmelerini emre-
deceğim,” dedi Seleten. “Bir saat içinde cevabımı veririm.”

Evanlyn, bu bir saatlik gecikmeye rağmen rakamın kabul edileceğini biliyordu. Halt, konukevinden ayrılmadan önce bunun Arridi pazarlık yöntemlerinin ayrılmaz bir parçası olduğunu söylemişti.

Gülümseyerek başıyla selam verdi. “Teşekkürler, Ekselansları.

Kararınızı dört gözle bekliyorum.”

s» ----- ^

Konukevine varıp avludaki masanın etrafına oturduklarında Svengal

sabırsızlıkla başını iki yana salladı.

“Bu deli saçmalıklarına neden ihtiyaç duyuyorlar ki?” diye sordu.

“Rakamı kabul edeceklerini biliyoruz. Onlar da biliyor. Neden bunu zaman kaybetmeden dile getirip işe koyulmuyorlar?”

- 165 -

JOHN FLANAGAN

“Bu bir tür iltifat aslında,” dedi Halt. “Çok sıkı pazarlık ettiğimiz için hemen karar veremeyeceklerini ima ediyorlar. Gönülsüzmüş gibi davranmaları gerekiyor. Bu tür kurnazlıklar hoşlarına gidiyor.”

Svengal yine homurdanmaya başladı. Birçok Skandiyalı gibi o da meselelere doğrudan yaklaşmaktan hoşlanırdı. Çetrefilli diplomasi kurnazlıkları ona vız gelirdi.

Gilan sırıttı. “Bizleri de baskına dâhil ettiği o imalı sözler hoşuma gitti.”

Halt başıyla onayladı. “Erak’ın ‘dostu ve müttefiki’ olmamıza atıfta bulunmasını mı diyorsun? Bizi iyi yakaladı.”

Svengal’in bu gereksiz zaman kaybı karşısındaki sinirli tavırları hâlâ devam ediyordu. Ayrıca diplomatik davranışlardan da sıkılmış ve bıkmıştı. Kendisine zaman geçirecek bir meşgale arıyordu.

“Şey, bir bakıma haklı sayılır. Tüm bunlar kısmen sizin suçunuz aslında,” dedi.

Sandalyesinde öne doğru eğilen Halt’un yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti. “Bizim suçumuz mu?”

Svengal, belli belirsiz bir el işareti yaptı. “Evet. Ülkenizin

yağmalanmaması konusundaki ısrarınızı sürdürmeseydiniz, bu kadar

uzaklara gelmek zorunda kalmazdık.”

“Kusura bakma ama sana katılmıyorum,” dedi Evanlyn. “Erak’ın baltasını sallayıp korumasız tüm ganimetleri ele geçirmek için gördüğü ilk kıyıya çıkma huyundan ötürü bizi suçluyor olamazsın, ya?” Sözlerinin biraz ağır kaçtığını düşünerek özür dilercesine ekledi. “Sen sakın üstüne alınma, Svengal.”

Svengal omuz silkti. “Alınmadım. Erak’ın baskın sırasındaki ruh halini çok iyi tarif ettin aslında. Ama konu o değil...”

~ 166 -

FİDYE

Konu her ne idiye açığa kavuşturulamayacaktı, çünkü tam o anda beliren bir hizmetkâr Seleten’in yanlarına teşrif etmekte olduğunu bildirdi. Birkaç metre geriden gelen *Wakir*, masanın etrafındakiler ayağa kalkarken gülümsüyordu.

“Kabul,” dedi ve herkesin yüzünde gülücükler açtı.

“Buharika,Ekselanslan,”dediEvanlyn.“SilasyaKonseyi’nin garanti mektubu çantamda. Tek gereken fidye bedelinin eklenmesi ve mühürle buna onay vermem. Hemen yapabiliriz.”

Seleten, memnun bir ifadeyle başını salladı. “Ne zaman uygun olursanız, Haşmetmeapları,” dedi. “Acelemiz yok.”

Neyse ki her iki taraf da teminat mektubunu anlamakta güçlük çekmemişti. Silasya Konseyi’nin garanti mektupları, bölgedeki herkes tarafından tanınırdı. Yazım dilleri farklı olmasına rağmen,

Araluen ile Arridi ülkeleri aynı rakam sistemini kullanıyordu.

Üzerinde anlaşılan ve Evanlyn tarafından imzalanan meblağda ha ta olması imkânsızdı.

“Erak’ın öyle düşünmediğine eminim,” dedi Halt. “İyi haberleri vermek için onu ne zaman görebiliriz acaba?”

Seleten tereddüt etti.

“Şey... evet. Biz onu yanınıza getiririz,” dedi.

“Ne zaman? Bugün olur mu?” diye ısrar etti Halt ve *Wakir* yine tereddüt etti.

“Biraz uzun sürebilir,” dedi Seleten. Halt, şüpheli bakışlarını adama çevirdi.

“Ne kadar uzun?” diye sordu. Seleten’in yüzüne yatıştırıcı bir tebessüm yerleşti. Ama Halt hiç de yatışacakmış gibi durmuyordu.

- 167 -

JOHN FLANAGAN

“Dört gün? Ya da beş?” dedi Seleten.

Evanlyn ile Halt, öfkeyle bakiştılar.

“Erak tam olarak nerede?” diye sordu Prens. Will, kızın sesindeki değişikliği fark etti. Seleten de aynı durumdaydı.

Yatıştırıcı tebessümü etrafına o kadar da güven dağıtmıyordu artık.

“Fafas’daki bir kalede,” dedi. “At sırtında dört günlük mesafede.”

- 168 -

ON DOKUZ

Bu bilgiyi bizlerle ne zaman paylaşmayı düşünüyordu -
nuz?” diye soran Halt’un sesindeki sakinlik yanıltıcıydı.

Seleten omuz silkti. “Pazarlık sona erdikten sonra. Onu üç gün
önce, geminiz görüş alanımıza girdiğinde El Şebah’dan gönderdim.
Anlaşma sağlanamaması halinde, tutuklunun tayfaları tarafından
kurtarılamayacağı kadar uzakta olmasını istedim.” Svengal’e bir
göz attı. “Sen sakın üstüne alınma.”

Skandiyalı, aldığı derin nefesi usulca bırakıverdi. Kendini
kontrol etmek için büyük çaba harcadığı belli oluyordu.

“Günün birinde şu hakaretlerinizden birini gerçekten de üstüme
alınacağım. O zaman işler gerçekten de çirkinleşecek. Biz
Skandiyalılar alındığımızda, tepkimizi baltalarımızla gösteririz.”

Seleten başını hafifçe eğdi. “Öyleyse sizden çok özür dilerim.

Ne olursa olsun, pazarlık artık tamamlandığı için Fafas’a haber
gönderecek ve Yüce Kont’un geri gönderilmesini sağlayacağım.

Teminat mektubu mühürlenip tarafıma teslim edilir edilmez.”

169 -

JOHN FLANAGAN

“Hayır. Hiç sanmıyorum,” dedi Evanlyn hemen. “Malın zarar görmediğine emin olmadan yetmiş bin gümüşü teslim etmiyorum.”

Bir an içinden Yüce Kontu’ndan “mal” diye söz ettiği için Svengal’e “Sen sakın üstüne alınma,” demek geçti. Ancak Skandiyalın az önce söylediklerini hatırlayınca, bunun pek de akıllıca bir davranış olmayacağını fark etti.

Durum, içinden çıkılmaz bir hal almıştı. Seleten, para değiş tokuşu yapılmadan Erak’ın şehre dönmesini emretmeye yanaşmıyordu. Benzer şekilde Evanlyn de Erak’ı sağ salim görmeden parayı ödemek istemiyordu.

Karşılıklı inatçı bakışmalar

yaşanıyordu. Nihayet sessizliği bozan kişi Will oldu.

“Neden onu almaya Fafas’a gitmiyoruz?” diye sordu Seleten’e.

“Hem Prens, Erak’ın iyi durumda olduğunu görüp rahatlar hem de mektubu size oracıkta teslim etmiş olur.”

Her iki tarafın da vereceği yanıtı duymak için yüzlerini Halt’a çevirmeleri, önerimi önemsediklerini gösteriyor, diye geçirdi içinden. Kır saçlı Orman Muhafızı başını sallıyordu.

“Bana kalırsa bu iyi bir fikir,” dedi. Adil bir uzlaşma sağlanmıştı.

Ayrıca Arrida’da seyahat etmenin avantajlarını da gözünde

canlandırabiliyordu. Çok az sayıda Araluenli daha önce ülkenin iç kesimlerine girme fırsatını yakalamıştı. Orman Muhafızları'nın bilgi açlığı, asla doyurulamıyordu. Seleten'e bir göz attı. "Prenses'in güvenliğini sağlayacaksınız, herhalde?"

"Refakatçi olarak yanımıza elli adamımı alacağız," diye hemfikir oldu *Wakir*.

"Ve benim tayfalarımı," diye araya girdi Svengal. "Ne de olsa, Prenses'i koruyacağımıza dair ant içtik."

- 170 -

FİDYE

Ancak Seleten, bu kez aynı fikirde değildi.

"Olmaz," dedi açıkça. "Silahlı bir Skandiya gücünün Arrida'nın içlerine girmesine izin veremem."

"Yalnızca otuz kişiyiz," dedi Svengal masumca. Seleten acı acı güldü.

"Otuz Skandiya savaşçısı," dedi, "küçük bir orduya bedeldir."

Svengal'in elinden alçakgönüllülükle tebessüm etmekten başka bir şey gelmedi. Seleten, bakışlarını Halt'a çevirdi.

"Buna izin veremem," dedi basitçe.

Halt da başıyla onayladı. "*Wakir* haklı, Svengal. Sen olsan, yüz Arridi savaşçısının Skandiya boyunca dolanmasına izin verir

miydin?"

Düşünceli bir tavırla bıyıklarını çiğneyen Svengal, Halt'un haklı olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

Skandiyalı'nın bocaladığını fark eden Halt ekledi: "Ayrıca biz beşimiz ve Seleten ile elli savaçısının Prenses'i korumak için yeterli olacağına inanıyorum."

Evanlyn hafifçe öksürdü ve tüm bakışları üzerinde topladı.

"Bana kalırsa Prenses," dedi kurnazlıkla, "kendisi burada yokmuş gibi konuşmamanızı tercih ederdi." Svengal'e dönüp gülümseyerek ekledi: "Fafas'a yapacağımız kısa yolculuk boyunca adamlarını yeminlerinden memnuniyetle azat ediyorum."

Ardından da Seleten'e döndü.

"Ne zaman yola çıkarız?"

- 171 -

JOHN FLANAGAN

Ertesi sabah şafak sökmeden yola çıktılar. Seleten, Arridilerin güneşin yükseldiği öğle saatlerinden önce seyahat etmeyi tercih ettiklerini belirtmişti. Araluenlilerden de bu konuda hiçbir itiraz gelmemişti.

İlk bir-iki kilometre boyunca onlara hafif bir esinti eşlik etti.

Sabahın erken ve ferah saatlerinde hızla yol aldılar. Seleten, Evanlyn'e kendi atlarından birini tahsis etmişti. Arridi savaççıları tarafından tercih edilen bir at cinsiydi bu. Orman Muhafızları'nın sürdüğü midillilere kıyasla daha uzun, daha ince ve daha zarif bir görüntüsü vardı. Hayvanın tüyleri midillilerin aksine kısa ve yumuşacıktı. Kısa bir yelesi ve tatlı, zeki bir suratı vardı. Kısa sürede süratlenebilmesi amacıyla yetiştirilmiş olmalı, diye düşündü

hayvanı hayranlıkla izleyen Halt. Ayrıca belli ki kuru çöl sığağıyla başa çıkmasını da biliyordu.

Arridi önderi Horace'a da benzer bir binek önermiş, ancak Horace Vurucu'nun sırtında kalmayı tercih etmişti.

“Atım benim huyumu suyumu bilir,” demişti gülümseyerek.

Onlar karanın içlerine doğru at sürerken, doğudaki alçak tepelerin üstleri de turuncu, ince ve uzun bir ışık demetiyle kaplanmıştı. Kıyıda uzaklaştıkça esinti de peşlerini bırakmış tı ama hava hâlâ serindi- Seleten, onları berrak çöl gecelerinin sıcak olmadığı konusunda uarmıştı. Gündüzleri sıcak ve kurak iken geceleri şaşırtıcı bir şekilde soğuk geçiyordu.

Geçmekte oldukları sert, kayalık yüzeyleri inceleyen Horace, Will'e

dönerek,

“öllerin

tamamen

kumdan

oluştüğünü

zannederdim,” dedi.

Bu yorum kulaklarına çalman Seleten, arkasına döndü.

“Kum Havzası 'na vardığımızda fazlasıyla kum görecek

~ 172 -

FİDYE

sin,” dedi. “Şu an kıyı düzlüklerini geride bırakıyoruz. Ardından sıra

yaklaşık otuzar metrelik kum tepeliklerine gelecek ve oradan da içlerdeki sarp kayalıklara varacağız. Fafas mevkesine ulaşabilmek için birkaç yüz metre tırmanmamız gerekecek.”

“Araziye doyacağız desene,” dedi Horace neşeyle;

Orman Muhafızları, çabucak bakıştılar. Halt, önceki gece Gilan ile Will’i odasına çağırmişti. “Karşımıza Arridi ülkesinin iç kesimleri hakkında bilgi edinebilmek için büyük bir fırsat çıktı,” demişti. “Araluen’de sahip olduğumuz haritalar, ilk birkaç kilometreden sonra yalnızca tahminlere dayanıyor.”

Will ile Gilan, tecrübeli Orman Muhafızı’nı can kulağıyla dinlemişlerdi. Orman Muhafızları bilgi toplama konusunda takıntılıydı ve ileride bir çatışma yaşanması durumunda Arrida’nın coğrafi yapısıyla ilgili bu bilgiler, hayati önem taşıyacaktı.

“Göze çarpan coğrafi özellikleri -uçurumlar, tepeler, dik kayalıklar, kuyular- aklınıza kazıyın. Özellikle de kuyuları.

Dinlenmek için ara verdiğimizde, kuyuların yerlerini ezberleyin.

Mümkün olduğunca doğru bir rapor hazırlayabilmek amacıyla her akşam notlarımızı karşılaştıracacağız. Ardından da o günkü ilerleyişin bir haritasını çıkaracağız. Kuzeybulanlarınız yanınızda mı?” diye sordu Halt.

Genç Orman Muhafızlarının başları evet anlamında sallandı.

Korunaklı kutusu içinde yeryüzünün manyetik alanı uyarınca serbestçe kıvıldaayan, mıknatıslanmış çelik şeritli aygıtlara

Kuzeybulan deniyordu. Kuzeybulan bir Skandiya icadıydı. Tüm

Orman Muhafızları, yanlarında birer Kuzeybulan taşırdı.

- 173 -

JOHN FLANAGAN

“Onları kullanın,” diye devam etti Halt. “Ama Seleten’e ne yaptığınızı çaktırmayın sakın.”

Ancak Seleten budala değildi. Orman Muhafızları’nın bakışmalarını fark ederek onları göz önünden ayırmamaya karar verdi. Ülkeleri arasında hâlihazırda bir anlaşmazlık bulunmuyordu. Ama ne zaman neyin değişeceğini kim bilebilirdi ki?

Güneşin parlak yüzü, kendisini göstermeye başlamıştı artık; kıpkırmızı kocaman bir top halinde gökyüzünde yükseliyordu. Will, günün o anlarında güneşin hareketlerini çıplak gözle ayırt edebildiğini fark etti. Bir saniye önce ufuk çizgisinin yakınıdayken, bir an sonra tepelerinde özgürce süzülüyordu sanki. Karanlık saatlerdeki serinliği sona erdiren hiddetli sıcak, bedenlerini yakmaya başlamıştı.

“Bundan hiç hoşlanmadım,” diye mırıldandı Svengal. Tıknaz bir beygirin üzerindeydi. İriyarı vücudu, narin Arridi atlarının uzun bir yolculuk boyunca taşıyamayacağı kadar ağırdı. Seleten meraklı gözlerini ona çevirince Skandiyalı, parmağıyla güneşi işaret etti.

“Denizde görülen kıızıl bir güneş, kendine bir liman araman gerektiği anlamına gelir,” dedi.

Wakir başıyla onayladı. “Çölde de aynı durum geçerli. Genellikle fırtına belirtisidir ama her zaman değil,” diye ekledi, Evanlyn’e

güven verici bir şekilde gülümseyerek.

Şafak sökmeden önce, Seleten'in adamları etraflarında bir çember oluşturup grup halinde at sürmüşlerdi. Işıkla birlikte görüş alanı da genişlediği için, önderlerinin gümüş bir düdüğü üflemesiyle, birlikler gündüz pozisyonlarını almaya başladılar. Beş atlıdan oluşan bir müfreze hızla öne atılarak, grubun bir

- 174 -

FİDYE

kilometre kadar önüne geçti. Yaklaşan bir saldırı olursa grubu uyarabilecek şekilde, hâlâ görüş alanı içindeydiler. Her biri diğerinin birkaç yüz metre uzağında olacak şekilde, bir hat halinde at sürüyorlardı.

Bir diğer beşli de aynı şekilde grubun arkasına geçti. Kalan kırk savaşçı ise iki gruba ayrılarak arada yüzer metre bırakacak şekilde komuta grubunun her iki yanına dağılmıştı. Böyle çıplak ve niteliksiz bir arazide yolculuk etmenin avantajlarından biri, diye içinden geçirdi Halt. Seleten, tek bir patika boyunca dip dibe ilerleme zorunluluğu bulunmadığı için adamlarını geniş bir sahaya istediği gibi dağıtabiliyordu.

Dizilişin göze çarpan bir diğer özelliği de adamların kendi aralarında sohbeta dalarak olası tehditleri gözden kaçırmalarını engellemesiydi. Paralel iki hat halinde at süren askerlerin dış tarafa çevrili bakışları, ufuk çizgisini tarıyordu.

Halt, Abelard'ı dürterek Seleten'in bembeyaz aygırının ya nma

geldi.

“Bir sorun çıkacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu, etraflarını çevirerek onları korumaya başlayan askerleri işaret ederek. Seleten, omuz silkti.

“Çölde daima bir sorun çıkmasını beklemelisin. O takdirde sorun çıkmayacaktır.”

Halt onaylarcasma başını salladı. “Bilgece,” dedi. “Kim söylemiş?”

Seleten hafifçe tebessüm etti. “Pek bilge bir adam,” dedi.

“Bendeniz.”

Etrafına bakındı. Kısa boylu, genç Orman Muhafızı hevesli bakışlarını tepesinde kendine has bir kıvrım bulunan uzak

- 175 -

JOHN FLANAGAN

bir tepeye dikmiş, küçük bir kâğıda notlar alıyordu. Seleten’in onu durdurabilmek için yapabileceği bir şey yoktu.

O anda Halt’un ona başka bir soru sorduğunu fark etti.

“Şu sözünü ettiğin Tülagiler,” dedi Orman Muhafızı. Anlamalı bakışlarını etraflarını saran koruma çemberine çevirip başını salladı.

“Kulağıma onları kontrol altına aldığınıza dair haberler çalınmıştı.”

Seleten başını hiddetle iki yana salladı. “O iblisleri hiç kimse uzun bir süre kontrol altına alamaz. Haklarında ne biliyorsun?”

Halt omuz silkti. “Yağmacılar. Eşkıyalık ve suikastçilik de yapıyorlar,” dedi.

Seleten kederli bir ifadeyle başım salladı. “Dediklerinin hepsi doğru ve dahası da var. Bizler onlara Mavi Peçeliler, Tanrı’nın Unuttukları deriz. Gerçek dinimizi hakir görürler. İblis ve şeytanlara taparlar. Cinayet, hırsızlık ve yağmaya düşkünlerdir. Sorun şu ki, çölün her yanını avuçlarının içi gibi bilir ve saldırıp biz daha karşılık bile vermeden ortadan kaybolabilirler. Şeref ve acıma hisleri yoktur. Onlardan biri değilsen eğer, insan değilsindir. Hayatın değersizdir.”

“Ama bir noktada onları yenilgiye uğratmayı başardınız, değil mi?” diye sordu Halt.

“Evet. Bedülinlerle ittifak kurduk.” Halt’un dilinin ucuna gelen soruyu fark ederek açıklamaya koyuldu. “Bedülinler göçebe bir çöl kabilesidir. Bağımsızlıklarına düşkün ve gururlu savaşçılardan oluşur. Şerefli insanlardır. Çölde yollarım neredeyse Tülagiler kadar iyi bulabilirler. Onları dize getirmek üzere geçici bir ittifak kurmuştuk.”

FİDYE

“Kalıcı bir ittifak olmaması ne kötü,” dedi Halt.

Seleten dönüp Orman Muhafızı’na bir göz attı. “Öyle. Ama dediğim gibi, Bedülinler gururlu ve bağımsız bir halktır. Atma caları andırırlar. Onları senin adına avlanmaları için bir süreliğine kullanabilirsin. Ama aslında kendileri için avlanıyorlar- dır. Belki de Bedülinlerle bir kez daha irtibata geçip Tülagilere hadlerini bildirmemizin zamanı gelmiştir.”

Halt, *Wakir*'in gözlerini güney ufkundan alamadığım fark etti.

Adamın bakışlarını takip ettiğinde, ufukta ince ve koyu bir çizginin olduğunu gördü.

“Bir sorun mu var?” diye sordu. Seleten’in yüzüne güven verici bir tebessüm yerleşti.

“Olabilir. Neyse en azından Tülagiler hakkında endişe etmemize gerek yok. On kişiden büyük gruplar halinde görüldükleri nadirdir.

Elli savaşçıdan oluşan bir birliğe saldırmak istemeyeceklerdir.”

“Doğru,” diye mırıldandı Halt. “Ama bilge bir adam sorun çıkması ihtimaline karşı daima tetiktedir, dememiş miydin?”

İçgüdüsel olarak omzunda asılı duran uzun yayının kirişine dokundu.

Seleten de onun bu hareketini fark etmişti. Bakışlarını yeniden güney ufkuna çevirdi. Koyu renkli çizgi, gözle görülür bir biçimde kalınlaşmıştı ve üstlerine geliyormuş gibi duruyordu. *Wakir*'in eli gömleğinin içinde sakladığı gümüş düdüğe gitti.

“Öncülerden kafileye yaklaşmalarını isteyeceğim,” dedi. “Birkaç dakika içinde görüş mesafemiz azalabilir.”

Svengal de gürbüz atını mahmuzlayarak yanlarına gelmişti.

Yaklaşmakta olan fırtınayı işaret etti.

- 177 -

JOHN FLANAGAN

“Şunu gördünüz mü?” diye sordu. Seleten başıyla onayladı.

“Denizde bunlardan birine yakalandığımızda, rüzgâr, deniz suyu ve yağmur art arda öylesine bastırır ki nefes bile alamazsın. Bakalım bu

başımıza neler yağdıracak?”

“Kum,” dedi Seleten. “Milyonlarca, milyarlarca kum.”

ncüler verdiği işaret üzerine kabileye yaklaşırken, Seleten de hareketlenmişti. Yabancılara bir göz atarak her birinin El Şebah’dan ayrılırken onlara verdiği *kefiyeleri* taktığından emin oldu. Üçgen şeklinde katlandıktan sonra uçları sırta doğru uzanacak şekilde kafaya geçirilen ve güneşten korunmayı sağlayan pamuklu basit eşarplara *kefiye* deniyordu. Başlık bağlandıktan sonra, devetüyünden ipliklerle tutturuluyordu.

çe Ö

Başlığın uçlarının burnu ve ağzı kapayacak şekilde nasıl kıldığını yabancılara aceleyle gösterdi. Çöl koşulları altında basit ama etkili bir koruma yöntemiydi.

“Bu çok gerekli,” dedi. “Kum fırtınası üstümüze çarptığında, kefiyenin uçları olmadan nefes alamazsınız.”

WilFin bakışları güneye çevrildi. Birkaç dakika önce dikka tını çeken koyu renkli ince çizgi, artık ufku bir uçtan diğerine dek

kaplayan kalın bir hatta dönüşmüştü. Hatta ufuk çizgisi de giderek yaklaşmış gibi görünüyordu. Bu gözlemine doğru rulamak için gözlerini bu kez kuzeye çevirdi. Kum fırtınası güneydeki ufuk çizgisini ortadan kaldırmıştı. Fırtına dalgası-

~ 179 -

JOHN FLANAGAN

nın dipleri, kirli bir kahverengi, neredeyse siyah renk almıştı. Artık fırtınanın havaya doğru kilometrelerce yükseldiğini, gökyüzünü tamamen kapladığını görebiliyordu. Fırtına görüş alanları içindeki her noktayı süratle kaplamaya başlıyordu.

Üzengilerinin üzerinde dikilen Seleten, sığınabilecekleri bir yer arıyordu.

“İşte!” diye seslendi. “Şu tarafta bir çukurluk var. Tümsek kıyısı bizi fırtınadan biraz olsun koruyacaktır.”

Atını kayalık zeminin içinden geçmekte olan kuru çukurluğa doğru sürdü. Çukurun kıyı kısımlarının boyu üç metreyi bile bulmuyordu ama en azından bir miktar koruma sağlayacaktı.

Diğerleri de hızla önderlerini takip ettiler. Seleten çukurun kıyısına birkaç metre kala durup geçmelerine izin verdi.

“Tanrım,” dedi Horace, “şunun ne kadar hızlı ilerlediğine bir baksanıza!”

Tüm başlar yukarı kalktı. Kirli kahverengi kum duvarı güneye doğru görüş alanlarım tamamen kapatmıştı. Yalnızca fırtına vardı artık. Ne kadar büyük bir hızla üstlerine gelmekte olduğunu

görebiliyorlardı. Tıpkı rüzgâr gibi ilerliyor, diye düşündü Will. Bir an sonra, fırtınanın zaten rüzgâr sayesinde hareket ettiğini hatırladı. Başını kaldırdığında, Evanlyn'in ona baktığını hissetti. Endişeli bakışları paylaştılar. Will, her ikisinin de aklına aynı şeyin -yıllar önce, *Kurt Rüzgârı 'nda* esirken karşı karşıya geldikleri muazzam deniz fırtınasının- geldiğini biliyordu. Gülümseyerek arkadaşını cesaretlendirmek istese de tam o anda fırtına ilk darbesini vurdu. İnanılmaz sıcak, kötü kokulu ve uçuşan, görünmez kum tanecikleriyle doluydu.

- 180 -

FİDYE

Kum taneleri kırbaç gibi yüzüne ve böğrüne çarpan Çekici, tedirginlikle ileri fırladı. Will, hayvanın dizginlerini sertçe çekti. Genellikle gevşek bir şekilde tutması yeterli olurdu, ama bu şartlar altında midillisini zorlaması gerekebileceğini düşünmüştü.

“Sakin ol, oğlum,” dedi. “Yalnızca kum.”

Rüzgâr, artık berbat ulumalarla etraflarında dolanmaya başlayan canlı bir varlığa dönüşmüştü. Havadaki aydınlık, giderek kayboluyordu. Will aralarında beş metre bile bulunmayan Evanlyn'in loş ışık altında gölgeyi andıran, belirsiz bir karaltıya dönüştüğünü fark ederek şaşkına döndü. Ötekileri de daha net seçebildiği söylenemezdi.

Atının sırtında yanlarına gelen Seleten'i dinlemek için endişeyle kişneyip sendeleyeyen atlarını adama iyice yaklaştırdılar. *Wakir*

korumalı *kefiyesini* ağzından çözerek emirler yağdırmaya başladı.

“Atlarınızı şu çukurluğa doğru sürün. Aşağı inip hayvanların sırtlarını rüzgâra verin. Becerebilerseniz başlarım pelerinizle örtmeye çalışın. Ondan sonra da...”

Sözleri tam o anda ağzına dolan ince kumun neden olduğu bir öksürük nöbetiyle kesildi. İki büklüm olup başlığını yeniden kafasına geçirirken, gruba çukurluğu işaret etti.

Halt grubun önüne geçti. Peşinden takip etmemesi halinde akıl hocasının görüş alanından çıkacağı fikri, Will’in iyice paniklemesine yol açmıştı. Hemen yanından ilerleyen diğer karaltıların Gilan, Horace, Evanlyn ve Svengal olduğunun farkındaydı. Daha ilerilerde, fırtınanın içinde belli belirsiz şekiller ilerliyordu. Bunların korunaklı çukura doğru yürüyen Arri- di askerleri olduğunu fark etti.

- 181 -

JOHN FLANAGAN

Halt ile Abelard’ın oluşturduğu loş gölge, bir anda yer yarılıp içine girmişti sanki. Will tecrübeli Orman Muhafızı’nın çukurluğun kıyısına vardığını fark etti. Dostlarını gözden kaybeden Çekici, önlerindeki zeminin güvenli olmadığını sanarak huysuzlanmaya başlamıştı. Kişneyip inat ediyor, Will’in, ilerlemesi için harcadığı çabalara karşı koyuyordu. Etraflarında feryatlar koparan dehşetli ve kuvvetli rüzgâr, minik midillinin yönünü kaybetmesine neden oluyordu. Daha önce Will’in emirlerine hiç karşı gelmeyen Çekici, yerinden kıpırdamıyordu bile. Rüzgâr nedeniyle efendisinin

yatıştırıcı sözlerini duymuyor ve ön tarafta bir yerlerden burnuna

tehlike

kokusu

geliyordu.

Halt

ile

Abelard'ın

ortadan

kaybolduklarına şahit olmuştu. Bu tür durumlarda efendisini

korumak üzere eğitilmişti. Ön bacaklarını iyice kastı ve çığlıklar atıp

derisini kamçılayan rüzgâr karşısında başını öne eğerek, olduğu

yerde kalmayı tercih etti.

Will, karaltı halindeki Horace'm önüne geçtiğini midilliler den

birkaç karış daha uzun olan Vurucu sayesinde anlayabildi. Yanından

başka birileri daha geçti. Kim olduklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Durum inanılmaz bir şekilde, giderek kötüleşiyordu. Rüzgâr havayı

bir fırın gibi kavuruyor, havadaki milyonlarca kum tanesi

vücutlarının açıkta kalan kısımlarını ısıırıyordu. Kum tanecikleri

kıyafetlerinin içine giriyor, *kefiyelerle* örtülü yüzlerine yapışıyor,

çizme, yaka ve vücutlarındaki tüm deliklere -göz, kulak ve burun

deliklerine- hücum ediyordu. Will göğsü çatlarcasma öksürmeye

başladı.

Öksürmenin, dışarı çıkandan daha fazla kum yutmasına neden

olduğunu kavramıştı ama elinden bir şey gelmiyordu.

Orada öylece duramayacağını fark etti. Ama Çekici'yi ka

- 182 -

FİDYE

derine terk etmesi de mümkün değildi. Onu gözleriyle görme nin hayvanı yatıştırıp harekete geçireceği beklentisiyle midillisini yönlendirmesi gerekecekti. Dizginleri sıkıca tutarak yere atladı.

Normal şartlar altında, sırtından indiğinde Çekici'nin kımlıdamadan onu bekleyeceğini bilirdi. Ancak bu berbat, kumlu rüzgârın feryatları altında minik atının paniğe kapılmak üzere olduğunun farkındaydı.

Sağ kolunu Çekici'nin boynuna sardı ve diğer eliyle dizginleri sıkıca tutacak şekilde hayvanı okşayıp, sakinleştirmeye çalıştı. İşe yarıyor gibiydi. Çekici'nin yere sıkıca bastırıldığı ön ayakları gevşedi ve Will'in baskısıyla öne doğru birkaç sarsak adım attı.

“Hadi oğlum. Her şey yolunda. Yalnızca kum.” Kelimeleri yatıştırıcı bir şekilde mırıldanmaya çalışıyordu, ancak kararsız ve kuru bir gıcırta halinde çıkan sesi, onu bile korkutuyordu. Hayvanın onu duyabildiğini hiç sanmıyordu, ama sağ kolunun ve atının böğrüne bastırıldığı vücudunun Çekici'yi kontrol altında tuttuğunu hissedebiliyordu.

Çekici'yi de yanma alarak zeminin hangi noktada çukurluğa açıldığını görmeye çalıştı. Fırtınada uçuşan kum ve kırıntıların arasında ayaklarını bastığı toprağı görebilmek için yapabileceği tek şey buydu. Başını kaldırıp Çekici'nin suratına bir göz attı. Midillinin gözleri, rüzgâr karşısında sımsıkı kapalıydı. Göz çukurları ile

kapaklarının etrafında bulunan nemli bölgeye ince kum taneleriyle tozlar yapışmıştı.

Çukurluğun kenarı ne cehennemdeydi? Çekici'nin ona karşı koyan gönülsüz vücudunun ağırlığını da beraberinde taşıyarak öne doğru tökezledi. Dizginleri sıkıca çekmesiyle birlikte

- 183 -

JOHN FLANAGAN

geçici olarak teslimiyeti kabullenen hayvan, öne doğru tereddütle üç adım daha attı. Çekici'nin rüzgâra arkasını vermek ve bu sayede gözleriyle burun deliklerini kamçı darbelerini andıran kum taneciklerinden korumak istediğini anlamıştı. Fakat hayvanı çukurun sağlayacağı nispeten korunaklı alana doğru çekmeye devam etmesi gerekiyordu. İçinden bir ses, fırtınanın asıl şiddetini henüz göstermediğini söylüyordu.

Gözlerini yakarak geçici bir körlük yaşamasına neden olan kumları temizlemek için, bir an Çekici'nin boynunu bıraktı.

Faydasızdı. Fırtına nedeniyle soluksuz kalmış, görme yeteneğini yitirmiş ve konuşamaz hale gelmişti. Dizginleri bir kez daha çekerek etrafında çılgınlık atan karanlık karşısında başını eğdi ve öne doğru hareketlendi.

Ve adımını boşluğa attığını fark etti.

Dengesini kaybederek sendeledi ve boştaki kolunu çukurun kıyısına doğru savurup yeniden ayaklarının üstünde doğrulmaya çalıştı. Savurduğu kolu Çekici'nin burnuna çarpınca, gözlerine dolan

kumlar nedeniyle darbenin nereden geldiğini kavrayamayan hayvan, paniğe kapılmış ve şaşkınlıkla irkil- mişti.

Düşmeye başlayan Will, vücudunu çaresizce çukurun kıyısından öteye fırlattı.

Ağızlığına yediği ani darbeye bir de efendisini kaybetmesi eklenince panikle irkilen, rüzgârın uğultusu nedeniyle dehşete kapılan Çekici'nin çekiştirmesiyle birlikte dizginlerin kont rolünü yitirdi. Kumdan kapanan gözleriyle içgüdüsel olarak rüzgâra arkasını dönen hayvan, etrafını saran fırtınada kendisine Will'in varlığını belli edecek bir işaret arıyordu. Normalde

- 184 -

FİDYE

çok güçlü olan sezgileri fırtınanın her yanı kaplayan feryadı, hararet ve derisine kırbaç darbeleri gibi çarpan kum taneleri nedeniyle körelmişti. Panik içinde kişneyerek, Will'in temasını hissedebilmek için art arda iki adım attı. Ama yüzünü ters tarafa çevirmişti.

Will, zorla da olsa ayağa kalktı. Atma seslenmeyi denese de boğazından çıkan ses, bir gıcırıttan farksızdı. Birkaç metre ötesinde bir karaltı görür gibi oldu ve bunun Çekici olduğunu kavrayarak o tarafa doğru kör topal ilerledi. Ama karanlığın içindeki bir diğer yoğun karanlıktan başka bir şey olmayan o belli belirsiz karaltı, uzaklaşarak görüş alanından çıkıvermişti. Bu kez rüzgârı arkasına alarak öne doğru paldır küldür yürümeye başladı.

“Çekici!” diye seslenmeye çalıştı. Fakat şiddetli rüzgârın

çığılıkları arasında kaybolan sesini kendisi bile duyamıyordu. Öne doğru uzattığı eline dokunan, yalnızca havada uçuşan kum tanecikleriydi.

Birden, rüzgâr, kum ve uçuşan kırıntılardan oluşan karaltının içinden mucize eseri bir gölge çıkıverdi.

“Çekici!” diye seslendi soluk soluğa. Fakat pelerininin yakasından tutan bir el onu öne doğru çekti.

Güçlkle de olsa Seleten’le yüz yüze olduklarını fark etti.

“Başımı... eę!” diye bağırdı kendisini sert zemine taşımakta olan

Wakir. Will adamın boynunu demir bir pençe gibi yakalayan ellerini zorladı.

“At...” demeyi başarabildi. “Atım...”

Fırtınayı bastırabilmek için bilinçli bir şekilde “Bırak... onu!”

diye, ağır ağır konuştu Seleten. Bu tür durumlara kar-

- 18 5 -

JOHN FLANAGAN

şı eğitilmiş olan atını dizlerinin üstüne çökmeye zorluyor, bir yandan

da boştaki eliyle Will’in yakasını bırakmıyordu. Ar- ridi atı, başını

kendi vücuduyla koruyacak şekilde yan yattı. Will’in ayakları,

yediği bir çelme üzerine yerden kesildi. Aynı anda yere düştükleri

Seleten, çocuğu atın vücudu sayesinde sağladığı kısıtlı barınağa

çekti.

Harcadığı çaba, kavrulmuş boğazını parçalarcasına “Çekici!”

diye feryat etti Will. Seleten çocuğun pelerinini çözerek, korunmak

için

kafalarının üstüne örtmeye çalışıyordu. Söylediklerini

duyabilmesi için Will'in kulağının dibine kadar uzandı.

“Buradan cesedin çıkar!” diye bağırdı. “Onu şu an bulmana

imkân yok. Denemen halinde hayatını kaybedersin! Atın yok artık!

Anlaşıldı mı?”

Will istese de istemese de adamın haklı olduğunu anlamıştı.

Etraflarında fir dönen bu kör edici kum fırtınasında Çekici'yi

bulması mümkün değildi. Yalnız başına korku içinde bekleyen

midillisini düşünmesiyle birlikte, tüm vücudunun sarsılmasına yol

açan hıçkırıklar eşliğinde, kontrolsüzce ağlamaya başladı.

Fakat gözünden yaş gelmiyordu. Sıcak hava ve boğazına dolup

nefesini tıkayan kum ile toz, ona bu kadarını bile çok görüyordu.

ırtına, nihayet dinmişti. Will, etraflarında feryatlar kopara-

rak grubu allak bullak eden fırtınanın başından beri ne ka -

dar zaman geçtiğini bilmiyordu. Saatlerce sürmüş olmalıydı.

Fama nihayet bitmişti işte.

Fırtına sırasında zihni, rüzgârın insana işkence gibi gelen çığılıkları dışında her şeye kapalı kalmış gibiydi. Fırtınanın geçmesinin ardından yaşanan ani sessizlik, hislerinin geri dönmesini sağlıyordu. Bacaklarının, vücudunun ve Seleten'in başlarının üstüne örtmüş olduğu pelerinin üstünde ağır bir şeyler yatıyordu.

Seleten'in kımıldadığını fark etti ve öfkeli rüzgâr nedeniyle üstlerinde toplanan kum yığınının zorlamaya başladı.

Hemen yanında öksürmekle meşgul olan Seleten, pelerinin bir köşesini üstlerinden atabilmişti. Kirli sarı-kahverengi kum, dört bir yana döküldü. Will sırtüstü dönerek pelerini yüzünden çekti ve kendine bir göz atmayı başardı.

Bacakları ya da vücudunun kalanı ortalarda yoktu. Yalnızca kumla kaplı bir tümsek görebiliyordu. Kalkabilmek için alt kı -

- 187 -

JOHN FLANAGAN

sımlardaki kumu elleriyle temizleye başladı. Hemen yanındaki Seleten'in de aynı şeyi yaptığının farkındaydı.

Birden arka tarafında bir hareketlenme hissetti. İrkilerek döndüğünde, Seleten'in yuvarlanıp şişinerek ayağa kalkma ya çalışan atını fark etti. Kalkmaya çalışırken harcadığı çaba nedeniyle fırtınayı gövdesinin altında geçiren ikilinin üstüne kum yağmasına neden olmuştu. Ardından da sertçe silkinerek ortalığı toz ve moloz parçacıklarına boğdu.

Atın vücudunun geride bıraktığı boşluğa doğru gerileyen Will,

bacaklarının kumun içinden kurtulmaya başladıklarını hissediyordu.

Son bir çabayla deliğin içinden çıkarak zorla da olsa ayağa kalktı.

Hemen aşağılarında, çukurun diplerinde bulunan diğerleri de aynı durumdaydı. Saklanılan noktaların tepesini dolduran kum yığınlarında kıpırdanmalar görülüyordu. Bir an sonra toprak, minik bir deprem yaşanmışçasma bir dizi noktadan açıldı ve insan vücutları dışarı çıkmaya başladı. Çukurun diğer ucu tarafından korunan diğerleri, Will ile Seleten'den daha iyi durumdaydılar. Üstlerini kaplayan kum tabakası o kadar da kalın değildi. Ama yine de dışarı çıkabilmek için bir süre uğraşmaları gerekmişti. Rüzgâra arkalarını dönmeyi başararak çukurun kıyısı tarafından korunan atların durumu daha da iyiydi. En azından kendilerini kumun içinde yarı gömülü bir halde bulmamışlardı.

Will, başını çevirip Seleten'e bir göz attı. Adamın suratı ince taneli, sarı yapışkan kumla kaplıydı. Kıpkırmızı kesilen yorgun gözleri, kaba bir maskenin deliklerini andırıyordu. Muhtemelen kendisi de ondan farklı görünmüyordu. *Wakir,*

- 188 -

FİDYE

bitkinlikle başını salladı. Atının eyer topuzundan aldığı su tulumuyla ıslattığı *kefiyesini* kullanarak mırıltılar eşliğinde hayvanın gözlerindeki kumları temizlemeye başladı. Aygırın binicisine güvendiğini ortaya koyan tepkileri Will'in olanları hatırlayarak dehşete düşmesine neden olmuştu. Kabarık tüylü Çekici'nin ayağa

kalkmak için zorladığı kumlu tümseği görebilmek üzere çılgınlar gibi etrafına bakındı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu.

Çekici gitmişti.

Çölün içinde kaybolup gitmişti. Sendeleyerek çukurun kenarından birkaç adım uzaklaşan Will, hayvana seslenmeyi denedi.

Ancak kuru boğazına yapışan kumlar nedeniyle hiçbir ses çıkartamıyordu. Omzuna bir el dokununca, dönerek Seleten'in ona attığı su tulumunu yakaladı. Aldığı yudumu boğazında çalkalayarak tükürdü. İkinci bir yudum daha aldı. Ilık sıvının boğazının yumuşak dokusuna temas ettiğini hissedebiliyordu.

Seleten'in sudan henüz içmemiş olduğu gerçeği aklına gelince tulumu uzattı ve adamın boğazını temizleyip tükürdükten sonra tulumdan birkaç yudum içtiğini fark etti. Arridili nihayet tulumu ağzından çekti.

“Sen... iyi... misin?” diye sordu duraklayarak. Belli belirsiz bir hareketle arkalarındaki çölü işaret eden Will, başını iki yana salladı.

“Çekici,” dedi kederli bir sesle. Başka bir şey söyleyemedi.

Kulağına kumun üstünde kayan çizmelerin çıkardığı sesler çalınca, dönüp yorgunlukla çukurun kıyısına tırmanan Halt'u fark etti. Onun da suratı sarı kabuklarla kaplanmıştı. Kıpkırmızı kesilen gözleri, yorgun bakıyordu.

- 189 -

JOHN FLANAGAN

“İyi misin?” diye Seleten'in sorusunu tekrarladı Halt. Gözleriyle

sağı solu araştırmaya koyuldu ve bir an sonra “Çekici nerede?” diye sordu korkuyla. Will yaşların hücum etmeye başladığı gözlerini önüne dikti. Ama tıpkı biraz önce olduğu gibi, vücudunda gözyaşı olarak akıtacak sıvı kalmamıştı.

“Kayıp,” dedi üzüntüyle. Yalnızca o kadarını söyleyebilmişti.

Eliyle çölü işaret etti.

“Kayıp mı?” diye tekrar etti Halt. “Kayıp da ne demek? Nasıl?”

“Hayvan paniğe kapıldı ve rüzgârda serbest kaldı,” dedi Seleten.

Başını iki yana sallayan Will, hiç de tekin bakmayan gözlerini

Halt’a çevirdi.

“Onu kaybettim!” diye patladı. “Dizginleri bırakıverdim! Hepsi

benim suçum... benim!”

Halt’un kollarım ona sardığını hissedince, tüm benliği akıl

hocasına sarılma isteğiyle doldu. Ama içi asla rahatlamaya- caktı.

Hissetmekte olduğu acıyı hafifletmenin hiçbir yolu yoktu. Midillisi,

sevgili Çekicisi yoktu artık. Dizginleri elinden bırakan da

kendisiydi. Paniğe kapıldığı, korktuğu ve efendisinin yardımına en

çok ihtiyaç duyduğu anda yoldaşını yüzüstü bırakmıştı.

Nihayet yüzünü kaplayan sarı renkli kabukların arasından

gözyaşları akmaya başladı ve engelleyemediği hıçkırıkların

eşliğinde başını Halt’un omzuna gömdü. Uzaklardan kulağına

etraflarına toplanan dostlarının yorgun argın sesleri, sordukları

sorular ve Halt’un hepsine verdiği korkunç yanıt geliyordu.

“Çekici kaybolmuş.”

İki kelime. Herkesi bir anda susturan iki kelimecik. Gilan,

Horace ve Evanlyn, midillinin Will için önemini çok iyi bili

- 190 -

FİDYE

yorlardı. Bir Orman Muhafızı ile midillisi arasındaki o özel ilişkinin farkındaydılar. Svengal de her ne kadar bunu tam olarak anlamasa da, gemisini kaybeden bir Skandiyalı yerine koyduğu arkadaşına adına hüzünlenmişti.

Will, dostlarının korkunç habere inanamadıklarını söylediklerim belli belirsiz duyabiliyordu. Orman Muhafızları ile midillileri arasındaki ilişki, herhangi bir atın sürücüsüyle olan ilişkisinden çok daha fazlası demektir. Bu gerçeği hepsi çok iyi biliyordu. Çıraklık günlerinden itibaren midillileriyle aralarında bir bağ kuruluyor ve özel yeteneklerini birlikte geliştiriyorlardı.

Seleten, olan biteni anlamadan izliyordu. Tüm Arridiler gibi o da atlara bayılırdı. Ancak bu tür sert arazilerde kayıpların kaçınılmaz olduğunun farkındaydı. Kırılan bacaklar, susuzluk, güneş, ava çıkmış çöl aslanları ve nemli ya da gölgeli köşelerde pusuya yatmış bekleyen zehirli yılanlar bir atı anında öldürebilirdi. Bu tür kayıplar çok üzücüydü. Ama doğanın kanunu buydu. Güneşe bakarak öğlen saatinin geçmiş olduğunu tahmin etti.

“Burada birkaç saat dinleneceğiz,” dedi. “Öğleden sonra ortalık yatışınca yolumuza devam ederiz.”

Adamlarına ateş yakıp kahve pişirmelerini emretti. Başlarına

gelenlerin ardından kimsenin yemek yemek isteyeceğini sanmıyordu.

Ama kahvenin herkesi kendine getireceğinden emindi. Kır saçlı

Orman Muhafızı'nın çırağını çukurun kıyısında bulduğu küçük

gölgeye götürüşünü ve çocuğu oturtmasını izledi.

Yanlarına yaklaşan Prens ve genç savaşçı çocuğu teselli

- 191 -

JOHN FLANAGAN

etmek istedilerse de tecrübeli Orman Muhafızı onları bir el ha -

reketiyle göndermişti. Konuşmanın zamanı değildi.

Seleten, çocuğun yorgunluktan bitap düştüğünün farkındaydı.

Hepsi aynı durumdaydı aslında. Bu tür fırtınalar, insanın

dinlenmesine izin vermezdi. Kaslar, sinirler ve zihin, kopma

noktasına dek gerilirdi. Özellikle ilk kez bir kum fırtınasına maruz

kalanların yaşadığı korku, inanılmaz boyutlara varıyordu. İnsan

fiziksel ve duygusal anlamda tükeniyordu.

Diğer Orman Muhafızı, şu Gilan dedikleri çocuk, ateş yakan

askerlerin yanına gitmişti. Kahvenin hazırlanmasını bekledikten

sonra doldurduğu fincanı çukurun kıyısında büzüşmüş olan çocuğa

götürdü. Yanına çömelerek fincanı Will'e uzattı.

“Al bakalım, Will,” dedi usulca. “İç şunu.”

Will, elini zar zor kaldırarak kahveyi istemediğini belli etti. Çok

kederliydi. Gilan bu kez daha güçlü bir şekilde fincanı iterek çocuğu

dürttü.

“İçmen gerek,” dedi. “Çekici'yi bulacaksak gücünün kuvvetinin

yerinde olması gerek.”

Şaşırır Halt, başını kaldırıp eski çırağına bir göz attı.

“Ne dedin sen?” diye sordu ama Gilan istifini bozmamıştı.

“Ben onunla giderim,” diye cevap verdi. “Çekici’yi bulacağız.”

Nihayet başını yukarı kaldıran Will, fincanı alırken Gilan’la göz göze geldi. Bakışlarında zayıf da olsa bir umut ışığı vardı. Çok zayıf, diye düşündü Gilan, ama var işte.

Birden ayaklanan Halt, Gilan’ı kolundan tuttuğu gibi yukarı çekti ve genç Orman Muhafızı’ m birkaç metre öteye götürdü.

- 192 -

FİDYE

“Neler saçmalıyorsun sen?” dedi alçak sesle. “Çekici yok artık.

Öldü o.”

Gilan, başını iki yana salladı. “Bunu bilemeyiz. Kaybolmuş olabilir, ama öldüğünü nereden biliyorsun?”

Halt, şaşkınlığını belli edercesine havaya kaldırdığı elleriyle etraflarındaki kum yığınlarını işaret etti. “Fırtına sırasında yanımızda miydin sen?” diye sordu.

Gilan, sakın sakın başını salladı. “Evet ve hayatta kaldım. Alaz da öyle. Bana Çekici’nin öldüğüne karar vermekte biraz acele ediyorsunuz gibi geliyor. Orman Muhafızı midillileri çe tin cevizdir.”

Halt, bu gerçeği kabullenmek zorundaydı. “Pekâlâ. Diyelim ki haklısın. Diyelim ki hayatta. Fakat hâlâ çölün ortasında kayıp durumda. Nerede olduğunu Tanrı bilir.”

“Kayıp,” diye tekrar etti Gilan. “Kayıplar bulunabilir. Bu riski almalıyız. Abelard kaybolmuş olsa alırdın,” diye ekledi. Halt bunun umutsuz bir arama olacağını söylemek üzereyken kendini durdurdu.

“Ben onunla giderim. Bize iki gün verin. Ya Çekici’yi buluruz ya da Fafas’da size katılırız,” diye ekledi Gilan.

“Hayır, Gil. Sen gelmiyorsun. Ben yalnız gideceğim.”

İrkilen kafalar, sesin sahibi Will’e döndü. Şaşkınlıklarının nedeni, sözlerin içeriği kadar çocuğun inançlı ses tonuydu. Birkaç dakika önce kederle kıvranan Will, kendisine uzatılan umut dalına tutunmuş ve hevesle kendini yukarı çekmeye başlamıştı.

“Evanlyn’in yanındaki adam sayısını daha da azaltanlayız. Onu koruyacağımıza dair her birimiz Kral’ın önünde ant

- 193 -

JOHN FLANAGAN

ıçtik,” dedi Will. “Ben aranızda olmasam da olur, o nedenle yalnız gideceğim. Ayrıca,” diye ekledi, “Çekici’yi kaybeden benim ve onu bulmak da bana düşer.”

“Saçmalamasana!” diye patladı Halt. “Sen daha çocuksun!”

Dünyadaki herkesten daha çok sevip saydığı öğretmeniyle yüz yüze gelen Will’in toz ve gözyaşlarıyla kaplı yüzünde inatçı çizgiler belirdi. Tam cevap vermek üzereyken, elini kaldıran Gilan onu durdurdu.

“Will, bir şey söylemeden önce bizi biraz yalnız bırak lütfen,”

diye rica etti. Halt’un yüzüne de tıpkı onunki gibi inatçı bir ifadenin

yerleştiğini fark eden Will, anlık bir tereddüt yaşadı. Ancak Gilan bir kez daha başını sallayınca denileni yaparak çukurun kıyısına geri döndü.

“Halt,” dedi Gilan mantıklı bir ses tonuyla, “diyelim ki Alaz kayboldu ve ben de gidip onu bulmaya karar verdim. Beni dur - durmaya çalışır mıydın?”

“Elbet...” diye söze girdi Halt. Bir an sonra mantığı ağır basarak, “Elbette hayır,” diye sözlerini dzelitti. “Ama sen bir Orman Muhafızı’sm. Will henüz küçük bir ocuk.”

Gilan, eski akıl hocasına gülümsedi. “Artık onun büyümeye başladığını fark etmiyor musun Halt? Kanatlarının altına aldığın o on beşlik sıska ocuk değil artık. O bir Orman Muhafızı, yalnızca unvanı eksik.”

“O bir ırac,” diye ısrar etti Halt. Gilan bir kez daha tebessüm ederek başını iki yana salladı.

“Son sınavları geçemeyeceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“O sınavlar bir formaliteden ibaret ve bunu sen de biliyorsun. Will daha şimdiden en az yarım düzine meslektaşımıza göre daha yetenekli ve daha zeki bir Orman Muhafızı.”

- 194 -

FİDYE

“Ama daha çok ge...” diyen Halt, cümlesini bitiremedi.

Gilan’ın haklı olduğunun farkındaydı. Mantığı bunu anlıyordu.

Ancak duygulan, ona ge çırağını korumasını söylüyordu. Tek

başına çöle girmesi halinde, çocuğu nasıl tehlikelerini beklediğini kim bilebilirdi? Gilan, elini Halt'un omzuna koydu. Hayatta en saygı duyduğum adama nasihat vermek ne garip şeymiş, diye geçirdi içinden.

“Bir gün onu serbest bırakman gerekeceğini biliyordun, Halt. Hayatı boyunca yanında olamazsın. Onu bunun için eğitmedin. Bana da aynı şeyi yapmaya çalışmıştın, hatırlıyor musun?”

Halt, keskin bakışlarını yukarı kaldırdı. Dile getirmediği soruyu yanıtlarken, Gilan'm yüzü hâlâ gülüyordu.

“Çıraklığımın son birkaç ayında bana da dişi bir kuşun yavrusuna davrandığı gibi davranmaya başlamıştın,” dedi. “Peşinden gitmemiz istenen şu katil ayıyı hatırlıyor musun? Beni Redmont'ta bırakmak için bahane ardına bahane aramıştın.”

O olayı hatırlamaya çalışan Halt'un yüzü asıldı. Gerçekten de öyle mi yapmıştı? Mümkündü. Will hakkında biraz düşününce Gilan ile hemfikir oldu. Çocuk-delikanlı, diye düzeltti kendini- birkaç ay içinde çok büyük ihtimalle tam teşekküllü bir Onnan Muhafızı olacaktır. Artık öğreneceği hiçbir şey kalmamıştı. Gireceği sınav, gerçekten de bir fonnaliteden ibaret olacaktır.

“Hayatım Will'e emanet eder miydin, Halt?” diye araya girdi Gilan. Halt başını kaldırıp eski çırağına baktı.

“Evet,” dedi usulca. Gilan, bir kez daha hocasının omzuna vurdu.

“Öyleyse kendi hayatı söz konusu olduğunda da güven ona,” dedi.

ill, refakatçilerinin getirdiği on yedek attan birini seç -
mişti. Kır renkli hayvan, Arridi atlarının en küçüğüdü.

W

Bilinçli bir seçim yapmamıştı ve daha sonradan, muhtemelen
kendisini daha iyi hissetmek için sürüdeki en küçük atı seçmiş
olduğunu fark edecekti.

“Adı Mızrak,” dedi Arridili ahırcıbaşı. Will’in omzuna asılı
kocaman, uzun yayı görünce gülümsedi. “İyi bir seçim yaptın. Belli
ki atın iyisinden anlıyorsun.”

“Teşekkürler,” dedi dizginleri yakalayıp eyer kayışlarını şöyle
bir çekiştiren Will. Başkasının ayarlarına güvenmeyip eyer
düzeneğini bizzat kontrol etmesi gerektiğini çoktan öğrenmişti.

Arridi binicisi, beğeni dolu bakışlarla çocuğu izliyordu. Yaptığı
kontrollere hiç alınmamıştı.

Eyer topuzunun üzerine ağzına kadar dolu iki su tulumu asılmış,

hayvanın arka tarafına da küçük bir çadır ve battaniye

tutuşturulmuştu. Will’in kendi teçhizatı, fırtınada Çekici ile birlikte

ortadan kaybolmuştı. Atını ona veda etmek için bekleyen

arkadaşlarına doğru sürdü. İlk başta yeni binicisine

- 196 -

FİDYE

direnen ve yüzünü diğer atlara dönerek kişnemeye başlayan Mızrak,

Will'in yularına sıkıca asılıp kulağına yüreklendirici kelimeler

fısıldaması üzerine uysallıkla yürümeye başlamıştı.

Arkadaşının elini konuşmaksızın sıkkan Horace, Will'in di-

ğerleriyle de vedalaşabilmesi için Mızrak'ın eyerini yakaladı.

Ardından Evanlyn, yaşlı gözlerle Will'i kucakladı.

“İyi şanslar, Will,” diye fısıldadı arkadaşının kulağına. “Dikkatli

ol. Onu bulacağından eminim ”

Yüzünde endişeli bir ifadeyle genç dostunun gözlerini arayan

Gilan, Will'in elini sertçe sıktı.

“Bul onu, Will. Keşke ben de seninle gelseydim.”

Will, başını iki yana salladı. “Bu konuyu hallettik sanıyo rum,

Gilan.” Konuyu uzatmak istemiyordu, zira sırf Evanlyn biraz daha

güvende olsun diye yolculuğa tek başına çıktığını öğrenmesi

halinde, kızın ortalığı birbirine katacağının farkındaydı. Bir de

Evanlyn'in itirazlarıyla uğraşmak istemiyordu.

Sırada Svengal vardı. Deniz kurdu, ufak tefek Orman

Muhafızı'nı Skandiyalılara özgü bir şekilde sıkıca kucakladı.

“Kendine dikkat et evlat,” dedi. “Atım bul ve geri dön.”

“Teşekkürler, Svengal. Siz de bir an önce Irak'ı özgürlüğüne

kavuşturun. Sabırsızlandığına eminim.”

İriyarı Skandiyalı'nın yaralı suratına bir tebessüm yerleşti.

“Aslında onu kurtararak zindancıya bir iyilik yapmış olacağız,” diye

cevap verdi. Gülümseyen Will, nihayet Halt'un karşısına geçti.

Büyük an geldiğinde, ikisinin de söyleyeceği bir şey kalmamıştı.

Will kır sakallı akıl hocasına sıkıca sarıldı. Nihayet kendinde bir

şeyler söyleyecek gücü bulabilmişti.

JOHN FLANAGAN

“Geri döneceğim, Halt. Yanımda Çekici ile birlikte.”

“Dönsen iyi olur.”

Halt'un sesi, hafifçe çatlıyor gibiydi, ama Will bir an sonra

yanlış duyduğuna hükmetti. Suratsız, gülümsemeyen, duygularını

belli etmeyen Halt'un sesi çatlayacaktı, ha? Asla.

Karşılıklı birbirlerinin sırtına -erkeklerin duygularını ifade

edecek kelime bulamayınca yaptıkları şekilde- defalarca vurduktan

sonra geri çekilen Will, Seleten ile burun buruna geldi. Will'in atını

ve üstünde asılı teçhizatını inceleyen *Wa-kir*, onaylarcasına başını

salladı. Ardından da rulo yapılmış bir parşömen kâğıdı çıkardı.

“Kıyıları, doğal sınırları ve Fafas yolunu gösteren bir bölge

haritası bu.” Tereddüt etti. Son on beş dakikayı kendi haritasını

kopyalamakla geçirmişti. Haritanın bir yabancının elinde ne kadar

değerli bir stratejik belgeye dönüştüğünün farkındaydı. “Hiçbir

şekilde bir kopyasını çıkarmayacağına dair söz verir misin?”

Will, başını sallayarak “Şeref sözü,” dedi. Seleten haritayı

çocuğa vermeye ancak kopyalanmayacağına dair şeref sözü almak şartıyla razı olmuştu.

“Yolunu bulabileceğinden emin misin?” diye sordu Seleten. Will yeleğinin iç cebindeki Kuzeybulan’ı yokladı. Arridi milleti, manyetik yön bulucunun varlığından haberdar değildi. Yönlerini geceleri yıldızlara bakarak, gündüzleri ise güneşin yılın farklı zamanlarındaki hareketleri, yüksekliği ve pozisyonuyla bağlantılı bir dizi karmaşık harita sayesinde buluyorlardı.

“İdare edebilirim. Teşekkürler, Seleten.”

Arridili başını sallayarak onayladı. Hâlâ bir atın peşinden

- 198 -

FİDYE

koşmanın gereksiz olduğuna inanıyordu. Ancak Araluenlilerin binekleriyle farklı bir ilişkileri olduğunu anlamıştı.

“Atın, büyük ihtimalle rüzgârı da arkasına alarak uzaklaşmıştır.

Bu da kuzeydoğu yönünden kuzeye doğru sürüklendiği anlamına geliyor.” Haritayı çözerek bahsettiği yönü işaret etti. “Bu da seni şurada bulunan Kızıl Tepeler’den geçirecektir.” Haritadaki tepelik bir bölgeyi gösterdi. “Tepelerin ötesinde iki tane kuyu var. Atlar su kokusunu uzun mesafelerden alabilirler. Atın eğer koku alırsa, bu kuyulardan birinin yakınındasın demektir. Şuradakine yarın öğleden sonra varmış olman gerek.”

Harita farklı bir alfabe kullanılarak hazırlanmış olmasına

rağmen, kuyu gibi önemli noktalar resimler aracılığıyla işaret-

lenmişti. Will, anladığını belli edercesine başını salladı.

“Tahminimce atın, suyun kokusunu alması halinde kuyunun etrafında kalmayı tercih edecektir. Kuyuyu bulamamanız halinde sana verebilecek bir tavsiyem yok,” dedi Seleten. Haritayı inceleyen Will, karşılık vermedi. Başını kaldırıp kuzeye doğru uzanan boş topraklara bir göz attı.

“Gece ateş yak. Çöl, aslanlarla doludur ve ateş onları senden uzakta tutacaktır. Etrafında bir aslan varsa zaten anlarsın.”

Seleten’in bakışları, kır renkli ata çevrildi. “Mızrak sana çabucak haber verecektir. Ne de olsa, aslan onun peşine düşecek.”

“Başka dikkat etmem gereken bir şey var mı?” diye sordu Will.

“Çöl kobraları. Ölümçüdürler. Çöldeki birçok canlı gibi onlar da gölgelik ve nemli alanlara sığınır. Kumların adeta bir parçası olup çıkarlar. Tıslayıp yükselineye dek orada ol-

. 199 _

JOHN FLANAGAN

duklarını anlayamazsın. O noktada saldırıya uğramadan kaçabilmek için iki saniyen var.”

“Isırılırsam ne yapmalıyım peki?” diye sordu Will. Seleten usulca başını iki yana salladı.

“Isırılırsan ölürsün,” dedi.

Will’in yüzü, bir anda buruşuverdi. Beklediği cevap bu değildi.

Seleten’le el sıkışıp rulo haline getirdiği haritayı yeleğinin içine tıktırdı.

“Sağ ol, Seleten. Birkaç gün sonra görüşürüz.”

Seleten eliyle ağzına, alınına ve yeniden ağzına dokundu.

“Umarım ki seyahat tanrısının iradesi de o yönde olsun,” dedi.

Diğerlerine dönerek kendini gülümsemeye zorlayan Will,

Mızrak’ın yularını Horace’dan aldı.

“Yola koyulsam iyi olacak,” dedi sahte bir neşeyle. “Çöl

kobralarını bekletmemek gerek.”

Sırtına atladığı Mızrak’ın başını kuzeye doğru çevirdi ve yu-

muşak adımlarla çukurun içindeki minik kamptan ayrıldı. Yüz metre

kadar gitmişti ki, arkasına döndü ve bunu yaptığına anında pişman

oldu. Arkadaşlarını görünce boğazına ve kamına iki ayrı yumru

oturuvermişti. Evanlyn, Gilan ve Svengal yüzlerinde kederli

ifadelerle arkasından el sallıyorlardı. Halt, diğerlerinden biraz

uzakta durmuş el sallamadan, uzaklaşan çırağını izliyordu.

Will ve Mızrak parıltılı ve puslu çölün içinde kaybolup gi dinceye

dek de arkalarından bakmaya devam edecekti.

m»----- ss-

- 200 -

FİDYE

“Hadi, Halt. Seleten yola çıkma zamanı geldi diyor.”

Gilan, elini hafifçe eski ustasının omzuna koydu. Çırağının

güvende olmasını dileyerek gözleriyle titrek, parlak ışıklı çölü

tarayan Halt, Will gittiğinden bu yana yerinden kıınıldama mı ştı.

Gilan’ın sözleri üzerine irkilerek nihayet kendine geldi. Gilan’ı n

Abelard'ı eyerlediğini fark edince şaşırıldı. Duygulanmıştı. Fakat onu bekleyen midillisine doğru yürürken, yüreğindeki ağırlık hissi hiç ama hiç azalmamıştı.

Abelard ve Alaz da Çekici'nin yokluğunu fark etmiş olmaları, diye geçirdi içinden. Sıradan atlar olsalar, ilginç bir durum olabilirdi bu. Ancak Orman Muhafızı atları, tıpkı binicileri gibi birbirlerine kenetlenirlerdi. Abelard ve Çekici de hemen hemen beş yıldır yan yana yaşıyorlardı. Halt, midillisinin hursuzlaştığını ve yüzünü genç dostunun uzaklaştığı yön olan kuzeye doğru dönmek istediğini fark etti. Hayvanın yumuşak bumunu okşayarak usulca fisıldadı.

“Will onu bulacaktır, oğlum. Endişe etme.”

Ağzından çıkan kelimelere kendisi de inanmayı çok istiyordu.

Will hakkında endişeleniyor ve aşırı korumacı davranıyordu. Zira çırağı, bizzat kendisinin bile bilmediği, tanımadığı bir arazide tek başına kalacaktı. Normal şartlar altında olsalar, Will'e tavsiyeler verir ve onu karşılaşılabileceği tehlikelere karşı uyarırdı. Ancak bu kez çocuğun, kendini kocaman bir bilinmezliğin içine atmasına izin veriyordu.

Abelard'm sırtına atlayarak yol arkadaşlarına şöyle bir göz gezdirdi. Diğerlerinin yüzlerinde de aynı endişeli ve şüpheli ifadeleri fark edince, hiçbir şey için olmasa bile ar

- 201 -

JOHN FLANAGAN

kadaşları için daha olumlu bir tavır takınması gerektiğini fark etti.

“Ben de bu durumdan sizden daha çok hoşlanıyor değilim,” dedi gruba. “Ama işe biraz da iyi tarafından bakmak gerek. Will tepeden tırnağa silahlı. Bu işin eğitimini aldı. İyi bir atı var. Yön bulma konusunda ondan iyisi yok. Kuzeybulanı ile Seleten’in haritası da yanında. Ters gidebilecek ne var ki?”

Halt, bunları saydıkça diğerlerinin morali de biraz olsun düzelmişti. Will yetenekli, zeki ve uyanık bir çocuktur. Herhangi bir kriz anında yol arkadaşlarının hepsi, onun vereceği kararlara güvenirdi. Her biri, bunu birebir yaşamıştı. Arridi öncüleri kampı terk ederken, grubun morali de yerine gelmişti.

Ama Abelard’ın başını Will’in gittiği yönün aksine çeviren Halt, öngörülerinde atladığı bir şey olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

- 202 -

alt, sonraki günlerde kendisini Will’in yüzleşmek üzere olduğu sorun ve kendisini içine atmasına izin verdiği tehlikeli durum nedeniyle bol bol paylayacaktı. Anlamalıydı,

H

diyo rdu kendine. Farkına varmalıydı.

Sonradan düşündükçe, yıllar boyu Redmont*, adlı bir şatoda yaşamış olduğunu fark etmişti. Şatoya bu ismin verilme sinin nedeni, muazzam duvarlarını oluşturan kaya parçasının öğle güneşi altında yapıyı hafifçe kızıla boyamasıydı. Kayalar demir filizinden oluşuyordu ve çok yüksek oranda demir cevheri içeriyordu.

Halt, Will'in Kızıl Tepeler adlı bir bölgenin içinden geçeceğini biliyordu. Kendi kendine çocuğun bağlantıyı kurabileceğini telkin ediyordu: Demir filizi ile Redmont ve Kızıl Tepeler.

Aslına bakılırsa, tepelerde bol miktarda demir vardı. Bu maden o kadar yoğundu ki, cevherlerin zaman zaman kalın

* Redmont adı, İngilizcede Kızıl Dağ anlamındaki Red Mountain'dan gelmektedir.

(Ç.N.)

- 203 -

JOHN FLANAGAN

damarlar halinde yüzeye çıktıkları görülüyordu. Kırmızı renk, zaman içinde gerçekleşen paslanmanın bir sonucuydu. Will'in yüz yüze geleceği sorun ise, bu devasa demir damarlarının arasında at sürerken manyetik Kuzeybulan iğnesinin etrafını saran maden deryası tarafından -ki tepelerden bazıları bütünüyle demir filizlerinden oluşuyordu- şaşırtılarak dünyanın manyetik alanından sapacak oluşuydu.

Seleten de demir meselesinden haberdardı elbette. Arri- dilerin kullandığı demir ve çeliğin büyük bir kısmı -esasen ulaşımın kolay

olması ve derin kuyulara ya da karmaşık teçhizatlara gerek duyulmaması nedeniyle- o bölgeden çıkarılıyordu. Ancak Arridiler, Kuzeybulan'dan habersizdiler ve Orman Muhafızları da bunun böyle kalmasına özen göstermişlerdi. Dolayısıyla Seleten'in, aletin bir o yana, bir bu yana salınan iğnesi nedeniyle Will'in yönünü bulmakta ciddi bir güçlük çekeceğini bilmesine imkân yoktu.

Aslında Will'i koruyacak bilgiye Halt da Seleten de sahipti. Ama ikisi de bu durumun farkına varmamış ve ağızlarını açmamışlardı. Gözlerini Kuzeybulan'dan ayırmadan at sürmesi halinde Will de durumu kavrayabilirdi aslında. İğnenin zaman zaman hedefinden saparak çılgınlar gibi döndüğünü fark edebilirdi. Ancak almış olduğu arazide yön bulma eğitimi uyarınca etrafını gözlemek isteyecekti.

Olası tehlikeler barındıran bir bölgenin içinden Kuzeybulan iğnesini izleyerek geçemezdi.

Will, dizginleri çekip yavaşlamış ve Kuzeybulan'ı iğnesi nihai pozisyonuna varıp duruncaya dek göz hizasında tutmuştu. Ardından da ölçekli daireyi iğne K (kuzey) harfine denk

- 204 -

FİDYE

gelinceye dek çevirmişti. Kuzeybulan'ı o şekilde tutarak yan taraftaki delikten bakmış ve gözlerini KD (kuzeydoğu) simge - si ile aynı hizaya getirmişti. Bu şekilde beş ya da on kilometre ötedeki bir noktayı referans alarak kuzeydoğuya doğru at sürmüştü. O noktaya vardığında, kuzeydoğuda kalan bir diğer nokta bularak aynı işlemi

tekrarlamıştı.

Ancak her seferinde bu işlemi tekrarlaması nedeniyle aslında gitmek istediği yönün giderek daha doğusuna düştüğünün farkında değildi.

Araluen’de olsa, güneşin doğru konumda olmadığını fark eder ve bir terslik olduğunu anlardı. Ancak dünyanın bu kadar güneyinde güneşin gökyüzünde farklı bir şekilde belirlediği bilgisi, rehavete kapılmasına neden olmuştu. Ona öğretildiği şekilde, Kuzeybulanma güveniyordu.

Ve ilerledikçe, rotasından daha da sapıyordu.

Kızıl Tepeler’in içinden geçerken sıkıntı aslında ortadan kalkmış ve ibre, gerçekten de kuzeyi göstermeye başlamıştı. Ancak o ana dek olan olmuş ve Will, hedefinden kilometrelerce uzağa düşmüştü.

S eleten’den öğrendiği üzere, öğle saatlerinde dinlenmeyi tercih etti. Etrafta güneşten korunabileceği bir gölgelik ya da basit fundalıklardan uzun bir ağaç bulunmuyordu. Biraz olsun gölge yapması için tek kişilik küçük çadırını kurdu ve içeri hava girmesi için uçlarını açık bırakarak çadırın içine uzandı. Gerçi gün ortasında çölde ufacık da olsa bir esinti yoktu.

Ne yazık ki, Mızrak’ın güneşten korunmak adına yapabileceği bir şey yoktu. Ancak hayvan bu şartlara direnç gösterebilmek amacıyla yetiştirilmişti.

Sıkış tıkış çadırın altına bağdaş kurup oturan Will, Seleten'in

haritasını önüne açarak belki onuncu kez incelemeye başladı.

Başlangıç pozisyonunu belirledikten sonra, işaret parmağını Kızıl

Tepeler ile o an içinde bulunduğu çorak ve kuru düzlüğün içinden

geçirerek kuzeydoğuya doğru bir çizgi çekti. Geride bıraktığı

mesafeyi aklından hesaplayarak haritada kendine bir nokta seçti.

“Şuralarda... bir yerlerde olmalıyım,” diyerek ciddi bir yüz

ifadesiyle kuzeydoğu tarafına bir göz attı. Hesapları doğruysa,

öğlene doğru yolun doğu kısmında kalan yassı, geniş bir tepeye

rastlamış olması gerekiyordu.

Ama görünürde tepe falan yoktu. Bir saat kadar önce o tür bir yer

gördüğünü sanmıştı, ancak gözüne çarpan loş ve parlak tepelik, çok

uzaklardaydı. Ayrıca ilerlediği istikametın batısında kalıyordu.

Rotasından o kadar çok sapmış olabilir miydi acaba? Başını iki

yana salladı. Yönünü ve referans noktalarını titizlikle hesaplamıştı.

Birkaç yüz metrelik bir sapmayı kabul edebilirdi. Hatta yarım

kilometreyi bile. Ancak yön bulma eğitimleri sırasında o ana kadar

bu kadar büyük bir hata yapmamıştı.

Gördüğünü sandığı yassı tepe, o an bulunduğu noktanın beş ila

altı kilometre batısında kalıyor olmalıydı. Dalgınlıkla parmaklarını

haritada oynattı. Çölün içinde birden fazla yassı tepenin bulunma

ihtimali de var tabii, dedi kendi kendine. Hatta ihtimalden de öte bir

gerçektir bu. Belki de Seleten'in haritaya işaretlemiş olduğu tepenin

baş kısmı, rüzgâr ve havanın etkisiyle aşınmıştı. Haritayı katlayarak

kaldırıldı. Öyle olmalı, dedi içinden. Tepeyi kaçırmış olmalıydı.

Ertesi gün karşısına

- 206 -

FİDYE

başka referans noktalan -üst üste duran bir çift kaya ve sarp bir uçurum hattı- çıkacaktı. Daha dikkatli davranarak onlara odaklanması gerekecekti.

Takip eden birkaç saat boyunca, boğucu sıcak altında öylece oturdu. Dışarıdaki atının sığağa nasıl dayandığına dair hiçbir fikri yoktu. Aslına bakılırsa, mevsim koşullarına dayanacak şekilde eğitilmiş olan Mızrak, sızlanmayı andıran bir hırıltı eşliğinde alçak bir çalı parçasının yanında bulduğu minik gölgeliğe sereserpe uzanmıştı. Başını, gözleri ve ağzının etrafındaki hassas doku çalıların sağladığı yetersiz gölgeliğin en dip noktasında kalacak şekilde yerleştirmişti.

Güneş, nihayet çölün batı kıyısına doğru alçalmaya başladı. Will, çadırdan bitkin bir halde çıktı. Pek dinlendiği söylenemezdi ve vücudundaki bütün su akıp gitmiş gibi hissediyordu. Su tulumlarını yanına- atmıştı. Güneşin altında bırakması halinde içlerindeki sıvı içemeyeceği kadar ısınacaktı. Ayrıca suyun büyük bir kısmı, sızdırmazlık özelliği bulunmayan tulumun gözeneklerinin arasından buharlaşıp kaybolacaktı.

Eyer çantasında katlı duran deri kovayı çözerek açtı. Sesi duyan

Mızrak, tüylerine yapışan kumlan temizlemek için silkinerek

ayaklanmaya başladı. Ardından Will'in suyu kovaya dikkatle doldurduğu noktaya doğru sabırla yaklaştı. Will, hayvanın sabırla kendisine su verilmesini beklemesinden etkilenmişti.

Mızrak suyunu gürültüyle içerken, Will de kendini iştahla dudaklarını yalarken buldu. Ağzı ve dili şişerek yapış yapış olmuştu ve bir şeyler içmeye can atıyordu. Ancak aldığı eğitim ilk önce atıyla ilgilenmesi gerektiğini söylüyordu. O

- 207 -

JOHN FLANAGAN

nedenle tulumu dudaklarına ancak Mızrak'm susuzluğu geçtikten sonra götürdü. Derin bir yudum alıp ağzında bir süre tuttuktan sonra hafifçe çalkaladı ve suyun hafifçe boğazından geçmesine izin verdi.

Su sıcaktı ve tulumun acı, derimsi tadını almıştı. Ama bana hayat veriyor, diye düşündü çocuk. Son bir yudumun da boğazından geçmesine izin verdi, içinden gelen bir yudum daha alma fikrine karşı koydu ve tulumun kapağını sıkıca kapattı.

Mızrak'ın, kovasındaki suyu içtikten sonra birkaç adım gerilemesinden etkilenmişti. Onun yerinde bir başkası, hatta Çekici bile olsa, daha fazlasını isterdi. Bu da Arridi eğitiminin bir parçası olmalı, diye geçirdi içinden. Eyer çantalarından çıkardığı yulaf kesesini kovaya boşaltırken Çekici'nin neler yaptığını, nerede olduğunu ve güvende olup olmadığını merak etti. Kovayı yere koyarak Mızrak'ın yemini yerken çıkardığı gürültüleri dinledi.

Yanında birkaç hurma ile bir parça pide vardı. Bayatlayıp

oldukça sertleşmiş olmasına rağmen pidenin ucunu ısırıldı. En ufak bir açlık bile hissetmiyor oluşunu fırın gibi sıcak havaya bağlıyordu. Ama bir şeyler yemesi gerektiğinin de farkındaydı. Suyundan küçük bir yudum daha aldı. Tulumun kapağında çıkan ses, Mızrak'ın başını kaldırmasına neden olmuştu. Will, hayvanın kocaman gözlerinin ona sitemle baktığını sandı.

“Sen bu iklime alışkınsın. Ben değilim,” dedi. Ancak Mızrak, onun öne sürdüğü bahaneden etkilenmemiş gibiydi. Yüzünü yeniden kovanın içine daldırarak kocaman diliyle kovanın dibinde kalan yulaf tanelerini aramaya başladı.

- 208 -

FİDYE

Güneşe bir göz atan Will'in hesaplarına göre, bir saat kadar at sürdükten sonra kamp kurması gerekecekti. Girintili çıkıntılı arazide dalgalı bir hal alan uzun, garip gölgesi, şimdiden arkasına doğru uzanmaya başlamıştı. Seleten'in kullandığı, çölde karanlıkken yolculuk etme prensibinden haberdardı. Kuzeymbulan'ın deliğinden görünen noktaları görmeye ihtiyaç duymayan Arridi'nin yürürken ışığa ihtiyacı yoktu.

Will'in ise hem yönünü belirlediği o noktaları, hem de haritaya işaretlenen önemli alanları görebilmesi gerekiyordu. Aklına bir kez daha yassı tepe gelince, içinde bir endişe dalgası belirdi. Tepeyi gerçekten de gözden kaçırmış olamazdı ya?

Mızrak'ı eyerleyip topladığı çadırını, battaniyesini ve diğer

eşyalarını eyerin arkasına bağıladı.

“Bir saat daha yol. alacağız,” dedi hayvana. Aldığı bu habere ne sevinen ne de üzülen Mızrak, sabırla Will’in, sırtına binmesini bekledi. Kuzeybulanmı çıkararak Orman Muhafızı, ayarlamalarını yaparak delikten dışarı bir göz attı. Üstündeki kristal tanecikleri hafif güneş altında parıldayan, yaklaşık üç metre boyundaki kum ve tuz sütunu, elverişli bir referans noktası oluşturuyordu. Dilini şaklatarak Mızrak’ı ilerlemesi için dürttü.

Güneş battıkça, batı yönünde kalan arazi de iyice kararıp belirsizleşiyordu. Tepelerden oluşan bir hat gözüne çarpar gibi oldu, bunlara pek de tepe denemezdi gerçi. Daha çok yüksek bir bayırı andırıyorlar, diye düşündü. Ayrıca haritada gösterildiği üzere içlerinde mağaralar olup olmadığını görmenin imkânı yoktu. Alçalan güneş, hemen karşısındaki bayırı arkadan aydınlatıyordu. Bayır yoğun gölgeler altındaydı ve bulunduğu

- 209 -

JOHN FLANAGAN

noktadan detayları seçilemiyordu. Ama yine de, haritada işaret edilen tepeler bunlar *olabilir*, diye geçirdi içinden. Yüzeyleri mağaralarla kaplı da *olabilir*. Kendi kendine öyle olduklarını telkin etti. Öyle olmalıydı.

Fakat bir yandan da, içinin o endişe dalgası tarafından yine kemirildiğini hissediyordu.

Durmaya karar verdiğinde, kıpkırmızı devasa bir topu andıran

güneş, ufka yaklaşmıştı. Yakacak toplaması gerekiyordu ve bunun için de ışığa ihtiyacı vardı. Mızrak'ın sırtından atlayarak sağ eline aldığı saks bıçağıyla kuru çalılardan oluşan bir yığına doğru yürüdü. Sol elindeki yayını Seleten'in adamlarının yaptıkları gibi öne doğru uzatarak çalılığı eşeledi. Çöl kobralarının bu tür çalılıkların altında pusuya yattıklarını biliyordu. Elini sokmadan önce, çalılığın içindeki tüm canlıları ürkütüp kaçırmak niyetindeydi.

Ama bu çalılığın içi boştu ve kısa süre içinde yeterince yakacak toplayabildi. Dallar tepeden tırnağa yağlıydı ve ateş sönüp gidinceye dek uzunca bir süre parlak, kuru alevler eşliğinde yanacaklardı.

Düzeneği oluşturmasına rağmen, ateşi hemen yakmadı. Bu acil işi hallettikten sonra Mızrak'ın eyerini çıkararak eşyalarını bir yana yığıdı. Gökyüzüne bir göz atarak eyer ve şiltesinin yanında durmakta olan çadıra baktı.

“Ona gerek yok,” dedi sonunda.

Yatağını ve battaniesini açıp üstüne oturdu. Çöldeki binlerce taştan biri kalçasına batınca, irkildi. Bir fincan kahve içmek için neler vermezdi aslında, ancak o işe ayırabilecek kadar suyu yoktu.

Tulumdan aldığı bir diğerk yudum ve bir avuç

~ 210 -

FİDYE

hurma ile yetinmek zorundaydı. Mızrak'm sitemkâr bakışlarını fark edince, dizlerini zorlayarak kalktı ve hayvana su ile yemini verdi.

Güneş nihayet kaybolmuş ve günün sıcağı çölü terk etmeye

başlamıştı. Will, gece yarısına doğru havanın buz gibi olacağını biliyordu. Mızrak'ın ayak bağlarını kontrol ettikten sonra yatağına girdi. Yorulmuştu. Günü'n muazzam sıcağı vücudunu harap etmiş, bitkin düşmesine neden olmuştu. Karanlık yoğunlaşırken yıldızlar da yavaş yavaş tepede beliriyordu.

Ellerini başının arkasına yastık yapıp sırt üstü uzanarak ya nıp sönen yıldızları izledi. Normal şartlar altında yıldızların bu görkemli görüntüsü ona sıcak ve samimi gelirdi. Ama o gece durum farklıydı.

O gece aklı, acımasız çölün içinde kaybolup giden Çekici'deydi.

Çok uzaklarda, güneybatıda kalan Halt ile diğer arkadaşlarım da düşünüyordu. Kamp ateşinin etrafında yapılan neşeli sohbetler ve içilen koyu, tatlı kahveler aklına gelince, iştahla dudaklarını yaladı.

Bu gece, onu yıldızlar bile rahatlatamıyor, yabancı gibi duruyorlardı. Soğuk ve acımasız görünüyorlardı çocuğun gözüne. Ne Will ne de içine düştüğü bu zorlu durum umurlarında değil gibiydi.

Kuzey enlemlerinde görülen o tanıdık takımyıldızları, buralarda yoktu. Ancak başını çevirince, kuzey ufkunda bir-iki tanesini seçebiliyordu.

Bu yabancı çöl yıldızları, içini hiç de rahatlatmıyordu.

Mızrak'm birden irkilmesiyle Will'in kulağına uzaklardan hafif, hırıltılı bir öksürük sesi geldi. Bir çöl aslanı uluyor olma lıydı. Çok daha heybetli ve şaşaalı bir kükreyiş beklerdi aslında. Ancak astımlı öksürüğü andıran bu hırıltılarla idare etmesi

gerekecekti. Atma bir göz attı. Kımıldamadan duran Mızrak, gözlerini ardına dek açmış, kulaklarını dikmişti.

“Ateşi yaksam iyi olacak,” dedi Will isteksizce. Ağrılar eşliğinde ayağa kalktı ve yakacağı yığıldığı noktaya doğru yürüyüp çakmaktaşıyla uğraşmaya koyuldu. Birkaç dakika içinde minik, parlak bir ateş yakmıştı. Mızrak’ı ateşin biraz daha yakınına getirdi.

Hayvan, ayak bağlarının içinde sarsak adımlarla yürüyordu ama Will, bağları çözüp atını kaybetme riskini göze alamazdı.

“Şuraya yerleş bakalım,” dedi. Mızrak, birkaç dakika içinde rahatça yerine kurulmuştu. Başını yana yattı ve kulakları gevşedi.

Will, gerinerek battaniyeyi çenesine kadar çekti. Fırsatını bulduğu an uyumaya alışkın olduğundan, saniyeler içinde uykuya dalıverdi.

Mızrak’ın kişnemesiyle uyandığında ay, gökyüzünde yükselmişti.

Bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Şaşkınlıktan sıyrıldıktan sonra bir eline uzun yayını, diğerine ise bir oku alarak ayağa kalktı ve etraflarını saran karanlığı taramaya başladı.

Öksürmeyi andıran hırıltı, artık daha yakından geliyordu sanki.

Ateşi karıştırıp içine birkaç ağaç dalı daha attı ve sırtını eyerine verip yayını dizlerine yatırarak yerine oturdu.

Battaniyesini omuzlarına sardı. Vücudunda ağrıyan tüm kas ve kemikler gevşemek için can atarken, o pozisyonda nöbet bekleyip kesik kesik uyumak zorunda kalacağı gerçeğine teslim oldu ve

yerine iyice yerleşti.

“şeytan azapta gerek,” dedi. Onu uzun, soğuk ve rahatsız bir gecenin beklediğini hissediyordu.

iH'in kendi kendine hatırlattığı üzere, Seleten, kafileyi

her gün şafak sökmeden önceki saatlerde yürütüyordu.

Şafaktan saatler önce uyandıklarında, Arridili refakatçileri

W

ateşler yakıp kahve ve kömür ateşinde pide pişirmekle meş gul

oluyordu. Seleten genç Orman Muhafızı'nın iki gün önce onlardan

ayrılmasından sonra Araluen ekibinde yaşanan değişimin

farkındaydı. Kamp ateşinin etrafında sabah kahvesi eşli ğindeki

şakalaşmalar ve kahkahalar yoktu artık. Yol arkadaşları için

duydıkları endişe, her birinin yüzünden okunuyordu.

Gruptaki üç gencin suratlarına bakmak yeteri iydi: Horace,

Prenses ve genç Orman Muhafızı Gilan. Her zamanki gibi

duygularını belli etmeyen Halt'un yüzüne sert bir ifade hâkimdi.

Tecrübeli Orman Muhafızı, genellikle sessiz kalmayı tercih

ediyordu. Seleten son birkaç günü aklına getirdiğinde, gözlerinin

önüne daha çok o sert yüz ifadesi geliyordu. Will'in Araluen ekibinin can damarı olduğu anlaşılıyordu. Çocuğun yokluğu, arkadaşları tarafından şiddetle hissediliyordu.

Diğer iki Orman Muhafızı'nın da etrafı gözlemek ve bazı

- 213 -

JOHN FLANAGAN

bölgelerden geçerken gizli notlar almak konusunda çocuktan aşağı kalır yanları yoktu. Seleten, Orman Muhafızları'nın El Şebah'dan Fafas'a giden yolun bir haritasını çıkarmak amacıyla, arazinin dikkat çekici unsurlarını not ettiklerinden emindi. Will, Seleten'den almış olduğu haritanın kopyasını çıkarmayacağına dair ant içmişti belki, ama bu yemin diğerlerini bağlamıyordu. Bu, adamı endişelendirse de onları durdurabilmek için pek bir şey yapamayacağını farkındaydı. Şafak sökmeden önce, birkaç saat boyunca her zamanki yakın düzende at sürüyorlardı. Ardından, güneş harikulade bir biçimde doğduktan sonra, merkezi grubun etrafındaki süvari perdesi açılarak, gündüz konumunu alıyordu.

İkinci gün, güneşin doğuşundan birkaç saat sonra, önlerindeki kafilenin -yani Erak'ı tutuklu olarak Fafas'a götüren grubun- izlerine rastladılar. O ana dek, önlerindeki atlıların bırakmış olduğu tüm izler, çölü süpürüp geçen muazzam fırtına tarafından silinmişti.

Diğer kabile, yaklaşık iki gün önlerinde olmalıydı.

"Bizden yavaş ilerleyeceklerdir," dedi Halt. Seleten'in Erak'ı El Şebah ile Fafas arasında seyahat eden ve kıyıda karanın içlerine

düzenli olarak mal taşıyan kervanlardan biriyle gönderdiğini biliyordu. O tür kervanları silahlı bir asker grubu korurdu ve bu şekilde bir taşla iki kuş vurmayı hedeflemiş olmalıydılar. Ancak sırtları malla yüklü katır ve develerin kabileyi yavaşlatacağı ortadaydı.

Atının sırtından aşağı atlayan Gilan, diz çökerek yerdeki izleri inceledi. Orada burada belli belirsiz -eğitimsiz gözlerin göremeyeceği- toynak izleri gözüne çarpıyordu. Aralarda grubun

- 214 -

FİDYE

geçişine dair daha belirgin ipuçları kendilerini b -İli ediyordu.

Gilan, içindekileri incelemek için hayvan dışkılarından birini sopayla eşeledi. Orman Muhafızları bu tür ipuçlarından -at dışkı- kısmındaki nem miktarı ya da üstüne basan bir hayvanın kırdığı ağaç dalındaki özsu miktarı gibi- yararlanarak izlerin ne kadar zaman önce bırakıldığını hesaplarıydı. Ancak Arridi çölünün kör edici sıcağı ve kuruluşuna alışkın değillerdi ve çölün nemli içerik üstündeki etkisine dair bir fikirleri de yoktu.

“İzlerin ne zaman bırakıldığını söylemek zor,” dedi Gilan

sonunda. Halt aldırılmaz bir ifadeyle omuz silkti.

“Burada kuzeydekine göre çok daha hızlı kuruyorlardır. İki günden önce bırakılmış olamaz. Hayvan, fırtına geçip gittikten sonra dışkılamış olmalı.”

Gilan başıyla onayladı. “Haklısın. Ama böyle bir şeyle bizim

oralarda karşılaşmış olsam, üç-dört günlük derdim. Bu bilgi, ileride işimize yarayabilir.”

Doğrulup dizlerindeki tozu temizledikten sonra yeniden Alaz'ın sırtına atladı. Bakışlarını Seleten'e doğru çevirdiğinde, atını durduran *Wakir m* döşeğini eyerin arkasına tutturmuş kayışlarla uğraşmakta olduğunu fark etti. Arridi atı, seyahat istikametleriyle kırk beş derecelik açı yapacak şekilde konumlanmıştı. Gilan, Arridi önderinin *kefiyesinin* altından kararlı bakışlarla Halt ile onu izlediğini adı gibi biliyordu.

“Bizi izliyor,” dedi usulca. Halt, Seleten'e doğru dönme gereği duymadan başını salladı.

“Hem de hür an. Sanırım onu endişelendiriyoruz.”

“Sence yolun haritasını çıkardığımızın farkında mıdır?”

“Hayatım pahasına bahse bile girerim ki evet,” dedi Halt.

- 215 -

JOHN FLANAGAN

“Çok uyanık bir adam. Ayrıca bizi durdurmanın bir yolunu bulmak için kafa patlattığına da eminim.”

Harekete geçtiler. Seleten de kayış sıkma işini bitirmiş gibi görünüyordu. Dizleriyle aygırını dürttü ve öncülerinin oluşturduğu patikaya girerek öne atıldı.

“Onun hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Gilan. Halt, bu kez cevap vermeden önce dönüp uzun boylu Arridi savaşıncısına bir göz attı. Gilan, onun *Wakir* hakkında elde ettiği somut bilgileri

sezgileriyle karşılaştırarak harmanladığının farkındaydı. Halt, nihayet cevabım verdi.

“Dış görünüşünden hoşlanıyorum,” dedi. “Bu tür yerel görevlilerin büyük bir kısmı rüşvet peşinde koşar. Rüşvet alıp vermek, bu ülkede neredeyse bir yaşam biçimidir. Ama Seleten onlardan biri değil.”

“O bir asker, politikacı değil,” dedi Gilan. Savaşçıların politikacı ve bürokratlara karşı duydukları alışlageldik güvensizliği paylaşıyor, hayatı için savaşmanın ne anlama geldiğini bilen insanlarla muhatap olmayı tercih ediyordu. O tür şahıslar doğal olarak dürüst bir karaktere sahip oluyor, diye geçirdi aklından.

Halt başıyla eski öğrencisini onayladı. “Hem de iyi bir asker. Şu bizi soktuğu yürüyüş tertibine bir baksana. İlk bakışta, dağınık bir şekilde çölü geçmeye çalışan şaşkın ördeklere benziyoruz. Ama izcilerin haberi olmadan etrafımızda kuş bile uçamıyor.”

“Adamları da ona saygı duyuyor,” dedi Gilan. “İşleri yoluna koymak için kimseye bağırıp kabadayılık taslaması gerekmiyor.”

- 216 ~

FİDYE

“Evet. Yola çıktığımızdan bu yana sesini yükselttiğini bile duymadım desem yeridir. Bu durum, genellikle adamların önderlerine güvendiklerinin bir göstergesidir.”

Birkaç dakika boyunca konuşmadan yirmi metre önlerinde dimdik at süren, beyaz pelerinli Arridiliyi incelediler.

“Pek dost canlısı sayılmaz gerçi,” dedi Gilan sırtarak. Yalnız başına çölün derinliklerine gönderdikleri Will için fazla endişelenmesin diye Halt’u konuşturmaya çalışıyordu. Durumu anlayan Halt da eski öğrencisinin harcadığı çabayı içten içe takdir ediyordu. Gilan’la sohbet etmek, onun için son derece değerli olduğunu kavradığı Will’in durumu hakkında içini kemiren endişelerini birkaç saniyeliğine unutmasını sağlıyordu. Derin bir iç geçirdi. Gilan’ın başı hızla eski ustasına döndü.

“Bir sorun çıkmamıştır, Halt,” dedi.

“Umarım öyledir. Düşünmüştüm de..

Akimdaki her ne idiye, dikkati başka bir yöne çekilince cümlesini yarıda kesti. İleriden üstlerine doğru bir toz bulutu geliyordu. En öndeki kara şekil ve atının her adımıyla havaya savrulan toz kümesi görebileceği kadar yakma gelince, bunun öncülerden biri olduğunu fark etti.

“Neler oluyor acaba?” dedi usulca. Abelard’ı diziyile dürterek bir metre arkasındaki Gilan’la birlikte Seleten’in yanına vardı.

“Haberci mi?” diye sordu.

Seleten başını iki yana salladı. “Gözcülerden biri. Ön tarafta bir şey görmüş olmalılar,” dedi. Atlı, artık iyice yaklaşmıştı. Arridi askeri uzun boylu *Wakir’i* fark ederek atını onlara doğru çevirdi.

- 217 ~

JOHN FLANAGAN

“Akbabalar,” dedi Gilan birden. Atlıya odaklanan diğerlerinin

aksine, şahin gibi gözleriyle önlerindeki araziyi tarıyordu. Halt da başını kaldırmıştı ancak artık bakışları, Gilan'ın kadar keskin değildi. Gökyüzünde gözüne birkaç siyah leke çarpar gibi olmuştu. Tabii Gilan'ın sözlerinden etkilenen zihni, ona bir oyun oynuyor da

olabilirdi.

Yanlanna gelen gözcü, bir toz bulutu eşliğinde dizginlere

asıldığında hiçbir şüpheleri kalmamıştı.

“Ekselansları, ön tarafta bir akbaba grubu tespit ettik,” diye

bildirdi adam. Seleten bir şey söylemedi. Sıkı bir eğitimden geçmiş

olan askerinin raporunu henüz tamamlamadığının farkındaydı.

“Onbaşı İkbâl ve iki adamını keşfe gönderdim,” diye devam etti

asker. “Ön taraftaki askerleri de durdurdum.”

Seleten başıyla onayladı. “Güzel. Öncülere rastlayıncaya dek

yolumuza devam edeceğiz. İkbâl de belki o zamana kadar raporunu

hazırlamış olur. Sen yerine dön,” diye ekledi. Atını döndüren

haberci, elini ağzına, alnına ve yeniden ağzına dokundurup hızlı bir

selam verdikten sonra, daha da fazla toz kaldırarak geldiği yoldan

geri dönmeye başladı. Seleten, Orman Muhafızları’na döndü.

“Kâbus görmektense hiç uyumamak daha iyidir derler. O

akbabalar, önümüzde cesetlerin olduğunu gösteriyor. Katillerin hâlâ

orada olup olmadıklarını bilemeyiz.”

Halt başıyla onayladı. Kulağa mantıklı geliyordu. Çöl, seyahat

etmek için tehlikeli bir yer, diye geçirdi içinden. Seleten akbabaları

oraya çeken şeyi görmeye hazırlıksız gitmeyecek kadar iyi bir

askerdi.

FİDYE

“Akbaba sürüsü kalabalık,” dedi Gilan. “Çok sayıda ölü olabilir.”

“Ben de ondan korkuyorum,” diye cevap verdi Seleten.

se» ----- js*.

Korktukları başlarına gelmişti. Bir saat kadar sonra savaş alanına vardılar. Bir savaş söz konusu değildi aslında; buna daha çok bir katliam demek daha doğru olurdu. At, katır, deve ve insan cesetleri çöle yayılmış, etrafları kum tarafından emilmiş kuru, koyu kan öbekleriyle kaplanmıştı.

El Şebah’dan gelen tüccar kfilesi, son ferdine varıncaya dek yok edilmişti.

Yeni gelenleri görünce kendilerine ziyafet çekmeyi bırakan kocaman kara akbabalar, tembel tembel kanat çırparak kaçışmışlardı. Halt, Evanlyn ve Horace’a geride kalmalarını işaret etti.

Gilan ile ikisi, atlarından inerek Seleten ile cesetlerin arasında dolaşmaya başladılar.

İnsan ve hayvanların tamamı, öldürüldükten sonra anlamsız bir coşkuyla lime lime doğranmıştı. Etrafta tek bir ölümcül yara almış vücut yok gibiydi. Yük paketleri yırtılarak açılmış ve içlerindeki mallar ortalığa saçılmıştı. İçlerindeki tüm değerli mallar alınmıştı.

Katiller, bunu takiben cesetleri doğramış olmalıydılar.

“Bu, ne zaman olmuş dersin?” diye sordu Halt. Sakin yüzü öfke

ve hayalkırıklığı ile karararı Seleten, etrafına bakındı.

“Bana kalırsa bu sabah, erken saatlerde,” diye cevap verdi.

Cesetlerden birinin yanına diz çöken Gilan, Halt’a dönüp onaylarcasına başını salladı.

JOHN FLANAGAN

“Büyük etoburlar ve çakallar henüz olay yerine varmamış,” diye izah etti Seleten. “Genellikle geceleri ava çıkarlar, dolayısıyla katliam da bu sabah, şafaktan sonra gerçekleşmiş olmalı. Ayrıca akbabalalar da henüz toplanma aşamasındalar.”

Seleten konuşurken, Halt da sahneyi daha yakından inceleyebilmek için biraz uzaklaşmıştı. Seleten, çöl tabanından yükselen sıcak havada rahatça kanat çırparak tepelerinde daireler çizen akbabalara bir göz attı.

“Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Gilan. Duygularını yeniden kontrol altına alan Seleten, bakışlarını bir an için genç Orman Muhafızı ’na çevirdi.

“Tülagiler,” dedi kısaca. Kelimeyi neredeyse tükürür gibi telaffuz etmişti. “Tüm bunlar...” Parçalanmış cesetleri işaret etti, “...tam da onlara yakışacak türden bir katliam.” Şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Ama neden? Neden tepeden tırnağa silahlı bir gruba saldırırsınlar ki? Bu kafikeye yirmiden fazla silahlı asker refakat ediyordu. Tülagiler genellikle küçük gruplara saldırırlar. Bu ne peki şimdi?”

“Belki de birileri tarafından kiralanmışlardır,” dedi ıssız savaş

alanından geri dönen Halt. *Wakir* kaşlarını çatarak Halt'a döndü.

“Kim? Onları kim kiralamak ister ki?” diye sordu.

“Erak'a ihanet eden kişi her kimse o,” dedi Halt. “Etrafına bir

bak. Erak ortalarda yok. Adamlarını öldüren her kimse, Yüce

Kont'u yanında götürmüş.”

ill'in hataları üst üste ekleniyor ve karşı karşıya olduğu

tehlikeler, çığ gibi büyüyordu.

W

Diğer hatalarının başımı çeken ilk hatasının farkına hâlâ varamamıştı. İlk günün büyük bir bölümü boyunca hatalı yön gösteren Kuzeybulanı tarafından şaşırılmış ve kendisini gitmek istediği yerin çok daha doğusunda bir yerlerde bulmuştu. Kızıl Tepeler'deki demir yataklarını geride bıraktığında olan olmuş, iş işten geçmişti artık. Kat ettiği her kilometre, onu aslında gitmek istediği yerin daha da uzağına atıyordu. Kilometrelerce uzakta, esas rotasına paralel bir doğrultuda

ilerliyordu.

Bir diğerk hatası ise kendi kendini kandırmaktı. Aslında yassı bir tepe falan görmemişti. Ama kendini muhtemelen tepeyi gözden kaçırdığına, tepenin uç kısmının yıllar içinde Seleten'in çizdiğinden farklı bir şekil almış olabileceğine inandırmıştı.

Önceki gün, öğleden sonra akşama kavuşurken görmüş olduğu alçak bayırlığın kayalıklarla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Fakat kendi kendini kayalıkları gördüğüne ikna etmişti; onları görmüş olmayı yürekten diliyordu. Görünürde mağara

- 221 ~

JOHN FLANAGAN

falan da yoktu, hâlbuki haritada kayalıkların mağaralarla kaplı oldukları işaret ediliyordu. Bir kez daha kendini, mağaraları havanın kararmasından dolayı göremediğine inandırmıştı.

Bir sonraki referans noktası olan üst üste konmuş -büyük bir kayanın küçük bir kayanın üstünde durduğu- kaya parçalarının birkaç saat içinde karşısına çıkması gerekiyordu. Neyse ki o tür bir çıkıntıyı fark etmememe imkân yok, diye akimdan geçirdi artan bir hayal kırıklığıyla.

Tabii büyük kaya aniden küçüğün sırtından düşmediyse, diye acıyla ekledi.

Kayaları bulması gerekiyordu, çünkü suyu tükenmek üzereydi.

İlk tulum çoktan boşalmış, İkincisinin de yarıdan fazlası bitmişti.

Suyu idareli kullanmaya çalışsa da sıcak, enerjisini öyle bir emiyordu ki, zaman zaman bayılıp kalmamak için su içmesi gerekiyordu.

Su sorununun, üst üste duran kayalar görüş alanına girdiği anda hallolacağını düşünerek teselli buldu. Haritada, kayaların birkaç kilometre ötesinde bir pınar -suyun usulca yüzeye sızdığı kurumuş bir dere yatağındaki minik bir çatlak- işaretlenmişti. Oraya vardığında tek yapması gereken toprağı bir metre kadar kazıp, açtığı delik suyla doluncaya kadar beklemek olacaktı. Suyun çamurlu ve kötü bir tadı olabileceğinin farkındaydı. Ama içilebilirdi.

Tulumlarını doldurup konumunu belirledikten sonra, etraftaki

kuyulardan birini ziyaret edebilirdi.

Takip eden birkaç saat içinde üst üste duran kayaları görememesi, madden de manen de kaybolduğu anlamına gelecekti.

Dolayısıyla haritası ile Kuzeybulanma güvenmesi ve o kaya-

FİDYE

ların er ya da geç görüş alanına gireceğine inanmaya devam etmesi gerekiyordu. Elinden başka bir şey gelmiyordu.

Son ve en önemli hatasına yol açan şey ise giderek artan kadercilik anlayışı olmuştu. Kayaları bulup, o ana dek doğru yolda ilerlediğini kanıtlamak için, atını günün en sıcak saatlerinde sürmeye devam etmişti.

Seleten gibi tecrübeli çöl gezginlerinin böyle bir şeye asla kalkışmayacaklarının farkındaydı. Ama bir kez daha kendi kendini

kandırmayı başarmıştı. Yıldızlara bakarak yönünü tayin eden

Seleten'in, bu kayalar gibi işaretleri bulabilmek için gün ışığına

ihtiyacı yoktu. Bu da adamın gün ortasında dinlenmeye zaman

ayırabileceği anlamına geliyordu. Ancak Will'in o su pınarını bir an

önce bulması gerekiyordu. Kızgın güneş altında birkaç saat at

sürmenin o kadar da zor olmayacağından emindi.

Böylece güneş tepeye doğru yükseldi ve vücudu sığının altında

resmen pişerek yoluna devam etti. Aşın kızgın havadan ötürü, nefes

alırken boğazı ve ciğerleri yanıyordu. Dört bir yanı kaplayan kızgın

hararet, havadaki oksijeni yutmuştu sanki. Nefes alırken bile

zorlamıyordu artık.

Hararet kadar gözlerinin kamaşmasından da muzdarip oluyor, neredeyse her an kapalı tuttuğu gözlerini uzaklara çevirmek zorunda kalıyordu.

Mızrak da başı önde, ayaklarını sürüyerek zorlukla ilerliyordu.

Hayvanın giderek bitkinleşmesi karşısında paniğe kapılan Will, kendi durumunun da onunkinden farklı olmadığını anlayamamıştı henüz.

“Su içme zamanı, oğlum,” dedi. Kupkuru boğazı ile ağzından zorlukla çıkan sesi, hafiften çatlamaya başlamıştı.

- 223 -

JOHN FLANAGAN

Kaskatı kesilen vücuduyla, sarsak hareketler eşliğinde yere atladı.

Birkaç adım boyunca tökezleyince, dengesini sağlayabilmek için atının sağrısına tutunmak zorunda kaldı. Mızrak da başı neredeyse yere degecek şekilde, kımıldamadan duruyordu. Birden sağ ön toynağına iyilik yapmak istercesine ağırlığını sol tarafına verdi. Will yere inmesinin ardından henüz birkaç saniye geçmiş olmasına rağmen, zeminden yükselen kızgın alevlerin çizmelerinden yukarı çıkmaya başladığını hissedebiliyordu. Mızrak’ın korumasız toynakları acı içinde olmalı, diye düşündü.

“O konuyla hemen ilgileneceğim,” dedi. “Önce biraz su içelim.”

Kayışlarla uğraşırken, eyerin arkasına sıkıştırdığı deri kova birden yere düştü. Will hafifçe gülümsedi.

“İyi ki dolu değil,” dedi Mızrak’a dönerek. Hayvandan bir tepki gelmedi. Kovayı dikkatle düz bir yere yerleştiren Will, dolu su tulumunu çıkarıp dikkatle kapağını açtı. Tulumun ne kadar hafiflemiş olduğunun farkındaydı. Suyu dikkatle kovaya boşaltmaya başladı. Kafasını sese doğru çeviren Mızrak, hafifçe kişnedi.

“Peşinden atlı mı kovalıyor?” dedi Will. Kendi atma böylesi- ne ucuz bir espri yaptığına inanamayarak bir kez daha güldü.

“Bana ait değilsin belki,” diye devam etti, “ama yine de akıllı bir atsn.”

Zihninin bir kısmı, atıyla konuşup şakalaşmasından dolayı endişelenmeye başlamıştı. Bedeninden çıkıp kendisini ve Mızrak’ı uzaktan izliyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. Kaşlarını çatarak bu garip düşünceyi akimdan çıkardı ve kovayı Mızrak’a uzattı.

~ 224 -

FİDYE

Suyunu içen hayvanı izlerken, her zaman olduğu gibi ağzının ve boğazının harekete geçtiğini hissetti. Önceki gün yapış yapış olup ağrıyan boğazı, artık nemini tamamen kaybederek kurumuş ve şişmişti.

Suyunu bitiren Mızrak, son birkaç damlayı da içebilmek için kocaman diliyle kovanın dibini yalıyordu. Will, hayvanın ona verilen az miktarda suyu anlayışla kabullenmesine alışmıştı. Ancak Mızrak bu kez kaldırdığı başını ısrarla binicisinin omzundaki tulumla sürtmeye başlamıştı. Bu da durumlarının giderek kötüye gittiğinin

bir işaretiydi. Hayvanın susuzluğu, eğitimine üstün gelmeye başlamıştı.

Will, Mızrak'ın meraklı başını hafifçe itti. "Üzgünüm, oğlum," dedi anlamsızca. "Daha sonra içersin."

Tulumdan iki küçük yudum aldı. Her iki seferde de suyu ağzında olabildiğince tuttuktan sonra, usulca boğazından geçmesine izin verdi. Ardından isteksizce kapağını kapattığı tulumu, dikenli bir çalının dibindeki küçük gölgeye yerleştirdi.

Mızrak'ın sol ön toynağını eline alarak incelemeye başlamasıyla

birlikte

hayvancağz

homurdanarak

kıpırdanmaya

başladı.

Görünürde bir yara yoktu ama avucunu toynağın yumuşak merkezine bastırduğunda, hayvanın canının yandığı ortadaydı. Çöl zemini, doğal olarak Mızrak'ın korunmasız toynaklarını yakıyordu.

Kendisi de bizzat yere basmakta olan Will, bu durumu daha iyi anlayabiliyordu. Sıcak her yanlarını sarmıştı. Güneş ışıkları çöl zeminine çarparak hızla yükseliyordu. Neyse ki Mızrak'ın sırtındayken biraz daha ferahlama şansı vardı.

Eyerin arkasındaki battaniyesini çözerek şeritler halinde kesti ve ufak tefek atın toynaklarını battaniye parçalarıyla

- 225 ~

JOHN FLANAGAN

sardı. Sonra tabanlarına üst üste kumaş parçaları yerleştirdiği toynakları ince şeritlerle bağladı. Gece bastınca, battaniye- sizlikten ötürü üşüyeceğinin farkındaydı. Fakat atının sakatlanmaması çok daha önemliydi.

Mızrak, biraz olsun rahatlamış gibiydi; artık ağırlığını sağ tarafına verme ihtiyacı hissetmiyordu. Will, ağızlığından yakaladığı hayvanı birkaç adım yürüterek ayak hareketlerini inceledi. Sağa ya da sola gitmeden, düzgün yürüdüğünü fark edince rahatladı.

Su tulumunu kaldırarak omzuna attı ve atının sırtına binmeye

hazırlandı.

Bir an sonra bundan vazgeçerek, nazikçe Mızrak'm boynunu okşadı.

“Ben biraz yürüyeceğim,” dedi. “Bütün yük, senin omuzlarına bindi.”

Kuzeybulanını çıkardı ve kendisine belli bir nokta seçerek rotasını kontrol etti. Orta mesafede gözüne kaya ve tuzdan oluşan, dik bir yükselti çarpıyordu. Güneş ışıklarını doğrudan yansıtan kuleye çok uzun süre bakamasa da parlak yüzeyi, kulenin göz önünde kalmasını sağlıyordu. O tarafa doğru yürümeye başladı. Kafası neredeyse yere değmek üzere olan ve toynakları artık kumun üstünde boğuk sesler çıkaran Mızrak da peşindeydi.

JB> —S&

Bir hata daha yapmıştı. Kaçışı olmayan sıcağın etkisiyle çıkardığı pelerinini katlayarak eyerin üstüne yerleştirmişti. Gömle

- 226 ~

FİDYE

ğinin kollarım hafifçe sıvadı ve bir an için kendisini ferahlamış hissetti. Ama bu his, bir yanılsamadan ibaretti. Arridilerin tüm vücutlarını kaplayan diğer kıyafetleri gibi pelerinler de vücudun nemi tutmasına yardımcı oluyordu. Pelerini çıkarıp cildini güneşe maruz bırakınca, vücudu eskisinden de fazla su kaybetmeye başlamıştı.

Ayrıca çıplak kolları da güneş altında yanarak kızarmaya

başlamıştı. Bir süre sonra hatasını kavradı kavramasına, ancak artık mantıklı düşünebilecek bir durumda değildi. Vücudu iflas etmek üzereydi. Zihni güvenilirliğini yitirip dengesizleşiyor- du. Üst üste duran o kayaları da henüz bulamamıştı. Kayalar aklında bir saplantıya dönüşmüştü. Yol üstünde bir yerlerde olmalıydılar ve o da onları görmeliydi. Birazdan, diyordu kendi kendine. Birazdan. Kayaları, güneşin altında yapacağı bir- iki saatlik küçük bir gezintinin ardından görmeyi beklediğini unutmuştu. Dört saati aşkın bir süredir kâh at binip kâh yürümesine rağmen kayalar hâlâ ortada

yoktu.

Öğleden sonra bir ara dönüp Mızrak'a bir bakış attı.

“Sen o kayaları gördün mü yoksa?” diye sordu. Mızrak ilgisizce

binicisine bakmaya devam ediyordu. Will'in yüzü buruştu.

“Konuşmak istemiyorsun, ha?” dedi. “Belki de sesin kısılmıştır.”

Yaptığı şakaya usulca güldü. Bir an için o rahatsız edici his,

yeniden benliğini kaplamıştı. Sanki vücudundan uzaklaşarak yan

tarafa geçmiş, atıyla birlikte çölde yolunu bulmaya çalışan Will'i

izliyordu. Omuzlarındaki su tulumunu fark etti.

“Biraz su içmem gerek,” dedi Mızrak'a dönerek. Kendine

- 227 -

JOHN FLANAGAN

tulumun ağırlığı nedeniyle hızlı yürüyemediğini söylüyordu. Biraz

daha su içerse tulum da hafifleyecek ve doğal olarak daha rahat

ilerleyebilecekti.

Tulumdaki sudan ağız dolusu bir yudum aldıktan sonra,

Mızrak'ın ona suçlarcasına baktığını hissetti. Suçlu bir ifadeyle

tulumun kapağını kapayarak yeniden yola koyuldu.

O anda akıma bir şey geldi: Seleten ona yanlış bir harita vermişti!

Mağaralarla kaplı bir kayalık falan yoktu. Yassı tepe de öyle. *Wakir*

gibi bir adam, öylesine büyük stratejik önem taşıyan bir belgeyi

kalkıp da ona verecek değildi ya! Bunu daha önce nasıl

anlayamamıştı ki? Domuz herif, sahte bir harita hazırlamış ve ölmesi

için onu çölün derinliklerine göndermişti.

“Kandırdı bizi,” dedi atma “ama ona gününü göstereceğim.

Pınarın yakınlarında olmalıyız. Orayı bulacak ve dönüp haritasını o

yalancıya yedireceğim.”

Birden yüzü buruştu. Eğer harita sahteyse, birkaç kilometre

ötedeki pınar da sahteydi. Tereddüt etti. Yakınlarda bir pınar

olmalıydı. *Olmalıydı!* Birden zihni aydınlanıverdi.

“Elbette ya!” dedi yine atma. “Haritanın tamamını değiştirmiş

olamaz ki! Bir kısmı doğru olmalı! Yoksa sahte olduğunu görür

görmez anlardık. Bak şu kurnaz tilkiye sen!”

Sorunu çözdüğüne göre, Mızrak'm değerli suyundan biraz daha

içmesine izin verebilirdi artık. Ama katlı kovayı çözmeye üşeniyordu.

Onun yerine suyu eline döktü ve Mızrak kocaman diliyle ellerini

yalarken usulca gülümsedi. Suyun bir kısmı doğal olarak yere

dökülmüş ve kızgın kumlara değ er değ mez buharlaşmıştı. Ama artık bir önemi yoktu bunun. Pınara vardığında yeterince suya kavuşacaktı nasılsa.

~ 228 ~

HD YE

“Pınarda bol bol su vardır,” dedi atına.

Tulumun kapağını kapayarak Mızrak’ m yanı sıra yürümeye başladı. Sorun şu ki, diye geçirdi akimdan, bir yudum daha su içmezsem eğer, pınara varabilecek gücü bulamayabilirim. O takdirde salt elindeki suyu içmeyi reddettiği için ölüp gidecekti. Böyle bir şeye hiç gerek yoktu. Halt olsa, o da ölmemi istemezdi, diye geçirdi akimdan. Kararını vererek kapağı açtı ve kalan son su damlalarını da midesine indirdi. Ardından tökezleyen adımlarla yola koyuldu ve Mızrak’a arkasından gelmesini işaret etti.

“Hadi, oğlum,” dedi gaklamayı andıran sesiyle.

Birden dengesini kaybedip yere dü ştü. Düşmemeye çalışsa da becerememişti iş te ve zemine çarpan ellerinde bir yanma hissetti. Ayağa kalkacak gücü kalmamıştı. Başını kaldırdı ve birden... bir mucize oldu, oradaydılar iş te!

Üst üste duran kayalar, tıpkı Seleten’in çizmiş olduğu gibiydiler!

Will’in yalnızca birkaç yüz metre ötesindey diler. Daha önce nasıl olup da onları göremediğini anlayamıyordu. Kayaların hemen gerisinde de aradığı pınar ve kana kana içebileceği kadar su vardı.

Ayağa kalkamıyordu ama o mesafeyi emekleyerek de rahatlıkla

alabilirdi. Böylece o göz kamaştırıcı kayalara doğru emeklemeye başladı.

“Nasıl öyle durabiliyorlar? Ya devrilip düşerlerse?” diye sordu şaşkınlıkla. Kıkırdayarak ekledi, “Ah şu bizim Seleten yok mü! Ne haritaymış yahu!” Dönüp arkasına baktı. Mızrak bacaklarını iki yana açmış, başını öne eğmiş kımıldamadan duruyordu.

~ 229 -

JOHN FLANAGAN

“Hadi ama, Mızrak!” diye seslendi. “İçemeyeceğimiz kadar bol su bizi bekliyor! Hadi! Yalnızca kayalara kadar gitmemiz yeterli! Şu üst üste duran harika kayalara! Nasıl öyle durabiliyorlar yahu? Yanıma gel de bir bak!”

Ağzından çıkan seslerin anlaşılmaz hırıltılardan ibaret olduğunun farkında değildi. Biraz önce içmiş olduğu su, beş saatten bu yana kaybetmekte olduğu nemi karşılayamamıştı.

Vücudunu taşlı, kaba zeminin üzerinde sürükleyerek emeklemeye devam etti, taşların kestiği elleri, kızgın güneşin altında yanıyordu.

Arkasında kanlı izler -dayanılmaz sığın altında hızla kuruyup kahverengileşen el ve parmak izleri- bırakarak ilerledi. Mızrak, binicisini keyifsiz gözlerle izliyordu. Arkasından gitmek için bir çaba harcamıyordu. Buna gerek yoktu.

Ortada kaya falan yoktu. Will, emekleyerek daire çizip du-

ruyordu.

alt'un sözleri üzerine kaşlarını çatan Seleten, hızla başını kaldırdı.

H“Bunun için onlara kim para vermiş olabilir ki?” diye sordu.

“Hem böyle bir şeyi neden yapsınlar?”

Halt, Seleten'le göz göze geldi. Arridilinin bu kadar çok adamını kaybettiği için öfkelenip duygusal bir ruh haline girdiğinin farkındaydı. Adamın hislerinin Tülagi kabilelerine duyduğu ezeli

nefretle

körüklendiğini

anıyordu.

Tehlikeli

bir

konumda

bulunuyordu ve kelimelerini düzgün seçmesi gerekiyordu. Elinde orada olan bitene dair ne kadar fazla bilgi olursa, Seleten'i de söyleyeceği şeylere ikna etmesi o kadar kolay olacaktı. Dönüp usulca Gilan'a fısıldadı.

“Etrafa bir göz at. Neler olduğunu anlayabilecek misin, bak bakalım.”

Genç Orman Muhafızı, başım sallayıp yanlarından ayrıldı. Halt, Seleten'in sorusunu ancak Gilan gittikten sonra yanıtladı.

“Bana kalırsa, Erak'ın varlığını size ihbar eden her kimse, bu işin arkasında da o var,” dedi.

“Onun adı Toshak.” Svengal, fark ettirmeden yanlarına yak-

JOHN FLANAGAN

laşmıştı. Yüce Kont'un cesedini bulabilmek için savaş alanını araştırmış ve Halt ile aynı kanyaya varmıştı. “Bu tam da onun girişeceği türden bir iş.”

Seleten'in bakışları Halt, Svengal ve yeniden Halt arasında gidip geldi. Yüzünde şüpheli bir ifade belirmeye başlamıştı.

“Kimdir bu Toshak?” diye sordu. “Daha önce o ismi hiç duymadım. Neden Yüce Kontunuzun kaçırılması için binlerine para vermiş olsun ki?”

“Yüce Kont'un topraklarımızdaki varlığını size ihbar etmesiyle aynı nedenden dolayı. Erak'ın, yolundan çekilmesini istiyor,” dedi

Halt. Seleten'in bir diğer soruya hazırlandığını fark edince adamı

konuşturmadan sözlerine devam etti. "Politika meseleleri," dedi.

"Skandiya politikası. Irak'tan hoşlanmayan ve kurtulmak isteyen küçük bir Skandiyalı grubu söz konusu."

Seleten'in yüzünden, meseleyi yavaş yavaş anlamaya başladığı okunuyordu. Politik ayak oyunları, Arrida'da oldukça yaygındı.

Seleten, yapılan açıklamayı anlayışla karşılıyordu. Ama bütünüyle ikna olduğu söylenemezdi.

"Tekrar ediyorum, şu Toshak denen kişinin adını daha önce hiç duymadım. Sanırım o da senin gibi Skandiyalı, değil mi?" Svengal'in suratı asıldı ve bir anda karardı.

"Skandiyalı, evet... ama bana hiç benzemez."

Seleten, aynı başını sallayarak kabul etti. Svengal'in Seleten'den aşağı kalmayan öfkeli hareketleri, Halt'un tezinin en ikna edici unsurunu oluşturuyordu. Fakat Seleten, bu hikâyede bir boşluk görmüştü.

"İyi ama bu Toshak denen adam önderiniz yolundan çekilsin istiyorsa, neden onu tutsak düşürüp kaçırmakla uğraşsın? Neden diğer Arridililerle birlikte onu da öldürtmesin?"

FİDYE

Fakat Halt bu soruyu bekliyormuşçasına, daha Seleten'in sözleri bitmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Toshak'ın zamana ihtiyacı var," diye cevabı yapıştırdı vakit kaybetmeden. "Destekçilerinin küçük bir gruptan ibaret olduğunu"

söylemiştim. Skandiyalıların büyük bir kısmı Erak'ın Yüce Kont makamında oturmasından memnun. Dolayısıyla Toshak ile arkadaşlarının kin ve belirsizlik tohumlarını atabilmek için zamana ihtiyaçları var. Ölü bir Yüce Kont işlerine yaramaz. Skandiyalılar derhal bir başkasını -muhtemelen Erak'ın yakın dostlarından birini- o koltuğa oturturlar. Hatta belki de Svengal'i."

"Tann yazdıysa bozsun," dedi Svengal samimi bir ifadeyle. Halt, iriyarı Skandiyalı'ya bakarak gülümsedi.

"Ama Erak'ın kayıp olması, bir yerlerde esir tutulması -ki bu duruma kendi beceriksizliği nedeniyle düştüğü iddia edilecektir- halinde Toshak ile yandaşları, insanların kulaklarına Erak'ın önderlik vasıflarının yeterli olmadığını fısıldamaya başlayabilecek. Özellikle de, tam bu sırada Erak'ı tutsak edenlerin Skandiyalılarından büyük bir fidye talep etmesi halinde. Skandiyalılar bu tür şeylerden hiç hoşlanmazlar."

"Hem de hiç," diye onayladı Svengal. "Şefin benden, yardım almak üzere Araluen'e gitmemi istemesinin nedeni de bu."

Bakışları ikilinin arasında gidip gelen Seleten, anlatılanları başıyla onayladı. Hâlâ ikna olmamıştı. Ama Svengal'in fidyeyi ödemek için yanında yabancılarla gelmesinin nedenini ilk başta çok merak etmişti. O ana dek, ona yalnızca Erak'ın Araluenlilerin bir dostu olduğu söylenmişti. Artık yabancıların işe neden karıştıklarını daha iyi anlayabiliyordu. Sorunun hızlı bir

şekilde çözümlenmesi, Erak'm lehineydi. Mesele dallanıp budaklandıkça, düşmanlarına hemşerilerinin arasına nifak tohumları ekmek için daha fazla fırsat tanınmış olacaktı.

“Muhallifler, yeterince zamanları olması halinde, kendi adaylarının -muhtemelen Toshak'ın- Yüce Kontluk'a aday olabileceği koşulları yaratabilecekler,” dedi Halt. Bunun üzerine Svengal'den öfkeli bir homurtu yükseldi.

Bir ileri bir geri yürüyen Seleten, Halt'un tezini akıl süzgecinden geçirirken, bir eliyle sakalını sıvazlıyordu. Birden durup yeniden Halt'a döndü.

“Anlattıkların kulağa mantıklı geliyor...” dedi. Ses tonundan, cümlenin sonunda dile getirmediği bir “ama” olduğu anlaşılıyordu. Halt, sessizliğini korudu. Tıpkı Seleten gibi, onun aklından da bu katliama dair farklı bir açıklama geçiyordu. Ama o meseleyi dile getirmeden önce, Seleten'in aklını kurcalayan bir başka soru vardı.

“Yani bu işin arkasında hemşerin Toshak var. Önderinize ihanet etti, öyle mi?” diye sordu Svengal'e dönerek. Deniz kurdu başını sallayıp onaylayınca devam etti. “Ama ben onun adını daha önce hiç duymadım. Muhbirimiz küçük bir sahil köyünde yaşayan bir balıkçıydı. Balıkçıdan çok kaçakçı demek daha doğru olur aslında,” diye ekledi. “Karasularımız boyunca kimseye görülmeden teknesiyle hareket etmesini bilen biridir. Geminizi görmüş ve bize haber vermiş.”

Svengal bir şey söylemedi ama Halt'un, bir kez daha duruma uygun bir cevabı vardı.

“Bir Skandiyalı ile görüşebilmeniz zaten düşük bir olasılık.

Toshak, bir sürü ok yemeden yanınıza bile yaklaşamazdı ki.

FİDYE

Elbette bir aracıya ihtiyacı olacaktı. Ayrıca bir kaçakçı ile temas kurması da oldukça kolaydı. Muhbiriniz büyük ihtimalle Irak'a sahte para aktarım çizelgesini veren adamla aynı kişidir.”

“Evet, akla yatkın geliyor,” dese de Seleten'in sesindeki şüpheli tonu ikisi de duyabiliyordu. “Fakat benim aklıma tüm bunlar için bir başka açıklama daha geliyor.”

Kolunu, tiksinti dolu bir hareketle etraflarındaki tahribata ve cesetlere doğru savurdu. Halt, tepkisizce beklemeye devam etti. Bırak o söylesin, diye geçirdi içinden. Sen söylemezsen, tezin inandırıcılığı artmış olur.

“Sizinle aynı fikirdeyim, tüm bunlar Skandiyalıların -ya da Skandiyalıların kiraladığı Tülagilerin- başının altından çıkmış olabilir. Ancak Irak'm cesedini burada bulamayışımızın bir başka açıklaması daha var. Bence bu bir kurtarma operasyonuydu.

Adamlarımı öldüren kişilerin amaçları, Irak'ı serbest bırakmaktı.

Irak şu an kıyıya ve kaçması için hazırlanan gemiye doğru ilerliyor olabilir.”

“Böyle bir şey planlamış olsak, gönüllü bir şekilde teslim olur muyduk sence?” diye sordu Halt.

“Bence burada tam da sizlerin aklınızdan geçebilecek türden bir çifte dalavere söz konusu,” dedi Seleten. “Siz benimle pazarlık ederken Skandiyahlardan oluşan bir diğer ekip arkadaşımızı kurtarmak için harekete geçti. Başarmaları halinde, altmış altı bin gümüş cebinizde kalacaktı. Yok, başaramazlarsa anlaşmaya uyacak ve kurtarma ekibiyle bir ilginiz olmadığım iddia edecektiniz.”

Halt, konuşmadan önce bekledi. Politika ve bu tür entrikala-

~ 235 ~

JOHN FLANAGAN

nn Arrida yaşamının vazgeçilmez birer parçası olduklarını anlamıştı.

O yüzdendir ki, bu tür çarpıklıklarla dolu bir açıklama, Seleten’in

akıma yatabiliyordu. Ağzından çıkacak kelimelerin, görevlerinin

başarıya ulaşması açısından hayati önem taşıdığı farkındaydı.

Düşüncelerini toplayıp Seleten’in güvenini kazanabileceği en mantıklı

açıklamayı bulmaya uğraşırken, Horace bir anda öne çıktı. Horace ile

Evanlyn, bir süredir konuşulanlara kulak misafiri olmuşlardı. Genç

savaşçı, artık söze karışmanın zamanı geldiğine hükmetmişti.

“Size bir şey soracağım...” dedi. Tüm dikkatler, onun üzerinde

toplanmıştı. Halt, çocuğun daha fazla konuşmaması için elini havaya

kaldırdı. Genç adam, müzakere hassasiyetleriyle karmaşık

tartışmalar konusunda pek de usta sayılmazdı. Horace’ın karşı

karşıya bulunduğu meselelere doğrudan yaklaşmasını seven, açık

sözlü bir kişiliği vardı.

“Horace,” dedi Halt onu uyaran bir ses tonuyla, “bu pek de iyi bir

zaman olmayabilir...”

Fakat elini kaldırıp Halt’u susturan, bu kez Horace olmuştu.

Kaşlarını çatmış ve yüzüne kararlı bir ifade yerleşmişti. Halt, çocuğun Seleten’in tarif ettiği türden gizli bir entrikanın parçası oldukları iddiası karşısında öfkelenmişinin farkındaydı. Çocuğun incinen gururuyla suları bulandırmasına hiç gerek yoktu. Fakat Horace, sorusunu sormaya kararlıydı.

“ *Wakir'e* bir sorum var,” dedi. Hemen yanındaki Evanlyn’in yüzünde de Halt’unki gibi endişeli bir ifade vardı. Sanırım Horace, ağır bir çam devirmek üzere, diye geçirdi içinden Prensese. Fakat Seleten, genç savaşçıya devam etmesi için işaret etmişti bile. Endişe etmek için çok geçti artık.

FİDYE

“Nedir merak ettiğin şey?” dedi Seleten.

“Peki de, nereden biliyorduk?” diye sordu Horace. Pervasız ve meydan okuyan bir ses tonuyla konuşmuştu. Soruyu tam olarak anlayamayan Seleten’in kaşları çatıldı.

“Neyi nereden biliyordunuz?” diye sordu.

Horace’ın yüzü, kısmen öfkesi kısmen de herkesin ona baktığını fark ederek utanması nedeniyle kıpkırmızı kesilmişti. Dikkatleri üstüne çekmekten hiç hoşlanmazdı. Fakat aklında- kinin önemli olduğunu düşünüyor ve dile getirilmesi gerektiğine inanıyordu.

“Erak’ın bu katilede olduğunu nereden biliyorduk?”

Bir an kimse bir şey anlamadı. Seleten, elleriyle şaşkınlığını

gösteren bir işaret yaptı.

“Size ben söyledim ya,” dedi. Geri çekilip konuşmaları dinleyen

Halt, birden kendisini Horace’a çok yakın hissetti. Doğrudan

yaklaşım bazen uzun, karmaşık söylevlerden çok daha etkili

olabiliyor, diye geçirdi aklından.

Horace cevabı başıyla onayladı. “Bize bu bilgiyi El Şebah’dan

ayrılmadan önceki gece vermiştiniz. Pazarlıklar bittiğinde.

Öncesinde değil. O ana kadar, bizim Irak’m El Şebah’da

tutulduğunu sandığımızı *biliyordunuz*. Sizce o sekiz saat içinde çölün

içine dalıp Tülagileri bulacak ve daha adını henüz duymuş

olduğumuz bir kervanın yolunu kesmeleri için onlara rüşvet verecek

bir Skandiyalı kafilesi hazırlamış olabilir miyiz?”

“Şey... yani, olabilir...” Seleten tereddüt edince, Horace durumu

zorlamaya devam etti.

“Ayrıca son gece hiçbirimizin konukevini terk etmediğini

JOHN FLANAGAN

de biliyorsun. Öyleyse bu işi nasıl başarmış olabiliriz? Yani, Halt bu işlerde oldukça iyidir aslında ama bu, onun yeteneklerini bile aşıyor.”

Halt, söze yeniden karışma zamanının geldiğini anlamıştı. Horace aklındaki masaya koymuş ve etkili de olmuştu. Artık işleri berbat etmeden birilerinin araya girip Seleten’i ikna etmesi gerekiyordu.

“Horace haklı, Seleten. İçten içe bunu sen de biliyorsun,” dedi

Halt. *Wakir*'> in dikkatini bir kez daha üstüne çeken Orman

Muhafızı, bu meseleyi bir daha açılmamak üzere kapatma zamanının geldiğinin farkındaydı. Seleten’i onlara inanmaya ya da karşı tutum almaya zorlamanın zamanı gelmişti. Kelimelerini dikkatle seçerek konuştu, “Baksana Seleten, tüm bunları bize kalan zamanda beceremeyeceğimiz gerçeği bir yana, bu tür bir düzenbazlığa gireceğimize gerçekten de inanıyor musun?”

Seleten konuşmaya başlarken, bir tereddüt anı yaşadı. Bakışlarını

küçük yabancı grubunun üstünde gezdirdi. Horace bir savaşçı,

Svengal ise bir akıncıydı. İkisi de özü sözü bir, dürüst insanlardı.

Savaş alanında tehlikeli birer rakip olacaklarının farkındaydı. Fakat

her ikisinin de dürüstçe ve cesurca dövüşeceklerine emindi.

Sonra bir de şu Prenses vardı. Müzakereler sırasında cesaretini ve

samimiyetini kanıtlamıştı. Pişmanlıkla, düzenbazlıklar aslında hep

benim başımın altından çıktı, diye geçirdi içinden. Hem hizmetkârını kendi yerine geçirmiş hem de Horace'm az önce değindiği üzere, Erak'm El Şebah'tan ayrılmış olduğunu Araluenlilere söylememişti.

FİDYE

Geriye Halt denen şu adam kalıyordu. Prenses'in rütbesine rağmen, grubun önderinin Halt olduğu açıkça anlaşılıyordu. Grubun beyni ve planları yapan üyesi oydu. Buna rağmen Seleten'in gözüne ahlaki değerlere bağlı ve samimi biri gibi geliyordu. İçgüdüsel olarak, kendini bu ufak tefek, kır saçlı Orman Muhafızı'na yakın buluyordu. Diğerlerinin de Halt'a saygı duydukları ve güvendikleri belli oluyordu. Belki de en önemlisi, adamın varlığından keyif aldıkları anlaşılıyordu. Horace ile Svengal açık sözlü ve basit insanlardı belki, ama budala değillerdi. Horace bunu biraz önce kanıtlamıştı.

Dalgınlıkla dudaklanm ısıran Seleten, Halt'un sorusu üzerine düşünüyordu. Birden yanıtını verdi.

“Hayır. İnanmıyorum.”

Halt'un içinden rahatlayıp gevşemek geldi. Fakat bunun bir hata olacağını farkındaydı. Seleten'in yanıtından şüphesi yokmuş gibi, yalnızca bir kez başını sallamakla yetindi.

“Öyleyse işimize dönelim,” dedi çabucak. “Bu olanlar hakkında ne yapmayı düşünüyoruz?”

“Fafas'a vardığımızda arkaalanndan bir müfreze gönderirim,” dedi Seleten. “Ellerinden ne gelirse yaparlar artık.”

Acı tecrübeler, ona Tülagilerin yöntemlerini öğretmişti. Tülagiler

bir kervana saldırdıktan sonra çölün içinde yok olur giderlerdi.

Esasen şehirlerde yaşayan Arridiler, yağmacıların peşinden gidebilecek iz sürme ve çöl bilgilerinden mahrum bir halktı. Tülagiler bu çorak arazileri avuçlarının içi gibi biliyor ve göz açıp kapayıncaya dek içlerinde kayboluveriyor- lardı. Seleten'in göndereceği müfreze, yalnızca formaliteden

JOHN FLANAGAN

ibaret olacaktı. İki ya da üç gün sonra Tülagi savaşçılarının izlerini kaybedecek ve yorgun argın geri döneceklerdi. Bu işin kaderi böyle, diye geçirdi içinden. Elinin altında birkaç Bedülin savaşçısı bulursa, bir şansları olabilirdi aslında. İz sürücü ve avcı bir kabile olan Bedülinler, çölü can düşmanları Tülagiler kadar iyi biliyorlardı. Seleten, birkaç sene önce, Tülagileri Bedülinlerle geçici bir ittifak kurarak alt edebilmişti. Ancak gururlu, bağımsız insanlar olan Bedülinler, Tülagilere karşı verilen savaşta zafer kazanıldıktan sonra Arri- dilerin hâkimiyetinden uzaklaşmışlardı.

“Neden hemen şimdi peşlerinden gitmiyoruz?” dedi Halt.

Seleten, adamın saflığı karşısında gülümsedi. “Şimdiye dek çölün içinde kaybolmuşlardır bile. Onların tarzı bu.”

“Öyleyse biz de izlerini süreriz. Bizim tarzımız da bu,” dedi bir başka ses.

Konuşan Gilan'dı. Tek taraflı çatışmadan arta kalan manzarayı incelemiş ve yanlarına dönerek Seleten'in son sözlerine kulak misafiri olmuştu.

Halt eski çırağına d6ndü. “Bir Şey bulabildin mi?”

**Dudaklarım b6zen Gilan, parmağıyla işaret ederek anlatmaya
başladı.**

**“Doğudaki Şu kayaların arkasına saklanmıŐlar,” dedi. “Seksen ya
da doksan kiŐilermiŐ. Çoğu athymıŐ ama bazıları deveye biniyormuŐ.**

Kuzey y6nünde g6revlendirdikleri yaklaşık on kişilik bir grup,

kafilenin dikkatini dađıtmıŐ. Bu gruptakiler, ani bir baskın

yapacaktımıŐ gibi kafilenin 6stüne doğru at s6rdükten sonra

arkalarına d6ndükleri gibi kaçmıŐlar. Askerlerin

~ 240 -

FİDYE

d6zenleri bozulup grubun peşinden gitmesiyle birlikte ana savaşçı

grubu kafikeye arkadan saldırmıŐ.

Seleten’in genç Orman Muhafızı’nı izleyen bakışlarında yepyeni

bir sayđı ifadesi belirmişti. “Bunların hepsini zemindeki izlere

bakarak mı anlıyorsun?”

Gilan adama d6n6p sırtıttı. “Dediğim gibi, bizim tarzımız da bu,”

diye cevap verdi. “Ne diyorsunuz Şimdi? Peşlerinden mi gidiyoruz,

yoksa El Şebah’a mı ekileceğiz?”

Kasıtlı olarak tahrik edici bir ses tonuyla konuşuyordu. *Wa kir’in*

T6lagilerin peşinden gitmek için -6lkeyi kimin y6nettini onlara

kesin olarak g6stermek 6zere-bahane aradığını sezmişti. Haklıydı da.

Seleten’in zihni, d6Ő6ncelerle dolup taşıyordu. Arayıp da bulamadığı

Şans, belki de ayağına dek gelmişti.

“Bizden sayıca üstün olacaklar,” dedi endişeyle.

“Ama onları gafil avlama şansımız var,” diye karşılık verdi Halt.

“Normal şartlar altında askerlerin onları takip etmezlerdi, öyle değil mi?”

Seleten düşünmeye başladı. Seksen Tülagi savaşçısı, demişti genç Orman Muhafızı. Yanlarında elli iyi eğitilmiş, deneyimli ve silahlı Arridi askeri bulunuyordu. Bir de Araluenliler vardı. Horace ile Svengal’in epeyce faydalı olacaklarına emindi. Hatta savaş alanının göz önüne getirdikçe, baltasıyla Tülagi savaşçıların yarısını geçiren Svengal’i izlemekten büyük keyif alacağını hissediyordu. Orman Muhafızları’nın da sırtlarındaki kocaman uzun yaylı süs niyetine taşımadıklarından emindi. İçinden, bir ses, ona bu iki pelerinli adamın düşmana büyük kayıp verdirebileceğini söylüyordu. Ortada

bir sorun

- 241 -

JOHN FLANAGAN

vardı gerçi. Güçlerini daha fazla zayıflatmayı göze alamazdı. Elinin altındaki her adama ihtiyacı olacaktı.

“Ya kız ne olacak?” dedi. El Şebah’a dönmek istemesi halinde, kızın yanına bir refakatçi grubu katması gerekecekti. Bu da güçlerinin iyice zayıflamasına yol açacaktı.

“O da sizinle gelecek,” dedi Evanlyn etkileyici bir sesle.

Seleten, kuşkulu bakışlarını Halt’a çevirdi. Halt acı acı güldü.

Evanlyn’in savaş sırasındaki cesur tavırlarına daha önce şahit olmuştu. Ayrıca kızın kemerinde asılı duran ince kılıcı kullanarak kendi kendini koruyabileceğinin de farkındaydı. Araluen’den Arrida’ya gelirken, her ikisi de birer kılıç ustası olan Horace ve Gilan ile idmanlar yapmıştı. Formunda olduğu anlaşılıyordu. Çocuklar kadar usta bir savaşçı değildi elbette, ama oldukça becerikliydi. Halt Evanlyn’in onlara yük olmayacağını farkındaydı.

Hatta varlığı, onlara faydalı bile olabilirdi.

“O da bizimle gelecek,” dedi.

**ill'in uyandıran şey, çöl gecesinin insanı ısırın soğuşu
olmuştu.**

W

Vücudu süratle ısı kaybederken yüz üstü yatmış, çılgınca titriyordu. Bu hiç adil değil, diye düşündü. Gündüzün kör edici sıcağı ile gecenin dondurucu soğuğu, vücudundaki son güç kırıntılarını da çekip almak üzere bir araya gelmişti sanki. Titremek için bile bitmek üzere olan enerjisini harcamaması gerekiyordu.

Kafasını kaldırmaya çalıştı, ancak başaramıyordu. Yoğun bir çaba harcayarak sırt üstü dönmeyi başardı ve bir anda kendisini berrak gökyüzünde parıldayıp duran sıradışı yıldızlara bakarken buluverdi. Ne kadar güzeller, diye geçirdi akimdan. Dünyanın bu kesimindeki yıldızları tanııyordu. Başını çevirip kuzeye bakmak, anayurdunun kuzey ufkunda gizlenen o tamdik takımyıldızlarını görmek istedi.

Ama bunu yapacak gücü yoktu. Orada öylece yatacak, onu ne tanıyan ne de umursayan bu yabancı yıldızları izleyerek ölecekti.

Çok ama çok üzücü bir duruma düşmüştü.

JOHN FLANAGAN

Düşünceleri, sanki gün boyunca peşinden koştuğu o hayaller, tüm o kendini kandırmacalar sona ermiş gibi, tuhaf bir biçimde berraklaşmıştı

artık. İçinde bulunduğu durumu tarafsızca

değerlendirebiliyordu. Ölüp gideceğinin farkındaydı. O gece değilse

bile ertesi gün, bu hayattaki son günü olacaktı. O fırın gibi sıcak

havaya bir gün daha dayanması mümkün değildi. Öylece kuruyup

gidecek ve zerrecikleri çöl rüzgârları tarafından oraya buraya taşınacaktı.

Çok üzülüyordu. İçinden ağlamak geliyordu ama vücudunda gözyaşına yetecek kadar bile su kalmamıştı. Yeniden kavuştuğu mantıklı muhakeme yeteneği canını sıkıyordu. Nerede yanlış yaptığını bilmek istiyordu. Hatasını merak ederek ölmek istemiyordu. Tüm adımlarını doğru atmıştı; ya da o öyle sanıyordu. Ama bir yerlerde bir hata -ölümcül bir hata- yapıvermişti işte.

Ölmek zorunda kalmasına çok üzülüyordu. İşlerin bu aşamaya nasıl geldiğini bilememek, canını çok sıkıyordu.

Seleten'den aldığı haritanın sahte olup olmadığını düşündü.

Hemen sonra, gündüz boyunca da düşünmüş olduğu bu fikri aklından çıkardı. Seleten onurlu bir adam, diye düşündü. Hayır, haritada bir hata yoktu. Hatayı yapan kendisiydi ve yaptığı hatanın ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Halt beni görse, amma hayal kırıklığına uğrardı, diye düşündü ki içinde bulunduğu durumun en berbat yanı belki de buydu. Onun için bir baba gibi olan kır saçlı, somurtkan Orman Muhafızı'mn yanında beş sene boyunca elinden geleni yapmıştı. Dünyanın kalanı ne düşünürse düşünsün, tek istediği şey Halt'un onu onaylaması olmuştu. Başıyla söylediklerini onaylaması ya da o nadiren ettiği tebessümler, Will için dünyadaki en büyük

FİDYE

mükâfattan daha değerliydi. Fakat şimdi, bu son engelde takılarak

akıl hocasını hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu ve işin nasıl olup da bu hale geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Halt'u hayal kırıklığına uğrattığını bilerek ölmek istemiyordu. Ölmeyi hazmedebilirim, diye düşündü, ama hayal kırıklığını hayır.

Hareketlenerek yanma gelen bir varlık, gökyüzünün bir kısmını görmesini engellemiştir. Bir an için korkudan kalbi duracak gibi olsa da, bunun Mızrak olduğunu fark etti. Hayvanı gece için bağlamadığını hatırladı. Yanından uzaklaşabilir, kaybolabilir ya da yırtıcı hayvanlar tarafından öldürülebilirdi de. Bir kez daha ayağa kalkmaya çalışsa da başaramadı. Sert, taşlık zeminden ancak bir-iki santim kaldırabildiği başını, yenilgiyi kabullenerek geriye bıraktı.

Çekici'nin başına neler geldiğini merak ediyor, küçük midillisinin iyi durumda olduğunu umuyordu. Belki de birileri tarafından bulunmuş ve beslenmişti. Ona binmeyi becerebileceklerinden değil ya, diye düşündü. Çekici'nin sırtına binmeyi deneyen herkesi fırlatıp attığı sahneler zihninde canlanınca, sessizce kıkırdadı.

Mızrak, yanından uzaklaşmaya başlamıştı. Toynaklarından çıkan yumuşak hışırtılar, Will'i bir an için şaşırtsa da hemen sonra battaniyesini parçalar halinde hayvanın ayaklarına sardığını hatırladı. Mızrak garip bir tempoyla yürüdüğüne göre bağlardan biri gevşemiş olmalıydı. Üç adet boğuk tıkırtıyı korumasız toynağın sert zemine çarpmasından çıkan tek bir nal sesi takip ediyordu.

Ondan uzaklaşmakta olan ata doğru dönebilmek için, başını yan çevirdi.

JOHN FLANAGAN

“Mızrak, geri dön,” dedi. Ya da en azından öyle dediğini sandı.

Ağzından boğulurcasına çıkan tek ses, kuru bir hırıltıydı. Sese aldırmayan Mızrak uzaklaşmaya, kendine nemli yeşillikler aramaya başlamıştı. Will bir kez daha seslenmeye çalışsa da, boğazından anlaşılır bir ses çıkmıyordu artık. Nihayet pes etti. Yabancı yıldızlar onu, o da onları izliyordu.

“Bu yıldızlardan hiç hoşlanmadım,” dedi kendi kendine. O soğuk görkemleriyle parlaklıkları, sanki giderek azalıyordu. Bu çok garip, diye geçirdi içinden. Genellikle yıldızlar güneş doğuncaya dek gökyüzünde parlardı. Aslında yıldızların her zamanki kadar parlak olduklarının farkında değildi. Kendi görüşü bulanıp kapanma noktasına gelmişti. Bir süre sonra zorlukla nefes alarak kımıldamadan yatmaya başlamıştı.

Birkaç metre ötesinden bir aslan geçti. Çok su kaybedip bitkin düşen Mızrak, ön ayağına takılıp duran battaniye şeritlerinden kurtulmakla meşguldü. Devasa yırtıcı hayvanı son ana dek fark edemedi. Hızla savrulan güçlü pençeler tarafından susturulmadan önce tiz bir korku çığlığı atacak kadar zamanı olmuştu.

Will daha sonradan hayvanın sesini duyduğunu zannedecek ama bundan asla tam olarak emin olamayacaktı. İşin esası, olan biten bir şekilde bilinçaltına kaydolmuştu, ama o an harekete geçemeyecek

kadar halsizdi.

Birkaç saniye içinde can veren Mızrak, bu sayede Will'in de hayatını da kurtarmış oldu.

JB»..... -

- 246 -

FİDYE

Will yüzünün yakınlarında bir atın hırıltıyla nefes alıp verdiğini duyuyordu. Tenine değen yumuşak burnunu, pürüzlü diliyle yayışını ve dudaklarıyla eline hafifçe dokunuşunu hissediyordu.

Bir an için bunun Çekici olduğunu sandı ve içi mutlulukla doldu.

Hemen sonra atının çölde kaybolduğunu hatırlayınca yüreği

burkuldu. Mızrak geri gelmiş olmalı, diye düşündü. Gözlerini açamıyordu. Ama zaten açmak da istemiyordu. Vücudunu yeniden

yakmaya başlayan, kapalı gözlerinin ardından bile seçebildiği o

parlak güneşle yüz yüze gelmeye hiç niyeti yoktu. Gözlerini sımsıkı

kapayıp orada öylece yatmak çok daha kolay geliyordu. Kımldanıp

gölgesi sayesinde güneşin yüzüne vurmasını engelleyen Mızrak'a

teşekkürlerini mırıldandı.

Açmak için çaba harcadığı gözleri güneşte yarıp şişmiş, yüzüne

adeta yapışık kalmışlardı sanki. Hâlâ hayatta olduğunu fark edince

epeyce şaşırmişti; ölmesi an meselesi olmalıydı. Belki de *ölmüşümdür,*

diye geçirdi aklından. Bulunduğu yer, hiç de o cennet denen yere

benzemiyordu. Cehennem seçeneğini ise aklına bile getirmek

istemiyordu. Mızrak bir kez daha, sanki onu uyandırmak istiyormuşçasma burnuyla dürttü. Çekici de bunu çok yapardı, diye hatırladı Will. Belki de bütün atların sevdiği bir şeydi. Uyanmak, gözlerini açmak istemiyordu. Çok fazla uğraşması gerekecekti. Ne garip, diye geçirdi içinden. Birkaç saat önce sırt üstü dönecek gücü yoktu. Şimdi ise gözlerini açmayı bile başaramayacakmış gibi geliyordu. Orada öylece yatıp uyumak ve her şeyden uzaklaşmak en kolayıydı.

Yakınlardaki kum ve kayalara basan ayakların seslerini du

- 247 -

JOHN FLANAGAN

yuyordu. Ama yanında kimse yoktu ki. Birden bir el uzanarak başını kaldırdı ve bir dizi andıran sert bir yüzeye yaslayarak onu yarı oturur hale getirdi. Will, bir iç geçirdi. Tek istediği, yalnız kalmaktı. Birden harika bir şey hissetti. İnanılmaz bir şey. Çatlak ve kuru dudaklarının arasından serin bir su damlası süzölmüştü. Daha fazlasını isteyerek ağızını hevesle açtı. Boğazından aşağı bir diğer damla daha indi. Tulumu uzanıp ağızına dayamak üzere doğrulmaya çalıştı. Ancak bir el tarafından durduruldu.

“Kımlıdama,” dedi bir ses. “Yavaş yavaş iç.”

Kavrulmuş boğazına daha çok su damlası akmaya başlamıştı.

Suyu yutmakta zorlanınca, öksürüp ağızındakileri tükürmek zorunda kaldı; bir yandan da içgüdüsel olarak ağızındaki suyun akmamasına çalışıyordu.

“Rahatla,” dedi ses. “Bol bol suyumuz var. Kendini fazla

zorlama.”

Uslu uslu arkasına yaslanan Will, yabancının suyu ağzına damla

damla akıtmasına izin verdi. Kurtarıcısı her kim ise ona minnettardı,

ancak adam Will’in susuzluktan ölmek üzere olduğunu fark

etmemiştı anlaşılan. Yoksa suyu ağzıma boca etmiş, üstümü başımı

çoktan batırmıştı, diye geçirdi içinden. Ama hiçbir şey söylemedi.

Kurtarıcısını gücendirip sudan mahrum kalmak gibi bir niyeti yoktu.

Hemen yakınlardan gelen endişeli kişnemeleri duyunca, aklı yine

Çekici’ye gitti. Fakat Çekici yoktu artık.

“Durumu iyi,” dedi ses. Adam, Will’in atıyla konuşuyor

olmalıydı. Mızrak’ın benim için endişelenmiş olması ne hoş, diye

düşündü. Tanışalı o kadar da uzun bir süre olmamıştı. Yü

- 248 ~

FİDYE

zünün ıslak bir bezle hafifçe silindiğini, yapışmış göz kapaklarının

temizlendiğini hissetti. Çenesine akan birkaç damlayı diliyle

yakalayıp içti. Suyu israf etmenin gereği yoktu.

“Gözlerini açmaya çalış,” dedi ses. Will, tüm gücünü kullanarak

ona söyleneni yapmaya gayret etti.

İnce bir ışık şeridi halinde üstüne eğilmiş olan karanlık şekli

görebiliyordu. Göz kırptı. Muazzam bir çaba harcaması gerekse de

gözlerini yeniden açtığında, etrafım daha iyi görmeye başlamıştı.

Karşısındaki koyu tenli ve sakallı çehre, başına sarılı beyazlı bir

kefiye ile çevrelenmişti. Uzun ve kancalı burnun yamukluğu, geçmişte kırıldığının bir göstergesiydi. Bir an için burna odaklandıktan sonra yeniden göz kırptı ve dikkatini bu kez üst kısımdaki gözlere verdi. Koyu renkli, neredeyse siyah gözler. Kalın kaşların gölgesinde kalan o derin gözler. Adamın güçlü bir yüzü var, diye düşündü. Ama pek yakışıklı sayılmazdı. Kocaman çarpık burnu bile tek başına

yeterliydi.

“Ne kadar büyük bir burun böyle,” diye hırıldadı ve aynı anda kabalığından dolayı pişman oldu. Sayıklıyor olmalıyım, diye düşündü. Ama kurtarıcısı gülümsüyordu. Adamın dişleri kara sakallı koyu renk yüzünde birer inci tanesi gibi parılıyordu.

“Başka burnum yok, ne yapayım,” dedi adam. “Biraz daha su?”

“Lütfen,” dedi Will ve o harika sudan kana kana içti.

Sakallı adam, bir anda mucize kabilinden görüş alanına giren başka binlerinin ittirmesiyle neredeyse elindeki suyu dökecekti.

Yüzünü güneşten koruyan gölge bir an için kaybolun-

JOHN FLANAGAN

ca Will, gözlerini çevirip kırpamak zorunda kaldı. Üstüne bir : kez daha bir gölgenin düştüğünü fark edince gözlerini açtı.

“Çekici?” dedi gördüğüne inanamayarak. Hayvan onu

doğrularcasına kişneyince hiçbir şüphesi kalmadı. Tepesinde durup gölge yapan, burnuyla onu dürten, kocaman yumuşak dudaklarıyla orasına burasına dokunan ve sahibine mümkün olduğunca yakın durmaya çalışan, gerçekten de midillisi Çekici’ydi.

Hayvan, başını her zamanki gibi Will’in omzuna sürttü. Kocaman gözleri, Will’in yarı kapalı gözlerine kilitlemişti.

***Etrafında ben yokken başını nasıl dertlere sokuyorsun, gördün mü,* diyordu o gözler.**

Sakallı adam, bakışlarını midilliden yerde yatan yabancıya yer

yer su toplamış, yanık yüzüne çevirdi.

“Sanırım siz önceden tanışıyorsunuz,” dedi.

Sfi» ----- ü»-

Bilinci yarı açık olmasına rağmen birilerinin yüzündeki ve kollarındaki yanıklara ferahlatıcı, yumuşatıcı bir merhem ! sürdüğünün farkındaydı.

Yanında istemediği kadar suyu da ; vardı -yavaş yavaş içtiği sürece.

Hızlı içmeye kalkışması ' halinde suyun elinden alınacağını öğrenmişti artık. Sudan mahrum kalmamak için yavaş yavaş içiyordu. Yaralarıyla ilgilenen kişilerin yanı sıra, Çekici'nin daima yakınında olduğunu

hissediyordu. Arada sırada kendinden geçiyor ve her uyanışında

aslında rüya gördüğüne ve Çekici'nin hâlâ kayıp olduğuna dair geçici

korku anları yaşıyordu. O tanı-

- 250 -

FİDYE

dik, endişeli suratı yanında görünce daha rahat nefes alıp vermeye başlıyordu.

Belli belirsiz de olsa, yerle otuz derecelik açı yapacak şekilde

duran bir sedyeye yatırılmış olduğunu fark edebiliyordu. Belki de bir

atın arkasına bağlıymdır, diye düşündü. Kımıldamp sedyeyi çeken

hayvanın tuhaf bir şekilde ağır olan hareketlerini fark edince,

tahminini düzeltti. Sedyeyi, bir deve tarafından çekiliyor olmalıydı.

Uzun bacaklı hayvanın hiç alışık olmadığı o sallantılı adımlarım

sedye yerde sürünürken hissedebiliyordu.

Neyse ki birileri, güneşe maruz kalmaması için yüzüne bir bez

örtmeyi akıl etmişti. Çöl boyunca ilerlerken sızıp kalmıştı. Ne yöne gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Umurunda da değildi. Yaşıyordu ve birkaç metre yanındaki Çekici de efendisinin hayatı yeniden tehlikeye girmesin diye tetikte ve yavaş adımlarla yürüyordu.

Aradan yarım saat de geçmiş olabilirdi, yarım gün de. Daha sonraları, kurtarıcılarının kampına kadar yaklaşık bir buçuk saat boyunca yol almış olduklarını Öğrenecekti. Sedyeden kaldırılarak palmiye ağaçlarının gölgesindeki bir şilteye yatırıldı. Yaprakların arasından hafif bir ışık süzülüyordu. Daha önce kendisini hiç bu kadar rahat hissetmemişti. Yüzü ve kolları tahriş olmuştu, ama merhem, acısını bir miktar azaltıyordu.

Yanında duran Çekici de dikkatle efendisini izliyordu.

“İyiyim ben, oğlum,” dedi Will. Sesinin normale dönmeye başlamasına sevinmişti. Hâlâ biraz kısıktı ama en azından kelimeler ağzından doğru düzgün çıkıyordu. “Biraz kısık” ifade-

- 251 -

JOHN FLANAGAN

sine pişmanlıkla gülümsedi. O şakayı Mızrak’la konuşurken yaptığını hatırlıyordu; aradan sanki aylar geçmişti.

Mızrak’ın nerelerde olduğunu merak etti. Uyandığında bu yana Arridi beygirini hiçbir yerde görmemişti. Kaybolmamış olmasını

umuyordu.

“Atlarımı kaybetmekten vazgeçmem gerek,” dedi mayışarak. “Bu kötü bir alışkanlık.”

Ve uykuya daldı.

BP>

Şr.

Will, derin bir uykudan uyanmış ve iyice dinlenmişti. Sırt üstü yatmış, palmiye yapraklarını izliyordu.

Geniş bir vahanın içindeydi. Yakınlardaki bir kaynaktan damlayan suyun ve çok sayıda insanın sesini duyabiliyordu. Etrafına bakındıkça küçük çadırlardan oluşan bir kampta olduğunu fark etti.

Vaha ve kamp, her iki yönde de birkaç yüz metre boyunca uzanıyordu. Merkezde geniş bir su havuzu, etrafında da daha minik havuzlar ve kuyular bulunuyordu. Ortalık oraya buraya gidip gelen insanlarla doluydu. Bakraçlarla kuyulardan su taşınıyor, yemek pişirmek için ateş yakılıyor, keçi, deve ve at sürüleriyle ilgileniliyordu. Kampın büyüklüğüne bakılırsa, her biri uzun ve dalgalı cübbeler içindeki insanların sayısı birkaç yüzü buluyor olmalıydı. Erkeklerin yüzlerini *kefiyeler*, kadınlarınkileri ise yüzlerini açıkta bırakan fakat baş ve boyunlarını olduğu gibi kapatan uzun eşarplar süslüyordu.

“Uyanmışsın.”

Ses geriden geldiği için, konuşan kişiyi görmek üzere arka

FİDYE

sına döndü. Kırk yaşlarında, ufak tefek narin bir kadın ona gülümsüyordu. Elinde meyve, ekmek ve etten oluşan bir sepetle bir su matarası vardı. Will'in yanına gelip zarif bir şekilde diz üstü çöktü ve bıraktığı sepeti işaret etti.

“Alsana,” dedi. “Bir şey yemeyeli çok olmuştur.”

Will, kadına baktı. Düzgün hatlara sahip oval çehresiyle sıcakkanlı birine benziyordu. Koyu renk gözleri neşeyle parlıyordu. Gülümseyince çok güzel görünüyordu. Cildi açık kahve, eşarbi ve cübbesi ise parlak sarı renkteydi. Anaç ve sıcak biri, diye düşündü.

“Teşekkürler,” dedi ve alıp ısıracağı meyvenin öz suyunun ağzına yayılmasına izin verdi. Kısa bir süre önce dilinin ve boğazının şişip kurduğunu hatırlayınca, o anın tadını çıkardı. Uyurken binlerinin *ıç ama yavaş ol* telkini eşliğinde su tulumunu ağzına dayadığını belli belirsiz hatırlıyor gibiydi. Rüya gördüğünü sanmıştı ama hatırladıklarının gerçek olduğunu anlıyordu artık. Kurtancıları, onu uyandırmadan kaybettiği suyu vücuduna geri kazandırmışlardı. Sudan bir yudum daha aldı. Tam olarak *nerede olduklarını* merak ediyordu, ama çenesini tuttu. Kamp boyunca oraya buraya yürüyen insanları işaret etti.

“Bu insanlar kimin nesi?” diye sordu. Kadın gülümsedi.

“Bizler Koreş Bedülinleriyiz,” dedi. “Çölde yaşansın. Benim adım Cielema.” Ardından Seleten'den öğrendikleri dudak-alm-dudak selamını verdi. Will'in içinden selamı tekrarlamak gelmiyordu.

Oturduğu yerden başını hafifçe sallamayı tercih etti.

“Nasılsın, Cielema? Benim adım Will.”

~ 253 -

JOHN FLANAGAN

“Kampımıza hoş geldin, Will,” dedi kadın. Will, konuşurken bir anda ne kadar aç olduğunu fark etmiş ve sepetteki lezzetli pidenin ucundan yemeye başlamıştı. Soğuk et dilimlerinden birini alıp ekmeğın içine koyarak kocaman bir ısırık aldı. Ateşte pişirilmesi nedeniyle hafif bir füme tadı barındıran ve lezzetli baharatlarla tatlandırılmış mükemmel ızgara etin yağı hâlâ üstündeydi.

Elindekileri hızla yalayıp yuttu ve hazırladığı bir diğeri etli pideyi aceleyle yemeye başladı. Cielema nazikçe gülümsüyordu.

“Genç bir erkeğın iştahının açık olmasında bir sakınca yoktur,” dedi. Yemeğe bu şekilde kurt gibi saldırmasının terbiyesizlik olup olmadığından endişelenen Will, bir an için tereddüt etmişti.

Gülümseyen Cielema, çocuğa devam etmesini işaret etti.

“Kamın aç,” dedi. “Ayrıca bu kadar iştahlı yemen, açılığımı beğendiğın anlamına gelir.”

Will yemeye devam etti. Açılığımı bastırınca, kucağındaki kırıntıları temizleyerek etrafına bakındı.

“Beni bulan adam,” dedi. “Nerede o?”

Kadın, kamp alanının ortasını işaret etti. Will’in yatağı, büyük ihtimalle rahatsız edilmeden dinlenebilmesi için kampın kıyısına yerleştirilmişti.

“Onun adı Ömer ibn’ Talüd,” dedi kadın. “Şu an eminim ki çok önemli meselelerle ilgilenmektedir. Kendisi bizim *şeyhi- m izdir*”

Çocuğun bakışlarından söylediklerini anlamadığını fark edince, açıklamaya girişti. “*Şeyh*, dilimizde yönetici anlamına gelir. Ömer, Koreş Bedülinleri’nin önderidir. Aynı zamanda da benim kocamdır,” diye ekledi. “Çadırımızın tamir edilmesi

~ 254 ~

FİDYE

gerektiğini ve elimde dövülecek bir hal olduğunu biliyor. Çok önemli meselelerle meşgul olma nedeni de bu zaten.”

Dudaklarında bir tebessüm belirmişti. WiH’in akıma, her ne kadar kendi insanların lideri olsalar da, *şeyhlerin* bile diğer kocalar gibi eşlerinin otoritesine boyun eğdikleri gerçeği geldi.

“Kendisine teşekkürlerimi sunmak isterdim,” dedi. Kadın başıyla onayladı.

“Eminim ki bu, onun da hoşuna gidecektir.”

Şu Tülagiler, işlerini iyi biliyorlar,” dedi Gilan. Halt ile O ikisi, midillilerinin sırtlarına atladılar. Seleten çoktan atma binmiş,

Orman Muhafızları'mn neler bulduğunu öğrenmek için

sabırsızlanıyordu.

O öğleden sonra, önlerindeki Tülagi savaşçı grubunun izlerini

beşinci kez kaybetmişlerdi. Her defasında atlarından inip gittikleri

yönü tayin edebilmek için, çöl savaşçıların arkalarında

bıraktıkları izleri aramak zorunda kalıyorlardı.

Yola koyulurlarken Halt, eski çırağına cevaben homurdandı.

Tülagiler gün boyunca ellerini kollarını sallaya sallaya ilerlemişlerdi.

Fakat sonrasında, arkada bırakılan küçük bir grup sayesinde sürekli

yön değiştiren ana grubun izlerini örtmeye başlamışlardı. Elbette ki

izlerin tamamını ortadan kaldırmak mümkün değildi ancak geri

kalanlar, yalnızca Halt ve Gilan'in yeteneklerine sahip iz sürücüler

tarafından görülebilecek, ufak tefek ipuçlarından ibaretti.

“Her takip denememizde başımıza aynı şey geldi,” dedi Seleten.

“Bir süre belirgin bir şekilde devam eden izler, bir anda ortadan

kayboluveriyor.”

FİDYE

“Bu çok mantıklı,” dedi Halt. “Bu tür izleri sürebilmek ve

ortadan kaldırmak için gün ışığına ihtiyaç vardır. İlk gün ellerinden

geldiğince hızlı gidip arayı açmak istediler. Bana kalırsa şafaktan

önce at sürmeye başlayıp, gün ortasına dek hızla ilerliyorlar. Daha

sonra dinlenip, akşamüstü ve akşam saatleri boyunca yollarına

devam ediyorlar. Takipçileriyle aralarına belli bir mesafe soktuktan

sonra zikzaklar çizerek ilerliyor ve izlerini örtüyorlar.” Seleten'e

döndü. “Sizin izcilerin izleri kaybedip pes etmesi de tam o zamanlara denk geliyor.” Sele- ten, somurtkan bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

“En azından bu, onlan yavaşlatıyor,” diye araya girdi Gilan. Halt, başım evet dercesine salladı. “Onların da tıpkı bizim gibi gündüzleri at sürmeleri gerekiyor. Ayrıca düz bir rota da izlemiyorlar. Bence arayı yarım gün kadar kapatmışızdır.” Orman Muhafızları için takip işi, çocuk oyuncağıydı. Arri- dili takipçilerini yanıltma konusundaki eski başarılarına fazlasıyla güvenen Tülagilerin sahte izler ve zikzaklardan oluşan bir plan çerçevesinde hareket ettikleri, çabucak ortaya çıkmıştı. Aradan birkaç saat geçince, sonraki adımları önceden kestirilebilir hale gelmiş, Halt ile Gilan da geride bırakılan sahte izlerin çoğunu pas geçip daha düz bir rota takip ederek, birkaç kilometre ötede bulunan gerçek izlere ulaşmayı başarmışlardı.

Tülagilerin arkalarında bıraktıkları sahte izleri örtmek için giderek daha az çaba harcadıkları gün gibi ortadaydı. Gilan’ın da fark ettiği üzere, işlerini iyi bilmelerine rağmen çok önemli bir unsur olan kurnazlıktan yoksunlardı.

Halt ile Gilan’ın ekip halinde çalışmaları da elbette ki işleri kolaylaştırıyordu. Bir şaşırtaçaya rastladıklarında, emin ol

JOHN FLANAGAN

mak için Gilan izleri bir süre takip ediyor, Halt da bu esnada Arridi kafilesini düşmanın önceki rotası boyunca ilerletiyordu. Takipçilerin sabah erken ya da akşamüstü at sürmeleri de onların şansmaydı. Loş

ışık sayesinde çöl tabanını kaplayan ince kumlardaki karışıklıklar ve hafif toynak izleri, daha rahat seçilebiliyordu.

O ana dek, bu taktiği her uyguladıklarında birkaç kilometre ötede gerçek izlere rastlamış, Gilan'm sahte iz takibinden dönüp ekibe yeniden katılması da tam o sırada gerçekleşmişti. Neyse ki oldukça düz bir arazide at sürüyorlardı ve birbirlerini uzun mesafelerden bile görebiliyorlardı.

Halt'un da değindiği üzere bu yöntem, Tülagilerle aralarındaki mesafeyi yarım gün kapatmıştı. Fakat onun niyeti, çöl savaşılarına daha da yaklaşmaktı. Ellerini gözlerine siper ederek başını güneşe doğru kaldırdı. Saat, sıcak nedeniyle ara vermek zorunda kalacakları gün ortasına yaklaşıyordu.

“Diyorum ki,” dedi Seleten'e dönüp, “bu öğleden sonra üçümüz önden gidelim. O şekilde çok daha hızlı ilerler ve ar- kamızdakilere de takip etmeleri için belirgin işaretler bırakırız. Yarım gece şu Tülagilere Gilan'm onları gözetleyebileceği kadar yaklaşmış olmak istiyorum.”

Seleten, başını tamam dercesine salladı. Öneri, kulağa mantıklı geliyordu. Elli kişilik bir kafilenin hızı, kafiiledaki en yavaş atm hızıyla sınırlıydı. Ayrıca Halt ile Gilan'm sert zemindeki izleri incelerken sürekli durup tekrar yola koyulmaları, onlara çok zaman kaybettiriyordu. Durduktan sonra yeniden yola çıkabilmek için aradan uzun bir zaman geçmesi gerekiyordu. Her seferinde mutlaka ya sıkılması gereken bir kayış

FİDYE

ya da düzeltilmesi gereken bir teçhizat ortaya çıkıyor, atlardan birinin toynağına taş batıyor ya da tulumlardan son bir yudum su içilmesi gerekiyordu. Bunların her biri yalnızca birkaç dakika alıyordu belki, ama uç uca eklendiklerinde kabileyi geride bırakıyordu.

“Birkaç kilometre daha gittikten sonra durup dinlenelim,” dedi Seleten. “Bu öğleden sonra da üçümüz önden gideriz.”

Halt’a kalırsa Seleten’in bu tavrı, ilişkilerindeki büyük değişimin habercisiydi. *Wakir* katliam alanındaki şüpheli tavırlarının ardından kfilesinin rehberliğini Orman Muhafızları’na bırakmıştı. Şimdi de adamlarından uzaklaşıp Halt ve Gilan ile at sürmeyi kabul ediyordu. Tülagi savaşçılarında çarpıcı bir darbe indirme ihtimali *Wakir’e*, giderek daha çekici gelmeye başlamıştı. Yanlarında Bedülin izcilerinin bulunmadığını bilen göçebeler, Halt’un dediği gibi

kendilerine

fazlasıyla

güveniyorlardı.

Birkaç

gün

içinde

savaşçılarıyla ani bir saldırıya geçmeleri halinde, rahatça çölün içine

karışabilme yetenekleri yerle bir olacak düşman, bir daha baskına

çıkarken iki kez düşünmek zorunda kalacaktı. Onları çöl boyunca

nasıl izlediklerini asla anlayamayacaklardı. Seleten de bu bilginin

onlara asla ulaşmaması için elinden geleni yapacaktı.

Seleten, kuzeylilerin topraktaki izleri okuma konusundaki

yeteneklerini şaşkınlıkla izliyordu. Aradıkları ve gözledikleri şeyleri

ona defalarca anlatmışlardı; yumuşak kum dokularındaki hafif

bozulmalar, taşlı zemindeki hafif toynak çizikleri, etraftaki çalılara

takılmış bir battaniyeden ya da cübbeden arta kalan iplik

parçacıkları. Onun asla fark edemeyeceği minik işa

~ 259 -

JOHN FLANAGAN

retler. Fakat kuzeylilerin keskin gözleri, ipuçlarını sanki kumlara

kocaman harflerle yazılmışçasma kolaylıkla seçebiliyordu. Orman

Muhafızları ile yalnız başına at sürme fikri akıma gelince, yüzünü

buruşturdu. İçinden yanlarına bir-iki muhafız almak geçmiş, ama

sonra bu fikirden vazgeçmişti. Yabancılara güvendiğini kanıtlaması gerektiğini hissediyordu.

Bir kez daha atının sırtından yere atlayan Gilan, birkaç adım yürüyüp zemine bir göz attı. Doru atı itaatkâr bir biçimde arkasından yürüyor, dönüp sırtına binmesi için harcanacak zamanı azaltıyordu. Genç Orman Muhafızı Tülagilerin izini sürmek konusundaki heves ve enerjisiyle Seleten'e av peşine düşmüş tazıları hatırlatıyordu.

“Bu taraftan,” dedi hafifçe sol tarafı işaret eden genç adam. Arridi kafilesindeki atların başlan, gösterdiği yöne doğru çevrildi.

SB» ----- s»-

Gün ortasında dinlendikten sonra Seleten ile Orman Muhafızları ana kafilenin önüne geçmiş ve kafilenin okuyabileceği işaretler bırakarak ilerlemeye başlamışlardı. Yönlerini her değiştirdiklerinde kuşlara kocaman birer ok çiziyorlardı. Zeminin fazla sert olduğu durumlarda ise taş ve kaya parçaları imdatlarına yetişiyordu.

İki saatin sonunda Seleten'in süvarilerine kıyasla çok daha hızlı ilerledikleri ortaya çıkmıştı. Arkadaki atlıların kaldırdığı küçük toz bulutu, artık ufuk çizgisinde güçlkle görülüyordu. Etrafını inceleyen Halt'un yüzü, düşünceli bir ifade aldı.

“Saldın menziline girdiğimizde, bunu aklımızın bir köşesinde tutsak iyi olur,” dedi. “Hemen arkalannda olduğumuzu bilmelerini istemiyoruz.”

FİDYE

Güneş, ufkun batısına doğru alçalıp ışık iz sürmeyi

imkânsızlaştıracak kadar azalana dek yollarına devam ettiler.

Seleten, Orman Muhafızları'nın hızlandıklarını, takibin kolaylaştığı

anlarda atlarını tınsa kaldırdıklarını, hatta dörtnala sürdüklerini

fark etmişti. Güçlü kuvvetli midillileri, son günlerdeki yavaş

tempolannın bir anda artması karşısında hiçbir yorgunluk belirtisi

göstermiyorlardı. Kendi atı da hız değişikliğinden etkilenmemişti,

ama o, en iyi Arridi beygirlerinin soyundan gelen, safkan bir attı.

Süvarilerinden bazılanın sürmekte oldukları bazı güçsüz atların bu

yeni tempoya ayak uyduramaya- caklarının farkında olan Seleten,

Orman Muhafızlarının tüylü midillilerini daha dikkatli bir şekilde

incelemeye başlamıştı. Kendi bakımlı ve güzel atıyla karşılaştınca,

alelade ve hırpani bir görünümleri vardı. Fakat çok dayanıklılar ve

inanılmaz hızlara ulaşabiliyorlar, diye düşündü. Kendi atı Güneşin

Efendisi, onlara kısa mesafede büyük ihtimalle nal toplatırdı. Ama

midillilerin aynı hızı koruyarak kilometrelerce koşabilme yetenekleri,

muhtemelen bir süre sonra kendisini göstermeye başlayacaktı.

Belki de bu atlar hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim, diye

düşündü. Bir yandan da süvarilerini bu kadar güçlü bineklerle

donatmanın ona sağlayacağı yararı hesaplıyordu.

Gece kamp kurmak için durdukları, ana kabile görüş

alanlarında değildi artık.

Eyerlerini çıkardıkları atlarıyla ilgilenip kamplarını kurdular.

Seleten, minik bir işaret ateşi yakabilmek amacıyla yakacak çalı ırpı

toplamaya başladı. Halt ile Gilan, ona yardım etmek için

hareketlenecek oldular ancak adam, onları bir el hareketiyle

durdurdu.

- 261 -

JOHN FLANAGAN

“Bütün gün siz çalıştınız,” dedi. “Ben yanınızda yolculuk ettim.”

Orman Muhafızlarının şaşkın bakışmalarını fark edince, yabancıların minnettarlıklarını ve belki de bir parça saygılarını kazandığı için gizliden gizliye mutlu olmuştu. Resmîyet peşinde değiller, diye düşündü. Gerçek otoritenin kişinin kendisini her şeyin ve herkesin tepesine yerleştirmesinden değil, ağır işleri emrindekilerle paylaşmasından kaynaklandığının farkındalardı.

Kısa bir süre sonra etraflarının hafifçe aydınlanmasını sağlayan bir ateş yakmıştı. Alevlerin karanlıkta oldukça uzun mesafelerden görülebileceğinin farkındaydı. Takipçileri, karanlıkta onları bulmakta hiç güçlük çekmeyecekti.

“Tülagilere yaklaştıkça dikkat etmemiz gereken bir diğer mesele de bu,” dedi Halt. Ateş beş ya da altı kilometre öteden bir parıltı halinde görülecek ve yerlerini kesinlikle belli edecekti. Etrafına yaydığı o parlak hare ise ayın yükselmesinden önce çok daha uzaklardan bile seçilebilecekti.

Ana kabile, akşamın çökmesinden üç saat sonra nihayet buldukları noktaya vardı ve yemekler yendi. Seleten iyi bir komutanın yapması gerektiği gibi, yemekten sonra kahvelerini içip sessizce sohbet eden adamlarının arasında dolanmaya başlamıştı.

Her bir asker grubunun yanında durup diz üstü çöküyor ve gün içinde almış oldukları mesafeden dolayı usulca adamlarını kutladıktan sonra atlarının bir sıkıntısı var mı diye kontrol ediyordu.

Svengal ve diğer Araluenliler de Halt ve Gilan'a katılmışlardı.

Sert Arridi kahvelerini yudumlarırken, beğeni dolu bakışlarla

Seleten'i izliyorlardı. *Wakir* yorgun ve kahvesini eline

FİDYE

alıp hâlâ sıcak olan zemine uzanmak için can atıyor olmalıydı. Ama o

adamlarının arasında dolanmaya devam ediyor, eski bir dostuyla

şakalaşmış genç bir askere bir tavsiyede bulunuyordu.

Uzun boylu, beyaz cübbeli Arridi komutanı nihayet gezintisini

bitirdi ve biraz da şaşırtıcı bir biçimde Araluenlilerin oturduğu

noktaya yaklaşmaya başladı.

“Size katılabilir miyim?” dedi.

Halt, bir el hareketiyle onu buyur etti. “Lütfen.”

Horace, ayağa kalkmak üzere hareketlendi. “Size bir fincan

kahve getireyim,” dediyse de Seleten, çocuğu yerine oturttu.

“Sidar, o işin icabına bakacak,” diye yanıt verdi. Önderinin

ihtiyaçlarıyla ilgilenen bir süvari, küçük ateşin yanından bir fincan

kahve getirmekle meşguldü. Seleten oturup memnuniyetle iç

geçirdikten sonra askeri, fincanını getirdi.

Komutan, bir yudum kahve alıp bir kez daha iç geçirdi; nihayet

dinlenme şansı bulan yorgun kasları, ona teşekkür ediyordu sanki.

“*Kafay* olmasa biz ne yapardık?” diye sordu içeceği Arridi

dilindeki karşılığını kullanarak.

“Bir Orman Muhafızı isen, pek bir şey yapamazdın,” dedi Horace ve herkes güldü. Seleten, Orman Muhafızları’nın da kahveye herhangi bir Arridili kadar düşkün olduklarını gözlemlemişti. Uzun boylu savaşı da onların bu alışkanlığını paylaşıyor, vatanına özgü siyah birayı özleyen Skandiyalı ise akşam kahvesini homurtularla içiyordu. Svengal’e kalsa, uzun bir günün ardından içmeye değer tek şey, bir bardak biraydı.

“Bira içmeden nasıl durabildiğinizi anlayamıyorum,” dedi. “Bira dediğin akşam oldu mu insanın zihnini yumuşatır.”

JOHN FLANAGAN

Evanlyn adama dönüp gülümsedi. “Evini mi özledin yoksa Svengal?” diye sordu. İriyarı korsan cevabını düşünürken kıza doğru döndü.

“İşin doğrusu, majesteleri,” dedi, “buranın iklimi bana hiç de uygun değil.”

Svengal, kızın ona Evanlyn ya da Cassandra diye hitap etmesi yönünde yapmış olduğu sayısız uyarıya rağmen, *majesteleri* sözcüğünü kullanmakta ısrar ediyordu. Evanlyn uyanlarına bir

prezans olarak *majesteleri* değil, *haşmetmeapları* unvanını hak ettiğini de eklemişti. Fakat Svengal inat ediyordu. Evanlyn, bunun kraliyet

soyları ve kan bağıyla hükümdar olunmasını reddeden eşitlikçi Skandiyalılara özgü kaba bir şaka olduğundan şüpheleniyordu.

Skandiyalıların liderlerini, yetenekli ve herkes tarafından

benimsenen adayların arasından seçtiklerini biliyordu. Araluen'in tarih boyunca kahrını çekmek zorunda kaldığı bazı kralları hatırladıkça, Skandiyalıların seçim yöntemlerini küçümsediği söylenemezdi aslında.

“At sırtında yolculuk etmenin de sana pek uyduğu söylenemez,” diye ekledi Horace. “Bana sorarsan, evini özlemekten çok, popon acıyordur.”

Kederli bir tavırla iç geçiren Svengal, rahat bir şekilde oturabilmek için kalçasını belki yirminci kez yana kaydırdı.

“Doğru,” dedi. “Kalçamın varlıklarından bile haberdar olmadığım kısımlarını keşfediyorum.”

Seleten, karşılıklı esprilerin ve yabancıların arasındaki dostluğun keyfini çıkararak gülümsüyordu.

Fakat oraya sohbet etmeye gelmemişti. Hafifçe öksürdü ve Halt'un dikkatini derhal üstüne çekti.

~ 264 ~

FİDYE

“Bir şey mi söyleyecektin, Seleten?” diye sordu Halt. *Wakir'e* unvanıyla ya da bir saygı ifadesi olarak “Ekselansları” şeklinde hitap ettiği günler geride kalmıştı. Öne doğru eğilen Seleten, elinin altındaki kumlan düzleştirmekle meşguldü.

“Doğrusunu isterseniz, evet. Adamlarımla yaptığım konuşmalar sırasında bir onbaşının akıma ilginç bir şey geldi.”

Kıvımlı hançerini çekerek kumun üstüne bir X çizdi. “Diyelim ki

“şu an buradayız,” dedi. Bir metre kadar öteye zikzaklar çizen, kıvrımlı bir hat çaktı. “Tülagiler zikzaklar çizip, sahte izler bırakmakla ve dikkatimizi dağıtmakla meşgulken biz düz bir çizgiyi takip ettik ve buraya kadar geldik.” Başını kaldırıp Halt ile göz göze geldi. “Senin de söylediğin gibi bu, bize onları yakalama fırsatını verdi.”

Halt, adamı başıyla onayladı. Seleten’in konuyu nereye bağlayacağını merak ediyordu.

“Ama tüm bu yanıltmacalar ve yön değiştirmelerin sonunda Tülagiler belli bir rota izlediler.” Zikzaklı hattın ortasından geçen dümdüz bir çizgi çaktı. “Ve bu şekilde devam etmeleri halinde de, yol onları şuraya götürecektir.” Tülagi rotasının devamında yer alan hayali bir noktayı işaret etti.

“Nedir orası?” diye sordu Evanlyn. Seleten, başını kaldırıp prensese döndü.

“Kor-Abaş Kuyuları,” dedi. “İki kilometrekarelik bir alan içindeki en zengin su kaynakları.”

Kumun üstündeki çizimleri inceleyen Horace’ın kaşları çatıldı.

“Sence suya mı ihtiyaçları var?” diye sordu. Seleten’in bakışları, bu kez genç adama çevrildi. Ölümcül bir ciddiyete bürünen yüzüyle

cevap verdi.

JOHN FLANAGAN

“Çöldeyken suya *her zaman* ihtiyaç vardır,” dedi. “Deneyimli bir gezgin, tulumlarını doldurma şansını asla geri tepmez.”

“Su bulabilecekleri başka bir yer yok mu?” diye sordu Halt.

Seleten, hançeriyle kumun üstündeki bir diğer noktaya dokundu.

“Şuradaki Örsan Kuyuları var,” dedi. “Bunlar daha küçük ve o kadar güvenilir de değiller. Ayrıca batıya doğru kırk kilometre mesafedeler. Tülagiler eğer sandığım yere doğru gidiyorlarsa, rotalarından epeyce sapmışlar demektir.”

“Tam olarak nereye gittiklerini düşünüyorsun?” diye sordu Halt.

Gruptakilerin çoğu konuşma işini tecrübeli Orman Muhafızı'nın yapıyor olmasından memnundu.

“Buraya.” Bıçak bir diğer noktaya saplandı. “Kuzeye. Kuzey zirveleri şuralardadır.” Kumun üstünde doğudan batıya doğru bir hat çaktı. “Dağlar, tepeler, kayalıklar, kör vadiler. Ayrıca üs olarak kullanabilecekleri birçok kasaba da cabası.”

Halt, kaşlarını çattı. “Tülagilerin göçebe olduklarını söylemiştin diye hatırlıyorum?”

Seleten başıyla onayladı. “Öyleler. Bunlar Arridi kasabaları ama Tülagiler onları ele geçirip her seferinde içlerinde bir ay ya da altı hafta geçiriyorlar. Ardından da yeniden çöle ya da tepelere yöneliyorlar.”

Seleten'in kuma kazıdığı işaretleri inceleyen Halt, dalgın dalgın

çenesini kaşdı.

“Yani eğer haklıysan ve bu kuyulara doğru gidiyorlarsa, bu,

Tülagileri takip etmeyi bırakıp dümdüz bir rotada ilerleyebileceğimiz

anlamına mı geliyor? Şansımız da yaver giderse, vardıklarında onları

orada bekliyor bile olabiliriz.”

- 266 ~

FİDYE

Halt ile göz göze gelen Seleten, başıyla onayladı. “Elbette ki bu

bir kumar,” dedi “ama gidebilecekleri başka bir yer dü-

şünemiyorum.”

Halt, tereddüt ederek yol arkadaşlarının yüzlerine baktı. Ne de

olsa Erak hepsinin dostuydu ve Seleten'in planını uygulamaları

halinde Yüce Kont'un izini tamamen kaybetmeyi göze almış

olacaklardı. Gruptakilerin her biri ardı ardına sessizce başını salladı.

Halt yeniden Seleten'e döndü.

“Dediğin gibi olsun.”

ieleme, battaniyesini kenara atıp ağaçların altına yerleşti-

rilmiş yatağından kalkan Will'e yardımcı oluyordu.

C Çocuğu kolunun altından tutarak ona destek veriyordu. Birkaç saniye boyunca sendeleyeyen Will, kendisini topladı ve ayakta durmayı başardı. Hastasının iyileşme yolunda attığı adımlar, aferin dercesine başını sallayan Cielema'yı memnun etmişti.

“Güçlü ve sağlıklı bir beden, biraz dinlenmenin ardından kendi kendini hızla yeniler,” dedi. “Gel de aziz Ömer ile tanış.”

Yine memnun bir sesle konuşuyordu. Will, birden ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Çizmelerini etrafta göremiyordu. Pelerini de yoktu. Cielema, hastasının etrafına bakındığını fark etti.

“Eşyaların güvenli bir yerde,” dedi. Çocuğun aramayı kesmediğini görünce, neyin peşinde olduğunu anladı. Minik midillisi, Will'in uyuduğu günler ve geceler boyunca efendisinin yanından ayrılmamıştı.

~ 268 ~

FİDYE

“O, diğer atların yanında. Su içip besleniyorlar,” dedi. “Yanından ayrılmaya ikna etmek, oldukça zamanımızı aldı.”

Olanları gözünde canlandıran Will'in yüzü güldü. Bir an için

Çekici'nin varlığının bir rüyadan ibaret olduğunu sanarak paniğe kapılmıştı. Morali yerine geldi ve çıplak ayaklarına baktı.

“Çizmelerim,” dedi. “Çizmelerimi giymeliyim.”

Ancak gülümsemekle yetinen Cielema, onu yalınayak kampın merkezine doğru götürmeye başlamıştı bile. “Kumlar yumuşacık.”

Haklıydı da. Will, tkezlememesi için kolunu tutan kadının yanında yürümeye başlamıştı. Kızgın güneş işığı, henüz bastığı ılık ve yumuşak kumu ısıtmamıştı. Kolları ve yüzü, hâlâ hafifçe yamıyordu. Aşağıya doğru baktığında, kollarındaki yanıkların üstlerine bir tür krem sürüldüğünü fark etti.

“Halkımızın yıllardır kullandığı bir merhem kullandım. Yanıkların bir-iki gün içinde iyileşecektir,” dedi Cielema. Will, kadına dönüp başıyla selam vererek “Teşekkürler,” dedi.

Cielema’nın yüzü, yeniden aydınlanmıştı. Will, bu nazik ve esprili kadına ısındığını hissediyordu. *şeyh* Ömer amma da şanslı bir adam mış, diye düşündü.

Kampın içinden geçerken, insanların durup onu izlediklerini fark etti; özellikle de ocukların. Birkaç kez arkasından *yabancı* kelimesinin fısıldandığını duydu. Merak etmeleri çok doğal, diye geçirdi içinden. Ama içlerinde glmseyenler ve sıcak tavırlar -artık alıştığı ağız-alın-ağız selamı verenler gibi— sergileyenler de yok değildi. Yüzüne bir tebessüm yerleştirip, etraftakileri selamlamaya başladı.

~ 269 -

JOHN FLANAGAN

“Sıcakkanlı bir halkınız var,” dedi. Bunun zerine Cielema, kaşlarını çattı.

“Her zaman öyle değillerdir,” dedi. “Genellikle yabancılara karşı mesafeli dururuz. Ama Göklerin Efendisi’nin zalim pençelerinden

kurtulmuş birilerini görmek, hepimizi memnun eder.” Yukarıyı işaret edince, Will, kadının güneşi kastettiğini anladı. Anlaşılan güneş, bu insanların tehlikeli ve ebedi düşmanıydı.

Kampın merkezine yaklaştıklarında, çember halinde oturmakta olan yarım düzine adamı fark etti. Her birinin başında, tıpkı kurtarıcısında görmüş olduğu gibi sarılı beyazlı ekose birer *kefiye* bulunuyordu. Cielema kolunu hafifçe sıkarak Will’i durdurdu.

“Beklememiz gerek,” dedi. “Önemli bir işleri var.”

Ciddi, neredeyse saygı dolu bir ses tonuyla konuşuyordu.

Sandalyelerindeki adamların beş metre kadar uzağında durdular.

Her biri öne eğilmiş, dikkatle çemberin merkezine yerleştirilmiş olan dik kaya parçasını inceliyordu. Will hiç ses duymuyordu. Grubun dua ettiğini düşündü.

Birden, adamların hepsi aynı anda hayal kırıklığıyla homurdanarak arkasına yaslandı.

“Uçup gitti!” dedi bir tanesi. Will sesi tanıdı. Onu kurtaran adamdı bu. “Neredeyse tepeye çıkmışken uçup gitti!”

Will, neler oluyor, dercesine Cielema’ya baktı. Kadın, bakışlarını ondan kaçırıyordu. “Buna inanabiliyor musun?” dedi. “Yetişkin adamlar, bir taşın tepesine tırmanmaya çalışan iki sinek üzerine bahis oynuyorlar!”

“Bahis mi?” dedi Will. “Ben de dua ettiklerini sanmıştım.”

FİDYE

Kadının yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti. “Onlar için ikisi de aynı

Şey. Bedülinler aşığı yukarı her konuda bahse tutuşabilirler. Bu

onlar için neredeyse dini bir inanç sayılır.” Çember dağılıp

adamların çoğu ayrılırken, Will’e yürümesini işaret etti. “Şeyh

Ömer!” diye seslendi. “Konuğun uyandı.”

Ayağa kalkan kocası, sırtarak arkasına döndü. Will, adamın

güçlü yüzünü ve iri, kancalı burnunu anında tanımıştı. Ömer, ellerini

iki yana açmış onlara doğru geliyordu. Çocuğu selamlamak amacıyla

kollarından yakaladı ama karısı duruma derhal müdahale etti.

“Dikkat et, maskara! Çocuğun kolları yanık içinde!”

Hatasını anlayan Şeyh, ellerini dua edercesine havaya kaldırdı.

“Tabii, tabii! Lütfen gel ve otur. Adını söyle bana. Benim adım..”

“Kim olduğunu biliyor. Büyük sinek kumarbazı Ömer’sin sen.

Onun adı da Will.”

Ömer, karısına bakarak gülümsedi. Will, karı koca arasında bu

tür konuşmaların sıkça yaşandığını anladı. Adam, ardından

bakışlarını yeniden Will’e çevirdi.

“Nihayet uyanmışsın. Seni bulduğumuzda işin neredeyse bitmişti.

Gel otur da bana orada ne işin vardı, bir anlat hele.” Cielema’ya bir

göz attı. “Sevgili eşim, bize kahve getirir misin?”

Will’e doğru dönen Cielema’nın yüzü, yine şüphe dolu bir ifadeye

bürünmüştü. “Kahve sever misin, Will?”

Kahvenin düşüncesi bile genç Orman Muhafızı’nın ağzının

sulanmasına neden olmuştu. Bu, onun hızla iyileştiğini gösteriyordu.

“Bayılırım,” dedi.

Kadın, başını zarifçe eğdi. “O zaman gidip getireyim.”

Dimdik vücuduyla arkasını döndü. Ömer, karısının arkasından gülümsedi. Ardından da dikkatini Will’e verip, çocuğu yastıklardan oluşan çembere buyur etti.

“Demek adm Will,” dedi bağdaş kurup oturdukları sırada.

“Öyle.” Bir an bekleyip ekledi. “Hayatımı kurtardığınız için teşekkürlerimi kabul edin, *Şeyh Ömer*.”

Bedülinli, umursamaz bir el hareketi yaptı. “Hayatımı bindiğin at kurtardı. Hem de tam iki kez.”

“Mızrak!” dedi bir anda hayvanı hatırlayan Will. Kurtarıldığından bu yana Mızrak’ı görmemişti. “O nerede? Başına neler geldi?”

Ömer’in yüzündeki tebessüm kayboldu. “O öldü, Will. Gece bir aslan tarafından parçalanmış. Hayatımı ilk kurtarışı oydu. Aslan senin yerine onu yemiş. İzleri, senin bulunduğun noktanın iki-üç metre uzağında bulduk. Hayvan belli ki kımıldanıp gürültü çıkardığı için aslan senin farkına varmamış.”

“Öldü ha,” dedi kederlenen Will. Mızrak, ona mükemmel bir yol arkadaşı olmuştu. Ömer anlayışla başını salladı. Atını önemseyen insanlardan hoşlanırdı.

“Ertesi sabah da hayatımı bir kez daha kurtardı,” dedi. “Cesedinin üstüne toplaşan akbabalar dikkatimizi çekti ve seni ancak o şekilde bulabildik.” Daha neşeli bir konuya geçince, yüzü yeniden

aydınlanmıştı.

Will, minnettarlıkla başım sallayarak “Size bir kez daha şükranlarımı sunarım,” dedi.

Ömer, boş ver dercesine bir hareket yaptı. “Çöl hayatı böy-

FİDYE

ledir. Aslına bakarsan, çölde yolculuk eden birini kurtarmanın iyi şans getireceğine inanılır.” Birden yüzü ilgi dolu bir ifadeyle parladı.

“Silahların da burada!” dedi. Arkasını dönüp birkaç metre ötedeki geniş ve alçak çadıra seslendi. “Ahmet! Yabancımin silahlarını getir!”

Birkaç saniye sonra çadırdan genç bir delikanlı çıktı. Sırtarak

Will’in çifte kınlan içindeki bıçaklarını ve yayı ile oklarını yanlarına

bıraktı. Deri muhafaza içindeki katlı haritayla Kuzeybulan’ı da

getirmişti. Ayağa kalkan Will, çifte bıçak kınını kuşandı. Şimdi

kendisini daha iyi hissediyordu. Bir Orman Muhafızı, silahları

yanında değilken asla tam olarak rahatlayamazdı. Çocuğu dikkatle

izleyen Ömer, kirişi çıkarılmış yayı yerden kaldırdı.

“Böylesini daha önce hiç görmemişim,” dedi. “Çok kuvvetli olmalı.”

“Öyledir,” dedi Will. Yayı çabucak sol ayak bileğinin önü ve sağ

baldırının arka kısmı arasına sıkıştırdı. Sırt kaslarını kullanarak yayı

büktü ve kiriş telini uçtaki çıkıntıya geçirdikten sonra Ömer’e uzattı.

Şeyh yayın gerginliğini sıladıktan sonra, hafifçe gülümseyerek silahı sahibine geri uzattı.

“Göster bakalım,” dedi genç Orman Muhafızı’na bir ok uzatarak.

Oku kirişer yerleştiren Will, kendisine uygun bir hedef aramaya başladı. Elli metre ötede birtakım çocuklar, küçük deri bir top oynuyorlardı. Ayaklarını, kafalarını ve vücutlarını kullanarak topu yere düşürmeden aralarında paslaşmaya çalışıyorlardı. Kendisine daha güvenli bir hedef ararken, gözüne bir şey takıldı. En fazla sekiz yaşlarında görünen en küçük ço-

JOHN FLANAGAN

cuğun elinden kaçırdığı top, sekip yuvarlanarak yassı bir kayanın altına kaçmıştı. Sırtıp emekleyen çocuk, topu almak için elini kayanın içine soktu.

Will'in kirişeri gerip nişan alması ve oku fırlatması çok ani olmuştu.

Vaha boyunca tıngırdayan ok, küçük çocuğun elini santimlerle sıyırdıktan sonra kayanın altında bir yere saplandı. İrkilen çocuktan dehşetli bir çığlık yükselmişti. Okun hangi yönden geldiğini anlamak için arkalarına dönen arkadaşları da çığlıklar atıyorlardı.

Aynı anda çenesine yediği güçlü bir yumruk, Will'i tökezletip silahını elinden düşürerek yere devirdi. Ömer'in yüzü öfkeden çarpılmıştı.

“Seni dikkatsiz ahmak! Torunumun hayatım tehlikeye atarak mı etkileyeceksin beni? Çocuğu öldürebilirdin!”

Eli, kemerinde asılı duran geniş hançerin kocaman kabzasına gitti. Yediği darbeye afallayan Will, yeniden ayağa kalkmaya çalışsa da Ömer'in savurduğu şiddetli bir tekmeyle ayakları bir kez daha yerden kesildi. Uzaklardan kulağına dehşet içindeki çocuğun

ağlamalan ve şaşkınlık, öfke ve korku içinde bağnşanlarm sesleri

geliyordu.

Hançer, kınından çıkarken metalin gıcirtısı duyuldu. Bir an sonra Cielema'nın tiz ve ısrarlı sesi, diğer herkesinkini bastırdı.

“Ömer, dur! Şuna bir baksana!”

Ömer, başını karısına doğru çevirdi. Kahve fincanlarını taşıyan kadın yolda torununa rastlamış ve olan bitene şahit olmuştu.

Şimdiyse diz üstü çökmüş, kayanın altında bir şeyler arıyordu. Biraz zorlanarak da olsa Will'in okunu dışarı çekti. Okun kancalı geniş ucu, bir metre uzunluğundaki bir çöl

~ 274 ~

FİDYE

kobrasına saphıydı. Kafasını yarıp geçen ok, hayvanı anında öldürmüştü.

Küçük çocuğu ısırmasına saniyeler kala.

Olan biteni ve yaptığı hatayı bir anda kavrayan Ömer, hançerini elinden düşürüverdi. Dehşet içinde Will'i ayağa kaldırdı.

“Affet beni! Özür dilerim. Sandım ki...”

Cielema okun ucundaki yılanı sallayarak yetiştiğinde, Will hâlâ kendine gelememişti.

“Ne yaptığını sanıyorsun, seni ahmak?” diye bağırdı kadın. “Will, Faysal'm hayatını kurtardı!”

Orman Muhafızı'm karga tulumba ayağa kaldıran Ömer, utanç dolu bakışlarla çocuğun üstünü başını temizliyordu. Torununun

hayatımı kurtaran genç adamı öldürmesine ramak kalmıştı.

“Affet beni!” dedi telaşla. Ama kocasına bir omuz atıp geçen

Cielema, genç yabancıyı onun ellerine bırakmayacaktı.

“Çekil şuradan!” diye bağırdı kaba bir şekilde. Ölü yılanı bir

kenara attı ve Will’in yüzünü ellerinin arasına alarak sağa sola

çevirmeye başladı. Bir yandan da çocuğun sesini duyabilmek için

başını iki yana sallıyordu. “İyi misin?” diye sordu. Hafifçe

gülümseyen Will, çenesi acıyınca bunu yaptığına pişman oldu.

“Yüzüm biraz şişti,” dedi boğuk bir sesle “ama iyi sayılırım.”

Cielema, hızla yakınlardaki geniş bir çadırın hemen dışında

durmakta olan bir su küpüne yöneldi. Eşarbinin ucunu suya batırdı

ve geri gelerek serin kumaşı Will’in çenesine bastırdı. Ömer, bir kez

daha karısını yatıştırmayı denedi.

JOHN FLANAGAN

“Özür dilerim!” dedi. “Düşündüm ki...” Daha fazla konuşamadı.

Karısı sözünü kesmişti.

“Düşündün, ha? Sen ne zaman düşünürsün ki? Çocuğu az kalsın

öldürecektin! Hançerini çektiğini görmedim sanma!”

Kadının ellerini yakalayan Will, ıslak eşarbtan yüzünden çekti ve

kırılmadığından emin olmak için çenesini ileri geri oynatmaya

başladı.

“Bir şeyim yok,” dedi kadına. “Yalnızca bir çürük, hepsi bu.

Sadece bir yanlış anlama.”

“Aynen öyle!” dedi Ömer. “Yanlış anladım.” Cielema, acımasız

bakışlarını kocasına dikti.

“Çocuk, Faysal’ın hayatını kurtardı,” dedi. “Ya sen ne yaptın?”

**Ömer, söyleyeceği hiçbir şeyin karısının öfkesini yatıştır-
mayacağını fark ederek çaresizce ellerini indirdi. Aceleyle hareket
ettiğinin ve yanlış yaptığının farkındaydı. Ya ne düşünecekti ki?**

**Ukala ve tedbirsiz bir nişancılık gösterisi sonucu torununun
vurulmaktan kıl payı kurtulduğunu sanmıştı. Nişancılık demişken,
Ömer yabancının attığını vuran biri olduğunu anlamıştı. Daha önce
hiç öyle bir atış görmemişti. Yeniden karısına bakıp kadının
gözlerindeki öfkeli ifadeyi ve vücut dilini fark edince, söyleyeceği
hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini anladı.**

**Garip sessizliği bozan kişi Will oldu. “Hayatımı kurtardığını
unuttun mu?” dediği Şeyh’’e dönerek yamuk yumuk gülümsedi.**

**“Şimdi ödeşmiş olduk.” Bedülin önderi, çocuğun uzattığı eli
minnettarlıkla yakalayarak sıktı.**

**“Gördün mü?” dedi karısına. “Alınmaca darılmaca yok. Bir
hatadır ettik işte yahu!”**

FİDYE

**Will’in verdiği tepkiyi ve meseleyi kapamak istediğini fark eden
Cielema da biraz rahatlamıştı. Hâlâ el sıkışmakta olan İkiliye
bakarak hafifçe tebessüm etmeye bile başlamıştı.**

**“Pekâlâ,” dedi. Ardından Will’e dönerek, “Ama senin için
yapabileceğimiz bir şey varsa söylemekten sakın çekinme,” diye**

ekledi.

Will omuz silkti. “Gereğinden de fazlasını yaptınız bile. Dinlenip gücümü kazanmam için bir-iki gün yattıktan sonra yanıma yiyecek, su ve atımı verin. Fafas’a nasıl gideceğimi de söylerseniz sizi bir daha rahatsız etmem.”

Ama Şeyh'in yüzü asılmıştı bile. “Atın mı?” dedi. “Sana söylemiştim ya. Atın öldü. Bir aslan tarafından parçalandı.” Will gülümseyerek başını iki yana salladı. “Onu demiyorum. Çekici. Beni bulduğunuzda yanınızda olan tüylü minik midilli. Benim esas atım o.”

Başını iki yana sallama sırası bu kez Şeyh'deydi. Yabancınn hayal kırıklığına uğramasını istemediği için tereddüt ediyordu. Ama gerçeklerin bir şekilde dile getirilmesi gerekiyordu.

“O senin atın değil ki,” dedi. “O artık bize ait.”

oğrudan Kor-Abaş Kuyuları'na gitme kararı almalarıyla

D birlikte Gilan, Halt ve Seleten'in artık önden at sürmeleri

gerekmiyordu.

Ertesi sabah şafaktan önce tüm kabile toplanarak yola çıktı.

Seleten'in grubu batıya doğru geniş bir açıyla döndürmesinin ardından Tülagilerin temel rotası olan kuzeybatıya yöneldiler. Bu sayede batıya doğru zikzaklar çizmekte olan Tülagi savaşçılarında rastlama ihtimalleri de ortadan kalkmış olacaktı.

Tülagilerin izlerini takip etme zorunlulukları ortadan kalkan grup, esas seyahat saatlerine dönerek şafak öncesi karanlığın serin saatleri boyunca yolculuk etmeye başlamıştı. Buna ek olarak, güneşin batışından sonra da kuzeybatıya doğru ilerlemeye devam ediyor, günde bir-iki saat fazladan yolculuk ediyorlardı. Bu sayede düşmanla aralarındaki mesafe de gözle görülür ölçüde kapanıyordu. Düz rotanın ikinci günü karanlıkta kamp kurduklarında, Seleten'in gözcülerinden biri kampa gelerek *fVakir'e* raporunu verdi. Adanı dinleyen Seleten, yüzünde memnun bir tebessümle Araluen grubunun oturduğu yere yaklaştı.

FİDYE

“Haklıymışız,” dedi. “Gözcünün dediklerine bakılırsa, Tülagi birliği bizimkine paralel bir doğrultuda ilerliyormuş. Yaklaşık on kilometre kadar kuzeydoğumuzda gece için kamp kurmuşlar.”

Anlamli bakışlarını yakılmasına razı olduğu yarı gizli, minik ateşe dikti. Işığın iki kilometreyi aşkın bir mesafeden bile görülebileceğinin farkındaydı. “Belli ki izlerini kaybettiğimize ikna olmuşlar.

Yaktıkları ateşi saklama ihtiyacı hissetmiyorlar.”

Halt, düşünceli bir tavırla çenesini kaşdı. “Normal şartlar altında çoktan vazgeçip geri dönmüş olurdunuz, öyle değil mi?”

Arridi önderi başıyla onayladı. “Aynen öyle. Sanırım dostlarımız

izlerini

kaybettirmek

konusunda

kendilerine

fazlasıyla

güveniyorlar.”

“Aşırı güven, insanın başına büyük belalar açabilir,” diye ekledi

Halt. Her zaman olduğu gibi elinde kahve fincanıyla sırtını eyerine

yaslamış dinlenen genç Orman Muhafızı’na döndü. “Gil,” dedi, “bu

gece kamplarına bir göz atmak ister misin?”

Gülümseyen Gilan, son yudumu da alarak kahvesini bitirdi. “Hiç

sormayacaksın sandım,” dedi. Batı ufkundan yükselen aya bir göz

attı. “Ay yarım saate yükselmiş olur. Hemen yola çıkayım.”

“Seleten’in adamının dediklerine göre, ateşlerinin parıltıları dört

kilometre öteden görülüyormuş. Alaz’ı orada bırakıp yoluna yaya

devam et. İzlerini örtmeyi de unutma ve...” Gilan’ın sabır dolu bir

tebessümle onu izlediğini fark eden Halt, konuşmayı kesti.

“Affedersin,” dedi. Böyle bir gözetleme işinin

- 279 -

JOHN FLANAGAN

esaslarını iyi bilen biri varsa, o da Gilan’dı. “Tüm bunları zaten

biliyorsun, değil mi?” diye acı bir tebessümle ekledi Halt.

“Evet,” dedi Gilan. “Ama hatırlatmanın bir sakıncası yok.

Özellikle öğrenmemi istediğin bir şey var mı?”

Halt bir süre düşündükten sonra omuz silkti. “Bildiğin şeyler.

Erak’ı görebiliyor musun, bir bak bakalım. Kaç tane muhafızı

olduğunu öğren. Zorlu bir dövüşe girmektense, gizlice kampa sızıp Erak'ı kaçırmayı yeğlerim. Sayılar da önemli tabii. Tam olarak kaç kişi olduklarını öğrenelim. Aklına gelen başka önemli bir şey olursa onlara da bakarsın işte.”

“Olmuş say.” Eyerini omzuna atan Gilan, atların geceyi bir arada geçirdikleri yere doğru yürümeye başladı. O sırada Horace, hızla ayağa kalkarak dizlerindeki kumu temizledi.

“Dursana, Gilan. Yol arkadaşı ister misin?” diye sordu.

Gilan tereddüt etti. Genç savaşçının kalbini kırmak istemiyordu.

“Yalnız gitse daha iyi olur, Horace,” diye uyardı Halt. “Gilan sessizce ilerleyebilir ama sen bu işin eğitimini almadın.”

Horace, anladığını belli edercesine başını salladı. “Bunun farkındayım. Fakat Alaz'ı bırakacağı yerde bekleyebilir, hayvana göz kulak olurum. Dört kilometre öteden benim çıkardığım sesler bile duyulmaz herhalde.”

“Bu tartışılır bir konu,” dedi Halt tamamen ifadesiz bir yüzle.

Ardından bakışlarını Gilan'a çevirdi.

“Haksız da sayılmaz gerçi. Yakınlarda bir destek gücünün olması işine yarayabilir.”

“Bana uyar,” dedi Horace'ı gücendirmek zorunda kalmaya

~ 280 ~

FİDYE

cağı için rahatlayan Gilan. “Hatta memnun olurum. Hadi atlarımızı hazırlayalım.”

Uzamp atının eyerini alan Horace ile birlikte atlarına doğru

yürümeye başladılar.

5B> ----- js»

“Sen burada kalsan daha iyi olur,” dedi Gilan. Horace başım salladı

ve atlarından indiler. Horace, Vurucu’nun dizginlerini bir çalı

parçasına bağladı. Gilan ise Orman Muhafızları’nın âdeti olduğu

üzere, dizginleri yere bırakmayı tercih etmişti.

“Burada kal,” dedi Alaz’a dönerek.

Doru midillinin, efendisi dönünceye kadar yirmi metre çapında

bir dairenin dışına çıkmayacağını ikisi de çok iyi biliyordu.

Kuzeydoğudaki ufuk çizgisini incelediler.

“Burunları biraz havada, öyle değil mi?” dedi Horace. Tü-

lagilerin kamp ateşleri, bu mesafeden bile seçilebiliyordu.

**“Öyle gerçekten,” dedi Gilan. “Bu sana bir ders olsun. Tamamen
emin oluncaya dek asla peşindekileri atlatmışsın gibi hareket etme.”**

Yayını ve ok kılıfını çıkarıp yere bıraktı. Bu görevde onlara

ihtiyacı yoktu, rahat hareket etmesini engellemeleri de caba- sıydı.

Kılıcını da kınıyla birlikte çözdü. Geriye saks bıçağı ile fırlatma

bıçağı kalıyordu ki o ikisiyle her türlü tehlikenin hakkından

gelebilirdi.

“Alaz’ın eyerini gevşetmemi ister misin?” diye sordu Horace.

Gilan tereddüt bile etmeden cevabını yapıştırdı.

JOHN FLANAGAN

“Hayır. Böyle kalsın. Kendi atını da elleme. İşler yolunda gitmezse dörtnala kaçmamız gerekebilir.”

Horace, Gilan’ı ilgiyle izliyordu. Genç Orman Muhafızı’nın sessiz hareket etme konusunda Birlik’in en iyilerinden biri -belki de *en iyisi*- olduğunu biliyordu. Gilan’ın tetikte bir nöbetçiye yaklaşıp kemerini ve çizmelerini çalabileceği, zavallı nöbetçiye çıplak ayakları ve düşük pantolonuyla şaşkın halde bırakabileceği söylenirdi.

Horace, bu söylentilerin abartıdan ibaret olduğunu farkındaydı ama aslında o kadar da abartılı değildi.

“Bir sorun çıkacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu. Ciddi bir yüz ifadesine bürünen Gilan, elini genç savaşçının omzuna koydu.

“*Her zaman* bir sorun çıkacakmış gibi hareket et,” dedi. “İnan bana, sorun çıkmazsa hiçbir şey kaybetmezsin. Ama eğer çıkarsa, sorunu karşılamaya hazırsın demektir.”

Çok iyi kılıç kullanan usta bir savaşçı olarak bilinen bir şövalyeye bu tür tavsiyeler vermek, bazen garibine gidiyordu. Ama Gilan her defasında kendi kendine, ne kadar becerikli de olsa Horace’ın genç bir delikanlı olduğunu hatırlatıyordu.

“Birkaç saat içinde görüşürüz,” dedi ve karanlığın içine karıştı.

SS» ----- îs~

Gilan, sert zeminde hızla ve sessizce ilerliyordu. Tülagilerle arasındaki tepelerden ilkinin zirvesine varınca, geri dönerek Horace ile atlara doğru baktı. Hemen ardından yere çökerek olası bir nöbetçiye kendisini belli etmeden sessizce bayır aşağı

FİDYE

sürünmeye başladı. Bir nöbetçi varsa görebileceği tek şey, ortadan kaybolmadan önce ufuk çizgisinde hafif bir çıkıntı yaratan belli belirsiz, basık bir şekilden ibaretti.

Güvenli bir biçimde bayırın aşağısına inen Gilan, yeniden ayağa kalkarak ateşlere doğru yürümeye başladı.

Yönünü bu kadar belirgin bir şekilde bulabilmesinin aslında tehlikeli olduğunun farkındaydı. Fark edilme kaygısı gütmeksizin artık ufukta giderek daha belirgin bir şekilde görülen ateşlere doğru ilerlemek, fazlasıyla kolay kaçıyordu. Gözlemlemiş oldukları üzere, aşırı güven tehlikeli durumlara yol açabiliyordu. Dolayısıyla görüş alanının hemen dışında bir sürü tetikte nöbetçi varmış gibi, dikkatle

yoluna devam etti.

Bu şekilde yürümek, daha çok vaktini alıyordu. Ama hayatının belki de alacağı önlemlere bağlı olduğunun farkındaydı.

SS»... — -ü»

Tülagi kampına vardığında, aradan bir saat geçmişti. Arada kalan son bayırın zirvesine çıkmadan önce vücudunu yine toprağa yapıştırdı ve yüzünün beyazlığını örtmek için kukuletasını öne doğru çekerek santim santim sürünmeye başladı.

Tepeye vardığında, kendini minik bir ısıklık çalmaktan alı-koyamadı. Beklediğinden çok daha büyük bir Tülagi kampına bakıyordu. Takip ettikleri grup, yaklaşık seksen kişiden oluşuyordu. Bu kampta ise iki yüzden fazla adam ve beklediğinin iki katı kadar ateş vardı. Parıltıların çok uzaktan bile seçilmesinin bir diğer nedeni

de buydu.

~ 283 ~

JOHN FLANAGAN

Ya ana kafiye katılmış, ya da bir diğer savaşı grubuyla karşılaşmış olmaları, diye geçirdi içinden.

Hangi ihtimalin doğru olduğunun çok da önemi yoktu. İşin özü, Tülagilerin sayısı, kendi kuvvetlerinin dört katını buluyordu. Bu da doğrudan bir saldırıyı fiilen ihtimal dışı kılıyordu.

Aklından bunlar geçerken, bir yandan da gözleriyle kamp boyunca Irak'ı arıyordu. Skandiyalı bulması uzun sürmedi. Yüce Kont'un iriyan vücudu, ufak tefek çöl göçebelerinin arasında dikkat çekiyordu. Tam da bekleneceği üzere kampın merkezine yerleştirilmişti. O noktaya ulaşabilmek için çok uğraşmak gerekecekti. Geceyi Seleten'in askerlerinininkileri andıran alçak, minik çadırlarda geçiren Tülagiler, esirlerini açık havada tutmayı yeğliyordu. Bu soğuk havada Irak'a yalnızca bir battaniye verilmişti. İriyarı Skandiyalı taşlık zeminde hafifçe kıvıldınca, bağlı olduğu zincirler ortaya çıktı. İlk başta ne olup bittiğini anlayamayan Gilan, bir an sonra Yüce Kont'un hemen yakınlardaki iki ayn deveye zincirli olduğunu fark etti. Hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. Arrida'da az vakit geçirmiş olmasına rağmen, bu hörgüçlü hayvanların ne kadar inatçı olduklarını öğrenmişti. Irak'ı iki devenin arasına zincirlemek, kaçma ihtimalini fiilen sıfırlamak

anlamına geliyordu. Huysuz develer zincirleriyle uğraşılmaya

başlanması halinde ortalığı ayağa kaldıracaklardı.

Yani ne doğrudan saldırabileceğiz ne de kampa sızıp Irak'ı

gizlice kaçırabileceğiz, diye düşündü Gilan. İşler her geçen dakika

daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyordu.

Aniden, yakınlarında bir hareketlenme sezdi. Onu uyaran şeyin

ne olduğunu anlayamamıştı. Kımltıyı görmemiş,

- 284 -

FİDYE

adeta hissetmişti. Bir şey ya da birileri, üstünde bulunduğu uzun

sırtta hafifçe kııldamıştı. Ama her kim ise, onun bulunduğu ve

sırtın sağa doğru kıvrıldığı noktanın dört ya da beş yüz metre

solundaydı. Gecenin belli belirsiz ışıkları altında o tarafta hiçbir şey

görülüyordu. Karanlıkta görebilmek için Orman Muhafızları'nm

kullandıkları tekniği uygulayarak sırtın yalnızca belli bir kısmını

gözlemeye başladı. O noktaya doğrudan bakmadan, göz ucuyla bir

şeyler yakalamaya çalışıyordu.

Artık emindi. Orada bir şey kııldamıştı. Hareketin aniliği

karşısında irkilmiş ve alarma geçmişti. Küçük bir şekil sırtın üstünde

aniden görünüp kaybolmuştu. Gözlerini o noktadan ayırmamasına

rağmen hiçbir şey göremiyordu. Bir nöbetçi miydi yoksa? Hiç

sanmıyordu. Nöbetçiler böyle gizli saklı hareket etmezlerdi ki. Ayrıca

kamp sınırlarından bu kadar uzakta bekleyen başka bir nöbetçi de

yoktu. Kampa yaklaşırken ilk kontrol ettiği şey nöbetçilerin

**konumuydu. Sırtın üstüne nöbetçi yerleştirmenin hiçbir anlamı
yoktu. Geceleri ortaya çıkan hayvanlardan biri olabilir miydi acaba?
Belki... ama öyle olduğunu da sanmıyordu. Orman Muhafızları'na
içgüdülerini dinlemeleri öğretilirdi.
Gilan'm içgüdüleri de ona etrafta Tülagi kampını gözleyen
başkaları da olduğunu söylüyordu.**

**ill kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. “Size mi ait?”
dedi niyetlendiğinden daha tiz bir sesle. “Sen neden söz**

W

ediyorsun? Onun bana ait olduğunu biliyorsun.”

Cielema, kocasına bakarak kaşlarını çattı. Ama Şeyh ellerini çaresizce iki yana açmıştı. Durumdan memnun olmamasına rağmen elinden bir şey gelmiyordu.

“Sana *aitti*,” diye kabullendi. “Ama o artık bizim. Bizde işler bu şekilde yürür.”

“Yani atımı çaldığımızı mı söylüyorsun?” dedi Will. Adamın yüzündeki utanç dolu ifadenin birden öfkeye dönüştüğünü fark etti.

“Çöl kurallarını bilmediğin için bu hakaretini görmezden geleceğim,” dedi Ömer. “Tekrarlama hatasına düşme sakın.” Cielema kocasının yanına geldi. “Ömer, bu konuda bir istisna yapabileceğine eminim...” diye söze başladı ama elini kaldıran Ömer karısını susturdu. Sonra ufak tefek vücudunun tüm zerreleri öfkeden köpürmekte olan Will’e arkasını döndü. “İstisna yapmak bana düşmez.” Yeniden Will’e dönerek

~ 286 -

FİDYE

devam etti. “Adetlerimizi anlamalısın. O atm esasen sana ait olduğu gerçeğini kimse reddetmiyor.”

“Nasıl reddedebilirsiniz ki zaten?” dedi Will. “Eyerindeki yedek ok kılıfında şu oklardan vardı.” Çöl kobrasını avladığı, ayaklarının dibinde yatmakta olan oku işaret etti. Kartını iyi oynamıştı. Ömer’in torununu kurtarmış olduğunu hatırlamasını istiyordu.

“Evet. Sana katılıyorum. Ayrıca seni bulduğumuzda atm seni tanıdığı da anlaşılıyordu. Ama konu bu değil. Atının kaçmasına izin vermiş olmalısın.”

Will, bu sözler karşısında afallamıştı. Fırtına sırasında Çekici'nin dizginlerini bıraktığı için kendini hâlâ suçluyordu. “Şey, evet... öyle sayılır. Ama fırtına çıkmıştı ve ben de...” Ömer avantajı ele alınca, daha fazla devam edemedi. “Bizim kanunlarımıza göre, bir atı serbest bırakırsan ve o da kaçıp giderse, o artık senin atın değildir. Bulanındır. Ve senin atımı da Hasan ibn' Taluk buldu. Susuzluktan ölmek üzereydi ve aval aval dolanıyordu. Onu bulup besleyen de sahibi de Hasan'dır artık.”

Will başını iki yana sallıyordu. Sesi sertleşmişti artık. “Buna inanamıyorum. Çekici'yi ararken neredeyse ölecektim ve şimdi sen bana gelmiş atımın artık şu... Haşan ibn' Taluk denen adama ait olduğunu mu söylüyorsun?”

“Aynen öyle diyorum,” dedi Ömer.

“Ömer, bu genç adama bir borcumuz var,” dedi Cielema rica edercesine. “Elinden gelen bir şey vardır herhalde?” Ömer başını iki yana salladı. “Evet, ona borçluyuz. Ve unutma ki o da hayatını bize borçlu. O anlamda eşit durumdayız.

- 287 -

JOHN FLANAGAN

Demin kendi de söyledi.” Durumdan her ne kadar memnun olmasa da, Ömer kabile yasalarına uymakla yükümlüydü. “Eğer atı ben

bulmuş olsaydım, memnuniyetle sana iade ederdim. Ama karar bana ait değil. Hasan'ın hayvana kanı ısındı. Onu büyütme istiyor.”

“Çekici'ye asla binemez ki!” diye bağırdı Will. Orman Muhafızı atları, hırsızlar çalıp süremesin diye özel bir eğitimden geçerlerdi. Sırtlarına binilmeden önce, hayvanın kulağına gizli bir parola fısıldamak gerekirdi.

“Evet. O kadarını fark ettik. Sanırım o ata binmenin bir sırrı var. Ne yazık ki bu, Hasan'ın ata ilgisini daha da arttırdı. Ondan vazgeçeceğini hiç sanmam.”

“Öyleyse onu satın alırım!” dedi Will.

Ömer'in yüzüne şüpheli bir ifade yerleşti. “Neyle? Seni bulduğumuzda üstünde hiç para yoktu. Son birkaç saat içinde bir yerde para mı buldun?”

“Size borcum olur. Sözüm söz. Borcumu öderim. Fiyatı siz belirleyin!” Evanlyn'in borcunu ödemesi için ona destek olacağından emindi. Ama Ömer başını yine iki yana sallıyordu.

“Ödemeyi nasıl yapacaksın? Bizi bir daha nasıl bulacaksın ki? Bizler göçebeyiz, Will. Geleceğe dair sözler vermeyiz. Altın ve gümüşle ticaret yaparız ve ödemeleri *anında* gerçekleştiririz. Altın ya da gümüşün var mı? Yok.” Kendi sorusunu mesele burada kapandı dercesine yine kendi cevaplandırmıştı. Ardından ses tonunu yumuşattı.

“Bak dostum, kanunlarımıza göre çölde susuzluktan ölmek üzere olan birini bulmamız halinde onu kurtarmak için elimizden geleni

yapmamız gerekir. Öylece yanından geçip gidebilir

FİDYE

ve seni ölüme terk edebilirdik de. Ama kanunlarımız aksini söylüyor.

Aynı şekilde, bir başka kanun da ortalıkta sahipsizce dolaşan bir atın, bulanın malı olacağını belirtiyor. Bir kanunu uygulayıp diğerini uygulamamak olmaz.”

“Bu çok saçma ve utanç verici, Ömer,” dedi Cielema öfkeyle.

“Hasan’la konuşacaksın. Hayvanı Will’e vermesi gerektiğini söyleyeceksin. Sen bu kabilenin *Şeyhisin*. Bunu yapmak senin ellerinde.”

Ömer’in dudakları iyice büzüldü. “Anlamıyor musun eşim, bu dediğini zaten *Şeyh* olduğum için yapamam! Haşan’a kanunlarımızı bir yana bırakmasını emredemem! Bunu yaparsam eğer, ileride aynı şeyi tekrarlayanlara sözümü nasıl geçiririm? Hırsızlara? Adam yaralayanlara? *Şey, affedersin Şeyhim*, diyeceklerdir, *senin de Haşan’a söylemiş olduğun üzere, kanunlara karşı gelmenin bir sakıncası olmadığını sanmıştık.*”

“Öyleyse Hasan’dan *rica et*,” dedi kadın ama Ömer yine başını iki yana salladı.

“Öyle bir şey yapmayacağım. Ne Haşan’ı ne de kendimi utandıracağım. Hayvanı bırakmak istemediğini biliyorum. Buna hakkı da var. Hakkı olan bir şey için kendisini suçlu hissetmesine neden olmayacağım.”

Cielema, öfkeyle başını çevirdi. Sinirli hali ve kavuşturduğu

kolları, içinde köpürüp kabaran öfkeyi ortaya koyuyordu. Will,

durumun giderek daha umutsuz bir hal aldığını fark etti.

“Hasan’la ben konuşabilir miyim?” diye sordu, öfkesini gizleyip

sakin bir sesle konuşmaya çalışarak. Birkaç saniye düşünen Ömer,

kayıtsızca omuz silkti.

- 289 ~

JOHN FLANAGAN

“Konuşamaman için hiçbir neden yok,” dedi. “Ama seni

uyarıyorum, bir sonuç alamayacaksın.”

1B8-

Haşan da aslında Will gibi bir delikanlıydı. Yirmi yaşından büyük

göstermiyordu. Tatlı bir yüzü ve uzatmaya çalıştığı anlaşılabilir minik

bir sakalı vardı. Koyu renk gözlerine şakacı bir ifade yerleşmişti.

Farklı şartlar altında olsalar, Will ile muhtemelen çok iyi

anlaşırlardı.

Ama Will o an Arridili delikanlıdan tüm benliğiyle nefret

ediyordu.

Ahıra geldiklerinde, genç Bedülinli Çekici'yi tımarlamakla meşguldü. Ömer ve Cielema da Will'e eşlik etmişlerdi. İçinden geçtikleri kampın ahalisi olan bitenden haberdar olmuş ve arkalarında küçük bir izleyici grubu birikmişti. Bıçaklan ve omzuna asmış olduğu uzun yayıyla Will'in tepeden tırnağa silahlı oluşu dikkatleri çekiyordu.

Uzun adımlarla kampın ortasından geçerken kulağına arkalardan gelen bir fısıltı çalındı. "Yabancımnın atı uğruna Haşan Ta dövüşeceğini duydum!" diyordu birileri. Düşündükçe bu fikir, Will'e mantıklı gelmeye başlıyordu.

Will'in yaklaştığını fark eden Çekici, mutlulukla kişnedi.

Efendisinin adımlarını tanımıştı. Başım işinden kaldıran Hasan'm yüzü aydınlandı. Ömer'i Arridilere özgü selamla karşıladı.

"İyi sabahlar, *Şeyh* Ömer." Will'in yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce delikanlının canını sıkan şeyi merak etti. "Bakıyorum konuğumuz da iyileşmiş. Ne güzel."

~ 290 ~

FİDYE

Çekici efendisine doğru hareketlenmek istese de dizginlerini sertçe çeken Haşan tarafından durduruldu. Şaşırılmış görünen minik midilli, ayak direyip tiz bir sesle kişnedi. Çıkardığı sesler, Will'in içini parçalıyordu.

“Haşan,” diyordu Ömer, “bu Will. Will, Hasan ibn’ Taluk ile tanışın.”

Hasan, nazik Arridi selamını tekrarladı. Will de başını hafifçe eğerek karşılık verdi. Haşan bir kez daha yabancınn öfkесinin

nedeni merak etti.

“İyileşmiş görünüyorsun, Will,” dedi. “Çok sevindim.” Ya-
bancının orada ne aradığını merak ediyordu. Ne de olsa çocuğu
kurtaran o değildi. Kurtarma ekibine katılmasının tek nedeni, birkaç
gün önce bulmuş olduğu tüylü midillinin akbabaları araştırmak
üzere yola çıkan *Şeyk'in* arkasından fırlayıp gitmiş olmasıydı.

Hayvan, eski sahibinin kokusunu almış olmalı, diye düşündü Haşan.

Midillinin, çölde ölmek üzereyken buldukları genç adama ait
olduğu anlaşılıyordu. Ama Haşan, Çekici'ye sahip olduğu için hiçbir
pişmanlık duymuyordu. Adının Çekici olduğunu bile bilmiyordu
elbette. Onu güneş batarken bulduğu için hayvana Günün Son Işığı
adını vermişti. Çöl kanununa göre başıboş bir at, bulanın malı
olurdu. Haşan ve diğer tüm Bedülinler bunu defalarca yapmışlardı.

Will'in bu konuda bir anlaşmazlık çıkaracağını hiç sanmıyordu.

Öfkesini kontrol altına almak için çaba harcayan yabancıyı

sabırla bekledi. Will nihayet sakin bir sesle söze girdi:

“Haşan, müsaade edersen atımı geri almak istiyorum.”

Hasan'm birden kaşları çatıldı. Ona yol göstermesi için

- 291 -

JOHN FLANAGAN

Şeyh'Q bir bakış atsa da Ömer gözlerini kaçırıyordu. Yabancıya
dönerek nazikçe gülümsedi.

“Ama o artık senin atın değil ki. Bana ait.” Yeniden Ömer'e

döndü. “*Şeyhim*, yabancıya kanunlarımızı açıklamadın mı?” Ömer, yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Açıkladım. Ama o bir yabancı. Onun ülkesinde farklı kanunlar geçerli.”

Birkaç saniye düşünen Haşan, sonunda omuz silkti. “Öyleyse iyi ki onun ülkesinde değiliz. Zira bu küçük midilliden çok hoşlanıyorum.” Ömer’in yüzündeki mutsuz ifadeyi görünce tereddüt etti. Cielema da yanlarında gelmişti. Onun da yüzünde inatçı ve öfkeli bir ifade vardı.

“*Şeyh* Ömer,” dedi, “midilliyi yabancıya vermemi mi istiyorsun benden?”

Ömer, birkaç saniye tereddüt etti. Genç adamın ona adeta taparcasına, sonsuz bir saygı beslediğinin farkındaydı. Hayvanı geri vermesini söylese, Haşan sırf *Şeyhine* olan saygısı nedeniyle dediğini yapacaktı. Ömer’i böyle bir talepte bulunmaktan alıkoyan da buydu. Çocuğun üstündeki etkisini suistimal etmek istemiyordu. Hayvan Haşan’a aitti ve Hasan da zengin bir ailenin çocuğu değildi. Kendisine başka bir at satın alabilmesi için aradan belki de yıllar geçmesi gerekecekti.

“Senden böyle bir şey istemiyorum,” dedi kollarını göğsünde kavuşturup. Öfke dolu bakışlarını kocasına diken Cielema, bir şey söylemedi.

Haşan yeniden Will’e dönerek “Kusura bakma,” dedi ve tımar işine devam etmek için arkasını döndü.

“Bedeli neyse öderim!” dedi Will aniden.

FİDYE

Çekici'yi tımarlamayı bırakan Haşan, yeniden yabancıya döndü.

“Altının var mı?” diye sordu.

Will, başını iki yana salladı. “Bulurum. Sana söz veriyorum.”

Haşan yeniden gülümsedi. Aslında nazik bir insandı ve terbiyesizlik etmeyi asla istemezdi, ama yabancıların olayların işleyişini kavrayamadığı ortadaydı.

“Sözle bir şey satın alamam,” dedi. Keşke yabancı bu kadar ısrarcı olmasaydı. Ama madem ki oraya kadar gelmişti, Haşan da ona Günün Son Işığı hakkında aklına takılan bir şeyi soracaktı.

“Bu midilliye binmek mümkün mü?” diye sordu merakla. O ana dek kül rengi hayvan, her denemesinde onu sırtından atmıştı. Her yanı çürük içindeydi.

Will başıyla onayladı. “Ben binebilirim.”

Haşan, Çekici'yi öne itip dizginleri Will'e uzattı. Dediğini gerçekten de yapıp yapamayacağını görmek istiyordu.

“Bin bakalım,” dedi. Üzengiye ayağını geçirip kolayca hayvanın sırtına atlayan Orman Muhafızı'm dikkatle izledi. Birkaç saniye içinde minik midillinin çılginca hareketlenmesi ve binicisini sırtından atması gerekiyordu. Ama Çekici kulaklarını dikmiş, sakın sakın

duruyordu.

Çekici'nin sırtına binen Will'in aklından oradan dörtnala kaçmak geçti. Ama Bedülin kabile üyeleri, sanki akimdan geçenleri sezmişçesine etraflarında çember oluşturmuşlardı. Fırsat elinden kaçmıştı. Zaten ne nerede olduğuma dair bir fikrim ne de bir haritam var, diye düşündü. Kuzeybulam ise Ömer'in çadırındaydı. Ömer'in parmağıyla işaret etmesi üzerine, gö

- 293 ~

JOHN FLANAGAN

nülsüzce de olsa midillinin sırtından indi. Dizginleri yeniden Hasan'm eline sıkıştırdı.

“Yani bu işin gerçekten de bir sırrı var,” dedi Haşan. “Söyle bakalım neymiş?”

İçinden yabancının kaçınılmaz olanı kabullenmesini dileyerek gülümsedi. Ancak genç adamın öfkeli yüzünden, ona yardım etmeyeceği anlaşılıyordu.

“Onun sırtına asla binemeyeceksin,” dedi Will.

Hasan omuz silkti. Devreye girip bu sinir bozucu duruma bir son vermesi için bakışlarını Ömer'e doğru çevirdi.

“Bir yolunu bulurum elbet,” dedi kendine güvenen bir tavırla. Ne de olsa, mükemmel bir binici ve hayvan terbiyecisiydi. O sırada Will'in yeni bir karara varmış olduğunu fark etti.

“Sana para ödememe izin vermezsen, o zaman Çekici için

dövüşürüz,” dedi Will kısaca. Bu saygısız ve kaba öneri karşısında afallayan Haşan, şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı. İzleyenlerin arasında mırıldanmalar başlarken Ömer, duruma müdahale etti.

“Dövüş falan olmayacak!” diye kararını ilan etti. Ters bakışlarını Will’e dikti. “Ne sanıyordun; elli adım ötede bekleyeceğini ve uzun yayınla çocuk daha yanma bile gelemeden onu vuracağını mı? Buna dövüş değil cinayet denir!”

Will, gözlerini önüne dikti. Ömer haklıydı. Ama o da atını kaybettiği için çok üzölmüştü. Çekici’yi tam buldum derken bu şekilde tekrar kaybetmeyi hazmedemiyordu. Cielema’ın söylediği bir şey zihnini kurcalıyor, ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Bir yolu *olmalı*, diye geçirdi akimdan, sadece eğer...

FİDYE

“Hem sırtına binemesem de onu yük taşımak için kullanırım.

Oldukça kuvvetli görünüyor,” diyordu Haşan.

Bardağı taşıran son damla da bu oldu. Will zeki, şefkatli, mükemmel Çekicisinin hayatını bir yük midillisi olarak geçirmesine katlanamazdı. Birden Cielema’ın söylemiş olduğu şeyi hatırladı ve umutsuz da olsa bu işten sıyrılmamanın bir yolu olduğunu fark etti.

“Seninle yarışalım,” diye meydan okudu Hasan’a. “Çekici’nin sırtında kampın en iyi atı ve binicisine karşı yarışırım.”

Kalabalıktan yine mırıltılar yükselmeye başladı. Meydan okuma, Ömer’in çok ilgisini çekmişti. Karısının da dediği gibi, Bedülin

erkekleri bahis oynamaya karşı koyamazdı. Hem böylece bu sorun da çözülmüş olacaktı.

“Şartların nedir?” diye sordu Ömer. Birkaç saniye düşünen Will, derin bir nefes alarak konuşmaya başladı.

“Kazanırsam Çekici’yi geri alırım. Adamınız kazanırsa, Hasan’a işin sırrını öğretirim. Ayrıca tüm haklarımdan da vazgeçerim.”

Ömer, dönüp izleyenlere baktı. İzleyicilerin ilgi ve beklentiyle dolu bakışlarını görebiliyordu. Bedülinlerin kanını kaynatan türden bir meydan okumayla karşı karşıyaydılar. İzleyicilerin arasında minik bahisler oynanmaya başlanmıştı bile. Will’e döndü ve her şeyini bir iddiaya bağlayan genç adamın cesur yüzüne bir göz attı.

“Haşan?” diye sorunca genç Bedülinli başını hevesle salladı.

“Yarışan kişi ben olacaksam tamam,” dedi Haşan “ve Kum Fırtması’na binmeme izin vereceksin.”

- 295 -

JOHN FLANAGAN

Ömer başıyla onayladı. Haşan mükemmel bir biniciydi. Ömer’in açık renkli aygın Kum Fırtması ise kabilenin açık ara en iyi atıydı.

“Kabul,” dedi Ömer.

OTUZ İKİ

Kim olduğunu göremedin mi?” diye sordu Halt rapo- runu veren Gilan’a. Genç Orman Muhafızı başını iki yana salladı. “Belki de insan değildi. Küçük bir hayvan olabilir.”

“Ama sen farklı düşünüyorsun sanırım?” diye sordu Halt. Gilan bu kez cevap vermeden önce tereddüt etti.

“Evet, farklı düşünüyorum,” dedi sonunda. “Toprağı incelemeye giderdim de hâlâ orada mıdır ya da yanında birileri var mıdır, bilemedim. Patırtı koparsa Tülagiler, her şeyi öğrenecekti. Geri dönüp rapor vermeyi daha uygun buldum.”

“Evet. Doğru olanı yapmışsın,” dedi haberler karşısında yüzü asılan Halt. Seleten’e döndü. “Tülagileri başka kimin izleyebileceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu.

Wakir hayır dercesine omuz silkti. Gilan raporunu vermeye başladığından bu yana düşünüyordu.

“Buralarda bir Bedülin grubu olabilir. Onlar öyle kafalarına göre gelir ve giderler. Eğer bölgedelerse, düşmanı gözlüyor olmaları fikri aklıma yatıyor.”

“Saldırıya geçerler mi acaba?” diye sordu Halt. *Wakir* bu kez daha kesin bir ifadeyle cevap verdi.

“Hiç sanmam. Saldırgan bir halk oldukları söylenemez. Ayrıca iki yüz kişilik bir Tülagi kafilesiyle boy ölçüşmek de kolay iş değil...”

“Benim aklımdan da aynısı geçiyordu,” diye araya girdi Halt.

Seleten usulca başını salladı. “Davetsiz misafirlerimiz eğer Bedülinler ise, muhtemelen oradan uzaklaşıp Tülagilere yeterince manevra alanı bırakacaklardır.”

“Seni görmüş olabilir mi?” diye sordu Halt.

Gilan başını iki yana salladı. “Görmediğinden eminim. Ben de onu ancak aniden kımıldayınca görebildim.”

Halt’un Gilan’a yerinden kımıldayıp kımıldamadığını sormasına gerek yoktu. Eski öğrencisinin böyle temel bir hatayı asla yapmayacağından emindi.

“Dönerken izlerini gizledin, değil mi?”

“Elbette,” diye cevap verdi Gilan. “Endişelenme Halt, geride hiçbir şey bırakmadım.”

Halt kararım vermişti. “Pekâlâ. Birkaç saat uyuyalım o zaman.

Her zamanki gibi şafaktan önce yola çıkacağız. Hadi millet, biraz dinlenin.”

Seleten ve Araluenliler dönerek çadırlarına yöneldiler. Fırsatını buldukları an dinlenmenin değerini hepsi çok iyi biliyordu.

SB>

FİDYE

Gilan arkasında hiç iz bırakmamış olsa da, diğer gözcü onun kadar dikkatli ve yetenekli biri değildi ne yazık ki. Büyük bir şanssızlık eseri olarak da Tülagi kampından ayrılırken izlediği yol, Seleten'in kamp yerinin yaklaşık iki yüz elli metre kadar yakınından geçiyordu. Seleten'in grubu yola çıkarmasından bir saat kadar sonra, kampın yakınlarındaki izleri takip eden Tülagi keşif kolları Araluen-Arridi kafilesinin izlerine ulaşmıştı. Arridi birlikleri görüş alanına girinceye dek dikkatle arkalarından takip ettiler. Ardından da silahlı bir grubun kendi rotalarına paralel bir şekilde ilerlediğini önderlerine bildirmek üzere, görünmemek için geniş bir kavis çizerek geri döndüler.

Çabucak yapılan bir fikir alışverişinin ardından Tülagilerin yarısı kfileden ayrıldı ve güneybatıya yönelerek Seleten'in birliğinin izlerini bulmayı başardı.

Küçük kfile, o noktadan itibaren hızlanarak hiçbir şeyden şüphelenmeyen Arridilere yaklaşmaya başladı. Dikkatlerini tamamen kuzeydoğu yönüne vermiş olan Halt ile Gilan, güneyden yüz atlı savaşçının onlara doğru geldiğinden habersizdi. Ana Tülagi kafilesinin hızlanarak yavaşça önlerine geçtiğinden de haberleri

yoktu.

Avcı, bir anda ava dönüşmüştü.

se» ... ■

Her gün yaptıkları üzere, gün ortasında durdular. Tülagi önderlerine gün boyunca hazırlamakla meşgul oldukları tuzağın fitilini ateşleme fırsatı verdiklerinden haberleri yoktu.

- 299 -

JOHN FLANAGAN

Araluen ekibi, sıcaklık azalıp yola çıkmalarına az bir süre kala, olası bir kurtarma operasyonunu tartışıyordu. Her iki Orman

Muhafızı da karanlıkta görünmeden Tülagi kampına sızabilirdi. Esas sorun, Irak'ı fark edilmeden kamptan çıkarmaktı.

“Onu elbette bu nedenle açık havada tutuyorlar,” dedi Evanlyn.

“Dışarıda bulunan herhangi biri bile kaçtığını anlayabilir.”

“Ayrıca şu develerden de kurtulmamız gerekecek,” diye araya

girdi Horace.

“Belki birinden kurtulmak bile yeterli olabilir,” diye öneride bulundu Svengal. “Birinin zincirlerini keserseniz, Erak da diğerinin sırtına binip kamptan ayrılır.”

“Eh, bu biraz fazla dikkat çeker,” dedi Gilan. “Deveye binmiş bir Skandiyalı’yı fark etmemek oldukça zor; peşimizde iki yüz Tülagi savaçsısıyla koşmaca oynamak istemeyiz.”

Halt bir tarafa oturmuş, önerileri tartışan arkadaşlarını dinliyordu. Dile getirilenlerin çoğunu aklından daha önce geçirmişti. Ama olur da rastgele bir fikir zihninde yeşerir diye bekliyordu. Şu ana dek pek başarılı olduğum söylenemez, diye düşündü. O an için yapabilecekleri en doğru şey, yollarına aynı rotada devam etmektir.

Kuyulara

Tülagilerden

önce

varmaları

halinde

hazırlık

yapabileceklerdi. Bunun tam olarak ne tür bir hazırlık olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama tecrübeleri, ona yeterince beklenmesi halinde er ya da geç karşılına bir fırsat çıkacağını söylüyordu.

“Çok sessizsin, Halt,” dedi kır sakallı Orman Muhafızı’na dönen

Horace. “Aklında bir şey mi...?” diyordu ki gözleri,

FİDYE

yaklaşık yüz elli metre ötedeki bayıra takılınca sesi yavaşlayarak

kesildi.

“Aman Yarabbi,” dedi. Sesi, tehlike çanı gibi çıkıyordu. “Bunlar da nereden çıktı böyle?”

Diğerleri de bakışlarını takip ettiler. Tülagi gözcülerinden korunacak şekilde, tabak şeklinde geniş bir çukurun içinde kamp kurmuşlardı. Ama gözcülerden korunmanın kötü yanı, karşı tarafın da onlardan korunuyor olmasıydı. Seleten elbette ki bayır hattının ötesine nöbetçiler dikmişti. Ancak sonradan Tülagi avcıları tarafından öldürülen bu adamların cesetlerine rastlayacaklardı.

O an için dikkatleri, tamamen tepenin üstünde yarım daire şeklinde beliriveren silahlı süvarilere odaklanmıştı.

Usluca küfreden Halt, geri dönüp arka cephelerine bir göz attı.

Korktuğu başına gelmiş, gerideki sırtın tepesinde de bir süvari birliği belirmişti. Her biri en az yüz kişiden oluşan iki grubun arasında sıkışıp kalmışlardı. Düşmanın farkına varan Arridi birlikleri, kendilerini tuzığa düşüren süvari gruplarını işaret ederek ortalıkta koşuşturuyor, etrafı çığlıklara boğuyorlardı. Seleten’in sesi herkesinkini bastırıyordu. Adamlarını atların etrafında bir savunma çemberi oluşturacak şekilde düzene sokunca etraftaki panik havası da bir anda geçiverdi. Araluenliler ile Svengal de hızla silahlarını çekerek Arridi komutanına katılmak için hareketlendiler.

Seleten, okkalı bir küfür savurdu. Daha önceki gece Tülagi-lerin kendilerine aşırı güvendiklerinden dem vuruyordu, şimdiyse aynı

tuzağa kendisi düşmüştü. Kurnaz çöl akıncılarının ne yapacağı

önceden kestirilemiyordu. Takip edildiklerini an

JOHN FLANAGAN

lamaları an meselesiymiş gibi hareket etmeleri gerekirdi. Düşmanın,

onları aslında büyük bir şans eseri bulduğunu elbette ki bilmiyordu.

Bilse de görüşleri değişmeyecekti zaten. İyi bir önder, planlarını en

kötü olasılığa göre yapardı.

Yanlarına gelen Halt ile diğerlerini başını hafifçe sallayarak

selamladı. Karşılıklı suçlamaların anlamsız olduğunun farkındaydı.

Ellerinden gelen en iyi savunmayı ortaya koymaktan başka çareleri

yoktu artık.

“Onlarla yaya mı savaşacaksınız?” diye sordu Halt.

Seleten başıyla onayladı. “Düşmana at sırtında saldırmanın bir

anlamı yok. Sayıca bizden çok fazlalar.”

“Ayrıca yokuş yukarı taarruz etmek zorunda kalacaksınız,” diye

hatırlattı Horace. “Her türlü avantaj onlardan yana. Bırakın

üstümüze gelsinler.”

Seleten’in yarı şaşkın bakışları, Horace’a çevrildi. Genç bir çocuk

olmasına rağmen Horace, taktik açısından konumlarını hızla

kavrayıvermişti. Kendi çömez askerlerine sorulsa, birçoğu düşmana

taarruz etmeyi tercih ederdi. *Vvakir'm* bakışlarındaki manayı

kavrayan Horace, aldırılmaz bir ifadeyle omuz silkti. Usta

öğretmenler tarafından eğitilmişti. Kılıcını gıcirtıyla kınından

çıkardı.

Svengal, Arridi savaşçılarının oluşturduğu çember boyunca bakmıyordu. Kalkanlar yan yana getirilmişti ve askerlerin ellerinde at sırtında kullandıkları ince mızraklardan bulunuyordu. Ayrıca yakın dövüş için her birinin belinde kıvrımlı birer kılıç asılıydı.

“Kalkan duvarı,” dedi onaylayan bir ifadeyle. “Aferin.”

Alışlageldik bir Skandiya savaş taktiği olan kalkan duvarı

FİDYE

uygulaması, kendisini bir anda evinde hissetmesini sağlamıştı.

Kocaman baltasını denemek için devasa keskin ucu havada ışlıklar alacak şekilde ileri geri savurmaya başladı. şimdilik geride duracak,

duvarda açılacak gedikleri kapatacaktı. İçeri sızmayı planlayan

Tülagi savaşçuları, berbat bir sürprizle karşılaşacaklardı.

Svengal’e bir göz atan Horace, Skandiyalı’nın akimdan geçenleri anlamıştı. “Sana katılayım,” dedi usulca. Bir ayıyı andıran kuzeyliyle sırt sırta dövüşmek üzere hareketlendi. Svengal, ocuğa dönerek sırttı.

“İkimiz omuz omuza verdik mi, şu muhallebi çocuklarımızın hepsini cebimizden çıkarırız,” dedi.

Gilan ile Halt da kalkan duvarı tarafından oluşturulan çemberin merkezinde yan yana duruyorlardı. Kalbi göğsünde küt küt atan Evanlyn’in bakışları Orman Muhafızları’na çevrildi. Öylesine sakinlerdi ki. Ellerinin titrediğinden emindi. Bir an içinden sapanım çıkarmak geldiyse de Orman Muhafızları’nın birliğe yeterli saldırı desteği sağlayacağını fark ederek bundan vazgeçti. Onun yerine

**Seleten'in uzattığı yedek bir kalkamı kabul ederek kılıcını kınında
gevşetti. Onu henüz çekmeme gerek yok, diye düşünerek endişeyle**

yutkundu.

Kızın halini fark eden Halt, yavaşça seslendi.

“Evanlyn, yanımıza gelsene.” Hareketlenen kıza arka taraftaki sırtı işaret etti. “Gilan ile ben, öndekilere ateş edeceğiz. Arkadaki Tülagileri dikkatle izle. Aramızdaki mesafe elli metreye inince bize seslen de onları da avlayalım.”

“Peki, Halt,” dedi Evanlyn. Ağzı kurumuştü ve daha fazlasını söyleyebileceğini sanmıyordu.

~ 303 ~

JOHN FLANAGAN

Gilan, kıza dönerek sırttı. “Seni duyduğumuzdan emin ol,” dedi.

“Ortalık haykırışlarla inleyecek.”

Ne kadar da endişesiz ve rahat görünüyor, diye geçirdi aklından

Evanlyn. Gilan’ın kaygısız tavrı, kamına saplanan ağrıyı biraz olsun geçirmişti.

Seleten yanlarına yaklaşıyordu. “İlk olarak kolay yolu de-

neyecekler,” dedi. “Duvarı yarıp yaramayacaklarını anlamak için tüm kuvvetleriyle taarruza geçecekler.”

“Bu, sandıkları kadar kolay olmayabilir,” diye cevap verdi

yayının gerginliğini kontrol eden Gilan. Seleten, genç Orman

Muhafızı’na bir göz attı. Yabancıların nişancılık konusunda ne kadar usta olduklarını yakında öğreneceğim, diye düşündü. İçinden bir ses

hayal kırıklığına uğramayacağımı söylüyordu.

“Dört adamını Svengal ve Horace’ın yanına vermeni önerebilir miyim?” dedi Halt. “Hattın kırıldığı noktalara destek vermeleri için.”

“İyi fikir,” diye cevap verdi Seleten. Sayılan onların dört katıydı belki ama Tülagilerin bu saldırıda epeyce hırpalana- caklarını düşünüyordu. Dört isim saydı ve seçtiği askerler kalkan duvarından ayrılıp, hızla komutanlarının yanına geldiler. Svengal onlara emirlerini verirken, duvardakiler de sıkışarak ayrılanların yerini

dolduruyordu.

“Söyleyin şunlara, bana biraz hareket edecek yer bıraksınlar,”

dedi Svengal. Evanlyn, Skandiyalının bir yandan sırttığını fark etti.

Tüm bu kızgın sıcak ve kum ile kas ağrılarının ardından Svengal,

nihayet keyif aldığı bir faaliyete katılmak üzereydi. Evanlyn kendini

gülümsemekten alıkoyamadı.

FİDYE

Halt, kızın dudaklarının hafifçe seğirdiğini fark etti. Aferin sana,

diye geçirdi içinden.

Kulaklarına atların koşum takımlarından çıkan çingirtılar geldi.

Sonra ön ve arkalarındaki süvari hatları ilerlemeye başladı.

“İşte geliyorlar,” dedi Horace usulca.

- 305 ~

OTUZ ÜÇ

unun etrafından dolanacağız,” diye açıkladı Will,

Çekici’ye. Yolun yarısını işaret eden noktaya uzun bir mızrak

saplanmıştı. Minik midillisi, etrafından döneceği mızrağı ilgiyle

izliyordu.

Will, arkasını dönerek vahaya bir göz attı. Engebeli arazi nedeniyle görüş alanının dışındaydılar, ancak vahayla aralarında dört kilometrelik bir mesafe olduğunu biliyordu. Dört gidiş, dört geliş olmak üzere toplam sekiz kilometrelik bir parkurda yarışacaklardı.

Will, on iki kilometrelik ilk teklifini itirazlar üzerine on kilometreye indirmiş, nihayet sekiz kilometrelik bir parkura razı olmak zorunda kalmıştı. Mesafenin, Çekici'nin güç ve dayanıklılığıyla süratli Kum Fırtınası'na üstün geleceği kadar uzun olmasını umut ediyordu. Başa baş bir yarış olacağını farkındaydı.

Arridi beygirinin kısa mesafede çok daha hızlı olduğu ortadaydı.

İlk bir-iki kilometre boyunca Çekici'ye nal toplatacaktı. Ama sonrasında büyük olasılıkla yavaşlayacak ve hızını koruyan Orman Muhafızı midillisi ona yetişecekti.

- 306 ~

FİDYE

“Yarışı dönüş yolunda kazanacağız,” dedi Will. Gizli bir çukur ya da dengelerini kaybetmelerine neden olacak bir tümsek var mı diye bakmak ve Çekici'ye parkuru tanıtmak için bu gezintiye çıkmak istemişti.

Çekici, başını şöyle bir savurarak usulca kişnedi. Böyle zamanlarda Will, hayvanın yalnızca sesine tepki verip vermediğinden asla emin olamıyordu. Çekici sanki Will'in ona söylediği her şeyi

anlıyor ve konu hakkındaki fikrini belirtiyordu.

Ya da dönüş yolunda kaybedeceğiz, diye düşündü. Ama

Çekici'nin aklını olumsuz fikirlerle doldurmamak için bu düşüncesini

dile getirmedi. İkinci dört kilometrelik kısmın Çekici'nin yarışın ilk

yansında kaybedeceği mesafeyi kapatmasını umuyordu. Arridi aygın

ve binicisi ile yan yana geldiklerinde ise esas yarış başlayacaktı.

Çekici ve Kum Fırtınası türü atlar kaybetmekten, başka bir at

tarafından geçilmekten nefret ederlerdi. Will, Kum Fırtınası'nın

Çekici ona yetiştikçe geriye düşmemek için canını dişine

takacağından emindi. Çekici de Arridi aygının geçebilmek için

kendisini çatlarcasına zorlayacaktı. Mesele dönüp dolaşıp binicilerin

atlarını serbest bırakacakları anda düğümliyordu.

Düğmeye zamanından önce basması halinde Çekici'nin enerjisi de

sürati de bitiş çizgisine varmadan tükenecekti. Geç kalması halinde

ise rakibini geçmenin imkânı kalmayacaktı. Her iki binici de diğerini

zamansız bir atak yapmaya zorlamak için elinden geleni yapacaktı.

Zamanlamanın mükemmel olması gerekiyordu, aksi takdirde

başansızlık kaçınılmazdı. Will'in yüzü buruştu. Kum Fırtınası'nın

sırtında denemeler

JOHN FLANAGAN

yapan Hasan'ı izlemişti. Arridinin bir şeyler gizlediğinin far-

kındaydı.

Vahaya doğru yürürlerken Çekici, burnuyla omzuna vurduğu

efendisini hafifçe sendeletti.

Endişelenmeyi bırak, diyordu sanki. Sen değilsen bile ben ne yaptığının farkındayım.

“Zamanından önce atak yapma, yeter,” diye uyardı Will. Çekici, başını bir kez daha küçümser bir tavırla savurdu.

Usul adımlarla vahaya döndüler. Hasan’ın aksine Will, atının huyunu suyunu çok iyi biliyordu. Çekici ile yıllardır yan yana yaşıyorlardı ve birbirlerinin her şeyini bilirlerdi. Meraklı bir Bedülin grubunun bakışları kampa giren midilli ile binicisinin üstündeydi.

Henüz sabahın erken saatleriydi ve yarış, günün sıcağı geçtikten sonra, akşamüstü yapılacaktı.

Will, yarış üzerine çok sayıda bahis oynandığının farkındaydı. Bu tür meselelere karşı ilgisizmiş gibi görünmeye çalışsa da kamptaki sohbetlere kulak misafiri olmamak elde değildi. Bahislerin büyük bir kısmının yarışın sonucuna dair yapılmadığının da farkındaydı. Kum Fırtınası’nın yarışı ne kadar farkla kazanacağı tartışılıyordu.

Bedülinler, Hasan’ın bineceği boylu poslu Arridi aygırını yakından tanıyorlardı. Kuzeyden gelen bu fıçı gövdeli, tüylü minik midilliye kimse şans tanımyordu.

Kazanmasına ihtimal verilmeyen Will, Çekici’ye sonuna dek güvenmesine rağmen moralini yüksek tutmakta zorlanıyordu. Ama yine de kazanabileceklerine -kazanacaklarına- olan inancını koruması gerekiyordu.

Kaybetme

ihimali,

üstünde

kafa

yoramayacağı kadar korkunç görünüyordu. Çekici'yi

~ 308 ~

FİDYE

böyle bir tehlikeye atarak zaten fazlasıyla düşüncesizce davranmıştı.

Ama gün boyunca başka bir seçeneği olup olmadığına dair kafa patlatmış ve hiçbir şey bulamamıştı. Çekici'yi geri alacaksa, bunu, onu kaybetme riskini alarak yapması gerekecekti.

Bu düşünceler aklını uzun ve kasvetli öğlen saatleri boyunca kemirmeye devam etti. Bir süre sonra güneş yavaş yavaş alçalıp palmyelerin gölgeleri uzamaya başladı. Vakit gelmişti artık.

Çekici'yi vahanın içinden geçirip başlangıç noktasına götürürken Will'in yüzünde çetin çizgiler belirmişti. Heybetli atının sırtındaki Haşan, kuma çizilen çizginin gerisinde bekliyordu. Yarış için pelerinini çıkaran Will gibi Haşan da gömlek, pantolon ve çizme giymiş, başına da *kefiyesini* bağlamıştı. Kefiyeler binicilerin yüzlerini havada uçuşan kum ve toz taneciklerinden koruyacaktı. Haşan başlangıç çizgisine yönelen Will ile Çekici'yi başıyla selamladı. Will de başını sallamakla yetindi. Hiçbir şey söylememişti. İçinden Hasan'a iyi şanslar dilemek gelmiyordu. Haşan'm şansının yaver gitmesini istemiyordu. Çocuk, Kum Fırtınası'nın sırtından düşüp bacağını kırsa, kılı bile kıpırdamazdı. Ancak Haşan'm tedirginlikle kıpırdanan, sıçrayıp duran ve yarışma heyecanından kulakları

dikilen hayvanın sırtındaki rahat haline bakılırsa, bu durum pek olası değildi. Haşan eyere yapışmış, altındaki hayvanın bir parçası olup çıkmıştı adeta.

Will, ayaklarını üzengilere yerleştirip bacaklarını iki yana açtı.

“İşte o an geldi çattı, oğlum,” diye fısıldadı. Çekici başını yine geriye doğru savurdu. Will, *kefiyesinin* ucuyla yüzünü ka-

- 309 ~

JOHN FLANAGAN

payarak diğer ucu araya sıkıştırdı. Artık yalnızca gözleri açıkta

kalmıştı. Yüzünün kalanı örtülüydü. Haşan da aynı şekilde *kefiyesini* kapattı.

Kum Fırtınası hevesle yerleri tırmalıyor, minik toz bulutlan

kaldmıyordu. Hemen yanındaki Çekici ise kimıldamadan duruyordu.

Atlann arasındaki farklar göze çarpıyordu: Kum Fırtınası

heyecandan hoplayıp zıplıyor ve bakımlı yelesi ışıl ışıl parlıyordu.

Fıçı gövdeli Çekici ise sakin sakin yanşın başlamasını bekliyordu ve

ensesinde kabarık tüyler dikkat çekiyordu. Son dakika bahisleri

oynanırken, paralar da hızla el değiştiriyordu.

“Süvariler, hazır mısınız?” diye seslendi öne çıkan Ömer.

Haşan kolunu şöyle bir savurdu. “Hazırım, *Şeyhim V*” diye bağırdı

ve tezahürat yapan Bedülinlere el salladı.

“Hazırım,” dedi Will. Sesi, yüzünü örten *kefiye* nedeniyle kısık

çıkılmış ve heyecandan sıkışan boğazını zorlaması gerekmişti. Onun

için tezahürat yapılmıyordu. Bildiği kadarıyla, onun kazanacağına

dair bahis oynayan kimse yoktu; tek merak edilen Hasan'dan ne kadar fark yiyeceğiydi.

Kaybedeceğini önceden bildikleri birine tezahürat yapacak değillerdi ya.

“Çizginin gerisine geçin. Unutmayın, başla işareti verilmeden çizgiye basarsanız, devam edebilmek için geri dönmeniz ve yeniden çizginin arkasına geçmeniz gerekir.”

Haşan, Kum Fırtması'nı öne doğru yürütüp hafifçe çizgiye yanaştırdı. Sıkıntılı anlar yaşıyordu. Heyecanla sıçrayan atını çizgiyi geçmemesi için bir-iki metre geriye çekmesi gerekmişti. Will'in sağnsına dokunmasıyla birlikte Çekici de ağır adımlarla çizgiye yaklaştı.

i

FİDYE

“Dur bakalım, oğlum,” dedi Will usulca. Çekici'nin kulakları seğirdi ve ön toynaklan çizginin yalnızca birkaç santim gerisinde kalacak şekilde durdu. Başlangıç çizgisini izleme görevi verilen bir Bedülinli, çömeli Çekici'nin toynaklarını dikkatle inceledikten sonra midillinin kural ihlali yapmadığını anlayarak doğruldu. Ancak gözlerini çizgiden ve hayvanın ayaklarından ayırmıyordu. Bu durumu fark eden Will, çizmesinin ucuyla Çekici'ye hafifçe dokundu.

“Biraz gerile bakalım, oğlum,” dedi. Hakem tarafından haksız yere cezalandırılmak istemiyordu. Çekici, uslu uslu bir adım geriledi.

Bunu gören bazı izleyiciler kaşlarını çattılar. Hayvanın çok iyi bir

eğitimden geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Bilmeleri gereken başka bir Şey mi vardı acaba?

“Biniciler birbirlerine müdahale etmeyecekler. Şu ya da bu Şekilde rakibine dokunan binici, anında yenik sayılır.”

Dikkatlerini önlerinde uzanmakta olan parkura veren yarışmacılar, başlarını anladık dercesine salladılar. Yarış sırasında hile yapılmadığından emin olmak için yol boyunca görevliler yerleştirilmişti.

“İşaret mızrağının etrafından dönüp geri geleceksiniz. Başlangıç izgisi aynı zamanda bitiş çizgisi görevi görmektedir,” dedi mer. Bu kez kimseden bir tepki gelmedi. Binicilerin ikisi de parkuru tanıyordu. Gün boyu birçok deneme yapmışlardı.

“Başlama işaretini borusuyla Tank verecek. Sesi duyduğunuz an başlayabilirsiniz.”

Kabilenin yaşlılarından olan Tarık, elinde büyük pirinç bir boruyla ne ıktı. Yarışmacıların görebilmesi için boruyu ha-

~ 311 -

JOHN FLANAGAN

vaya kaldırıp salladı. Günün erken saatlerinde Will’e borudan nasıl bir ses çıkacağı gösterilmişti.

“Senin aracılığınla, Tank ve Allah’ın takdiriyle,” diye ezberden okudu mer. Duyulacak bir sonraki sesin başlama borusu olacağına dair resmi bir uyandı bu. İzleyiciler sabırsız ve sessiz bir bekleyiş içindeydi. Bir yerlerde çocuğun biri sorular sormaya başladı. Ömer

öfkeyle etrafına, bakınca annesi çocuğu çabucak susturdu.

Ardından Ömer, Tank'a işaret etti. Yaşlı adam da geniş bir ağız

bulunan kocaman boruyu dudaklarına götürdü. Will adamı dikkatle

izliyordu. Derin bir nefes alan Tank'ın göğsü, davul gibi şişmişti.

Hemen yanındaki Hasan'ın da adamı şahin gibi gözleriyle izlediğinin

farkındaydı.

Dizginleri sıkıca yakaladı ve Çekici'nin vücuduna dolanan

bacaklarını gevşetmeye çalıştı. Dikkatsizce davranıp hayvana

zamansız bir işaret vermek istemiyordu.

Başla!

Will borudan çıkan metalik, tok sesi duyar duymaz Çekici'yi

dizleriyle dürttü. Hemen yanındaki Haşan da *deh!* diye bir çığlık

atarak Kum Fırtınası'nı mahmuzlamıştı. izleyiciler, hep bir ağızdan

tezahürat yapıyordu. Ama yaşanan sürpriz gelişme, seslerin bir anda

kesilmesine yol açacaktı.

Gergin bekleyişini bir ok gibi fırlatarak sona erdiren Çekici,

birkaç metre içinde dörtnala hıza ulaşmıştı bile. Heyecandan yerinde

duramayan Kum Fırtınası ise ilk birkaç adımında şaha kalkıp başını

savurmakla meşgul olmayı tercih ettiği için geride kalmıştı. Hasan'ın

topuklarını böğrüne geçirmesiyle birlikte Çekici'nin ardından

dörtnala koşusuna başladı.

Çekici'nin inanılmaz bir şekilde hızlanması karşısında sus

FİDYE

pus olan izleyicilerin sesleri yeniden yükseldi ve Haşan ile Kum

Fırtınası adına tezahüratlar yapılmaya başlandı.

Çekici'nin çok kısa sürede hızlanabildiğim adı gibi bilen Will bile rakibe attıkları farka şaşırmişti. Kum Fırtınası'mn kısa bir süre içinde onları geride bırakacağını biliyordu. Dörtnala koşmaya başlayan Arridi beygiri bir-iki kilometre boyunca Çekici'ye nal toplatacaktı. Yarışın başında beklenmedik bir biçimde geride kalmış olmanın Hasan'ın atını gereksiz bir biçimde zorlamasına ve hayvanın yarışın son birkaç kilometresinde ihtiyaç duyacağı enerji kırıntılarını harcamasına yol açmasını umut ediyordu.

Kabile

mensuplarının belli belirsiz tezahüratlarını çok
uzaklardan hâlâ duyabiliyordu. Ancak kulakları asıl hemen ar-
kasındaki Kum Fırtınası'nın taş zeminde gümbürdeyen toynak
seslerindekiydi. Çekici'nin attığı her adımda havaya bir kum ve toz
bulutu kalkıyordu.

Will midillinin boynuna dokundu.

“Sakin ol, oğlum. Temponu koru.”

Çekici dengesini kaybetmek istemediği için cevap olarak hafifçe başını geriye savurmakla yetindi. Will, hayvanın biraz olsun yatıştığını fark ederek rahatladı. Kum Fırtınası, onlara iyice yaklaşmıştı artık. Arridi aygırı ne kadar da süratli, diye düşündü. Birkaç metre arkalarındaki Haşan ise endişeden kendi kendini yiyordu. Rakibinin yarışın kalanında ne kadar hızlanacağına dair hiçbir fikri yoktu. Midilli, ilk bakışta hiç de saniyeler içinde hızlanabilecek bir hayvana benzemiyordu. Kum Fırtınası, arayı Hasan’ın istediği kadar çabuk kapayamıyordu. Biraz

~ 313 -

JOHN FLANAGAN

daha hızlanması için hayvanı dürttü. Kül rengi tüylü midilliyi nihayet yakalayınca, rahatlamaya başladığını hissetti. Will başını çevirip ona bakmamıştı bile, ancak Haşan midillinin bakışlarının rakibinin üstünde olduğunu görebiliyordu.

Süratli koşabilen atlar, yarış sırasında geride kalmaktan hiç hoşlanmazlardı. Midillinin de hızlı bir yarış atı olduğundan şüphesi yoktu. Kum Fırtınası kadar hızlı değildi belki, ama kesinlikle beklediğinden daha süratliydi. Hasan’ın tecrübelerine göre, yarış atları bir kez rakipleri tarafından geçilip geride kalmaları halinde genellikle ya pes ediyor, ya da yeniden öne geçebilmek için

**kendilerini gereğinden fazla zorlamaya başhyorlardı. Hasan, atının
üstünlüklerini
avantajına**

kullanma

zamanının

geldiğinin

farkındaydı. Dizginleri Kum Fırtınası'nın boynuna hafifçe vurmasıyla birlikte açık renkli hayvan birkaç metre öne fırladı.

Çekici'nin önüne geçti ve arayı açmaya başladı.

Çekici'nin rakibine yetişmek için hareketlendiğini fark eden Will, ömründe ilk kez dizginleri sıkıca çekerek atını durdurmak zorunda kaldı. Çekici'den öfkeli bir homurtu yükseldi. Şu havalı Arridi beygirine dünyanın kaç bucak olduğunu göstermek istiyordu. Ama Will'in uyarısına itaat ederek kendini paralarcasına koşma içgüdüsüne karşı koydu.

“Henüz değil, oğlum,” dedi Will. “Daha çok yolumuz var.”

İki kilometreyi işaret eden levhanın yanından geçerken süvarilerin kulakları yola yerleştirilen görevlilerin tezahüratları ile doldu. Tüm tezahüratlar artık Çekici'nin kırk metre kadar önündeki Kum Fırtınası'na yönelikti. Arridi beygiri uzun ve güçlü bacaklarıyla mükemmel bir tempoda koşuyor, diye düşündü Will. Kırk metre, harekete geçmeleri için yeterli bir

- 314 -

FİDYE

mesafeydi. İşaretiyle birlikte Çekici hızlanmaya başladı. Will, bir anda midillisine karşı sevgiyle doldu. Çekici'nin izin verilse bütün

gün bu tempoda koşabileceğinin farkındaydı. Kum Fırtınası'nın da aynı performansı gösterip gösteremeyeceğini merak etti.

Haşan ve Kum Fırtınası yolun yansına varıp mızrağın etrafından döndüklerinde, aralanndaki mesafe beş-on metre kadar azalmıştı.

Haşan önde olmanın rahatlığıyla atını bir süre serbest bırakmıştı. Ne de olsa artık ölümüne koşmalanna gerek yoktu.

Rakibinin yanından geçerken el salladı ve cevap alamayınca kefiyesinin ardında keyifli keyifli gülümsedi. Bu kadar geride olsam ben de el mel sallamazdım, diye düşündü.

Öte yandan Çekici ise mızrağın etrafından dönmüş ve yerde hafifçe kayarak, zaman kaybetmeden Kum Fırtınası'mn peşine düşmüştü. Kum Fırtınası mızrağın etrafını dönerken biraz daha kapatılan mesafe, kendi dönüşleri esnasında doğal olarak yeniden açılmıştı. Aralarında artık otuz metreden az bir mesafe vardı.

Will'in "Hızlan artık, Çekici!" diye bağırmasıyla birlikte minik midilli yedekte sakladığı enerjisini harcayarak hızlanmaya başladı.

Will üstlerine savrulan toz ve kum yığınlarının arasından Kum Fırtınası'm görebiliyordu. İsmi duruma ne kadar da uygun, diye düşündü. Böğrü terden sırlıklam olmuş aygırın göğsü, körük gibi inip kalkıyordu. Aradaki mesafe yavaş yavaş azalmaya başlamıştı.

Yarışın bitmesine iki kilometre kala biniciler yan yanaydılar artık.

Bir biri, bir diğeri öne geçiyor, hiçbiri diğeri karşısında üstünlük sağlayamıyordu.

JOHN FLANAGAN

Will, son bir atak yapmaları gerektiğini biliyordu. Rakipleri de bunun farkındaydı. Zamanlamann çok iyi yapılması gerekiyordu. Fazla erken hareket etmesi halinde atının enerjisi, bitiş çizgisine

varmadan

tükenecekti.

Geç

kalması

halinde

ise

yarışı

kaybedeceklerdi.

Atlar birbirlerini kollayarak, yan yana koşmaya devam ediyorlardı. Çekici, birden Will ona engel olamadan öne fırladı. Çocuk, dizginleri çekmesi halinde hız kaybedecekleri için müdahale etmek istememişti. Midillisi içgüdülerine güvenerek bir kumar oynamıştı.

Will'in daha önce görmediği bir hıza erişerek Kum Fırtınası'nın

önce yarım boy, ardından da tam boy önüne geçtiler. WilFin zihni,

tamamen

toynak

sesleriyle

kaplanmıştı.

Hasan'm

atını

yüreklendirmeye çalıştığını duydu. Başını hafifçe çevirdiğinde,

Arridi beygirinin arayı kapatmaya başladığını fark etti. Kum

Fırtınası, muazzam bir atak yaparak Çekici'yi geçmeye başlamıştı.

Çekici birden yalpalamaya başladı.

Temposunda yalnızca minicik bir aksama olmuş olsa da Will

durumu fark etmiş ve yarışı kaybettiklerini anlamıştı. Rakibinin

duraksadığını fark eden Kum Fırtınası öne doğru fırladı; arayı bir...

iki... beş metre açarken geriye doğru savurduğu kum ve tozlar, az

kalsın Will'in gözlerinin kapanmasına neden oluyordu.

Yarışın bitmesine üç yüz metre kalmıştı ve Kum Fırtınası on beş

metre kadar önlerindeydi. Yarışı -ve midillisini- kaybettiğini

anlamasıyla birlikte gözüne hücum eden yaşlar, Will'in önünü

görmesini engelliyordu.

Çekici'den daha fazlasını isteyebileceğinin farkındaydı.

FİDYE

Arayı kapaması için hayvanı ölümüne zorlayabilirdi. Minik

midillisinin yorgunluktan çatlayıncaya dek çabalayacağını biliyordu.

Ama Çekici duvara çarpmıştı bir kez. Kum Fırtınası'nın sürati

muazzam boyutlardaydı. Yirmi metreye çıkan farkın kapanması,

artık imkânsızdı.

Birden Kum Fırtınası yalpalamaya başladı.

Will hayvanın hafifçe sendelediğini, temposunu kaybetmeye başladığını fark etti. Keşke biraz daha beklemiş olsaydık, diye iç geçirdi acıyla. Çekici sabırsız davranmıştı. Aradaki yirmi metrelik fark, yorgun Kum Fırtınası'm kendisi kadar yorgun rakibinin önünde, bitiş çizgisine taşıyacaktı.

Midillisinin altında hızlanmaya başladığını fark ettiğinde, aklı bu düşüncelerle meşguldü.

Fakat Çekici güçlü, kararlı ve dengeli adımlarla bir anda Will'in daha önce görmediği kadar hızlı koşmaya başlamıştı. Kum Fırtınası sanki olduğu yere çakılıp kalmışçasma arayı kapamaya başlamıştı midilli. Şaşkınlık içindeki Will, bir torba gibi Çekici'nin boynuna yapışmıştı. Midillisinin ne kadar hızlı koşabildiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Hayvan adeta sonsuza dek hızlanacakmış gibi koşuyordu.

Will, yarışı aslında Çekici'nin kontrol ettiğini, midillinin Kum Fırtınası'm zamanından önce atağa kaldırmak için yalpalamış numarası yaptığını fark etmişti. Rakibinin dengesini gerçekten kaybettiğini sanan Kum Fırtınası zokayı yutmuş ve son atağına otuz metre kadar Önce kalkmıştı. Çekici bitiş çizgisini önde geçerken, aralarındaki mesafe de yaklaşık otuz metreydi.

Will, sırtından inip midillisinin boynuna sarılmıştı ki, ter

indeki Kum Fırtması da çizgiyi geçti. Bedülinler, artık yabancı midilliyle binicisine tezahürat yapıyorlardı. Kaliteli atlar, kabile olarak ilgilerini çekiyordu ve karşlarına en kalitelilerinden birinin çıktığı anlaşılmıştı. Hem zaten Çekici'nin üstüne bahis oynayan olmadığı için, kimse para da kaybetmemişti. Gerçi galibin rakibine otuz metre fark atacağına dair bahis oynayanlardan bazıları, kazandıklarını almak üzere hareketlenmişlerdi.

Ömer, Hasan'm sırtından indiği Kum Fırtması'nm dizginlerini aldı. Genç adam daha bir şey söyleyemedi omzuna bir şaplak atarak "Elinden geleni yaptın," dedi. "İyi yarıştı."

Haşan Şeyhleri ile aynı fikirde olan izleyicilerin arasından geçip Will'e elini uzattı ve hayranlıkla başını iki yana salladı.

"Yarışı asla kazanamayacağımı biliyordun, değil mi?" diye sordu.

Will, ağız kulaklarına vararak çocuğun elini sıktı. "Aslına bakarsan hayır," dedi. Başıyla Çekici'yi işaret etti. "Ama o biliyordu."

alt'un tahminlerine göre otuz kadar atlı, tepeden hızla

inerek üstlerine geliyordu.

"Bu taraftan da geliyorlar," dedi Evanlyn geriden. Halt, hızla

H

dönü p arkasına baktığında, benzer bir süvari grubunun arka taraftan harekete geçtiğini ve Arridi birliklerini çembere almak için etraflarına yayılmaya başladığını fark etti. Yeniden önüne döndü. Gilan ile ikisi, bir an durup yaklaşan atlıların hızını ölçtükten sonra aynı anda yaylarına uzandılar.

“Şimdi,” dedi Halt usulca. Nişan alıp aynı anda önce birer, sonra ikişer, üçer ve dörder kez ok fırlattılar. Atlılarla aralarındaki mesafenin azaldığını göz önünde bulundurarak, uzun yayları her atışta biraz daha aşağı indiriyorlardı. Çifte oktan oluşan dört ölümcül atışın ardından, gerideki Evanlyn’in çığlığı duyuldu:

“Mesafe elli metreye indi!”

Yüz seksen derecelik açıyla dönen okçuların okları, bu kez arkadan taarruza kalkan Tülagi piyadelerinin üstüne yağmaya başladı. Öndeki grubun içinde, şimdiden yarım düzine sırtı

~ 319 ~

JOHN FLANAGAN

boş at belirmişti. Binicileri gerilerde, kumun üstüne yığılmış yatıyordu. Arkadaki grup da kalkan duvarına varmadan önce beş kayıp verdi. Nihayet saldırıyı durdurmak zorunda kaldılar. Evanlyn, attığını vuran Orman Muhafızları’m hayranlıkla izliyordu. Birkaç saniye içinde tam on bir düşman askeri, dövüşün dışında kalmıştı! Hiçbir komutan bu kadar yüksek bir zayıyla çarpışmayı göze

alamazdı.

Artık sıra, atlıların yüklendiği kalkan duvarındaki askerlerdeydi.

Ama süvarilerin çok azı duvarın dibine dek gelebilmişti. Keskin

uçlan güneşte parlayan mızrak duvan, binicilerinin mahmuzlayıp

kamçılmalanna rağmen, atların çoğunu son anda yolundan

saptırıyordu. Üstlerine doğru gelen uzun mızrakların karşısında

durum, hızla süratlerini kaybeden süvarilerin aleyhine geliyordu.

Birçoğu sırtından indikleri atlarını o iş için görevlendirilmiş silah

arkadaşlarına emanet etmiş, dövüğe yayan katılıyordu. Artık kıvımlı

kılıçların inip kalktığı ve hat boyunca savrulup durduğu göğüs göğse

bir savaş yaşıyordu. Her iki taraftan da devrilen askerlerin attığı

acı dolu çığlıklar duyuluyordu. Yere düşenler düşmana ulaşmaya

çalışan silah arkadaşları tarafından ezildikçe, çığlıkların şiddeti de

artıyordu.

Dikkatli gözlerle kalkan duvarını inceleyen Horace, Tülagi-lerin

içeri sızabilecekleri zayıf noktaları arıyordu. Sol taraftaki Arridi

askerlerinden bir tanesinin ayağı kaydı ve dengesini kaybederek

hemen karşısındaki Tülagi savaşçısı tarafından bi-çiliverdi. Duvarda

aniden beliren gediğe girip sağa sola savurduğu kılıcıyla kendisine yer

açan muzaffer savaşçı, iki arkadaşını yanına çağırmış ve hattın o

noktada yanlmasına neden olmuştu.

~ 320 ~

FİDYE

Horace derin bir nefes alarak yanındaki dört askere döndü. Ancak

daha ağızını bile açmadan, hemen yanından muazzam bir kükreme sesi duyuldu ve devasa baltasıyla başının üstünde daireler çizen Svengal öne atıldı. Müdahale etmesi halinde Skandiyalının yoluna çıkacağını kavrayan Horace, geri çekilerek Arridi askerlerine beklemelerini işaret etti.

Svengal, içeri sızan Tülagi savaşçılara, bir koçbaşı kütük gibi çarptı. Kalkanıyla yüklenince, öndeki Tülagilerin -arkadaki silah arkadaşlarından destek almalarına rağmen- tökezleyip dengelerini kaybetmelerine neden oldu. Sağa sola savurduğu balta darbeleriyle rakiplerini daha kendilerine bile gelemeden devirmeye başladı.

Duvardaki gedik neredeyse anında kapatılmış ve kalkan duvarı eski haline dönmüştü. Svengal, Horace'ın beklemekte olduğu noktaya döndü.

“Yardıma ihtiyacın olursa haber ver,” dedi genç savaşçı.

Svengal'in gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp söniyordu.

“Olacağımı sanmam,” dedi Svengal kısaca. Sözlerini bitirir

bitirmez yeniden harekete geçti. Duvarın bir diğer noktası delinmek üzereydi. Baltası ve kalkanıyla yüklendiği savaşçı grubunu, çarpışma sonucu devrilen arkadaşlarının üstüne basarak geri çekilmeye zorladı.

Horace'm bu kez Skandiyalıyı izleyecek zamanı yoktu; ona başka bir noktada ihtiyaç duyuluyordu. Dört adamıyla kama düzeni olarak bir grup Tülagi savaşçısının duvarı zorladığı noktaya doğru koşmaya başladı. Duvarı delen savaşçılardan biri göğsüne yediği okla devrildi.

Bunu takiben Tülagilerin tepelerine binen Horace ile askerleri,

düşmanı geri püskürtmeyi başardılar.

- 321 ~

JOHN FLANAGAN

Süslü eskrim oyunlarına zaman yoktu. Kılıçlar ve darbeleri savuşturan kalkanlar, kaba hareketlerle inip kalkıyordu. Rakiplerine inanılmaz bir hız ve güç gösterisi eşliğinde darbe üstüne darbe indiren ve düşmanı giderek artan bir panik içinde geri çekilmeye zorlayan Horace'm muazzam çevikliği, kendisini göstermeye başlamıştı. Topluca paniğe kapılan saldırganlar, önce birer ikişer ardından da gruplar halinde kalkan duvarından uzaklaşmaya başlamışlardı. Atlarına binip savunmacıların alaylı ıslık ve tezahüratları eşliğinde tepeyi tırmanarak kaçıyorlardı.

Gilan yayını kaldırıp ne yapıyoruz, diye soran bakışlarını Halt'a çevirdi. Tecrübeli Orman Muhafızı, başını iki yana sallıyordu.

“Oklarını sakla,” dedi. “Onlara daha sonra ihtiyacımız olacak.”

“Kimseyi arkadan vurmamak istemem,” diye aynı fikirde olduğunu belirtti Gilan. Kirişteki oku, kılıfına geri koydu.

Seleten, yanlarına geliyordu. Beyaz cübbesi yırtılmış, kan lekesi ve kir pas içinde kalmıştı. Yürürken bir yandan da kılıcının keskin tarafını temizliyordu.

“Güzel bir ders aldılar,” dedi. Ardından “İyi atışlar yaptınız,” diye ekledi başını Orman Muhafızları'na doğru sallayarak. Hızlı ve etkili atışların

taarruza kalkan birliklerin dengesini bozduğunun

farkındaydı.

“Bir daha ön cepheden saldıracaklarını sanmam,” dedi Halt.

Wakir de aynı fikirde olduğunu gösterircesine başını salladı. Tepenin

ucunda bekleyen ve geri çekilerek yanlarından geçen askerlere

lanetler yağdıran üç atlıyı işaret etti. Üçlünün

~ 322 ~

FİDYE

en uzun boylusu, öne doğru eğilerek kamçısını kaçan askerlerden

birine doğru savurdu.

“Tahminimde yanılmıyorsam eğer, şu atm sırtındaki Yusal Makali

olmalı. Kendisi becerikli Tülagi komutanlarından biridir. Kurnaz ve

zalimdir, ayrıca kesinlikle bir aptal değildir. Ön cepheden yapacağı

taarruzun kendisine neye mal olacağını anladı. Artık bir sonraki

adımını beklememiz gerekiyor.”

“Saldırının bize de ağır bir faturası oldu,” dedi Gilan. Başını

usulca yaralarıyla ilgilenen Arridi askerlerine doğru salladı. Rahat

hareket edemeyecek kadar çok yaralıları vardı. Tülagi- ler saldırıda

çok adam kaybetmişti kaybetmesine ama Arridi askerlerinden en az

onu yaralanmış ya da ölmüştü.

Svengal ve Horace da yanlarına gelmişti. Her ikisi de Seleten gibi

silahlarını temizlemekle meşguldüler. Svengal’in yüzü öfkeden hâlâ

kıpkırmızıydı. Fıldır fıldır dönen gözleriyle hâlâ etrafı tarıyordu.

“Ne bekliyorlar ki?” dedi. Durumun gerektirdiğinden daha

yüksek bir sesle konuşuyordu. “Neden saldırıya devam etmiyorlar?”

Halt, endişeli bakışlarını Skandiyalıya çevirdi. “Sakin ol, Svengal,” diye uyardı arkadaşını. Haftalardır hareketsiz kalan Svengal’in, Skandiyalıların savaşın doruk noktasında başgös- teren başıbozuk öfkesine kapılmasına ramak kalmıştı. “Büyük ihtimalle bir daha saldırmayacaklardır. Birçoğunun canını yaktın. Sen de iyi iş çıkardın, Horace,” diye ekledi. Genç savaşçının çarpıcı karşı saldırısı hemen önünde cereyan etmişti. Horace bir şey söylemeden başını salladı ve artık temiz olan kılıcını kınına geri koydu.

~ 323 ~

JOHN FLANAGAN

“Sence şimdi ne yapacaklardır, Halt?” diye sordu.

Tecrübeli Orman Muhafızı cevap vermeden önce başını kaldırıp artık iyice yükselmiş olan güneşe bir göz attı.

**“Bana kalırsa sığın ve susuzluğun devreye girmesini bekle-
yeceklerdir,” dedi. “Ben onların yerinde olsam öyle yapardım.”**

JS>- ----- E»

Haklıydı da. Günün kalanı, bir Tülagi saldırısı yaşanmadan geçti.

Araluenliler ile Arridili yoldaşları, düşman yerine sığağa karşı mücadele veriyorlardı.

Su stokları azalmıştı. Gün içinde Kor-Abaş Kuyuları’na varmayı hedefleyen Seleten, her zamanki disiplinli su dağıtım prensibini bir miktar gevşetmişti. Sıkı bir tayın ayarlamasıyla suyun iki gün yetebileceğini tahmin ediyordu.

Buna karşılık Tülagiler, dört bir yana atlılar gönderip istedikleri

kadar su getirtebilirlerdi. Tek yapmaları gereken, oyuğun ortasındaki minik kampı gözlemektir. Düşman saflarındaki usta nişancılardan sakındıkları için sırtın altında beklemeyi tercih ediyorlardı. Yalnızca nöbetçi değişimi sırasında kısa bir süre için ortaya çıkıp kayboluyorlardı. Sırtın alt tarafının siyah, alçak çadırlarla dolu olduğundan şüphesi yoktu Halt'un.

Seleten, karanlık çökerken herkesi bir araya toplayıp askerlerin yarısının uyuyabilmesi için savunma hattını daralttı. En azından niyeti buydu. Geceyarısından bir saat kadar sonra süratli ve ani saldırılar başladı.

Tülagilerin saldırıp kaçan birliklerinde en fazla bir düzine asker bulunuyordu. Sürünerek kampa bir taş atımı mesafesi ka

- 324 ~

FİDYE

dar yaklaştıktan sonra çığlıklar eşliğinde ayağa kalkıyor, kalkan duvarına yüklenerek kâh bir Arridiliyi avlıyor, kâh bir kayıp veriyor ve ardından da yaralılarını yanlarında taşıyarak geri çekiliyorlardı.

Tamamen rahatsızlık verme amaçlı, basit saldırılardı bunlar. Gece boyunca tüm Arridi kampını ayağa kaldırmayı başarmış ve askerlerin dinlenmesini engellemişlerdi.

Her saldırıda büyük çaplı gerçek bir taarruzun başlayıp başlamadığını merak eden Halt ile diğerlerinin, göstermelik de olsa tüm saldırılara karşılık vermeleri gerekiyordu.

Sonuçta Arridi birlikleri şiddet ve korku dolu anlarla kesilen

endişeli, uykusuz bir gece geçirmişti.

Halt, uykusuzluktan kıpkırmızı kesilen gözlerini şafağın ilk ışıklarıyla birlikte karşıdaki sırta çevirdi. Ara sıra gözüne bazı hareketlenmeler çarpıyordu ama karşısına o ana dek kayda değer bir hedef çıkmamıştı. Ana saldırıda dört Arridili ölmüş, gece boyunca iki asker daha hayatını kaybetmişti. Çok sayıda asker yaralanmıştı ve çoğunun artık ellerinde çok az kalan suya ihtiyacı vardı. Seleten, istemeyerek de olsa şifacılar yaralılara verilen suyun azaltılması emrini vermişti. Zorlu bir kararlar karşı karşıyaydı. Çölde tek teselli kaynağı suyd.

Halt ona seslendiğinde *Wakir*, yaralıları ziyaret etmekle meşguldü.

Sırtın tepesinden beyaz bir bayrak sallanıyordu.

“Görüşme talep ediyorlar,” dedi Halt.

SB» ----- s^-

Seleten’in adının Yusal Makali olduğunu söylediği uzun boylu süvari, yanında beyaz bayrak taşıyan bir başka atıyla beraber

~ 325 ~

JOHN FLANAGAN

tepeden aşağı iniyordu. Seleten de aynı şekilde, yanında benzer bir bayrak taşıyan Halt ile birlikte Arridi hatlarından geçerek gelenleri karşılamaya hazırlandı.

“Yusal, ateşkes bayrağına saygı duyacağımı biliyor. Ama o, işine gelmezse bayrak falan dinlemez,” dedi Seleten kederli bir dille.

“Keşke senden yanımıza gelir gelmez onu vurmanı isteyebilsem.”

Halt, aldırmadığını gösterircesine omuz silkti. “Olabilir tabii, ama bu durum tuzağa düştüğümüz ve sayıca az olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Ayrıca müzakere etmek için başka bir şans bulamayabiliriz.”

Athların beş-altı metre kadar uzağında durdular. Atının sırtından inen Yusal, yanlarına doğru yürümeye başladı.

Halt’un görebildiği kadarıyla ortalama bir Arridi ya da Tülagiden çok daha uzun boyluydu. Ona bir baş yukarıdan baktığı gibi, Seleten’den bile birkaç santim daha uzundu. Beyaz, dalgalı bir cübbe giymiş, *kefiyesini* takmıştı. Kızgın çöl sıcağında beyaz renkli kıyafetler giymek akıl kârıydı. Ancak Seleten’in bembeyaz cübbesine karşın, Yusal’ın cübbesi lacivert süslerle kaplıydı. Arridilerin yüzlerini örtmek için kullandıkları eşarp uçlarını Tülagiler serbest bırakıyordu. Ancak Yusal’m yüzünün alt yarısı maskeyi andıran, lacivert bir peçenin arkasına gizlenmişti. Halt Arridilerin düşmanlarından

“Peçeliler,

Tanrı’nın

Unuttukları,”

diye

bahsettiklerini duymuştu. Bunun nedenini biliyordu artık.

Maskenin üst kısmından görüldüğü kadarıyla, Yusal'm cildi koyu

kahverengiydi. Yıllarca çöl güneşi ve rüzgâr altında kalmaktan

yanmıştı. Yüzünün alt kısmı maske tarafından

~ 326 ~

FİDYE

kaplanmasına rağmen, yırtıcı bir kuşunkini andıran çıkıntılı ve

kıvrımlı bir burna sahip olduğı anlaşılıyordu. Derinlere gömülü ve

neredeysi siyaha çalan koyu kahverengi gözleri, kaim kaşlarıyla

gölgelenmişti. Halt, Yusal'ı peçesiz görse de kendine has gözleri

nedeniyle tanıyacağını fark etti. Gaddar ve kara gözlerinden en ufak

bir sıcaklık ya da merhamet ifadesi okunmuyordu. Yusal,

karşımdakileri bir katil gibi süzüyordu.

“Söyle bakalım, *Wakir Seley el'ten,*” dedi Yusal, “beni neden takip

ediyorsun?”

Peçesi nedeniyle biraz boğuk bir sesle konuşuyordu. Ama tıpkı

bakışları gibi ses tonu da kaba ve düşmancaydı. Hoşbeş buraya

kadarmış, diye düşündü Halt.

Seleten de aynı şekilde hemen sadede gelmeyi tercih etti. “Yirmi

adamımı Öldürdün. Ayrıca kampında bir tutuklu var. Onu bize

vermeni istiyoruz.”

Yusal küçümseyici bir tavırla omuz silkti. “Gelin de alm öyleyse,”

diye meydan okudu. Bir anlık sessizliğin ardından ekledi, “Berbat bir haldesin, Seley el’ten. Etrafın sanlı. Sayıca sizden fazlayız ve suyunuz da azalıyor.”

Son söylediklerini elbette yalnızca tahmin ediyordu. Yusal’m kafilenin ne kadar az suyu olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve Seleten de bunu söylemeyecekti.

“Yeterince suyumuz var,” dedi. Yusal bir kez daha omuz silkti. Seleten’in sözleri umurunda bile değildi.

“Öyle olsun bakalım. Gerçek şu ki, ben istediğim kadar su takviyesi yapabilirim ama sizin stoklarınız bir süre sonra azalacak. Sıcak ve susuzluk adamlarını bir bir yiyip bitirirken, ben burada kımıldamadan bekleyebilirim. Sen aynı lükse sahip değilsin.”

- 327 -

JOHN FLANAGAN

Bakışlarım Arridi kafilesini dört bir yandan çevreleyen tepelerde

gezdirdi.

“Dilerseniz bize saldırebilirsiniz. Ama yamaçtan yukarıya doğru taarruz etmeniz gerek ve sayıca dörde birlik üstünlüğümüz var. Bu tür bir taarruz bir tek şekilde sonuçlanabilir.”

“Sizi şaşırtabiliriz,” dedi Halt. İnsanın içine işleyen kapkara gözler, birden Orman Muhafızı’ın incelemeye başladı. Halt adamın sabit bakışlarına eşlik eden sessizliğin onu tedirgin etme amacı taşıdığı farkındaydı. Yusal, yüzünü sıkıntıyla buruşturdu.

“Sen şu okçulardan birisin, değil mi?” dedi. “Ama ne kadar iyi nişancı olursan ol, göğüs göğse dövüş başlayınca sayıca üstün olan taraf galip gelecektir.”

“Bu görüşmeyi talep eden sensin, Yusal,” dedi Seleten. “Tek amacın bize ne kadar umutsuz bir halde olduğumuzu söylemek miydi? Yoksa ağzından kayda değer bir şeyler de çıkacak mı?” Tülagi önderinin kullandığı hakaret dolu ses tonuyla konuşuyordu.

Yusal, dönüp Seleten’e bir göz attı.

“Teslim olun,” dedi basitçe. Seleten’in cevabı kısa bir kahkaha

atmak oldu.

“Teslim olalım da hiç vakit kaybetmeden bizi öldür, değil mi?”

diye sordu.

Tülagi önderi başını iki yana salladı. “Benim için değerlisin, Seleten. Senin sayende büyük bir fidyeye konabilirim. Seni öldürmem için çıldırmış olmam gerekir. Ayrıca eminim ki yanındaki yabancılar için de kesenin ağzını açacak birileri vardır. Diğer Skandiyalınm yaşamasına da bu sebeple izin verdim. Size neden farklı davranayım ki?”

- 328 ~

FİDYE

Seleten, tereddüt etti. Tülagiler açgözlülükleriye tanınan bir halktı ve içinden YusaPın sözlerine inanmak geliyordu. Konu hakkında düşünürken Tülagi önderi diğer seçeneklerini sıraladı.

“Ya da burada kalır ve susuzluktan ölürsünüz. Benim zamanım bol. Bitkin düştüğünüzde burnunuzun dibine kadar gelip silahlarımızı elinizden alabileceğiz. Ayrıca beni bekletmeniz halinde, bu kadar cömert davranmayabilirim.”

Seleten’in ne karar vereceğini umursamıyormuş gibi arkasını döndü. *Wakir*, Halt’u kolundan yakalayarak birkaç adım öteye çekti.

“Bu seninkileri de ilgilendiren bir mesele. Ne diyorsun?” diye sordu alçak sesle. Halt, birkaç metre ötelerinde arkasını dönmüş bekleyen uzun boylu adama bir göz attı.

“Dediklerine inanıyor musun?” diye sordu. Seleten başını hafifçe eğerek onayladı.

“Tülagiler para için her şeyi yaparlar,” dedi. “Bu şekilde en azından bir şansımız var. Dediği gibi, beklemeyi seçersek giderek güçten düşecek ve er ya da geç teslim olmak zorunda kalacağız.”

Halt, bir durum değerlendirmesi yaptı. Gilan ile ikisi, karanlıkta

Tülagi hatlarına sızabilirlerdi. Ama bunun bir garantisi yoktu.

Görülmeden hareket etmek konusunda uzman olmasına uzmandılar

gerçi, ama düz çöl toprakları arkasına saklanabilecekleri

engebelerden yoksundu. Ayrıca kamp boyunca çok sayıda nöbetçi

bırakılacaktı. Hem Tülagi kampına sızmayı başarsalar bile, daha

sonra ne yapacaklardı ki? Yardım alabilecekleri en yakın yerleşim

birimi kilometrelerce ötedeydi

JOHN FLANAGAN

ve yürüyerek ilerlemek zorunda kalacaklardı. Fafas’a vardıklarında

Seleten ile adamları ölmüş olacaktı. Evanlyn, Horace ve Svengal de

hayatını kaybedecekti. Şimdi teslim olmaları halinde ise makul

şartlara sahip olabileceklerdi. Kaçma ya da işleri tersine çevirme

fırsatını

bulabilirlerdi.

Güçsüz

düşüp

susuzluktan

dolayı

çıldırımtansa teslim olmaları daha iyiydi.

“Pekâlâ,” dedi Halt. “Şartları konuşalım.”

- 330 -

OTUZ BEŞ

ill, arkasında kumlara basan ayak sesleri duyduğunda,

teçhizatını Çekici'nin eyerine bağlayan kayışları kont-

rol etmekle meşguldü. Arkasına döndüğünde, oldukça endişeli

W

görünen Ömer ile yüz yüze geldi

“Ayrılmadan önce bilmen gereken bir şey var,” dedi Ömer.

Yarışın -Bedülin sözlü tarihinin bir parçası olmaya doğru adım

adım ilerleyen o yarışın- üzerinden dört gün geçmişti. Will ile Çekici,

bu süre zarfında kabile tarafından ağırlanmış ve Cielema, üstlerine

titremişti. Yüzünden tebessümü eksik olmayan neşeli yabancı ile fıçı

gövdeli harika midillisi, kampın gözdeleri haline gelmişti. Haşan ile

Will, yakın arkadaş olmuşlardı. Genç rakibi yarışı ve Çekici'nin

üstündeki haklarını kaybettiği için kesinlikle kin gütmüyordu.

Bedülinler, Will'in de gözlemlediği üzere, bahis oynamaya son derece

düşkün bir halktı, ama kayıplarını da kazançları gibi şikâyet

etmeksizin kabulleniyorlardı.

Yarışın sonucundan memnun kalan Ömer'in Hasan'a kendi

sürüsünden bir at -Kum Fırtınası'nın kanından bir aygır- he-

JOHN FLANAGAN

diye etmesi de arkadaşlıklarının gelişmesinde önemli rol oynamıştı.

Haşan bu habere çok sevinmiş ve Will'e Fafas'a kadar rehberlik

etmeye gönüllü olmuştu.

Kararsız Kuzeybulanım üstündeki esrar perdesi de nihayet

aralanmıştı. Çölde yolunu nasıl bulduğu sorulduğunda Will,

Bedülinlere Kuzeybulanım göstermiş ve aygıtın manyetik özelliklerini

açıklamıştı. Sözlerini kanıtlamak amacıyla saks bıçağını iğneye

yaklaştırıp dñnyanın manyetik alanından nasıl saptığını göstermişti.

Ömer'in bağlantıyı kavraması, yalnızca birkaç saniyesini almıştı.

“Kızıl Tepeler'in içinden mi geçtin?” deyince, Will başıyla

onaylamıştı. “Ama o tepeler neredeyse saf demirden oluşur; içlerinde

devasa demir yatakları bulunur. Aygıtın oradan geçerken bozulmuş

olmalı.”

Olan biteni kavrayan Will, aynı zamanda rahatladığını hissetmişti.

Seleten'in ona sahte bir harita vermiş olduğuna dair şüpheleri, aklının

bir köşesinde hâlâ duruyordu. Bu da yetmezmiş gibi, bir şekilde

Halt'un ona olan inancını boşa çıkardığına dair anlamsız bir suçluluk

hissediordu. Hatasının nedenini öğrendiğine -ve önceden tahmin

edemeyeceği bir şey olduğunu kavradığına- göre, artık o düşünceyi

aklından çıkarmanın zamanı gelmişti.

Çekici'yi yolculuk için hazırlarken, kampa yorgun bir atın sırtında

saçı başı dağılmış bir süvari varmış ve hiç vakit kaybetmeden

Ömer'in çadırına geçmişti. Will adamın hareketlerini çok da

ilgilenmeden izlemişti. Yalnızca Bedülinleri ilgilendiren bir mesele

hakkında görüşeceklerini düşünmüştü. Ama artık bundan o kadar

emin değildi.

FİDYE

Yanına gelen Ömer'i, Cielema ile paylaştıkları geniş, alçak çadıra

doğru takip etti. Eğilerek içeri girdi ve dudak-alm-dudak selamını

verdi. Son birkaç gün içinde bu selamlama şeklini oldukça sık

kullanır olmuştu.

Çadırın zemini kalın bir halıyla kaplanmış, üstüne de yumuşak yastıklar atılmıştı. Seçtiği bir yastığın üstüne kabile usulüyle bağdaş kurarak oturdu. Bir diğer yastığın üzerinde daha önce hiç görmediği bir Bedülinli oturuyor, Cielema'nın getirdiği meyveleri iştahla yiyip suyu kana kana içiyordu. Başını kaldırıp önce Will'e bir göz attı, ardından da meraklı bakışlarını Ömer'e çevirdi.

“Bu Cemil, kendisi keşif birliklerimizden birinde görev almaktadır,” diye açıkladı Ömer. Bedülinli başını sallayarak Will'i selamladı. Will'in tahminlerine göre otuzlarında olmalıydı. Ancak tenleri güneşten buruşup kararan Bedülin erkeklerinin yaşlarını tahmin etmek, hiç de kolay olmuyordu.

“Sana sözünü ettiğim yabancı bu. Adı Will.”

Will, adamı yeniden kabile usulünce selamladı. Duruma uygun kaçtığını düşünmüştü. Bir yabancının Bedülin görgü kurallarını biliyor olmasına şaşırان Cemil, aceleyle selamı tekrarladı. Will, neler oluyor, dercesine Ömer'e baktı. Bunun üzerine *Şeyh*, Cemil'e konuşmasına devam etmesini işaret etti. “Bize anlattıklarımı Will'e de anlat.”

Portakalını bitiren Cemil, meyvenin parmaklarına yapışan suyunu yaladı ve ağzını bir bezle sildi.

“Bir grup Arridi askeriyile mî seyahat ediyordun?” diye sordu Will'e dönerek. Aynı zamanda bir durum tespitinde de bulunuyordu. Endişelenen Will, başını evet dercesine salladı.

JOHN FLANAGAN

Adamın ciddi tavırlarından, yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anlamıştı.

“Evet, öyle,” dedi.

“Yanında başka yabancılar da vardı... ikisi, seninle aynı kıyafetleri giyiyordu.” Will’in sırtındaki alacalı kahverengi pelerini işaret etti.

Will bir kez daha başıyla onayladı. Bedülin gözcüsü, başım iki yana salladı. Will’in kötü bir haber alacağına dair hisleri iyice güçlenmeye başlıyordu.

“Başlarına bir şey mi geldi?” diye sordu. Bedülinli, bir an karşısındaki delikanlıyı süzdükten sonra, haberin etkisini yumuşatmaya girişmeden doğrudan konuya girdi.

“Tülagiler tarafından esir alındılar,” dedi.

Will, hızla bakışlarını Ömer’e çevirdi. “Tülagiler mi?”

Şeyhin yüzünden tiksinti okunuyordu.

“Eşkıyalar. Haydutlar. Tanrı’nın Unuttukları. Bizim gibi göçebedirler, ancak çöldeki gezginleri ve savunmasız köyleri yağmalayarak geçinirler. Arkadaşlarının etrafını sarmış ve onları tutsak etmişler. Onları *Wakir* Seley el’ten ve hayatta kalan adamlarıyla birlikte kuzeydeki zirvelere götürüyorlar. Aralarında bir çatışma yaşanmış,” diye ekledi. Will korkudan yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

“Çatışma mı? Yabancılardan yaralanan olmuş mu peki?”

Cemil başını iki yana salladı. “Hayır. Onlar da diğer yabancı gibi yakalanıp zincire vuruldular. Tıpkı onun gibi tutsaklar. Bana

sanki...”

Will, Bedülinli'nin söylediklerini takip edemiyordu. Elini kaldırıp adamı susturdu.

FİDYE

“Bir dakika! Diğer yabancı mı dedin? Sen hangi yabancından söz ediyorsun?”

Daha fazla açıklama yapması gerektiğini kavrayan Cemil, özür dilercesine başını salladı.

“Tülagilerin elinde bir yabancı daha var. Kuzeyli yabanilerden biri. Sizin grupta da onlardan biri vardı,” diye ekledi.

Will'in başı dönmeye başlamıştı. Cemil'in sözünü ettiği kişi,

Erak'tan başkası olamazdı. Ama o, Yüce Kont'un Arridi-lerin tutsağı olduğunu sanıyordu.

“Bu çok saçma,” dedi. “Erak'tan söz ediyor olmalısın. Ama o bir Arridi kervanı ile Fafas'a götürülüyordu. Bir anda ne oldu da şu Tülagi dediğiniz tiplerin eline geçti acaba?”

Cemil, bilmiyorum dercesine omuz silkti. Ömer düşünceli bir ifadeyle burnunu kaşdı.

“Sakın Tülagiler kervana saldırıp Kuzeyliyi kaçırmış olmasın?”

diye sordu.

Hızla düşünmeye çalışan Will, kendi kendine başını salladı. Eğer öyle olduysa, Gilan ve Halt saldırıdan arta kalan izleri takip etmiş olmalıydı.

Muhtemelen

Seleten

ve

adamlarıyla

birlikte

saldırganların peşine takılmışlardı. Başını iki yana sallayarak zihnini temizledi. Olayın *nasıl* gerçekleştiği mühim değildi. Önemli olan, gerçekleşmiş olmasıydı.

Halt ile Gilan'ın kendilerini Tülagi haydutlarına belli edecek kadar dikkatsiz olmalarına şaşırmişti gerçi.

“Tülagiler dostlarımın onları takip ettiğinden nasıl haberdar oldular, bir fikrin var mı?” diye sordu.

JOHN FLANAGAN

Bedülinli, utanarak gözlerini kaçırdı ve yanıt vermeden önce tereddüt etti.

“Korkarım onları arkadaşlarının kampına götüren kişi ben oldum,” dedi. Will öfkeyle ayağa kalkmaya yeltenince hızla elini kaldırdı.

“Dur! Lütfen! Niyetim bu değildi! Dostlarının orada olduğundan haberim yoktu. Uzaktaki Tülagi grubunu fark edince gözetlemek için kamplarına yaklaştım. Karşıma her zamankinden çok daha büyük bir kabile çıktı. En az iki yüz kişiydiler, hatta belki daha da fazla. Karanlık çöktükten sonra sessizce kamplarına süzüldüm.

Kuzeyliyi o sırada gördüm; açık havada zincire vurulmuş oturuyordu.

“Şafaktan önce ayrılarak bu tarafa yöneldim. Farkına bile varmadan arkadaşlarının olduğu kampın yakınlarından geçmiş olmalıyım. Ama bir Tülagi artçısı izlerimi buldu ve gün boyunca

izledi. O izler de haydutları arkadaşlarına götürdü. Arridi kafiləsi, birkaç kilometre ötelərindən Peçeliler'e paralel bir doğrultuda ilerliyordu. Kazara izlerini ele vermemiş olsaydım, Tülagiler orada olduklarını asla öğrenemeyecekti.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Will.

Cemil üzgün bir ifadeyle cevap verdi. “Ertesi gün kafilayı izlemek için oraya geri döndüm. İzlerimi görüp takip ettiklerinden haberim yoktu. Ama Tülagilerin beni hangi rota boyunca takip ettiklerini, arkadaşlarının izine nerede rastlayıp onların peşine nasıl düştüklerini anladım. Benim de o grubun bir parçası olduğumu sanmış olmalılar. Kusura bakma, Will. Arkadaşlarımı tehlikeye attığımdan haberim yoktu.”

Will, özrü bir el hareketiyle geçiştirdi. Cemil'in Halt ile di

FİDYE

ğerlerinin tutsak düşmelerine neden olması, şanssızlıktan başka bir şey değildi. Halt'un da ona birçok kez söylemiş olduğu üzere, *her şey olacağına varıyordu.*

“Bilemezdin ki,” dedi Will. “Onları nereye götürdüklerini biliyor musun peki?” Soruyu hem Cemil'e hem de Ömer'e sormuştu.

“Bana kalırsa kuzeydeki dağlara doğru gidiyorlar,” dedi Cemil.

Ömer açıklamaya başlayınca Will ona baktı.

“Kuzeybatı yönünde yan yana bir dizi kayalık, tepe ve dağ yer alıyor. Tepelerin arasında bir sürü Arridi köyü var. Tülagiler sık sık o köyleri yağmalar ve mahsulü çalıp hayvanları öldürürler. İki yüz

kişilik bir grup bir köyü -hatta küçük bir kasabayı bile- ele geçirmekte hiç sıkıntı çekmeyecektir. Büyük bir ihtimalle gözlerine kestirdikleri bir yerleşim bölgesini bir-iki ay boyunca karargâh olarak kullanacaklardır. Ellerindeki hayvan ve besin stokları azalınca da yollarına devam edeceklerdir.”

Will, gömleğinin içine uzanarak Seleten’in ona verdiği haritayı çıkardı.

“Peşlerinden gitmem gerek! O dağlık araziye bana haritada gösterin,” diye yükseltti sesini emredercesine. Fakat Ömer, elini genç adamınkinin üstüne koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Sakin ol, dostum Will,” dedi. “Acele davranarak hiçbir şey elde edemezsin. Tülagiler tehlikeli bir kabiledir. Hele konseyimiz bir toplansın, ondan sonra ne yapabileceğimize bakarız.”

- 337 -

JOHN FLANAGAN

Will karşı çıkmak üzereydi ama Ömer, çocuğun kolunu iyice sıktı.

“Güven bana, Will. Bana bir saat vermen yeter,” dedi.

Will gönülsüzce de olsa sakinleşip haritayı katladı ve gömleğinin içine soktu.

“Pekâlâ,” dedi. “Ama bir saatin sonunda buradan ayrılıyorum.”

S» ----- s*-

Çekici’nin yanma dönen Will, rahatlaması için hayvanın eyer

kayışlarını gevşetti. Ardından da sırtını bir palmiye gövdesine vererek yere oturdu. Gözlerini kapayarak olan biteni akimda değerlendirmeye

başladı.

Bir şekilde gidip arkadaşlarını kurtarması gerekiyordu. O kadarını biliyordu. Ama nasıl? Yalnız başınaydı ve araziyi tanımıyordu. Ayrıca arkadaşları iki yüz silahlı eşkıya -gözlerini bile kırpmadan boğazlarını kesebilecek zalim ve acımasız çöl savaşçıları tarafından tutsak edilmişti. Will ise bir yabancıydı. Doğru kasabayı bulsa bile, Arridi köylülerinin arasında kimliğini gizleyemeyecekti. Tülagilerin izlerini takip etmek için nereye bakması gerektiğini bile bilmiyordu. Çölde yön bulma konusundaki son denemesinden, arkadaşlarını asla bulamayacağı anlaşılıyordu.

Sıcaktan gevşeyerek oracıkta kendinden geçmiş olmalıydı. Kumun üstüne, yanına oturan Ömer'in sesiyle uyandı.

“Konuyu görüştük,” dedi Ömer kısaca. Will, bakışlarını *Şeyhe* çevirdi. Adamın ağırbaşlı yüz ifadesinden danışmanlarıyla birlikte ne karar aldıkları anlaşılmıyordu.

FİDYE

“Hasan'ın beni Tülagilerin arkadaşlarını tutsak ettiği yere götürmesine izin verecek misiniz?” diye sordu Will.

Ömer, çocuğu susturmak için elini havaya kaldırdı. “Açıklamama izin ver. Konseyime aktardığım gerçekler şunlar: Tülagiler bizim dostumuz değiller. Bu kadar büyük bir savaşçı grubu, niyetlerinin hiç de iyi olmadığını gösteriyor. Bizden küçük Bedülin kabilelerine saldırma ihtimalleri de var. Ayrıca bir de Seley el'ten meselesi var.

Onun, ellerinde tutsak olması fikrinden hoşlanmıyorum.”

“Seleten’i tanıyor musun?” diye sordu Will.

Ömer, başını salladı. “Tülagilere karşı birlikte savaşmıştık. İyi bir adamdır. Cesur bir savaşçıdır. Daha da önemlisi, dürüst bir insandır.

Kendisine güvenirim. Bunlar bir *Wakir* için uygun meziyetler. Yerinde başka biri olsa, onun kadar adil davranmayabilirdi. Bizden hoşlanmayan Arridili çoktur. Bizi ülkelerine zorla girmiş bir grup göçebe olarak görürler. *Wakir* Seley el’ten bizim gönlümüzü daima hoş tutmuştur. Yerine onun kadar dürüst ya da adil olmayan birinin geçmesi, hiç işimize gelmez.”

Ömer konuşmaya devam ettikçe, Will’in içinde küçük bir umut ışığı yanmaya başlıyordu.

“Siz şimdi bana...” diye söze başladıysa da Ömer’in bir kez daha havaya kalkan eli tarafından susturuldu.

“Göz önüne alınması gereken iki husus daha var. Bir: Sen artık Bedülinlerin bir dostu oldun. Torunumun hayatını kurtardın ve yarış sırasındaki tavırlarınla takdirimizi kazandın. İnsanlarım seni bağrılarına bastılar, Will. Dostluk, bizim için önemlidir.”

“İki husus var demiştiniz,” diye araya girdi Will.

~ 339 -

JOHN FLANAGAN

Ömer, çok ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Cemil’in de sana söylemiş olduğu üzere, arkadaşlarının tutsak edilmiş olması onun hatası. Dikkatsiz davranmasaydı, Tülagiler kafilenin yerinden asla haberdar olmayacaktı. Cemil’in hatası, bütün kabilenin hatası sayılır.

Bu durum Cemil'in vicdanını rahatsız ediyor... benimkini de öyle."

Will, anlamaya çalıştığı şeyin doğru olduğunu hayal bile edemiyordu. Fazla hevesli görünürse işleri berbat edecekmiş gibi çekinerek konuşmaya başladı. "Yani siz şimdi bana..."

Sözlerini bitiremedi. Cümleyi onun yerine Ömer tamamladı.

"Diyorum ki, tüm konsey bu konuda hemfikir oldu. Seley el'ten ile arkadaşlarım Peçeliler'in elinden kurtaracağız." Hemen yanında etekleri zil çalan Will'e dönerek gülümsedi. "İstersen sen de bizimle gelebilirsin tabii."

rridi askerlerinin silahları ellerinden alınmış ve etrafları yüzden fazla Tülagi savaşçısı tarafından çevrilerek yere oturtulmuşlardı. Seleten, dört Araluenli ve Svengal, başka bir

A

tura

fa alınmış ve elleri önden bağlanmıştı. Arridi birlikleri boyunca dolanan Yusal ve iki subayını izliyorlardı.

“Hepinizi öldürtebilirim,” dedi Yusal askerlere. “Bunu biliyorsunuz. Ama merhametli davranacağım.”

Halt, adamı kuşkuyla izliyordu. “Onları öldürmeye başlarsa karşı koyacaklarını çok iyi biliyor,” dedi Evanlyn’e dönerek. “Silahsız da

olsalar

birliğine

hasar

vereceklerdir.”

Hayatlarını

kaybedeceklerinden emin olan askerlerin kanlarının son damlasına dek çaresizce dövüleceklerinin farkındaydı. Ne kadar küçük olursa olsun, bir umut ışığı görmeleri halinde hayata dört elle sarılacaklardı.

“Atlarınız bende kalacak,” diye devam etti Yusal. “Çizmeleriniz de öyle. İstedığınız yere gidebilirsiniz.”

Seleten öfkeyle öne doğru bir adım attı, ancak bir Tülagi nöbetçisi tarafından yakalandı.

JOHN FLANAGAN

“Gitmek mi? Nereye gidecekler?” diye bağırdı. Lacivert maskesinin üstündeki gözlerinde en küçük bir merhamet kırıntısı bile okunmayan Yusal, arkasını dönerek umursamazca omuz silkti.

“Orası beni ilgilendirmez,” dedi sertçe. “Peşimden gelmelerini ben istemedim. Askerlerini buraya getiren sensin. Ama ben onları çölün ortasına öylece bırakmak yerine en azından onlara bir şans tanıyorum.”

“Çölün ortasında bir damla suları olmadan ne yapacaklar?” diye bağırdı Seleten meydan okurcasına. Yusal, ellerini alaycı bir ifadeyle iki yana açtı.

“Susuz kalacaklar dedim mi?” diye sordu. “Çizmelerini ve atlarını alacağımı söyledim. Peşimizden gelmelerini istemiyorum. Ama Çöl

Kanunu'na göre hiç kimse çölde susuz bırakılmamalıdır. Elbette ki onlara su vereceğiz.” Adamlarından birine işaret ederek “Şunlara iki tulum su verin,” dedi.

“Otuzdan fazla adama iki tulum, ha? Hele ki bazıları yaralıyken?”

Çöl Kanunu'nda kastedilen şey bu değil ve bu gerçeği sen de biliyorsun, katil!”

Yusal, yeniden kayıtsızca omuz silkti. “Ben senin gibi Tanrı'nın niyetini biliyormuş numarası yapmıyorum, Seley el'ten. Çöl Kanunu yabancılara su verilmesini emreder. Yasada miktardan söz edildiğini hatırlamıyorum.”

r

Seleten başını acı acı salladı. “Tanrı'nın Unuttukları lâkabını gerçekten de hak ediyorsunuz, Yusal,” dedi.

Tülagi komutanı o an bedenine bir kamçı darbesi almışçasına irkildi. Arkasını dönerek adamlarına kısa bir emir verdi.

~ 342 ~

FİDYE

Ortalık aynı anda kınlarından çekilerek savunmasız Arridi birliklerine doğrultulan yüz kılıcın şingirtisiyle doldu.

“Seçim sana ait, Seley el'ten. İstersen adamlarım tutukluları öldürebilirler de. Yoksa merhametime sığınmalarını mı tercih ederdin?”

Emri vermek üzere elini kaldırdı. Öfkesini kontrol etmeye çalışan

Seleten'in boğazı düğümlemişti. Teğmenlerinden biri başını

kaldırarak *Wakir*'e seslendi.

“Bizim için endişe etmeyin, Ekselans lan! İdare ederiz! Yardım alıp sizi kurtarmaya geliriz!”

Yusal, bunun üzerine bir kahkaha attı. “Ne cesur bir asker! Belki de o sivri dilini kesmeliyim. Böylesine amansız bir savaşçının arkamdan gelmesini hiç istemem.” Genç subaya yaklaşıp kılıcını çekti. Arridili başını cesur bir tavırla yukarı kaldırıp düşmanıya göz göze geldi.

“Seçim senin, Seley el'ten,” dedi Yusal yine. Seleten, mağlubiyeti kabullendiğini gösteren minik bir el işareti yaptı.

“Bırak yaşasınlar,” dedi usulca. Yusal bir kahkaha daha attı.

“Fikrini değiştireceğini biliyordum.” Adamlarına verdiği işaretle kılıçlar yeniden kınlarına sokuldu. Biraz önce konuşan genç Arridi askerine doğru eğildi. Yırtıcı bir kuşunkiler! andıran kara ve zalim gözleri, askerin içine işliyordu.

“Şu halinle cesaret gösterisinde bulunabiliyorsun, evlat,” dedi boğuk ve zalim bir sesle. “Ama dilinin kuruyup şişmesini ve boğazını kaplayıp seni boğmasını bekle hele. Ayaklarının sıcak ve kayalıklardan parçalanıp su toplamasını bekle. Güneş ışıkları gözlerini kör edecek ve önderinin *seni* şu anda öldür

~ 343 -

JOHN FLANAGAN

meme izin vermiş olmasını dileyeceksin. İnan bana, size iyilik etmiyor.”

Genç adam cüretkâr bakışlarını Yusal'm yüzünden çekti. Tülagi

komutam, küçümseme dolu bir kahkaha attı.

“Bunları götürüp çöle bırakın!” Ardından Halt, Seleten ve

diğerlerinin etrafını saran muhafızlara döndü, “Şunları da kampa

getirin bakalım!”

Dönüp bindiği atını arkasına bile bakmadan tepeye doğru

sürmeye başladı.

Muhafızlar tutsakları dürtüklemeye başladılar. Svengal'in etrafı

dört Tülagi askeriyle sanlıydı. İki tanesi de arkasından yürüyordu.

Erak'la olan ilişkileri, savaşçılara yabancı deniz kurtlarına tedbirli

yaklaşmaları

gerektiğini

öğretmiş

olmalıydı.

Arkasındaki

adamlardan bir tanesi, mızrağının sapıyla daha ne olduğunu bile

anlayamadan Svengal'in bacaklarına vurdu. Beklenmedik darbe

karşısında ayaklarının bağı çözülen Skandiyalı yere düştü ve

etrafındaki dört asker bir anda üstüne çullanarak bacaklarını deri

kayışlarla bağlamaya başladılar. Böylece yalnızca ayaklan- mı

sürüyerek ilerleyebilecekti. Ayağa kaldırdıkları iriyan savaşçının

köpürmeye başlayan öfkeli bakışları, muhafızlarına dikiliydi. Ama

etrafını saran hançerler kendine gelmesini sağladı. Pisi pisine ölmenin

bir anlamı yoktu.

Bir diğer muhafız öne çıkararak Evanlyn’i gruptan ayırmak istedi.

Horace müdahale etmek için öne çıksa da kamına yediği bir mızrak darbesi tarafından engellendi. Nefessiz kalarak dizlerinin üstüne çöktü.

Halt, “Kız çok önemli bir tutuklu,” diye muhafızı uyardı. “Zarar görmesi, Yusal’in hiç hoşuna gitmeyecektir.”

FİDYE

Tülagi savaşçısı tereddüt etti. Yalnızca Evanlyn’in boynundaki gerdanlıkla ilgileniyordu aslında. Mücevheri kendine doğru çekip incelerken, Evanlyn’in dengesini kaybetmesine neden oldu. Kızın boynundaki sicimin etrafı, yuvarlak ve değersiz mermer parçalarıyla

doluydu.

“Senin olsun!” diye homurdandı muhafız. “Beş kuruş bile etmezler!”

Kızı diğerlerinin yanına doğru ittikten sonra, hızlı bir emir verdi.

Muhafızlar atlarına bindiler ve elleri deri kayışlarla önden bağlı

tutsaklar, tökezleyerek kampa doğru ilerlemeye başladılar. Mızrak

uçlarıyla dürtülmeler ve küfürler eşliğinde, engebeli arazide

tökezleyip duruyorlardı.

Muhafızlardan biri, Gilan’ın yanında at sürüyordu. O sabahki

saldırıda üç arkadaşı Orman Muhafızı oklarıyla can vermişti.

Fırsattan istifade mızrağının ucuyla Gilan’ın omzuna darbe üstüne

darbe indiriyordu. Dördüncü darbenin ardından Gilan, yüzünde

garip bir tebessümle dönüp adama bir göz attı.

“Neye bakıyorsun öyle, yabancı?” dedi muhafız kabaca. Genç

adamin yüz ifadesinden rahatsız olmuştu. Bir tutsağın muhafızına bu

şekilde sırtmaması gerekirdi.

“Yüzünü aklıma kazıyorum,” dedi Gilan. “Ne zaman işime

yarayacağı belli olmaz.”

Mızrak bir kez daha omzuna indi. Gilan sendeledi ve tepeyi

tırmanmaya başlamadan önce Tülagi atlısına dönerek başını anlamlı

anlamlı salladı.

m> ----- s-

Erak, başını kaldırıp kabaca yanma fırlatılan tutsaklara bir göz attı.

Gilan'm birkaç gece önce gözlemlemiş olduğu üzere, iki gürültücü devenin arasına zincirlenmiş ve yere oturtulmuştu. Yüzü çürük içindeydi ve saçları kurumuş kandan keçe gibi olmuştu. Bir gözü neredeyse kapanmıştı. Kollarında ve sırtında kamçı izleri görülüyordu.

“Bak sen, kimler gelmiş,” dedi neşeyle. “Sizi buraya hangi rüzgâr attı, Halt?”

“Seni kurtarmaya geldik,” dedi Halt. Yüce Kont muzip bakışlarını arkadaşlarının ellerindeki deri kayışların üstünde gezdirdi.

“Kendinize tuhaf bir yöntem seçmişsiniz,” dedi. Seleten'i tanıyınca soğuk bir tavırla kaşlarını çattı. “Aferin sana, *Wa-kir,*” dedi.

Kelepçeli elini kaldırıp gösterirken acı bir ses tonuyla konuşuyordu.

Seleten, üzüntüyle başını salladı. Onun sesi de Erak'ınki gibi kederli çıkıyordu.

“Niyetim bu değildi. Çok sayıda cesur askerimi kaybettim,” dedi.

Duyduklarını aklından geçiren Erak'ın yüzü yumuşadı ve başını salladı. Bakışlarını Svengal'e çevirdi.

“Svengal, dostum,” dedi, “sana gidip Araluenlileri getirmeni söylediğimde, aklımdan geçen tam olarak bu değildi.”

Svengal, aldırılmaz bir ifade takındı. “Boşver, şef. Şu Tülagi denen heriflerin etrafını sarmış durumdayız - içeriden yani.”

“Aynen öyle,” diye yanıt verdi Erak. Taşlık zemini işaret etti.

“Oturmaz mıydınız?”

FİDYE

Diğerleri yerlerini alırken, Evanlyn de Yüce Kont’un yanına diz çöktü. Nazik elleriyle Erak’ın başındaki yaraları ve gözünün etrafındaki kocaman morluğu inceledi.

“İyi misin Erak?” diye sordu.

Yüce Kont omuz silkti. “İyiyim yahu. Yürümeme engel olacak kadar dövmüyorlar. Ayrıca bir şeref konuğu gibi muamele görüyorum. Bir avuç küflü hurma, bir parça bayat ekmek ve bir bardak suyun ardından güneş altında nezih bir gezintiye çıkıyorum.

Başka ne isterim ki?”

“Toshak’tan söz edildiğini duydun mu?” diye sordu Halt.

Erak’m yüzü karardı. “İsmen değil. Ama şu Yusal denen domuz, yakında hemşerilerimden biriyle görüşeceğimden söz etti. Seni kastettiğini hiç sanmıyorum, Svengal. Sabırsızlıkla bekliyorum.

Boğazına bir yapışırsam doğduğuna da yaşadığına da pişman edeceğim onu. Başını kaldırıp Halt’a bir göz attı. “Sen pek gafil avlanmazdın, Halt. Yaşlanıyor musun yoksa?”

Halt’un yüzü asıldı. “Duyduğuma göre seni de El Şebah’da gafil avlamışlar,” dedi. Erak’m yüzü yeniden asıldı.

“Sanırım hepimiz biraz dikkatsiz davrandık,” dedi.

“Bu heriflerin ne tarafa gittiklerini biliyor musun, şef?” diye

sordu Svengal.

“Gelip bana danıştıklarımı söyleyemem. Ben yalnızca Matilda’yı takip ediyorum.” Parmağıyla develerin gruba yakın olanını işaret etti.

“Birbirimize pek düşkünüz de,” diye ekledi. Bir yandan da hayvanı nefret dolu bakışlarla süzüyordu.

“Büyük olasılıkla kuzeydeki dağlara doğru gidiyoruz,” dedi

Seleten. Erak, ilgiyle *fVakir’e* doğru döndü.

JOHN FLANAGAN

“Sanırım öyle bir yerden söz ettiklerini duymuştum,” dedi. “Şey, fırsatınız varken biraz dinlenseniz iyi olur. Yürürken zaman gerçekten de çok yavaş geçiyor.”

Horace, kulağını bağlı elleriyle hoyratça kaşıyarak “Yemek saat kaçta veriliyor?” diye sordu. Erak bakışlarını genç savaşçıya çevirerek gülümsedi.

“Sen sakın değişme, olur mu, Horace.”

OTUZ YEDİ

ill, Ömer ve yüz yirmi Bedülin savaşçısı, askeri düzen-

de ilerliyordu.

WŞafaktan dört saat önce uyanıyor ve günün ilk ışıklarıyla dört saat boyunca at sürdükten sonra, sıcak öğle saatlerini dinlenerek geçiriyorlardı. Sonra güneşin batmasına birkaç saat kala yeniden yola koyuluyor ve karanlık basınca dinlenmek için yeniden duruyorlardı.

Will, gece saat dokuz sıralarında kamp kurduklarını tahmin ediyordu. Ama biri gün ortasında, diğeri ise gecenin geç saatlerinde verdikleri iki mola, atlarına su içirip onları beslemek ve bir sonraki günün yolculuğu için enerji toplamak için yeterli oluyordu.

Zorlu ama makul bir yolculuk programı takip ediliyordu. Sabit bir hızla ilerliyor, atlarını dörtnala koşturmadan tırısra kaldırıyorlardı.

Will içinden atını mahmuzlamak geçse de, sabit bir hızla ilerleyerek büyük mesafeler kaydettiklerini hızla anlamıştı. Çekici'nin toynakları kilometreleri geride bıraktıkça, hep aynı hızda ilerlemenin uzun vadede yararlarına olacağı anlamaya başlıyordu.

JOHN FLANAGAN

Ömer, planlarını Cemil'in Tülagilerin kuzey dağlarının arasındaki kasabalardan birine doğru yol aldıkları iddiasına dayandırmıştı. Bu şekilde savaşın yaşandığı alana dönüp izlerini takip etmektense Tülagi akıncılarının yolunu kesebilecekleri düz bir rota planlamışlardı. Bu durum gün boyunca geride bıraktıkları uzun mesafelerle birleştiğinde, düşmanı yakalamak üzere oldukları anlaşılıyordu.

Will, Ömer ile Cemil'den dağlan kendisine harita üstünde

göstermelerini istemişti. Dağlık arazi, Seleten'in ona vermiş olduğu haritanın kuzeyinde kalıyordu. Öyle bir alışkanlıkla- n olmamasına rağmen, gösterdiği harita Bedülinlerin ilgisini çekmişti. Kabiledekiler, yönlerini yüzlerce senelik bilgilere dayanarak buluyorlardı. Seleten'in haritaya işaretlemiş olduğu önemli noktalardan "Parlak Taşlar Nehri", "Ali'nin Tepesi" ya da "Yılan Vadisi" gibi isimlerle söz ediyorlardı. İsimlerden bazıları kendilerini anlatırken, bazıların kökeni eski çağlara dayanıyordu. Örneğin Ali'nin kim olduğuna dair hiç kimsenin bir fikri yoktu. Nehre adlarını veren parlak taşlar da uzun zaman önce yok olmuşlardı; tıpkı nehrin kendisi gibi.

Sefere çıkmış bir birlik oldukları için Koreş Bedülin kadınları ve çocukları vahadaki kampta kalmış, güvenlikleri için yanlarına Ömer'in askerlerinden yetmiş bırakılmıştı. Şeyh, aslında saldırı gücünü bu kadar azaltmayı istememişti, ancak çöl tekin bir yer değildi ve kabilenin güvenliği için geride bundan daha az adam bırakamazdı.

"Sayıca bizden üstün olacaklar," diye hatırlattı Will'e.

"Fakat bizi beklemiyorlar," diye yanıt verdi genç Orman

Muhafızı. Şeyh memnuniyetle başını salladı.

- 350 -

FİDYE

"Bense karşılaşacağımız anı iple çekiyorum."

Yolculuklarının üçüncü gününde, sayı meselesi de sorun olmaktan

çıktı. Dörtünlü geri dönen bir keşif kolu üyesi, otuz kişilik bir asker

grubuna rastladığını bildirdi.

Ömer, Will ve Haşan ana kafilenin önüne geçerek gözcü ile birlikte at sürmeye başladılar. Üç kilometre sonra, kurumuş bir dere yatağının kıyısındaki yetersiz gölgelere yayılarak Bedü- linlinin yanlarında bıraktığı tulumu paylaşmakta olan birliğe rastladılar.

“Arridi askerleri,” dedi Ömer. Adamların üstündeki üniforma kalıntılarını tanımıştı. Will askerlerin çizmesiz ayaklarına koruma amacıyla pelerin ve gömleklerinden yırttıkları kumaş parçalarını sarmış olduklarını fark etti. Tulumdaki sudan her birine yalnızca birer yudum düşüyordu. Suyun dağıtımı, teğmen rütbesi hâlâ görülebilen bir subayın gözetiminde yapılıyordu. Paçavralar içindeydiler ve bitkin düşmüşlerdi belki, ama disiplinlerini korudukları anlaşılıyordu. Will’in gözü subayı bir yerden ısıırıyordu, ama emin değildi. Adam belki de Seleten’in askerlerinden biriydi.

Athların yanlarında getirmiş oldukları su tulumları hızla dağıtıldı.

Teğmen, Ömer’in yanına gelerek geleneksel çöl selamını verdi.

“Sağ olasın, Şeyh,” dedi. Ömer’in *kefiyesini* sarmaladığı, unvanını işaret eden at kılından üçlü ipliği tanımıştı. “Benim adım Teğmen

Alum..”

Ömer, adamı bir el hareketiyle susturdu ve su tulumunu uzattı.

Genç adamın sesi kısılmış ve hırıldamaya başlamıştı. “Önce bir su iç,

Teğmen,” dedi. “Daha rahat konuşursun.”

~ 351 ~

JOHN FLANAGAN

Subay, tulumu memnuniyetle ağızına götürüp bir yudum su aldı.

Will, adamın susuzluktan kavrulmuş olmasına rağmen, tulumdan küçük yudumlar aldığını ve vücudunun dengesini bozmamak için suyu yavaş içtiğini fark etti. Onu kurtaran Ömer'in uzattığı suyu bir anda midesine indirmeye çalıştığını hatırlayınca, Arrida ülkesinde yaşayan insanların mikemmel bir su disiplinine sahip olduklarını kavradı.

Ömer'in öğlen molasını verdiği sabahın onuncu saati gelip çatmıştı. Atının sırtından inen Şeyh, diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti.

“Burada kamp kuracağız,” dedi. “Arridiler mola sırasında kendilerine gelirler.”

Susuzluğu geçen Teğmen Alum, onlara Tülagilerin kurduğu pusudan ve takip eden savaştan söz etti. Halt ve diğerleri tutsak edilirken, çizmeleri alman Alum ve adamları, Yusal tarafından azıcık suyla çölün ortasına bırakılmıştı. Bütün bunlar iki gün önce yaşanmıştı.

“Yalnızca iki su tulumuyla çölde yürüyen otuz adamı hayatta tutmasını başardın, ha?” diye sordu Ömer. Saygı dolu bir sesle konuşmuştu.

Teğmen omuz silkerek “Askerlerim eğitilidir,” dedi. “Böyle bir durumda disiplinli davranmaları gerektiğinin farkındalar.”

“Başlarında iyi bir subay var,” dedi Will. Deminden beri içinden teğmenin sözünü kesip arkadaşlarını sormak geçiyordu. Ama adamın

tükenmek üzere olduğunu fark etmiş ve hikâyesini anlatmasına izin vermesinin daha akıllıca olacağında karar kılmıştı. Teğmen, şöyle bir göz attığı yabancının kim

~ 352 ~

FİDYE

olduğunu hemen anladı. Will vahadan ayrılmadan önce sırtına Bedülin kıyafetleri -bol pantolon, uzun, dökümlü bir gömlek ve pelerinle - elbette ki başını ve yüzünü kapamak üzere bir *kefiye*— geçirmişti. Ama sırtına asılı uzun yayı ve ok kılıfı, hataya mahal vermiyordu.

“Sen o Will diye bahsettikleri delikanlısın!” dedi Alum.

“Öldüğünü sanmıştık!”

Will adama sırtarak “Bana olan güveniniz gözlerimi yaşarttı,” dedi. Bir an sonra yüzü karardı. “Halt ile diğerlerinin durumları iyi mi? Evanlyn güvende mi?”

Alum, başıyla onayladı. “Biz ayrıldığımızda güvendeydiler. Yusal sanırım fidye ihtimalinden söz ediyordu. Kıza iyi bakılacaktır. Büyük ihtimalle onu bir köle olarak satmak isteyecektir ama sakat bir kızı kimse almak istemez. Erkeklerin o kadar şanslı olacaklarını sanmam. Bana kalırsa çok fena dayak yiyecekler.”

“Katılıyorum,” dedi Ömer. Will’e döndü. “Pek rahat edemeyecekler ama çok da kötü bir durumda olduklarını sanmam.

Bunun basit bir nedeni var. Yusal ağır bir yara almalarını istemeyecektir. Yoksa kafilesi yavaşlamak zorunda kalacak. Teğmen, kız konusunda da haklı. Tülagilerin başarılı oldukları bir konu varsa, o

da yatırımlarını korumaktır.”

“Planımızın ne olduğunu sorabilir miyim?” diye sordu teğmen.

Bakışları yaklaşmakta olan ana Bedülin kafilesine çevriliydi. Keskin gözleriyle kafilenin kadın ya da çocuklar yerine yalnızca savaşıcı erkeklerden oluştuğunu gözlemlemişti.

“Tülagilerin peşine düşeceğiz,” dedi Will. “Şeyh Ömer ve

~ 353 -

JOHN FLANAGAN

halkı, arkadaşlarımı kurtarmama yardımcı olmaya karar verdiler.”

“Ya *Wakir* Seley el’ten?” diye sordu teğmen.

Ömer onaylarcasma başını salladı. “*Wakir* de eski bir dostumuzdur. Onu Yusal’ın kirli ellerine terk etmeyi düşünmüyorum.”

Vadinin kıyısındaki dar bir gölgelikte oturuyorlardı. Alum, gözleri parlayarak ayağa fırladı.

“Öyleyse izin verin, biz de sizinle gelelim!” dedi. “Adamlarımla

benim o lanet olası Tülagilerle görülecek bir hesabımız var!

Efendimize dönüp onu bulacağımıza söz verdim!”

Ömer kaşlarını çattı. “Adamların bitkin dürümdalar; çoğu susuzluktan yan ölü halde,” dedi kuşkuyla. Ama Alum, daha Ömer sözünü bitirmeden başını iki yana sallamaya başlamıştı.

“Askerlerim iyi dürümdalar. İzin verin, bu gece yemek yiyip bolca su içsinler. Size yemin ederim ki yarın sabah yola çıkmaya hazır olacaklardır.”

“Silahsızsınız da,” diye dikkatleri bir diğer noktaya çekti Will.

Alum omuz silkti. “Sizinkilerden ödünç birkaç hançer alabiliriz herhalde, değil mi? Bedülinlerin genellikle birden fazla hançer taşıdıklarını biliyorum. Ayrıca savaş bir kez başlaya- dursun, öldüreceğiniz her Tülagi savaşçısı askerlerim için fazladan bir silah anlamına gelecektir.”

Will ile Ömer, bakiştılar. “Otuz eğitimli savaşçının el altında olması işimize yarayabilir,” dedi Will. Birden yüzünü buruşturdu. “Ama bize nasıl yetişecekler ki? Yalınayaklar ve yürümek zorundalar.”

~ 354 -

FİDYE

Ömer, soruyu başını hafifçe sallayarak geçiştirdi. “Adamlarımın atlarının terkisine binebilirler,” dedi. “Yalnızca otuz kişiler. Atların fazla zorlanmaması için onları dönüşümlü olarak taşıyabiliriz.”

Alum, ikisinin arasındaki tartışmayı heyecanla izliyor, gözleri birinden diğerine kayıyordu. Elini kaldırıp, çekingen bir tavırla söz aldı.

“Yalnız şu var,” dedi. “Adamlarımdan dördü yaralı. Yolculuk edecek ya da savaşa katılacak durumda olmadıkları için, onları yanımızda taşıyoruz.”

Ömer, bu yeni problem hakkında düşünmeye başladı. Emri altında daha fazla sayıda savaşçı olması fikrinden hoşlanmıştı. Arridi birliklerinin savaşta paylarına düşeni layığıyla yerine getirdiklerini tecrübeyle biliyordu. Meseleye çok net bir çözüm bulmuştu.

“İki adamımı onların yanında bırakırız,” dedi. Sesli düşünüyordu.

“Yanlarında bir miktar su da bırakırız ama elimizdeki suyun büyük bir kısmına ihtiyacımız olacak. Doğuya doğru at sırtında yarım günlük mesafede bir pınar bulunuyor. Orada yarım düzine adama yetecek kadar su vardır. Adamlarımdan biri yaralılarla kalır, diğeri de gidip su getirir. Başarıya ulaşmamız halinde, dönüş yolunda herkesi yine buradan toplarız.”

Bir-iki saniye boyunca sözleri hakkında düşündükten sonra, onaylarcasına başını salladı. Akşamki yolculuğu ertelemeleri gerekecekti; bu da onları beş saat geride bırakacaktı. Ayrıca güçlerinden iki kişi eksilmiş oluyordu. Ama karşılığında tam yirmi altı eğitimli asker emrine girmiş oluyordu. Dahası, Tülagilerle görülecek bir hesaplan da vardı. İyi bir takas, diye düşündü.

- 355 -

JOHN FLANAGAN

“Günün kalanında ve bu gece burada konaklayacağız,” dedi.

“Adamların istedikleri kadar yiyip içecekler. Söyle onlara, şafaktan dört saat önce harekete hazır olsunlar.”

Alum’un yüzüne sert bir tebessüm yerleşti. “Hazır olacaklar,”

dedi.

ıra sıra uzanan uçurum ve tepelerin yükseklerdeki yayla-
ya açıldığı kuzey dağları, önlerinde belirmeye başlamıştı.

Geniş çöl arazilerinin

S

yerini yavaş yavaş dağların etekleri boyunca kaya çıkıntılarıyla uçurumların arasından yukarı doğru uzanmakta olan dar bir patika alıyordu. Dağın kuzey-güney doğrultusunda uzanan ve çöl zemininden yüz elli metre kadar yukarıda kalan kısmı, doğal bir şekilde bölünerek dimdik uçurlara dönüşmüştü. Maşava kasabası, tam o noktada yükse-

liyordu.

**Kasaba, dağların alt kesimindeki bayır ve düzlüklerde yaşayıp
çalşan Arridi çiftçilerinin bir araya gelip ticaret yaptıkları bir pazar
yerini barındırıyordu. Normal şartlarda beş yüz kadar olan nüfusu,
çoban ve çiftçilerin uzak bölgelerden ve komşu tepe köyelerinden
ticaret yapmak üzere geldiği pazar haftalarında sekiz-dokuz yüz kişiyi**

buluyordu.

Maşava, Tülagiler açısından mükemmel bir geçici üs teşkil ediyordu. Askerlerle atlarını barındırabilecek kadar genişti. Ayrıca kasabanın depoları, pazar yerine getirilen gıda malzemeleriyle tıka

basa doluydu.

- 357 -

JOHN FLANAGAN

Sakinlerinin gün sonunda serin havanın tadını çıkarabilecekleri ya da sıcak gecelerde ara sıra üstünde uyuma şansına sahip oldukları düz çatılan bulunan tek katlı yapılar, genellikle alışlageldik beyaz badanalı kerpiç binalardan oluşuyordu. Ama bunun yanında kayaların içine oyulmuş bazı mağaralar da vardı. Girişleri, çok eskilerden kalma olduklarını belli edercesine zaman içinde yıpranıp hasar görmüştü. Bu mağaraların büyük bir kısmı kasabada ticareti yapılan gıda malzemeleriyle diğer malları depolamak amacıyla kullanılıyordu. Birkaç tanesinde ise insanlar yaşıyordu. Tutuklular muhafızların peşi sıra kasabaya girerken, Halt, mağaralarda yaşayan insanları gördü. Suyla dolu bidonları evlerine taşıyan kadınlar, daha yükseklerdeki girişlere tırmanılmasına olanak sağlayan merdivenler ve kayaların yüzeyine dikkatle oyulmuş deliklerden çıkan dumanlar... Bazı mağaraların üstlerindeki uzun, ince sııklara sıcak havada kurumaları için yıkanmış kıyafetler asılmıştı. Kayalıklar boyunca esen hafif bir rüzgâr, kıyafetlerin birer bayrak gibi dalgalanmasına yol açıyordu.

Maşava'ya, hiç de keyifli olmayan üç günlük bir yürüyüşün sonunda vanılmıştı. Muhafızların eyerlerine kalın iplerle bağlı olan esirlerin atlılara yetişebilmek için sarsak adımlarla koşturmaları

gerekliyordu. Yere düşen esirlerin -elleri önlerinden bağlandığı için dengelerini kaybediyor ve doğal olarak düşüyorlardı- etrafı, bir anda mızraklanmı kullanmak için can atan muhafızlarla doluyordu.

Halt, yola çıktıktan birkaç kilometre sonra, bağlı oldukla- n atların sırtındaki süvarilerin esirlerin dengelerini kaybedip düşmeleri için aniden hızlanıp yön değiştirmek konusunda ustaca menavralar yaptıklarını fark etmişti.

- 358 -

FİDYE

Tek istisna Evanlyn'di. Seleten'in tahmin etmiş olduğu üzere, Tülagiler kızı koruma altına alınması gereken bir yatırım olarak gördükleri için prenses bu vahşi muameleden muaf tutuluyordu.

Sırtına binmesi için kendisine küçük bir midilli bile tahsis edilmişti.

Ancak yine de elleri bağlıydı ve midillisi, kaçması ihtimaline karşı her an tetikte olan bir Tülagi savaşçısı tarafından çekiliyordu.

En kötü muamele, Orman Muhafızları'na yapıyordu. Yabancı oldukları için Tülagiler tarafından küçük görülüyorlardı. İşin kötü yanı, kısa süren çatışma sırasında sergiledikleri usta nişancılıkları, düşmanın onlardan nefret etmesine neden olmuştu. Neredeyse her Tülagi askerinin Orman Muhafızı oklarıyla can vermiş birer arkadaşı bulunuyordu. Taşıdıkları uzun yaylar Halt ile Gilan'ı öfkeli bakışların göbeğine yerleştirmişti.

Maşava'ya vardıklarında, her ikisinin vücudu da çürükler içindeydi. Bir Tülagi yumruğu Halt'un çenesini morartmış ve

gözünün neredeyse kapanmasına neden olmuştu. Kafasına bir sopa darbesi alan Gilan'ın üstü başı ise kan içindeydi. Saçları ve yüzü, kurumuş kanla kaplıydı.

Orman Muhafızları'nın varlığı, Tülagilerin dikkatini esas tutsakları olan Irak'tan uzaklaştırmış gibi duruyordu. Yolculuk sırasında düşmeleri halinde yedikleri olağan mızrak darbeleri dışında genellikle Svengal ile kendi hallerine bırakılıyorlardı. Seleten'e de diğer esirlerden daha iyi davranılıyordu. Ne idüğü belirsiz Araluenlilerin aksine Yusal onun bir rehine olarak değerinin farkındaydı.

En az dayak yiyen tutsak, çevik ve hızlı ayaklara sahip olan

~ 359 ~

JOHN FLANAGAN

Horace'dı. Ama yine de Horace'ın çömelmesi yolundaki emrini yanlış anlaması karşısında öfkelenen sinirli bir Tülagi savaşçısı hançerini savurarak genç adamın sağ yanağına yüzeysel, ince bir kesik atmıştı.

Önemsiz bir yara olmasına rağmen Horace, o gece yansı onun

yarasına bakan Evanlyn'in yanında hiç utanmadan çok acı

çekiyormuş nuraması yapmıştı. Kızın şifa veren elleriyle ona

dokunmasından çok hoşlanıyordu. Üstleri başları çürük içinde olan

Halt ile Gilan, yarayı yıkayıp nazikçe okşayan Evanlyn'i izliyorlardı.

Muazzam bir oyunculuk gösterisi sergileyen Horace, içinde

bulduğu acılı durumu büyük bir metanetle karşılıyormuş numarası

yapıyordu. Halt, tiksintiyle başını iki yana salladı.

“Ammam da yalandan ağlıyor ha,” dedi Gilan'a dönerek. Genç

Orman Muhafızı başım salladı.

“Evet. Pireyi deve yaptı, değil mi?” Bir an durduktan sonra, hafif bir pişmanlıkla ekledi. “Keşke önce benim aklıma gelseydi.”

Halt, sağlam gözüyle Gilan’ı ters ters süzmeye başladı. Tiksinti dolu bakışlarla birkaç adım uzaklaşarak bıyık altından homurdandı.

“Ah şu delikanlılar!” diye söylenmeye başladı Erak’a dönerek.

“Tatlı bir kızın her türlü hastalığa çare olacağını zannederler.”

“Bazılarımız gençlik günlerini hâlâ hatırlayabiliyor, Halt,” dedi

sırıtan Erak. “Senin gibi bir ihtiyar için o hislerin geçmişte kalması çok doğal. Svengal bana artık evinin erkeği olduğundan söz etti.

Kendine ununu elemiş eleğini asmış kırsakallı yaşlı bir herifle son bir kez şansını denemek isteyen, etine dolgun anaç bir dul bulmuşsun sanırım?”

FİDYE

Svengal, Erak’a Halt’un harikulade karısından söz etmişti elbette.

Ancak Yüce Kont, ufak tefek Orman Muhafızı’ m kızdırmaya

bayılıyordu. Halt’un açık olan tek gözü, bu kez Erak’a çevrildi.

“Geri döndüğümüzde, Pauline’in yakınlarındayken kendisinden

“etine dolgun anaç bir dul” şeklinde söz etmemeni öneririm.

Hançerini son derece iyi kullanır ve kulakların olmadan şu saçma sapan miğferini takamazsm.”

Yürümeyle geçen yorucu bir günün ardından Maşava’ya

varmalarıyla birlikte, şakaların da ardı arkası kesilmişti. Arridi

köylüleri, yaklaşan kabileyi ilgisiz, donuk bakışlarla izliyordu. Esirlere

karşı yüzlerinden en ufak bir acıma hissi bile okunmuyordu. Tülagi istilası sonucunda parasız ve aç kalacaklardı. İstilacıların el koyduğu gıda ve diğer erzakların yerine yenilerinin konması için aradan birkaç mevsim geçmesi gerekecekti.

Güneşin yüksek kayalıkların arkasına saklanması sonucu, kasaba birden gölgelere boğulmuştu. Pazar yerinin bulunduğu kasaba meydanından geçirilen esirler, kasabamın arka tarafındaki depo- mağaralardan birine götürülüyordu. Binicilerin çektiği uzun ipler ortadan kaldırılmış ve elleri çözülmüştü.

“Gideceğimiz yere geldik gibi görünüyor,” dedi Horace.

Bir Tülagi savaşçısı küfrü basarak çenesini tutmasını söyledi.

Esirler kabaca boş depoya itilirken, girişe de bir nöbetçi bırakılmıştı. Birkaç dakika sonra içeri yiyecek, su ve battaniye getirildi.

Ardından da dış kapı gürültüyle kapatılıp kilitleyerek esirler yalnız bırakıldı.

“Şimdi ne olacak acaba?” diye merakını yüksek sesle dile getirdi

JOHN FLANAGAN

£S» -----

Fazla merak etmesi gerekmeyecekti. Aradan bir saat bile geçmeden kilitte dönen anahtarın sesi duyuldu ve kapı ardına dek açıldı. Dışarı artık tamamen kararmıştı. Mağaranın içi ise tek bir mumla aydınlanıyordu. Kapıda yalnızca belli belirsiz, iri bir şeklin durduğu görülmüyordu. Dar kapıdan geçebilmek için hafifçe yan dönmek zorunda kalan adam, uzun adımlarla mağaranın, tutuklulann beklediği orta kısmına doğru ilerledi. Parmakları kıvrımlı kılıçlarının kabzasında gezinen, tutukluların muhtemel bir kaçma denemesinde bulunmaları ihtimaline karşı tetikte duran yarım düzine Tülagi savaşçısı da arkasından geliyordu. Son olarak Yusal da mağaraya girdi. Ama esirlerin hiçbiri, onun farkına varmamıştı. Tüm gözler hücrelerine önden giren iriyarı, sakallı Skandiyalı'mn üstündeydi. "Toshak!" dedi Svengal. Oturmakta olduğu mağaranın kumlu zemininden öfkeyle doğrulmaya başladı. Bir anda üç Tülagi savaşçısının kılıçlarını çekmesiyle birlikte, o tanıdık şingirtı mağara boyunca yankılandı. Erak, elini uzatıp kolundan yakaladığı Svengal'i

zorla tekrar yerine oturttu.

“Sakin ol, Svengal,” dedi. “Seni öldürmek için bahane aradığımı görmüyor musun?”

“Çok kurnazsın, Erak,” diye cevap verdi Toshak. Bir Skandiyalı için şaşırtıcı derecede pürüzsüz ve tatlı bir sesle konuşuyordu. Denizci bir halk olan Skandiyalılar, fırtına ve rüzgârı bastırabilmek için gür sesle konuşmaya alışkindılar. Toshak’ın işaretiyle birlikte muhafızların kılıçları kınlarına geri sokuldu.

Yüzünün alt kısmı hâlâ lacivert peçesiyle örtülü olan Yusal, FİDYE

başını bir Skandiyalı’dan diğerine çeviriyor, asla kırpmadığı kara gözleriyle iriyan savaşçıların arasındaki konuşmaları dinliyordu.

Tıpkı bir atmaca gibi, diye düşündü Halt. Bir an sonra kendi kendini düzeltti. Yusal, daha çok bir akbabayı andırıyordu.

“Sonunda yüzünü gösterdin, Toshak. Tüm bunların arkasındaki korkak hainin sen olduğunu tahmin etmiştim.” Erak, düz ve kontrollü bir sesle konuşuyordu. Ama karşısındaki düşmanın pürüzsüz ses tonuyla yarışabilmesine imkân yoktu.

Toshak’ın yüzüne bir tebessüm yerleşti. “Dediğim gibi, Yüce Kont, çok kurnaz bir insansın. Ama iş işten geçtikten sonra akıllansan ne yazar? Bu keskin sezgilerini biraz daha erken harekete geçirmemiş olman çok yazık. Sana kurmuş olduğum tuzakı savuşturma şansın vardı. Odaya girdiğimde beni “Tüm bunların arkasında senin

olduğunu biliyordum,” diye karşılamanın sana hiçbir faydası

olmayacak, ne dersin?”

“Ben önceden bilsem de bilmesem de, senin bir hain olduğun

gerçeği baki kalacak. Ölmeyi hak ettiğin de öyle.”

“Şey, evet. Ama ne derler bilirsin, birine göre hain olan, diğerine

göre yurtseverin önde gidenidir. Korkarım bu durumda hayatını

kaybeden de sen olacaksın.”

“O durumda fidyeyi unutmanız gerekiyor,” diye araya girdi Halt.

Tülagi önderine bir göz attı. “Silah arkadaşın bu konuda neler his-

sediyor acaba? Altmış bin gümüşten olmak ister miydin, Yusal?”

Yusal, öfkeden alev alev yanan gözleriyle öne çıktı. Halt ile yüz yüze

gelerek bakışlarını kısa boylu Orman Muhafızı’na çevirdi. Parmağını

sözlerini vurgulayacak şekilde Halt’un göğsüne vurmaya başladı.

- 363 ~

JOHN FLANAGAN

“Sen bana Yusal diyemezsin!” diye bağırdı. “Bana ya *Şeyh* Yusal

ya da Ekselanslan şeklinde hitap edeceksin. Dediğimi anladın mı, seni

küstah yabancı?”

Halt, başını hafifçe yana eğip ondan bir yanıt beklenmemesine

rağmen birkaç saniye düşündü. “Benim *anladığım* şey şu,” dedi,

“senin Ekselanslıkla falan en ufak bir ilgin bile yok. *Şeyh* kelimesi ise

bir şeref unvanını temsil ediyor. Yüzünü lacivert bir kadın mendilinin

ardına saklayan bir adamın şerefli olmasını beklemiyorum.”

Yusal’ın gözleri, öfkeden çakmak çakmak olmuştu artık. Halt,

adamı dikkatle izliyordu. Düşmanın gözlerini takip etmeyi kendine alışkanlık edinmişti. Zaten Yusal'ın gözleri dışında, yüzünün hiçbir yeri açık değildi.

Halt, Yusal'ın ondan tarafa savurduğu ters yumruğa karşı hazırlıklydı. Hafifçe sağa kaydı ve yumruktan kurtuldu. Yusal, boş giden yumruğun etkisiyle sendeledi. Şansını yeniden denemek için hışımla Halt'a doğru bir adım attı ancak Toshak, elini kaldırıp "Dur!" dedi.

Halt'a yakından bir göz atarak ufak tefek Orman Muhafızı'nın çürüklerden mosmor olmuş yüzünü inceledi.

"Sen şu Orman Muhafızısın, değil mi? Halt. Evet, adın buydu!

Senin hakkında duyduklarımı hatırladım. Üç sene önce Skandiya'da anza çıkarmıştın. Şimdi de buradasın. Her kıtada yoluma çıkmasını biliyorsun, değil mi? Şu yanındaki de Skandiya'ya gelen diğer Orman Muhafızı herhalde. Doğru mu?"

Gilan'ı işaret etmişti. Toshak'la ikisi, daha önce tanışmamışlardı.

Hain savaş sırasında yalnızca Halt'un yanında genç bir delikanlı olduğunu biliyordu.

FİDYE

"Ashm istersen..." diye açıklamaya başladı Gilan. Ama Halt birden araya girerek "Haklısın," dedi çabucak.

Gilan, şaşkın bir yüzle eski ustasına baktı ama bir şey söylememeyi tercih etti. Toshak, yüzünü artık Yusal'a dönmüştü. "Okçular bunlar mıydı? O kadar adamı öldürenler?"

Tülagi savaşı, başıyla onayladı. “Adamlarım onları öldürmek istedi. Ama karşılık olarak yüksek bir fidye bedeli talep edebiliriz.”

Toshak başını iki yana sallayarak “Onları geri almak için kimse para ödemez,” dedi. “Orman Muhafızları her gittikleri yerde sorun çıkarırlar. Ayrıca çok tehlikelidirler. En iyisi, onları bir an önce gebertmek.”

“Ben onlar için fidye talebinde bulunabilirim!” diyen Evanlyn’in sesi, mağaraya hâkim olan ölüm sessizliğinde çınladı. “Ben bir... diplomatım. Araluen Kralı’nı tanırım. Bu adamlar için büyük bir fidye ödenmesini ayarlayabilirim.” Toshak’m meraklı bakışları, Evanlyn’e doğru döndü. Te- muçilere karşı verilen savaş sırasında Hallasholm’de değildi. Ama kulağına olan bitene dair hikâyeler çalınmıştı: Orman Muhafızları’nın yanındaki kıza -yüksek rütbeli bir Araluen asilzadesine- dair hikâyeler. Bu o kız olabilir, diye düşündü. Gerçi hiç umurunda değildi; kızın kim olduğunun bir önemi yoktu. Önemli olan, eşyaları arasında buldukları belgeydi.

“O ödeme işini her halükârda ayarlayacaksın zaten,” dedi.

“Arkadaşlarımı öldürsek de öldürmesek de.”

Evanlyn itiraz etmek için ağzını açtıysa da adamın elindeki nesneyi görünce bir anda sesi kesiliverdi. Silasya Konseyi için hazırlanan ödeme emrini bulmuşlardı.

JOHN FLANAGAN

“Mühür basılmadan o belgenin hiçbir değeri yok,” dedi.

“Ama sen mührün nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu

Toshak.

Evanlyn, adamın bakışlarını korkusuzca karşıladı. Teslim olmalarından hemen önce mührü tabak biçimli havzanın için- / deki bir kaya çıkıntısının altına gizlemişti. İyi ki de öyle yapmıştı. Sesinin nasıl çıkacağına güvenmediği için bir şey söylemedi.

Toshak başını onaylarcasına salladı. Kızın sessizliği, şüphelerini doğruluyordu. Yusal'a döndü.

“Şeyh Yusal, mührü bulması için hanımefendiyi siz olsanız nasıl ikna ederiniz acaba?”

Yusal'ın gözleri kısıldı ve yüzünü kaplayan peçesi hafifçe kımlıdadı. Evanlyn, adamın gülümsediğini fark etti. Tutsakların tamamı Maşava'ya varıncaya dek Tülagiler tarafından yakından izlenmişti. Evanlyn ile genç savaşçı arasındaki yakın ilişki, Yusal'm gözünden kaçmamıştı. Horace'ı işaret etti.

“Şunun derisini yüzmeye başlarsak hatırlar bence,” diyerek, hafifçe kıkırdadı. Sert ve boğuk sesiyle kulak tırmalayıcı bir biçimde konuşmuştu.

Evanlyn, çaresiz bakışlarını Horace'a çevirerek olduğu yerde donakaldı. Orada öylece durup Horace'a işkence edilmesini izleyemeyeceğinin farkındaydı. Ama ondan isteneni yapması halinde nasılsa öleceklerdi.

“Toshak?” Yumuşak ve sorgularcasına yükselen ses, Svengal'e aitti. Hain Skandıyalı, yüzünde meraklı bir ifadeyle başını çevirdi.

Svengal devam etti.

“Benimle öylesine güreşe tutuşmaya ne dersin?”

FİDYE

“Öylesine mi?” diye tekrar etti Toshak.

Svengal sevimli bir ifadeyle gülümsedi. “Evet. O çirkin başını boynundan ayırmak benim için öylesine bir hareket olacak. Şu lacivert surath, koca burunlu arkadaşımınkini de öyle.” Son sözleri ağzından tükürürcesine çıkarken, başını Yusal’dan yana çevirmişti.

Toshak, tek kaşını kaldırdı.

“Çeneni kapalı tutmalıydın, Svengal. Yaşamana izin verebilirdim.

Ama artık ne kadar kararlı olduğunu gördüğüme göre, şey...” Susup karşısındaki gergin gruba bir göz attı.

“Öyleyse vardığımız noktayı şöyle bir özetleyelim, olur mu?” dedi.

Seleten’i işaret etti. “JVakir’in karşılığında fidye alınacak. Bu işten ucuz kurtuluyor ama benim onunla bir anlaşmazlığım yok. Öte

yandan, Irak ve Svengal ile var, dolayısıyla onlar ölecekler. Siz

Orman Muhafızları da öyle.” Horace’ı işaret etti. “Senin derini

yüzecekler ve şu genç hanımefendi de çığlıklarını dinleme ayrıcalığı

için bize çok miktarda para ödeyecek.” Tüm yüzlere bakarak

gülümsedi. “Atladığım kimse var mı? Yok mu? Pekâlâ, sizlere bu

anlattıklarım hakkında fikir yürüteceğiniz güzel bir gece diliyorum.”

Yüzündeki tebessüm bir anda yok oldu. Başını Yusal’a doğru

savurdu ve aynı anda arkalarını döndüler. Bir an sonra aklına bir şey

gelen Tülagi önderi, durup başını arkaya çevirdi. Onu dinlemelerini

istercesine sol elini havaya kaldırdı ve tutsaklara doğru yürüdü.

“Bir şey daha var,” dedi. Verdiği hızlı emir sonrası öne çıkan iki muhafız, kollarından yakaladıkları Halt’u Yusal’ın önünde diz çökmeye zorladılar. Tülagi *Şeyhi* Halt’un suratına

- 367 -

JOHN FLANAGAN

sağı sollu yumruklar atmaya başladı ve Orman Muhafızı yüzü kanlar içinde yana devrilinceye dek vurmaya devam etti. Toshak, keyifle olanları izliyordu. Erak müdahale etmek için öne atılsa da midesine bastıran kıvrımlı bir kılıç tarafından durduruldu. Yusal, nihayet nefes

nefese geriledi.

“Bırakın şunu,” dedi Halt’u tutan savaşçılara. Adamların kollarını bırakmasıyla birlikte Halt da yan baygın bir biçimde yüz üstü kumların üstüne devrildi.

“Ayakların o kadar da hızlı değil artık, ha?” dedi Toshak. Yusal kısa bir kahkaha attı ve birlikte arkalarını dönerek çıkışa yöneldiler. Muhafızlar da elleri silahlarında gerileyerek mağaradan çıktılar ve kapı gürültüyle kapandı. Takip eden sessizlik, kilitte dönen anahtarın tıkırtısıyla bozuldu.

Derin ve sıkıntılı bir iç geçiren Gilan, hızla yarı baygın arkadaşının yanına koşarak çömeldi. Halt’u hafifçe döndürerek yüzüne yapışan kum ve kanları temizlemeye başladı. Evanlyn de hassas parmaklarıyla Gilan’a katıldı.

Horace, yanlarında bırakılan su tulumunu getirip Evanlyn’e teslim etti. Halt’un yüzünü nazikçe yıkayan kızı izlemeye başladı. Endişeli bir ruh hali içindeydi. Daha önce Halt’un yenilgiye uğradığını hiç görmemişti. Halt, durumun kontrolünü daima elinde tutardı. Halt, bir sonraki adımın ne olacağını daima bilirdi.

“Sanırım hapi yuttuk,” dedi Horace. Halt’un elini kaldırıp doğrulmaya başlamasıyla birlikte hepsi aynı anda öne doğru hareketlendi. Evanlyn’in de ısrarıyla ayağa kalkmaktan vazgeçen Orman Muhafızı, şişen ağzı ile yüzünden dolayı peltekleşmiş, boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

FİDYE

“Unuttukları bir şey var,” dedi. Sağlam kalan gözünde bir umut ışığı yanyordu. Diğer gözü, artık tamamen kapanmıştı.

Grubun diğer üyeleri, şaşkın şaşkın bakiştılar. Hiçbiri düştükleri bu açmazdan bir çıkış yolu göremiyordu.

“Neymiş o, Halt?” diye dalga geçercesine sordu Evanlyn.

Sözlerinin çok ciddiye alınmadığını fark eden Halt, başını kaldırıp prensesi dik bakışlarla süzdü. Ardından da kelimelerini vurgulayarak konuştu:

“Will, hâlâ dışarılarda bir yerde.”

ill ile Ömer, nihayet kasabaya hâkim olan yüksek bir tepeye ulaştıklarında güneşin ilk ışıkları Maşava'nın beyaz badanalı evlerinden yansımaya başlamıştı.

W

Kasabanın yan tarafından uzanan dar hayvan patikalarını takip ederek şafak öncesi karanlığında birkaç saat boyunca tırmanmış ve kasabada olan biteni mükemmel bir biçimde gözleyebilecekleri elli metrelik yükseltiye varmışlardı.

Üç tarafı alçak bir duvarla çevrili kasaba, artık gözlerinin önündeydi. Dördüncü taraf ise arkada kalan kayalıklar tarafından korunuyordu. Belli aralıklarla duvar boyunca gözetleme kuleleri yükseliyordu, ama içlerinde nöbetçi bulunduğu dair hiçbir işaret yoktu. Will, bunu dile getirince, Ömer, başını kü- çümsercesine iki yana salladı.

“Kasabalılar kulelere nöbetçi yerleştiremeyecek kadar tembeller. Tülagiler ise bu civarda düşmanları bulunmadığına inandıkları için kuleleri boş bırakıyorlar.”

Kasabadaki çok sayıda ateşten dumanlar yükseliyordu. Kekremsi odun dumanı, Will’in burnuna kadar geliyordu.

FİDYE

Tüm mutfaklarda kahve pişiriliyordu. Kasabadan dışarı akan kadın ve erkek grupları kıvrımlı yolu kat ederek aşağı kesimdeki düzlüklere ya da dağ tarafında kalan sıra sıra tarlalara gidiyordu. Will bunları kim, dercesine insanları işaret etti.

“Tarla çalışanları,” dedi Ömer, çocuğun dile getirmediği soruya yanıt olarak. “Düzlüklerde mısır ve buğday, tarlalarda ise meyve ve

bazı sebzeler yetiştirilir.”

Maşava’da su sıkıntısı bulunmuyordu. Kasabanın dağları içinden geçen bir yeraltı kaynağına açılan bir dizi kuyusu vardı. Kuyulardan bazı borularla yüksekteki tarlalara, bazıları da alt kısımdaki düzlüklere bağlanıyordu. Will bu kuru ve çorak ülkede geçirdiği süre boyunca böylesine karmaşık bir sulama ve yetiştirme sistemine ilk kez rastlıyordu.

“Tüm bunları kim inşa etti?” diye sordu.

Ömer, aldırılmaz bir ifade takındı. “Kimse bilmiyor. Arridiler yüzlerce, belki de binlerce yıldır burada olan tarla ve su kemerlerine el koyup kasabayı baştan inşa ettiler.”

“Öyle ya da böyle, bu durum bize bir fırsat sunuyor,” dedi Will.

Ömer’in bakışları üstüne çevrilince devam etti. “Her gün kasabaya bunca işçi girip çıkıyor. Adamlarıdan bazılarının şehre sızmasını sağlayabiliriz. Bir-iki kişilik gruplar halinde hareket etmeleri halinde, bir günde elli adamımızı içeri sokmamız işten bile değil.”

“Ya sonra?” diye sordu Ömer.

“Kasabalılarla temas kurup aralarında saklanabilirler. Maşavalılar Tülagiler denen şu kann ağrısını kökünden halletmeye kararlı insanları bağrılarına basacaktır diye düşünüyorum?” Ömer’in bakışları kuşku doluydu. “Benim adamlarım ol-

JOHN FLANAGAN

maz,” dedi. “Yabancı oldukları hemen anlaşılır. Köylüler onlara güvenmezler. Ha Tülagilere ihanet etmişler, ha Bedülinlere, onlar için

fark etmez.”

“Ama neden?” Duyduğu rahatsızlık nedeniyle Will’in sesi

yükselmişti. Ömer alelacele alçak sesle konuşmasını işaret etmek

zorunda

kaldı.

Sesler

dağlarda

uzak

mesafelere

kadar

yankılanabiliyordu. “Affedersin,” diye devam etti Will, “ama size neden ihanet etsinler ki? Hepiniz aynı ulusun fertleri değil misiniz?”

Bedülin, başını iki yana salladı. “Aynı ülkede yaşıyor olabiliriz, ama farklı kabilelerden geliyoruz. Bizler Bedüliniz. Onlar Arridi.

Aksanlarımız da farklı, âdetlerimiz de. Bedülinler ve Arridiler

birbirlerine pek güvenmezler. Adamlarım ağızlarını açtıkları anda

Bedülin oldukları anlaşılır.”

“Bu çok saçma,” diye gürlendi Will. Bu kadar minik farklar

nedeniyle birbirlerinden ayrılmalarını insan zekâsına hakaret olarak görüyordu.

Ömer omuz silkti. “Saçma belki. Ama işler böyle yürüyor.”

Will, aşağıdaki kasabaya bir göz atarak sokaklara dökülen çok

sayıda insanı izlemeye başladı. Düşünceli bir tavırla başparmağını

kemiriyordu.

“Ama dün gece oraya adamlarından birini gönderdin, değil mi?”

dedi.

Ömer, başıyla onayladı. Bedülin keşifçilerinden biri, karanlık bastıktan sonra duvarı aşmıştı. Gece basınca geri dönecek ve kasabada kulağına çalman gelişmeleri onlara aktaracaktı.

“Bir adam. Tek bir kişinin fark edilmeden hareket etmesi zor değil, hele ki konuşmak zorunda olmadan yalnızca etrafına

FİDYE

kulak kabartmak zorundaysa. Ama aksanlan fark edilmeden oraya elli adam sokmayı hayal bile edemeyiz.” Ömer, konuyu değiştirme zamanının geldiğine karar verdi. Kasabanın arkasında kalan kayalıklardaki mağaralardan birini işaret etti. Taze sabah havası içeri girsin diye kapılan ardına dek açık bırakılan diğerlerinin aksine, bu mağaranın kapısı kilitliydi ve önünde de bir düzine Tülagi askeri aylaklık ediyordu.

“Arkadaşlanmı depo görevi gören şu mağarada tutuyor olmalılar.”

Ellerini kaldırıp gözlerine siper eden Will, kalabalık bir savaşçı grubu tarafından korunan kapıyı gözlemeye başladı.

“Haklısın sanırım.” Birkaç dakika düşündükten sonra ekledi.

“Onlan kaçırmamızın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum.”

Ömer, başını iki yana salladı. “Fark edilmeden ve yanında nöbetçileri alt etmeye yetecek sayıda adamla depoya varsak bile, çıkaracağımız sesler diğerleri tarafından duyulacaktır. Kasabanın içinden savaşarak çıkmamız gerekir.”

Will'in gözleri tepelere, kasabanın üzerinde yükselen sarp

kayalıklara çevrildi.

“Ya tepeden aşağı insek? Ve aynı yöntemi kullanıp kaçsak?”

Ömer birkaç saniye düşündü. “İşe yarayabilir. Ama bunun için çok

sayıda halata ihtiyacın var. Yanımızda hiç halat yok,” diye konuyu

bağladı.

Will başıyla onayladı. “Öyleyse en iyisi, Halt ile diğerlerini şu

hücreden çıkarmalarını beklemek,” dedi-. Kendi kendine konuşuyor

gibiydi.

“Aklıma tutuklulan dışarı çıkarmaları için bir tek neden geliyor,”

dedi Ömer. “Onları öldürmek.”

- 373 ~

JOHN FLANAGAN

Will bir şey söylemeden birkaç saniye Ömer’in yüzüne baktı.

“Aman *ne kadar* rahatladım, bilemezsin,” dedi.

m* ----- ss~

Yusal, kasabadaki en büyük ve rahat eve el koymuştu. Evin sahibi

olan kasaba reisini ve ailesini zorla yanında bekletiyor, ona ve

muhafızlarına hizmet etmeye zorluyordu. Peçeli göçebe önderi

karşısında korkudan dehşete düşen karı kocanın hali, Yusal’a büyük

keyif

veriyordu.

İnsanların

kalplerine

korku

salmaktan

hoşlamıyordu. Ayrıca reis ve karısı gibi insanları aşağılamaya ve hizmetkârların yerine getirmesi gereken ayak işlerini onlara yaptırarak gururlarını yerle bir etmeye de bayılıyordu. Evin salonunda bulunan kalın minderlere sereserpe yayılmış yatıyordu. İçeri birkaç saniye önce giren reis, çökmek üzere olan karanlık nedeniyle gaz lambalarını ve mumları yakmaya koyulmuştu. Yusal gerekli miktarın iki-üç katı lamba ve mum yakılması konusunda ısrar ediyordu. Gaz ve mum pahalı ve bu tür bir kasabada az bulunan nesnelereydi. Bütün bu savurganlık karşısında çaresiz kalan yaşlı adamın yılgın ifadesini görmeye bayılıyordu. Birkaç hafta içinde üç aylık gaz ve mum stoğunu tüketmiş olacaktı. Ama bu, Tülagi liderinin umurunda bile değildi. Ne de olsa, kasabanın gaz, mum ve gıda stokları tükenince yoluna devam edecekti.

Reisin karısı, kahve servisi yapmak için içeri girdi. Yusal'ın talep ettiği şekilde, fincanı uzatmak üzere diz üstü çöktü. Fincanı eline alan Tülagi önderinin sert bakışları, kadının gözlerini kaçırmasına neden oldu. Ağzını örten lacivert peçeyi kenara

- 374 -

FİDYE

çekerek kahveden bir yudum aldı. Ardından ayağıyla ittirdiği kadının çamurlu zemine düşmesine neden oldu.

“Fazla hafif olmuş,” dedi.

Kadın yüzünü öteye çevirerek, odanın çıkışına doğru emeklemeye başladı. Bir şeyler yemek ya da içmek için peçesini çıkardığında Tülagi komutanına bakmaması gerektiğini çabucak öğrenmişti. Gözlerini kaçırmakta yavaş kaldığı ilk seferinde Yusal, kadını vahşice kırbaçlatmıştı.

Aslında kahvede hiçbir sorun yoktu. Reisin karısı, mükemmel bir aşçıydı. Zaten Arridi kadınları kahve pişirmesini daha çocukken öğrenirlerdi. Ama bu durum Yuşal'a otoritesini per kıştirmek için güzel bir fırsat sunmuştu.

Evin dış kapısı açılıp Toshak'm içeri girmesiyle neşesi bir anda

kaybolup gitti.

Görgüsüz Kuzeyli'nin geldiği duyuruluncaya dek usulen beklemesi ve Şeyh'e takdim edilmesi gerekiyordu. Peçesini hızla yerine takan Yusal, dik bakışlarını Toshak'a çevirdi.

“Girmeden önce dışarıda beklemelisin,” dedi. “İçeri girmek için iznimi beklemen gerekiyor.”

Toshak umursamazca omuz silkerek “Bir dahaki sefere öyle yaparım,” dedi. Skandiyalının laubali tavrı, âdetlerin umurunda bile olmadığını gösteriyordu. “Baksana,” diye merakla ekledi, “sen şu peçeyi hiç çıkarıyor musun?”

İçeri girdiğinde Yusal'm çabucak peçeyi yerine taktığını fark etmişti. Tülagilerin lacivert peçeleri bir süredir dikkatini çekiyordu. Sadece Yusal peçesini hiç çıkarmıyormuş gibi duruyordu.

“Evet,” diye kestirip attı Yusal. Ses tonu, Toshak'a bu konuda

JOHN FLANAGAN

daha fazla konuşmayacağını söylüyordu. Aslında Yusal'ın peçesini hiç çıkarmayışının bariz bir nedeni yoktu. Bazıları yüzünün çok biçimsiz olduğuna, bazıları ise peçenin altında bir insan yüzü bulunmadığına inanıyordu. Dedikoduların ve hakkındaki bu belirsizliğin devam etmesi için peçeyi çıkarmamaya özen gösteriyordu. Bu, insanların ondan korkmasını sağlayan o güç ve gizem perdesinin daha da güçlenmesini sağlıyordu.

Yusal'm bu konuda daha fazla konuşmayacağını fark eden

Toshak, peçe hakkında soru sormaktan vazgeçti. Yeleğinin içinden çıkardığı küçük bir nesneyi *Şeyhle* doğru fırlattı.

“Bak ne buldum. Yabancıların kampını araştırmaları için geride birkaç adam bırakmıştım. Yanlarında bununla döndüler.”

Yusal, elinde tuttuğu nesneyi çevirip inceledi. Evanlyn’in yanında taşıdığı mührün muhafaza edildiği kutucuktu bu.

“Mührün yanında olması gerektiğini biliyordum ama onu eşyalarının arasında bulamamıştık. Bu da yalnızca bir tek anlama geliyordu; teslim olmadan önce mührü saklamış olmalıydı. Çorak bir arazi olduğu için adamlarım onu çabucak bulmuş.”

Yusal, peçesinin altında memnuniyetle gülümsedi. Kuzeylinin hoyrat tavırlarını bu seferlik affetmeye karar vermişti.

“Mükemmel. Çok iyi düşünmüşsün,” dedi.

“Artık belgeyi tamamlayabiliriz,” diye ekledi Toshak. “Bu da altmış altı bin gümüş demek.”

“Adam başı otuz üç bin,” diye fısıldadı Tülagi önderi. Kelimelerin ve telaffuz ettiği rakamın adeta tadını çıkarıyordu. Ama Toshak başını iki yana salladı.

“Hepsi senin olsun,” dedi. “Ben para istemiyorum. Telafi ücreti olarak sayarsın.”

FİDYE

“Telafi mi? Neyin telafisi? Benden ne istiyorsun?” diye sordu

Yusal. İnsanların bu kadar yüksek miktarda paralardan

vazgeçmesine alışkın değildi. Ama Toshak içinde buldukları

durumu fedakârlık etmeye değer buluyordu. Yüce Kontluk makamı için otuz üç bin gümüşten kolayca vazgeçebilirdi.

“Fidyeleri unut,” dedi Toshak. “Bütün esirlerin öldürülmesini istiyorum.”

Yusal’ın gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açıldı. “Hepsinin mi?”

Skandiyalı başıyla onayladı.

Yusal, düşünmeye başladı. Seley el’ten epey para ederdi. Ama

altmış altı bin gümüşün yanına bile yaklaşamazdı. *Ayrıca Wakir*

yıllardan beri Yusal’m tekeline çomak sokan kişi olmuştu. Onun var

olmadığı bir dünya çok daha keyifli bir yer olacaktı. Yerine geçecek

olan kişi, Tülagilerin peşine takılmak konusunda o kadar hevesli biri

olmayabilirdi de.

Evet, diye düşündü, Seley el'ten'siz bir dünya çok daha yaşanması bir yer olur. Skandiyalılar ile genç Araluenli savaşı, umurunda bile değildi. Ama kıza yazık olacaktı.

“Kızı niye öldürüyoruz?” diye sordu. “Köle pazarında çok para eder.”

“İşin yarım kalmasını istemediğim için hepsinin ölmesini istiyorum,” diye cevap verdi Toshak. “Kızın Araluen’de sözü geçen tanıdıkları bulunuyor. Araluenliler de Erak’la çok yakınlar. Bir köle kaçabilir ya da başka birilerine satılabilir. Yüce Kont olduğumda, Erak’ın ortadan kaybolmasında parmağım olduğuna dair dedikoduların çıkmasını istemiyorum. Kızın ölmesi, bu olasılığı sıfıra indirecek.”

Yusal anlayışlı bir yüz ifadesiyle başını salladı. Duydukla-

- 377

JOHN FLANAGAN

n kulağına mantıklı geliyordu. Kızın bir gün kaçıp Araluen’e ulaşma ihtimali çok düşüktü. Ama küçük de olsa bir risk alınmış olacaktı. Bu tür durumlarda yüzde yüz emin olup kendini garantiye almak en doğrusuydu. Hem toplu bir idam sahnesi, Maşavahlılara da iyi bir ders olur, diye içinden geçirdi. Tıpkı lacivert peçesi gibi bu katliam da Yusal’ın etrafını saran esrarengiz ve efsanevi havayı güçlendirecekti.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Ama hepsini birden öldüreceksek, bunu bir törenle yapmalıyız.”

Toshak umursamadığını belli edercesine omuz silkti. “Nasıl istersen,” dedi. “Törenli ya da törensiz, her biri öbür dünyayı boyladığı sürece bana göre hava hoş.”

Onları öldürecekler, ha? Hepsini mi?” diye sordu Will kuşkuyla.

Ömer ile ikisi, Maşava’nın kuzeyindeki gözlerden uzak vadiye kurulu Bedülin kampına dönmüştü.

Bütün günü Maşava’nın harap duvarlarının içinde geçiren Bedülin casusu Şarık, başıyla onayladı.

“Rastladığım tüm Tülagiler aynı şeyi söylüyordu. Kasabalılara da ilan ediyorlar. Bir tür gövde gösterisi yapmaya hazırlanıyor olmalılar.”

Ömer, kaygıyla dudaklarını büzerek “Yusal’dan da bu beklenirdi zaten,” dedi. Dehşet içindeki Will, Şeyh’e döndü.

“Ama onun tutsakları fidye karşılığında takas etmeyi tercih edeceğini söylemiştin!” dedi. Ömer omuz silkti.

“Normal şartlar altında, evet. Ama belki de şu Toshak denen adam, ona farklı bir öneride bulunmuştur.”

Şarık, onlara Tülagi kampında bulunan ve Yusal’ın dengiy- miş gibi hareket eden bir Skandiyalıdan da söz etmişti. Will, bunu öğrenince adamın Toshak olduğuna kanaat getirmişti.

JOHN FLANAGAN

Svengal onlara haftalar önce Araluen’de, Irak’ın bu ihanetin arkasında Toshak’ın bulunduğundan şüphe ettiğini anlatmıştı.

Ömer sözlerine devam etti: “Yusal ayrıca, acımasızlığını kanıtlayabileceği bu tür fırsatlara bayılır. Bu şekilde ona daha kolay boyun eğilmesini sağlıyor. Kasabada gerçekleşecek toplu bir idam, bu civarlarda yıllarca hatırlanacaktır. Söylentiler kulaktan kulağa yayılacak ve bir dahaki sefere bir köyü işgal etmeye kalkıştığında işi çok daha kolaylaşacaktır.”

Will, olan bitenler hakkında kafa patlatmakla meşguldü. Toshak, Tülagi önderine fidyeden vazgeçmesi için ne önermiş olabilirdi? Sorunun bir tek mantıklı yanıtı bulunduğunu fark etti.

“Garanti mektubunu ve Evanlyn’in mührünü buldu,” dedi. Yine kendi kendine konuşur gibiydi. Ömer ve Şarık’ın meraklı bakışları, genç Orman Muhafızı’nın üstünde toplandı.

“Mektup mu?” diye sordu Ömer. Will çabucak Irak için hazırlanmış oldukları fidye ödemesinden söz etti. Bedülin önderi, onaylarcasına başını salladı.

“Olabilir. Yusal’ı ikna etmek için yeterli bir meblağ.”

Will bir kez daha Şarık'a döndü. "Tutukluların ne zaman infaz edileceğini öğrenebildin mi?"

"Altıncı Gün'de," diye cevap verdi casus. "Törenli infazlar, genellikle dokuzuncu ve onuncu saatlerin arasında gerçekleştirilir."

Altıncı Gün dediği, haftanın altıncı günüydü. Dini törenlerin düzenlendiği Yedinci Gün'ün öncesindeki tatil gününden söz ediyordu. Altıncı Gün'de pazar meydanında gıda ve ticari mallar sergilenir ve kasaba sakinleri dinlenip çarşı pazarın tadını

FİDYE

çıkardı. En azından kasabaları göçebe baskıncılar tarafından işgal edilmeden önce öyleydi, diye geçirdi Will içinden.

"Öyleyse iki günümüz var," dedi. Ardından akıma bir fikir geldi.

"Pazann kurulmasını engellerler mi acaba?"

Ömer başını iki yana salladı. "Hiç sanmam. Yusal'ın mantığına göre, ne kadar fazla insan evinden çıkıp infazları izlerse, o kadar iyidir."

Aklı düşüncelerle dolup taşan Will, eliyle çenesini ovuşturdu. "Bu durumu avantajımıza kullanabiliriz", dedi dalgınlıkla. "Etrafta daha fazla sayıda insan olması, adamlarımızın içeri sızmasını kolaylaştırır."

"Sana söylemiştim," diye araya girdi Ömer. "Ağzlarını açtıkları anda adamlarımın yabancı oldukları anlaşılacaktır." "Yanımızda yirmi beş Arridi askeri olduğunu unutuyorsun galiba?" diye cevap verdi Will. Ömer'in gözlerindeki anlayışlı bakışları fark edince,

fikirlerini dile getirmeye hızla devam etti. “Her birini seninkilerden biriyle eşleştiririz. Pazara ürün getiren çiftçilerin arasına karışırlar. Hatta bazıları bir gece önce bile yola çıkabilir. Kasabalıların Bedülin aksanma tepki vermemeleri için tüm konuşmaları Arridiler yapar. Böylece elli adamımızı içeride konuşlandırmış oluruz.”

“Bu dediğin işe yarayabilir,” dedi Ömer. “İyi iş çıkardın, Şarık,” diye ekledi. Casusun yorgun olduğunu ve adamcağızı yatağından daha fazla alkoymaması gerektiğini fark etmişti. “Gidip yemek ye ve biraz dinlen.” Ardından hemen yakınlarda oturup konuşmaları dinleyen Hasan’a döndü. “Bize şu Arridi teğmenini bul,” diye çmretti. “Yanımıza gelmesini söyle.”

~ 38i ~

JOHN FLANAGAN

IB»-

S*

Alum, plam hevesle kabul etti. Seleten'e adamlarıyla birlikte çölde hayatta kalacaklarına ve onu kurtarmak için peşinden geleceklerine dair söz vermişti. Ayağına gelen fırsatı fazla düşünmeden kabul etti.

Yusal ile -bu kez silahlı bir şekilde- bir kez daha karşılaşmayı dört gözle bekliyordu. Ancak Will ile Ömer, bir detayı gözden kaçırmışlardı. Alum, Ömer'in başındaki *kefiyeyi* işaret etti.

“Şunları çıkarmanız gerekecek,” dedi. “Tüm adamlarımız sarılı beyazlı *kefiyeler* takıyor. Maşavahlannkiler ise düz beyaz renkte.”

İyi bir noktaya değinmişti. Bedülinler başlıklarına son derece alışkın oldukları için bu husus kolayca gözden kaçmıştı. Teğmenin haklı olduğunu kavrayan Ömer, başını birkaç kez salladı.

“Kendimize beyaz *kefiyeler* hazırlarız,” dedi. Kasabaya gitmeyen adamların pelerinlerini kullanırız. Yeterince beyaz kumaşımız var.”

“Bana kalırsa sen, kasabaya infazdan önceki gece gitmelisin,” dedi Will, Alum'a dönerek. “Ben de seninle gelirim. Kasabayı inceleyip ok atabileceğim yüksek bir nokta bulmam gerek. Birileri bizi sorgulamaya kalkarsa, onlara çenelerini kapalı tutmalarını söylersin.”

“Kulaklarına dövüş başladığında her türlü yardıma ihtiyaç duyacağımızı da fısıldayabilirsiniz,” dedi Ömer kuru bir sesle. Ama Alum başını iki yana sallıyordu.

“Hiç sanmam,” dedi. “Kasabalılar kendilerini savunmak

FİDYE

“için parmaklarım bile kıpırdatmayacaklardır. Ayrıca resmi yetkililer, bu tür kasabalarda pek sevilmezler. Bana kalırsa infazı iple çekiyorlardır.”

“Benim nerede olmamı istersin?” diye sordu Ömer. Farkında olmadan bu meselede ipleri Will’ in eline bırakmayı tercih etmişti.

Ömer’in savaşçılık bilgisi, açık arazide hızla hareket eden süvari baskınlarına yönelikti. Sokak aralarında yaşanacak olan göğüs göğse bir dövüşü planlamak konusunda acemiydi. Genç yabancının bu işlerden anladığını sezmişti.

“Sen vereceğimiz işaretle birlikte kalan birliklerini kasabaya sokacaksın,” diyen Will, saks bıçağının ucuyla toprağa çabucak kaba bir harita çizdi. “Kasabanın kuzey kesiminde küçük bir dere yatağı bulunuyor; bu sabah görmüştük, hatırlarsın.”

Başını kaldırıp Ömer’le göz göze geldi. Ömer başıyla onayladı.

Orayı hatırlıyordu. “Bir gece önce adamlarımı oraya götürüp saklayacağız. Kasabayla aralarında yalnızca yetmiş metre kadar mesafe olacak. Tülagiler, Halt ile diğerlerini dışarı çıkarmaya kadar bekleyeceğiz...” Açıklamaya ara verip tavsiye istercesine

Alum’a bir göz attı. “Tutukluları normalde teker teker mi yoksa hep birlikte mi infaz ederler?”

“Hep birlikte,” dedi Alum. “Onları dokuzuncu saatten hemen önce dışarı çıkaracaklardır.”

“Bu arada,” dedi hastalıklı bir merakla kapılan Will, “infaz hangi

yolla gerekleŒecek? Asılacaklar mı?”

Ömer başını iki yana salladı. “Bizim âdetimiz öyle değildir. Biz infazda kılıç kullanırız. Yusal, arkadaşlarının kafalarını kestirecek.”

JOHN FLANAGAN

Şeyh'in sözleri, Will'in kalbinin sıkışmasına yol açmıştı. Gözünün önüne cellâdın kılıcının önünde diz çöken Halt, Horace ve Evanlyn geliyordu. Evanlyn! Midesi bulanmaya başlamış, nefes alıp verişini hızlandırmıştı. Gözlerini kapayarak bu korkunç görüntüyü akimdan çıkarmaya çalıştı. Ya başarısız olursam? Sorunun zihninde yankılandığını duyabiliyordu. Ya başarısız olursam?

Elinin üstünde sert bir temas hissedince, gözlerini açtı. Ömer, yaklaşarak genç Orman Muhafızı'nın elini yakalamıştı.

“Bunun olmasına izin vermeyeceğiz,” dedi Ömer. Will'i pençesine almış olan ani korkuyu geçirecek kadar ikna edici bir sesle konuşuyordu. Sakinleşen genç Orman Muhafızı, başını çöl savaşıncısına doğru minnettarlıkla sallayarak kendine geldi. Ömer, genç adamın gözlerine yeniden o kararlı ifadenin yerleştiğini fark edince, elini geri çekti.

“Kendine mevzi alacak bir nokta seçtin mi?” diye sordu.

Will, başıyla onayladı. “Kuzey duvarındaki gözetleme kulelerinden birini düşünüyordum.”

İnfazların gerçekleştirileceği pazar meydanını iyice görebileceği bir konuma ihtiyacı vardı. Ayrıca atışlarının başarılı olabilmesi için yüksek bir yerde durması gerekiyordu. Yusal, büyük ihtimalle

**çıkabilecek aksilikleri önlemek için adamlarını infaz alanının
yakınlara konuşlandıracaktı. Belanın yüz metre yukarıdan**

gelmesini beklemeyecekti.

“İyi fikir,” diye onayladı Ömer. Alum ile birlikte genç adamı ilgiyle izliyorlardı. Ömer, Will’in nişancılığına kendi gözleriyle şahit olmuştu. Alum ise Halt ile Gilan’ı iş başında iz

~ 384 ~

FİDYE

lemişti. Genç Orman Muhafızı arkadaşlarının yarısı kadar bile yeteneklyse, çok ilginç bir sabah bizi bekliyor, diye düşündü.

“Yusal’ı vurmayı mı planlıyorsun?” diye sordu Alum. Ashna bakılırsa Tülagi önderiyle bizzat ilgilenmeyi hedefliyordu, ama

Yusal’ın bir okun ucunda can vermesi halinde pek de hayal

kırıklığına uğramayacağını fark etti. Dalgınlıkla alt dudağını dişleyen

Will, kuma çizmiş olduğu kasaba haritasına bakıyordu.

“Sanırım,” dedi. “Önceliğim cellâtta olacak. Arkadaşlarımın

yanına bile yaklaşmasına izin veremem. Adamlarımızdan infaz

alanının mümkün olduğunca yakınında durup kalabalığa

karişmalarını isteyeceğim. Cellâdın vurulmasını takiben, Ömer ile

adamları yetişinceye kadar Tülagileri meşgul etmeleri gerekebilir.

Ben de bir başkasının cellâtlığa soyunması ihtimaline karşın Halt ile

diğerlerini koruyacağım. Ortalıkta dolanmaya devam ederse,

Yusal’ın da işini bitirebilirim.”

“Ne zaman saldırıya geçeceğimi bilmem için bir işarete ihtiyacım

olacak,” dedi Ömer.

“Adamlarımdan biri, bölüğün borazancısı,” diye cevap verdi

Alum. “Will cellâdı vurur vurmaz borusunu öttürür.”

“Öyle olsun,” dedi Will. “İşleri biraz daha kolaylaştıralım. Kuleyi

dikkatle izleyin. Benim oraya tırmandığımı gördüğünüz anda

adamlarımızı vadiden çıkarmaya başlayın. Nasıl olsa o tarafı gözleyen

kimse olmayacak. Herkes pazar yerindeki töreni izliyor olacak.”

“Tamam.” Zihinleri detayların üstünden geçerken, kuma çizilmiş

basit haritaya bakmakta olduklarını fark ettiler. Oldukça basit bir

planımız var, diye düşündü Will. Bu aşında

~ 385 -

JOHN FLANAGAN

iyiye işaretti. Basit planların aksama ihtimalleri çok daha düşük

olurdu.

Ömer, başını kaldırıp genç adamın yüzüne bir göz attı.

“Kasabaya bir gece önceden gideceksen, yüzünü biraz boyamamız gerekecek,” dedi. Will’in yüzünü parmaklarının arasına alıp sağa sola çevirdi ve ay ışığı altında inceledi. Will, Arrida’da geçirdiği zaman boyunca oldukça yanmıştı ama sıradan bir Bedülinli kadar koyu tenli değildi. Kahverengi saçları ve gözleri geçer not alırdı belki ancak cildinin açık rengi, onu ele verecekti.

“Belki cildini karartmak için biraz *kafay* kullanabiliriz,” dedi

Ömer dalgınlıkla. Ardından da sırtarak ekledi, “burnunun biraz daha büyük olmaması ne kötü.”

Will, çölde Ömer’e burnu hakkında söylediklerini hatırlayarak sırttı. *Şeyh*, bunun üzerine Alum’a döndü.

“Adamlarını bilgilendirsen iyi olur, yüzbaşı. Ben de en iyi savaşçılardan yirmi beşini yanlarına katacağım. Yarın eşleşerek birbirlerini tanımaya başlasınlar.”

Alum, ayağa kalkarken tereddüt etti. “Yüzbaşı mı?” dedi. “Ama ben yalnızca bir teğmenim.”

Ömer, başını iki yana salladı. “Şu an itibariyle rütbeni yükselttim. Kasabalılara sözünü geçirmen gerekebilir. Bir teğmenin sözünü kimse dinlemez.”

Alum, gülümseyerek “Haklısınız,” dedi kederli bir sesle. “Hem de çok.”

utuklular, gün boyu çekiç sesleri duymuşlardı. Tülagilerin

pazar meydanında bir şeyler inşa ettikleri anlaşılıyordu.

Daha doğrusu, elleri silahlarında bekleyen Tülagiler, kasaba

T

halkımı inşaat işinde çalışmaya zorluyordu. Ama geniş mağara kapısı

her an kapalı ve kilitli tutulduğu için, esirlerin bunu bilmelerine

imkân yoktu. Gizemli sesler, Gilan'm dikkatini dağıtıyordu. Normal

şartlar altında bu tür gürültülere kafasını hiç takmazdı. Ama o eski

depoda oturarak geçirdikleri saatler boyunca çok sıkılmıştı.

Dolayısıyla dışarıdaki inşaat seslerini giderek şiddetlenen bir merakla

dinliyordu.

“Rahatla,” diye eski ırağım belki onuncu kez uyardı Halt. Genç Orman Muhafızı, mağaranın kum zemini boyunca volta atıyordu.

“Yapamam,” dedi. “Dışarıda neler olup bittiğini bilmek istiyorum.” Yanına gelip yzünü Halt’a doğru çevirdi. “Olağandışı bir Şeyler olduğunun farkında değil misin?” dedi.

Halt, aldırmadığını belli eden bir hareket yaptı. “Eminim

~ 387 ~

JOHN FLANAGAN

öyledir. Ama ne olduğunu öğrenme Őansım bulunmadığına göre, kendimi yormayacağım.”

Gilan, loş bir ışıkla aydınlanan mağara boyunca bakınarak kendisine destek aradı. Erak ile Svengal, bir köşeye bağdaş kurup oturmuş, hayali paralar karşılığında bir tür zar oyunu oynamakla meşguldüler.

“Siz ikiniz dışarıda olanları merak etmiyor musunuz?” diye sordu

Gilan.

Erak başını kaldırıp omuz silkerek “Büyük olasılıkla pazar yeri için bölmeler inşa ediliyordur,” dedi.

Gilan, başını öfkeyle iki yana salladı. “Büyük olasılıkla, ha! Bu kadarı sana yetiyor mu?”

Erak, birkaç saniye düşündükten sonra “Evet,” dedi sadece.

Gilan’ın elleri sıkıntıyla iki yana açıldı. “Peki, ama gerçeği öğrenmek istemiyor musun?”

“Hayır.”

Büyük ihtimalle *gerçekten de* pazar yerinin bölmeleri inşa ediliyordur, diye zihninden geçirdi Erak. O an için beynine başka bir alanda ihtiyaç duyuyordu. Svengal’le oynadıkları oyun boyunca kazandığı ve kaybettiği paraların hayali bir hesabını tutuyordu. Keskin bir zekâ gerektiren bir işti, zira Svengal, kaybettiği para miktarını kolay kolay unutmazdı.

“Sanırım şu ana dek bana on yedi bin üç yüz kron borçlandın,” dedi yardımcısına.

“Doğru. Senin bana borçlu olduğun on yedi bin iki yüz kronu o rakamdan düşeriz,” diye cevabı yapıştırdı Svengal.

~ 388 ~

FİDYE

Erak’ın kaşları çatıldı. “Borcumun o kadar çok olduğundan emin misin?”

Svengal başıyla onayladı. “Kesinlikle eminim.”

Erak yine omuz silkti. Svengal haklıydı aslında, ama öğle yemeği getirildiğinde, kazanmış olduğu dört yüz kronu belki unutmuştur diye şansını denemişti. Maalesef şansı yaver gitmemişti.

“Öyleyse bana iki yüz kron borcun var,” dedi masum masum.

Zarlara uzandığı an, Svengal’in yüzünde kederli bir ifade belirdi.

“Yüce Kontların adamlarını alenen soyup soğana çevirmelerinin bir gelenek olduğunu biliyorum, Erak. Ama şu işi matematik hesaplan yerine vergiler aracılığıyla yapsan olmaz mı?” dedi Svengal.

“Son kontrol ettiğimde on yedi bin üç yüzden on yedi bin iki yüz çıktığında geriye yalnızca yüz kron kalıyordu.” “Tamam, yahu,” dedi Erak. Hatasını yeni anlamış numarası yapıyordu. Alaycı bir ifadeyle homurdanan Svengal, önderinin elindeki zarlara uzandı.

“Aynca sıra da bende. Sende değil.”

“Tamam, yahu,” dedi Erak yine. Bakışlarını mağara tavanına diken Svengal, zarlara alarak atmaya hazırlandı.

O sırada “Bir şey daha var...” diye söze başladı Gilan.

“Aman Tanm,” dedi Halt bıkkınlıkla.

Gilan, devam etmeden önce eski ustasına bir göz attı. “Bir şey daha var,” diye tekrarlardı. “Nöbetçiler bize tuhaf bakıyorlar, fark edeniniz oldu mu? Yemeğimizi, getirdiklerinde, sanki .. pis pis gülüyor gibiler.”

“İçleri mutlulukla doludur da ondan,” dedi Halt.

Gilan, başım iki yana salladı. “Yılışık yılışık sırtıyorlar. Orada bir şeyler dönüyor. Hissedebiliyorum.”

“Dostum,” dedi Seleten, “enerjini endişe ederek harcama hiç doğru değil. Biraz rahatlasana.”

Gilan, inatçı bir tavırla başını yine iki yana salladı. “Hazır olmak istiyorum,” dedi. Evanlyn’in meraklı bakışları genç Orman Muhafızı’na döndü.

“Ne olduğunu bile bilmeden nasıl hazır olacaksın ki?” “Öyleyse ben de her şeye karşı hazırlıklı olurum,” dedi Gilan.

“Ki bu da hiçbir şeye karşı hazırlıklı olmamanla eşdeğer,” diye mırıldandı Halt. Gerçi Gilan’m da duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanmaya özen göstermişti.

Genç Orman Muhafızı, ona yanıt vermek üzere nefes aldı, ancak tam o sırada kapıdan gelen anahtar tıkırtısı üzerine, tüm gözler kapıya çevrilmişti. Kocaman kapı, paslı menteşelerinden çıkan sinir bozucu gıcırtilar eşliğinde açıldı ve ellerinde akşam yemeklerini taşıyan iki muhafız içeri girdi. Dışanda, akşamın son ışıkları da kasabayı terk ediyordu. Kasabanın arkasındaki tepelerin batıdan gelen ışıklan önlemesi nedeniyle hava, açık çöl arazisinde olduğundan daha çabuk karanyordu.

Evanlyn, Gilan’in uyansını dikkate alarak soğuk kahve, pide ve bir avuç hurmadan oluşan yemeklerini bırakan muhafızları izliyordu. Adamlardan biri, kızın bakışlarını fark ederek ona sırtıttı.

İşte, diye düşündü Evanlyn, Gilan'ın hakkı varmış. Nöbetçinin suratında hiç de sevimli bir tebessüm yoktu. Daha çok *başınıza berbat bir şey geleceğini biliyorum*, der gibi gülümsüyordu.

- 390 ~

FİDYE

Muhafızın boğazına doğru kaldırdığı eliyle yaptığı temsili kesme işareti ve ardından da kendince ölü taklidi yapması ise şüphelerini kesinlikle doğruluyordu.

Horace ise bu sırada dışarıya bir göz atabilmek üzere muhafızlar ve diğer tutuklular tarafından fark edilmeden kapıya yaklaşmıştı.

Ayrılmak üzere arkalarını dönen ve durumun farkına varan Tülagi nöbetçileri tarafından, kaba hareketlerle arkadaşlarının yanına itildi.

“Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi Evanlyn endişeyle.

Horace bir an tereddüt ettikten sonra, gördüklerini dostlarıyla paylaşması gerektiğini fark etti.

“İnşa ettikleri şeyin ne olduğunu duymak, hiç hoşunuza gitmeyecek. Meydanın ucuna, merdivenlerle çıkılan ve yerden iki metre yükseklikte büyük bir platform kuruyorlar.”

“Bir tür sahne gibi mi yani?” diye sordu Erak. “Belki de bir gösteriye hazırlanıyorlardır.”

“Ya da bir idam törenine,” dedi Horace.

m» ----- s?-

Will ile Alum, kasabaya dönen sayısız tarla çalışanın arasına karışmışlardı. Ana girişte Tülagi nöbetçileri bulunuyordu elbette,

ama yanlarından geçip giden Arridi işçilerine dikkat etmiyorlardı.

Çevredeki köy ve kasabalara zorbalıkla el koydukları zaman içinde

Tülagiler, hiç gerçek bir direnişle karşılaşmamışlardı. Arkalarında,

kasaba

sakinlerinin

yaşamlarına

devam

edip

kendilerini

toparlayabilecekleri kadar erzak bırakmaya özen gösterirlerdi.

Soyup soğana çevirdikleri bir kasaba

JOHN FLANAGAN

ya bir daha yıllarca uğramazlardı. Bunun bir sonucu olarak da

Arridiler, arada sırada yaşanan bu baskınları hayatlarının bir

parçası olarak kabullenmeye başlamışlardı. Hoş tecrübeler değildi

belki, ama uğrunda ölmeye de değmezdi.

Will, etraflarındaki kalabalığın içinde en az üç Arridi- Bedülin

çiftini seçebiliyordu. Alum'a bir göz attığında, teğmenin de askerleri

fark etmiş olduğunu anladı.

“Hadi kendimize bir kahvehane bulalım,” dedi usulca. “Sırtım

ağrımaya başladı.”

Her ikisi de sırtlarında çok miktarda yakacak taşıyordu. Bütün

öğleden sonrayı çevredeki dere yataklarıyla vadilerden odun

toplayarak geçirmişlerdi. Çorak çölün aksine, kuzeydeki dağların

yamaçları cılız ağaç ve çalılardan oluşan seyrek bir bitki örtüsüyle

kaphydı. Tepeleri besleyen yeraltı akıntıları, bitkilerin büyümesi için

yeterli miktarda su taşınmasını sağlıyordu.

Odun demetleri, satış yapmak için girdikleri han ya da kah-

vehanelerdeki tarafından güler yüzle karşılanmalarını sağla-

yacaktı. Arridilerin daima yakacağa ihtiyaçları oluyordu. Ayrıca

kapıdaki Tülagi nöbetçilerinin arasından geçerken, Will'in açık tenli

yüzünü saklaması da mümkün olmuştu. Taşdığı yükün altında sırtı kamburlaştığı için yüzünü öne eğerek kapıdan içeri girmişti.

Aslında odunları taşımalarının çok daha önemli bir nedeni vardı.

Will'in uzun yayı ve ok kılıfı, sırtındaki demetin içine gizlenmişti.

Şehir merkezini geçerken, Will batı ucundaki geniş platforma kaçamak bir bakış attı. Platformun hangi amaçla kurulmuş olduğu anlaşılıyordu.

FİDYE

“Hazırmiş gibi duruyor,” diye fısıldadı. Alum da başıyla onayladı.

“Hadi buradan uzaklaşalım. Meydanda fazla göz önündeyiz.”

Pazar meydanı ve o korkunç ahşap platformdan uzaklaşarak, dar sokaklardan birine daldılar. Yolun onları ne tarafa çıkaracağına dair bir fikirleri yoktu. Ama her ikisi de dikkat çekmemeleri gerektiğinin farkındaydı. Sabit adımlarla kıvrımlı sokak boyunca ilerlediler. Will, arazinin doğal eğimli yapısını takip eden patikanın hafifçe yukarı tırmandığını fark etti.

Alum kolundan çekiştirince, Arridi subayının işaret ettiği ara sokağa bir göz attı.

Yaklaşık otuz metre ötelinde, diğer evlere göre daha geniş ve çift katlı bir yapı yer alıyordu. Sokağın üzerinde asılı duran tabelaya silik Arridi harfleri boyanmıştı.

“İşte bir han,” dedi Alum ve binaya doğru yürümeye başladı.

Geceyi bir handa geçirme kararı almışlardı. Çifter çifter gezen diğer askerler de kasabadaki han ve kahvehanelere dağılacaklardı.

Hanlarda elli adamı birden yatıracak kadar yer olmadığı ortadaydı.

Ancak bu tür ticaret kasabalarında, pazar yerini çevreleyen binaların üstlerine meydana doğru uzanan tenteler açılması adettendi.

Kasabaya pazar yerinde tezgâh açmak için gelen gezgin işçi ve diğer çalışanlar, geceyi tentelerin altında geçiriyordu. Arridi-Bedülin askerlerinden çoğu da aynı şeyi yapacaktı.

Bu da ertesi sabah çatışma başladığında, Will'in tam da olmalarını istediği pazar yerinde hazır bulunacakları anlamına geliyordu. Buna karşılık, Alum ile Will sabahleyin, surların ve

JOHN FLANAGAN

Will'in kendisine mevzi olarak seçmiş olduğu gözetleme kulesinin yakınlarında olmak istiyorlardı.

Ana binaya yaslanan ahıra girip, yakacak demetlerini yere bıraktılar. Will çabucak çıkardığı uzun yayıyla ok kılıfını yarısına kadar kurumuş samanla dolu bir yemliğin içine sakladı. Ahırdaki iki at ve bakımsız bir eşek ilgisiz bakışlarını yeni gelenlere çevirdikten sonra, samanlarını yemeye devam etmişlerdi.

“Pek gelen giden olmadığı anlaşılıyor,” dedi Alum. “Boş odaları vardır.” Odun yığınlarını bir kez daha sırtlarına vurup, ön kapıya doğru yürümeye başladılar.

Kapıdan, hahnın ana salonuna girdiler. Araluen ya da Galya'da olsalar, müşterilerin bira ya da şaraplarını yudumladıkları meyhane kısmına adım atmış olacaktı. Ancak Arri- dilerin büyük bir kısmı alkolden uzak duruyor, onun yerine sert ve acı kahve içmeyi tercih

ediyorlardı. Odun demetini yere bırakan Will, bakışlarını salon

boyunca gezdirdi. Alçak masaların başlarında, çoğu ikili ya da üçlü gruplar halinde oturmakta olan sekiz-dokuz adam görülüyordu.

Başlarını kaldırıp şöyle bir baktıktan sonra, gelenleri tanımadıklarını fark ederek sohbetlerine geri dönmüşlerdi. Başka bir masada ise çok şişman bir adam tek başına oturuyordu. Alum, bara yönelip taşıdıkları yakacakla küçük bir ücret karşılığında onlara oda ve yemek ayarlarken, şişman adam, Will'i süzmeye devam etti.

“Seni buralarda daha önce hiç görmemiştim,” dedi hancı pazarlığın ardından. Sesinden kuşkulandığı anlaşılıyordu. Alum, adamın bakışlarına gözünü bile kırpmadan karşılık verdi.

“Başkalarının işine burnumu sokmadığım için olsa gerek,” dedi.

Daha fazla konuşmak istemediğini belli etmek

~ 394 -

FİDYE

için soğuk bir sesle cevap vermişti. Will'e önceden anlatmış olduğu üzere, Arrida'nın taşra bölgelerinde yaşayan kişiler, özel hayatlarını gizli tutmak için bin dereden su getirmelerine rağmen, başkalarının işlerine burunlarını sokmaya can atarlardı.

Hancı, aldığı bu ters cevabı soğukkanlılıkla karşıladı. Kahve doldurduğu fincanları taze bir pide tabağı, baharatlı soslar ve dört adet kuzu şiş ile birlikte tahta bir tepsiye yerleştirdi.

Alum'un yiyecek ve içecekleri Will'in seçtiği masaya getirmesiyle birlikte, yemeklerini yemeye başladılar.

Will, şişman adamın hâlâ ona baktığını hissedebiliyordu.

“İzleniyoruz,” dedi usulca. Arridi subayı başını kaldırır kaldırmaz, şişman adamla göz göze geldi.

“Bize bir şey mi söyleyecektin, dostum?” dedi sert bir sesle.

Adam işi yüzüzlüğe vurdu. “Sizi tanımıyorum.”

Alum, başıyla onayladı. “Duyduğumuza göre handa fazlasıyla vakit geçiriyormuşsun. Ondan olsa gerek.”

“Yolculuk nereden?” diye sordu adam. Alum’un soğuk bakışları adamın üstüne kilitlemişti. Minderinin üstünde yana kaydı ve kım içindeki hançerini kemerinden çıkarıp masanın üstüne yerleştirdi.

“Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum,” dedi. Will’e dönerek herkesin duyabileceği bir sesle ekledi, “Tipik işgüzar kasaba esnafı. İlla başkalarının işine karışacak.”

Will, ağzına tıktığı pideyle sıcak kuzu eti sayesinde cevap vermek yerine homurdanmayı tercih etti.

“Arkadaşın hiç konuşmuyor mu?” diye sordu şişman adam.

JOHN FLANAGAN

Alum, etlerin etrafına dürüm yaptığı pide parçasını bırakarak öfkeyle iç geçirdi.

“Bir keresinde, fazla soru soran birinin kulaklarını kestiğinde ayy! dediğini duymuştum.” Bazı müşterilerin başları, sözlerini

onaylarcasına sallandı. Şişman adamın kahvehane sakinlerince pek de sevilmediği anlaşılıyordu.

“Kes şunu, Sayid!” diye salonun ötesinden seslendi biri. “Bırak da

insanlar yemeklerini yesinler.”

Salondan onay mırıltıları yükseldi. Şişman adam, tiksinti dolu bakışlarla etrafına bakındı. Dudak bükerek nihayet minderine yerleşti ve kahvesini içmeye başladı. Fakat gözlerini yabancılardan ayırmıyordu.

Yemeklerini bitirip üst kattaki odalarına çıkarken, Will, adamın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Aklında bu konuda bir şeyler yapmalarjı gerekip gerekmediği sorusu dolanıyordu.

Alum, genç Orman Muhafızı'nın endişesini fark etmişti. “Boş ver,” dedi merdivenleri çıkarlarken, “yarına ikimizi de unutmuş olur.

Dedikodusunu yapacak başka bir şey bulacaktır.”

Will ise bundan o kadar emin değildi. Alum'un haklı çıkmasını

umut ediyordu.

- 396 ~

KIRK İKİ

**sirler, kilite dönen anahtarın tıktığı üzerine, başlarını
tembel tembel kaldırdılar. Hava, daha birkaç saat önce ay-**

E

dınlanmıştı. Kahvaltı her gün bu saatlerde getiriliyordu. İşler artık rutinleşmişti. Geçirdikleri günler, onlara verilen yemeklerle üçe ayrılıyordu. Tatsız tutsuz bayat pideler ve bir avuç hurma, gerçek bir yemeğin yerini kesinlikle tutmuyordu.

Ama en azından kahveleri vardı. Getirildiğinde soğumuş olsa da

Horace, Halt ve Gilan, kahvenin keyfini çıkarıyorlardı. Svengal ile

Erak, her zamanki gibi sert bir bira içemedikleri için sızlamp

duruyorlardı. Svengal bazen birkaç hafta önce *Kurt Rüzgârı 'nda*

bırakmış olduğu, yarısına dek dolu fıçıyı özlemle hatırlıyordu. El

Şebah'daki adamlarının durumunu da merak ediyordu. Büyük

ihtimalle rahatları benden çok daha yerindedir, diye aklından geçirdi

kederle.

Diğer tutsaklar da düşüncelere dalmışlardı. Gilan, hâlâ Horace'in sözünü ettiği platformu düşünüyordu. İdam töreni için, demişti genç savaşı. Gilan, Tülagilerin Halt ile ikisinden nefret ettiklerinin farkındaydı. Birileri idam edilecekse, bunlar mutlaka Orman Muhafızları olacaktı. Soğukkanlılığını

JOHN FLANAGAN

koruyarak düşünmeye başladı. Orman Muhafızları bu tür zor durumlarla sık sık karşılaşırlardı. Ayrıca düşmanlarının öncelikli hedefi olmaya da alışkınlardı. O ana dek hayatını bu tür ihtimallere karşı hazırlıklı bir şekilde yaşamıştı. Artık tek yapabileceği, karşısına bir kaçış fırsatının çıkmasını beklemekten ibaretti.

Halt'un konuyla ilgilenmiyormuş numarası yaptığının farkındaydı. Tecrübeli Orman Muhafızı, Evanlyn'in hiçbir şeyden şüphelenip korkmasını istemiyordu. Bu durumu fark eden Gilan, önceki gün "her ihtimale hazırım" türünden sözler ettiğine pişman olmuştu. Karşısına çıkan her türlü fırsatı kullanmaya hazırды.

Halt'un da onun gibi düşündüğüne emindi. Konu hakkında konuşmak şanslarını artırmayacağı gibi, Evanlyn'in endişelenmesine yol açabilirdi de.

Horace ise sakinliğini koruyordu. Halt ve Gilan'a son derece güveniyordu. Bir çıkış yolu varsa, eğer, Orman Muhafızları'mn o yolu bulacaklarına dair inancı tamdı. Gilan gibi o da Halt'un

durgunluğunun arkasında yatan nedenleri fark etmişti. Beyninde fırtınalar kopan usta Orman Muhafızı harekete geçmeye hazırlanıyor olmalıydı.

Kahvaltının verildiği saatte içeri nöbetçilerin hücum etmesiyle bir şaşkınlık anı yaşandı. Ellerinde yemek tepsi ve kahve sürahisiyle her zamanki gibi iki nöbetçiyi beklerlerken, kılıçlarını çekmiş halde içeri dalarak etraflarını saran bir düzine savaşı, onları gafil avlamıştı.

Sırtını duvara dayayarak oturan Halt, doğrulmaya başladı.

Ancak kabaca boğazına dayanan kıvrımlı bir kılıcın ucu tarafından

durduruldu.

- 398 -

FİDYE

“Olduğun yerde kal,” diye emretti Tülagi yüzbaşısı. Gözlerini kesinlikle üstünden ayırmadan Halt’a işaret etti. “Ellerini öne uzat.”

Halt denileni yapınca da adamlarından birine döndü: “Bağla şunu.”

Halt’un elleri çabucak önden bağlandı. Tülagi savaşçısı kayışlarla uğraşırken Halt da yola çıktıktan sonra ipleri gevşetebilmek üzere kol ve bileklerindeki kasları iyice şişirmişti. Ancak Tülagi yüzbaşısı bu eski numaraya karşı hazırlıklıydı. Bıçağının keskin olmayan tarafıyla Halt’un parmak eklemlerine hızla vurdu.

“Bu kadarı yeter,” diye bağırdı sertçe. Halt, umursamaz bir ifadeyle ellerini gevşetti. Yalnızca şansını denemek istemişti. Arkadaşlarının ellerinin de aynı şekilde bağlandığını fark edince, yüzünü buruşturdu. Neden hepsini birden bağlıyorlardı? Gilan ile onun ellerini bağlamalarını anlayabiliyordu. Hatta Horace’ın bile. Fakat diğerleri, değerli birer tutsaktı. Tüm yol arkadaşlarının sürüklenerek ayağa kaldırıldığını fark edince, midesine bir ağn saplandı. Yüzbaşı, ellerini bağlayan ipi çekerek, onu ayağa kaldırdı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu ama savaşçı, karşılık olarak kahkaha atmakla yetinerek Halt’u kapıya doğru itti.

“Durum hiç de iyi görünmüyor,” dedi kır sakallı Orman

Muhafızı’nın ardından iteklenen Horace.

Will ile Alum, oldukça geç bir saate kadar uyumuşlardı. Handaki diğer müşterilerin büyük bir kısmı ilk ışıkların ardından kahvaltılarını ederek handan ayrılmıştı.

~ 399 -

JOHN FLANAGAN

Dokuzuncu saate kadar beklemeleri gerektiğinden, gözetleme kulesi ya da duvarın etrafında dolaşıp dikkat çekmemek için erken kalkmamaya karar vermişlerdi. Müşterilerin hanı terk edişinden bir saat kadar sonra, ana salona adımlarını attılar.

Han, henüz tamamen boşalmamıştı. Dün geceki şişman adam hâlâ odasındaydı. Kapısını hafifçe aralamış, merdivenlerden aşağı inmekte olan iki genç adamı gözlüyordu. Sayid, kendini beğenmiş adamın tekiydi. Zengin bir kumaş tüccarıydı ve pazar yerinde tamamı maaşlı adamları tarafından işletilen birçok tezgâhı bulunuyordu. Müşterileriyle muhattap olmaya tenezzül bile etmiyordu. O tür kaba pazarlıklar için fazlasıyla zengin ve önemli bir kişiydi. Zamanını kahvehanelerde geçiriyor, etrafındakilerden sıfırdan zengin olmuş bir insana gösterilmesi gereken saygıyı

bekliyordu.

Tüm bunlara Alum'un önceki gece takınmış olduğu haşin ve saygısız tavır eklenmişti. Sayid, kendisini tanıdığı insanların saygısını, hatta ona yaltaklanmalarını hak eden bir kişi olarak görüyordu. Alum'un savurduğu üstü kapalı tehditlere hiç alışkın değildi. Ayrıca kahvehanedeki diğer müşterilerin de yabancından yana çıkmalarından hiç hoşlanmamıştı.

Bu ikili, bana hiç güven vermiyor, diye geçirdi içinden. Bu bilgiyi edinince memnun olacak kişileri tanıyordu.

Alum ile Will, aşağıdaki kahvehaneye doğru merdivenleri inerken usulca odasından çıktı ve yavaşça kapıyı kapattı. Kilidin çıkardığı ses nedeniyle irkildi. Çıkardığı gürültüleri duymuşlar mıydı acaba?

Hayır. Aşağı inerken konuştuklarını duyabiliyordu. Vücu dunun ağırlığı nedeniyle döşemeleri gıcırdatmamak için duvarın kenarından ilerleyerek, dikkatle merdivenlere yöneldi.

Hanın giriş kapısının açılıp kapanması üzerine durdu. Bir an için aklından ikilinin hanı terk ettikleri geçti. Hemen sonra yaşça büyük olanın hancıyla konuştuğunu duydu. Öyleyse genç olan dışarı çıkmış olmalı, diye düşündü. Peki, ama neden çıkmıştı?

Çocuğun içeri girmesi ihtimaline karşı kulaklarını dört açarak dikkatle birkaç basamak daha indi. Giriş kapısı bir kez daha açıldı ve merdivenlerin dibindeki holden geçen genç yabancı, yeniden

kahvehaneye girdi.

Çocuğun sağ elinde, uzun bir asayı andıran beze sarılı bir paket duruyordu. Sayid, daha önce hiç o tür bir asa görmemişti. Kalan basamakları parmak ucunda indi ve bir yan kapıdan geçerek sokağa çıktı.

Birkaç metre sağında küçük bir ara sokak bulunuyordu. Sokağa girdi ve gölgelere karışıp saklanarak, ikilinin handan ayrılmasını beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra hanın kapısında beliren yabancılar, sola dönerek kuzeye doğru ilerlemeye başlamışlardı. Sayid de meraklı bakışlarla onları takip ediyordu. Sekizinci saati neredeyse otuz dakika geçiyordu artık ve Maşavalıların büyük bir kısmı, pazar meydanında toplanmaya başlamıştı. İdam edilecekleri duyurulan tutuklularla aralarında bir husumet olmamasına karşın, idam merasimi büyük bir gösteri anlamına geliyordu ve kasabalıların büyük bir kısmı da bu gösteriyi izlemek istiyordu.

Öyleyse bu ikisi meydandan neden uzaklaşıyorlardı? Ka-

JOHN FLANAGAN

sabanın kuzey kesiminde ilgi çekici hiçbir şey bulunmuyordu; fareler tarafından işgal edilmiş bir dizi derme çatma baraka hariç. Ayrıca parçalanmaya başlayan eski surlar ve köhne gözetleme kuleleri de o taraftaydı.

Kumaş tüccarı, aniden dönerek aksi yöne yürümeye başladı. Bu

olanlar Taliş'in ilgisini çekebilir, diye düşündü. Taliş, bir Tülagi savaşıydı; yanında daima iki adamıyla dolaşan, düşük rütbeli bir subaydı. Şantaj ve hırsızlıklarıyla kısa zamanda kasaba çapında ün yapmıştı. Arridili tüccarların paralarını ya da en kaliteli ürünlerini sakladıkları zulaları bir şekilde hep buluyorlardı. Sayid, aslında onlara muhbirlik yapıyordu. Tülagi savaşçılarıyla bir anlaşma yapmıştı. Tezgâh ve depolarını rahat bırakmaları karşılığında, komşularını ve rakiplerini onlara gammazlıyordu.

Pazar yerinin kıyısında Taliş ve adamlarının sık sık ziyaret ettikleri bir kahvehane bulunuyordu. Sayid, adımlarını hızlandırdı. Taliş'i bulmak üzere dar sokaklar boyunca şişman vücuduyla hoplaya zıplaya ilerliyordu. Eğer Taliş ikili hakkında anlattıklarıyla ilgilenmezse, adamların ağzına dek altın dolu bir kese taşıdıklarını söyleyecekti. Bu onların ilgisini kesinlikle çekerdi.

Ne de olsa, daha sonra yabancıların keseyi kaybettiklerini ya da saklamış olduklarını iddia edebilirdi. Taliş'in altını bulamayıp öfkelenmesi halinde başı derde girecek olanlar, yalnızca bu garip yabancıları. Sayid'e göre hava hoştu.

IS» ----- S*-

~ 402 -

FİDYE

Will ile Alum, çöp yığınlarıyla devrik taşların arasından ilerliyorlardı. Kasabanın kuzey kısmının tamamıyla yeniden elden geçmesi gerekiyordu. Çürüyüp yıkılmaları için kendi haline bırakılan

evler fakir, işsiz ve suç eğilimli kasabalılar tarafından işgal edilmişti.

Ara sıra yıkık dökük kapı aralıklarından uzanarak etrafa kaçamak bir bakış atan yüzlere denk geliyorlardı. Mahalle sakinleri yabancıları fark eder etmez, geri çekilerek evlerine saklanıyorlardı.

Daracık sokaklar, bu evlerin arasından düzensiz bir şekilde kıvrılıyordu. Harap haldeki evler, bir süre sonra biçimsiz taş yığınlarına dönüşüyordu. Will, yön duygusunu yitireli epey zaman olmuştu. Tamamen, kendinden emin bir tavırla yolun başını çeken Alum'a güveniyordu.

Nihayet kıvrımlı, kafa karıştıran bir yan sokaktan çıkıp kuzey surlarının kalıntılarıyla karşılaşınca, rahatlayarak iç geçirdi.

Duvar inşa edildiğinde, iç kesimdeki geniş ve açık patika nedeniyle çevredeki binaların duvardan en az üç metre uzaklıkta olmaları şartı koşulmuştu. Ama son yıllarda duvarın dibine barakalar ve çıkıntılı sundurmalar inşa edilmişti. Küçük ve karanlık yapılar, genellikle duvardan kopan kerpiç tuğlalarla yapılmışlardı.

Harap evlerin arasından izledikleri, sürekli zik zak çizen yolun sonunda, planladıklarından daha doğudaki bir noktaya çıkmışlardı.

Will mevzilenmek için seçmiş olduğu gözetleme kulesinin iki yüz metre kadar uzağında olduğunu görebiliyordu. Gözetleme balkonlarından birinin korkuluğuna devrilen çatı kirişi sayesinde kuleyi tanımıştı. Kiriş dar bir açı yapacak şekilde dışarı doğru uzanıyordu.

JOHN FLANAGAN

Başını kaldırıp gökyüzüne bir göz attı. Güneş doğudan yükselmeye devam ediyordu. Kuleyle aralarında uzun bir mesafe vardı.

Yaklaşık elli metre ötelinde ise bir başka kule bulunuyordu.

Devrilmiş moloz yığınlarıyla barakaların arasından geçmeyi denemesi halinde, seçtiği kuleye zamanında yetişemeyebilirdi.

Kasabının yıkık dökük kuzey kesimini geride bırakmak, tahminlerinden fazla sürmüştü.

Yakınlardaki kuleyi işaret ederek “Buraya çıkmak zorundayım,” dedi. Alum, başını salladı. Endişeli görünüyordu.

“Geç oluyor,” dedi. “Törenin başlaması an meselesidir.”

Devrik duvar taşlarıyla barakaların oluşturduğu karmaşanın arasından geçerek, hızla önlerindeki kuleye doğru ilerlemeye başladılar.

KIRK ÜÇ

ere yatağının başındaki sert bir kayanın arkasına uzanan

Ömer, gözlerini kısmış, Will'in tırmanacağı kuleyi gözet-

liyordu. Yarı yarıya devrik çatı kirişi, kuleyi uzak mesafeden

D

bile seçebilmesini sağlıyordu.

Arkasından gelen sesler üzerine döndü ve Hasan'la yüz yüze geldi.

Genç adam, sessiz sedasız bekleşen ana Bedülin kuvvetini saklayan

dere yatağından çıkıp yanına gelmişti.

“Bir gelişme var mı, *Şeyhim?*” diye sordu Hasan.

Ömer başını iki yana salladı. “Kulede mevzilenmiş olması gerekir.

Saat neredeyse dokuz.”

“Belki de infazlar ertelenmiştir?” diye sordu Hasan. Ömer,

düşünceli bir tavırla sakalını sıvazladı.

“Olabilir. Ama o şeytan Yusal'ın kasabalarını korkutma şansını

geri tepeceğinden şüpheliyim.” Elini kaldırdı ve sesleri dinlemek için

başını hafifçe yana eğdi. Maşava'nın içinden gelen ahenkli ve tok

davul sesleri, sabah esintisiyle kulaklarına kadar geliyordu.

- 405 -

JOHN FLANAGAN

“Hayır,” dedi. “İnfazlar zamanında gerçekleştirilecek. Will ile

Alum ne cehennemdeler acaba?”

“Adamları yola çıkartayım mı, *Şeyhimi*?” diye sordu Hasan.

Ömer, tereddüt etti. Büyük ihtimalle buldukları tarafı kontrol

eden hiçbir birlik yoktu. Kasabaya uzanan tozlu yolun bir kısmını

geride bırakarak dövüğe zamanından önce dâhil olma şansı

ayaklarına kadar gelmişti. Ama sonra bu düşünceyi akimdan

çıkardı. Tek bir çift meraklı göz bile alarm verilmesine ve planın suya düşmesine yol açacaktı.

“Orman Muhafızı’ m bekleyeceğiz,” dedi.

m» -----s-*

Etrafları muhafızlarla çevrili yedi tutuklu, mağaradan çıkmış kasabanın sokaklarına açılan uzun, toprak rampadan aşağı iniyordu. İtilip kakıldıkları için engebeli toprakta tökezleyerek tek sıra halinde ilerleyen esirlerin kendi aralarında konuşması yasaklanmıştı. Kasaba halkından bazıları esirlere acıyarak bakarken, bazıları da onları kayıtsızlıkla izliyordu. Yine de her toplulukta olduğu gibi, burada da alaylı kahkahalar koparıp idam mahkûmlarına taş, toprak ve çer çöp fırlatanlar mevcuttu. Halt, yirmilerindeki bir grup delikanlıyı süzüyordu. Birçok Arridili- nin aksine gençlerin *Arariki* olarak da bilinen güçlü alkolden bolca tüketmiş oldukları anlaşılıyordu. Kıp kırmızı kesilmiş gözleri ve uyuşuk çeneleriyle esirlere hakaretler yağdırırken tökezleyip birbirlerine çarpıyorlardı. Halt, dönerek hemen arkasındaki Seleten’le göz göze geldi.

~ 406 -

FİDYE

“Dininizin alkolü yasakladığımı sanıyordum,” dedi.

Seleten, onları yuhalayayan gürültücü gruba tiksintiyle baktıktan sonra umursamazlıkla omuz silkti.

“Her toplumda kusurlu kişiler bulunur,” dedi. “Bu gençler, idam edilenlerin yerinde olmadıkları için bu kadar coşkulular herhalde.”

O sırada muhafızlardan biri öne çıkarak, elindeki halatın

düğümlü ucunu üstlerine doğru savurdu.

“Kesin sesinizi!” diye bağırdı. “Konuşmak yok dedik size!”

Meydan tıklım tıklım dolu olduğundan, muhafızlar kendilerine

yol açabilmek için insanları itip kakmak zorunda kalıyorlardı. Halt

izleyicilerin yarısının Tülagi savaşçılarımın oluştuğunu fark etti.

Anın keyfini çıkarıyor, tutukluların son anda iradelerini kaybederek

af dileyen çığırlara boğulmalarını umut ediyorlardı.

Ne yaparlarsa yapsınlar, affedilmeleri elbette ki söz konusu

değildi. Merhamet ve acıma, Tülagilerin kelime dağarcığında yer

almıyordu.

Meydanın ötesinden, artık net bir biçimde görebildikleri o

yükseltilmiş ahşap platformun hemen yanından tok bir davul sesi

yükselmeye başladı. Hafif davul temposu, bir kalbin atışını

andırıyordu.

Etraflarını

saran

kalabalk

davul

seslerinin

başlamasıyla birlikte daha da gürültüyle tezahürat yapmaya başlamıştı.

Tutuklular, ite kaka meydanın içinden geçirilip platforma uzanan basamakların yanına getirildiler.

Halt, başını platforma doğru kaldırdı. Dökümlü lacivert

JOHN FLANAGAN

cübbesinin içindeki Yusal, çizmeli ayaklarını iki yana açmış, ellerini beline koymuş esirleri bekliyordu. Yüzü her zamanki gibi lacivert peçesinin ardına gizlenmişti. Yalnızca o soğuk bakışların hâkim olduğu gözleri açıktaydı. Bakışlarıyla kalabalığı ve hemen önündeki yüzleri tarıyor, sessizlik sağlanmasını bekliyordu.

Nihayet azalan tezahürat, yerini tek tük haykırırlara bırakmaya başladı. Tülagi askerlerinin kaba güç kullanmaya başlamasıyla birlikte çığlıklar da bir süre sonra kesildi. Meydanın üzerine, garip bir sessizlik çökmüştü.

“Tutuklulan yukarı getirin,” dedi Yusal. Acımasız sesi, artık meydanın dört bir yanından net bir şekilde duyuluyordu.

Muhafızların arkadan dürtüklemeleriyle birlikte Halt merdiveni tırmanmaya başladı. Hemen arkasındaki Seleten ve onun arkasındaki Svengal’in adımlarını atmasıyla, ayaklarının altındaki merdivenin titremeye başladığını hissetti.

Yusal, arkadakilerin rahat hareket edebilmeleri için Halt’u

omzundan tutup yanına çekti.

“Kal orada,” dedi. “İlk sırada sen varsın.”

Kalabalığın içindeki Tülagi savaşçıları, öfkeyle homurdandılar.

Diğer infazların özel bir amacı yoktu. Orman Muhafızları ise tüm nefretlerin ilgi odağımdı.

Uğursuz sesleri geçici olarak kesilen davullar, bir kez daha gümbürdemeye başladı.

Yusal, Irak ve Evanlyn’in ardından platforma tırmanan Gilan’a

Halt’un yanma geçmesini işaret etti. İzleyen Tülagi-lerden bir diğer keyif mırıltısı yükseldi.

Kalabalığın içinde bir hareketlenme oldu. Toshak etrafına

FİDYE

dirsekler atarak ön tarafa yaklaşıyordu. Başını kaldırıp Halt’a bakarak gülümsedi.

“Hapı yuttuğunun resmidir, Orman Muhafızı!” diye seslendi.

Halt, Skandiyaliya aldırmadan bakışlarını öteye çevirdi. Bir yerlerde Will’i görebilme umuduyla gözleriyle kalabalığı tarıyordu.

Mantıksızca da olsa, çırağının hayatta kalmayı başardığına ve bir kurtarma operasyonu düzenleyeceğine inanıyordu.

O an, bu inanca *nasıl* kapılmış olduğu sorulsa, verebileceği

mantıklı bir yanıtı yoktu. İnanıyordu işte. Oğlu gibi sevdiği genç

adamın zekâsına ve cesaretine olan inancı tamdı. Will yardımlarına

koşacaktı çünkü o an ona ihtiyaçları vardı. Genç çirak, ustasını daha önce hiç yarı yolda bırakmamıştı.

Uzaklardan Erak'm Toshak'a cevap verdiğini, Skandiyahy

platformun üstüne çağırđını duydu.

“Ellerim bağlyken bile o hain kafam kırabileceğimden eminim,

Toshak!” diyordu Erak. Toshak'm yüzüne sinir bozucu bir tebessüm

yerleğti.

“Kafam Skandiya'ya götüreceğim, Erak,” dedi. “Kafatasından

bir a içeceğim.”

Yusal, kuzeylileri düşmanca bakışlarla izliyordu. Gerektiği yerde

sözü ele almasını iyi bilirdi ve tiyatro oynamak konusunda da

yetenekliydi.

“Kesin sesinizi!” diye emretti. Toshak, ona bir göz atarak omuz silkti ve platformun direklerinden birine yaslandı. Sözüünün daha fazla kesilmeyeceğine ikna olan Yusal’in eli havaya kalktı.

“Hasson öne çıksın artık!” diye bağırdı. Seslendiği kişinin adı, meydanı dolduran Tülagiler tarafından yinelenmeye başlandı.

JOHN FLANAGAN

Hasson! Hasson! Hasson!

Davulun kesintisiz gümbürtüsüne ayak uydurran çığlıklar, binaların cephelerinden yankılanıyordu. Bazı kasabalılar da kendilerini kaptırarak koroya katılmışlardı. Daha önce birkaç idam töreni izledikleri için neler olacağını çok iyi biliyorlardı. Çığlıklar hızlanarak şiddetlenmeye başladı.

Birden, meydanın yan tarafında, izleyicilerin tepesinde bir siluet görüldü. Halt, adamın bir an için havada süzüldüğünü sandı ama sonra kalabalığın içinden geçerek infaz yerine doğru yürümekte olan dört Tülagi savaşçısının omuzlarında taşıdıkları ahşap bir tahtta oturduğunu fark etti.

Davul sesleri ve çığlıklar artık iyice şiddetlenmişti. Dev gibi bir cüsseye sahip olan Hasson, siyahlara bürünmüştü. Dökümlü, uzun cübbesi sabah esintisinde uçuşuyordu. Kara kefiyesinin uçları ise onu taşıyan dört askerin peşi sıra sürükleniyordu. Yüzünün alt tarafı, lacivert Tülagi peçesiyle örtülüydü.

Göğüs hizasındaki elleriyle keskin kısmı kapkara parlayan devasa

kılıcının çift kabzasını kavramıştı.

a» ----- ss-

Will ile Alum kuleye ulaştıklarında, davul sesleri duyulmaya

başlamıştı.

“Başlıyorlar!” diye çığılığı bastı Alum. “Acele et! Fazla zamanımız

yok!”

Will bir cevap vermedi. Uzun yayma sanlı örtüyü çıkartıp yayı

sağ baldıyla büktükten sonra sol ayak bileğiyle düzeltti. Yayın

gerektirdiği elli kiloluk gerilim kuvveti karşısında hafifçe zorlanarak

kirişi yuvasından geçirdi.

~ 410 -

FİDYE

Pelerinini bir tarafa atarak içinde iki düzine okun bulunduğu ok

kılıfını omzuna attı ve çürük ahşap kuleye tırmanmaya başladı.

Yavaş tırmanıyordu. Alum’un uyanları ve içinden gelen acele

etme isteğine rağmen, tutunacağı ve basacağı noktaları dikkatle

seçmesi gerektiğinin farkındaydı. Kule, beklediğinden de kötü

haldeydi. Ani bir hareket yapması halinde devrilecekmiş gibi

duruyordu.

Surlan aşacak şekilde dört metre tırmandıktan sonra, önündeki bir taş parçasına dikkatle basarak gözleme platformuna geçti.

Davul sesi kesileli birkaç dakika olmuştu olmasına, ancak uzaklardan daha hızlı bir tempoyla yine çalınmaya başladıklarını duyabiliyordu. Hemen sonra kulağına yüzlerce gırtlaktan çıkan tezahüratlar çalındı:

Hasson! Hasson! Hasson!

“Hasson da kimin nesi acaba?” diye mınıldandı. Her an çökecekmiş gibi duran ahşap bir köşeye doğru parmakucunda

ilerliyordu.

Vücut ağırlığımla kollanıyla çaresizce dengeleyip havadaki ayağımı

daha sağlam gözüken platforma doğru uzatmıştı ki, arka taraftan bir

ses duyuldu.

“Siz de kimsiniz be? Burada ne işiniz var?”

Aşağıya bir göz attı. Alum, geldikleri yöne doğru dönmüştü. On metre ötesindeki üç Tülagi savaşı, kuşkulu bakışlarla onları izliyordu. Önceki gece handa rastlamış oldukları şişman tüccar ise adamların hemen arkasında durmuş, kurnaz bir ifadeyle sırtıyordu.

evasa cellât, onu kalabalık pazar meydanından geçirerek idam sehpasına götürmekte olan dört Tülagi savaşı

D

omzundaki tahtında kolaylıkla dengede duruyordu. Aralarından geçtiği Tülagilerin elleri hayranlıkla havaya kalkıyor ve

silahlar havaya savruluyordu.

Savaşçılar, platformun yanında durunca Hasson, tahtının üstünden platforma sıçradı. Bu hareketiyle bir diğer tezahürat dalgasının kopmasına neden oldu.

Halt, artık daha yakından görme şansı bulduğu cellâdın gerçek bir dev olduğunu fark etti. Adamın boyu iki metrenin üstündeydi ve omuzlarıyla vücudu da boyuyla orantılı bir şekilde genişti. Çift kabzalı kocaman kılıcını başının üstüne doğru kaldırdı ve esirlere aldırış etmeksizin platformun ön kısmında toplanan kalabalığa doğru

savurdu.

Ortalık bir kez daha cellâda yapılan tezahüratlarla doldu.

Hasson! Hasson! Hasson!

**Platformu ileri geri adımlayan Hasson, kalabalığın ilgisini
üzerinde toplayarak yeniden orta kısma geldi. Başının üstüne**

- 412 ~

FİDYE

**kaldırıldığı kılıcını güçlü bileklerinden aldığı kuvvetle platforma
saplayıverdi.**

**Ahşaba gömülen kılıcı darbenin etkisiyle bir o yana bir bu yana
savrulurken geriye doğru bir adım attı.**

**Uzamp bağcıklarım çözdüğü cübbesinin, arkasına kocaman bir
yığın halinde düşmesine izin verdi.**

**Artık üzerinde yalnızca bel ve ayak bileklerinden sıkılarak
toplanmış dalgalı, bol bir pantolon, kara bir *kefiye* ve lacivert Tülagi
peçesi vardı. Çıplak göğsü, sürdüğü yağ nedeniyle hafifçe parlıyor,
muazzam kaslarla kaplı kollar, göğsü ve kamı gözler önüne**

seriliyordu.

Öne doğru bir adım attı ve en ufak bir çaba bile harcamıyor- muş gibi, ahşaptan çekip aldığı kılıcıyla başının üzerinde daireler çizmeye başladı. Devasa kılıcı bir oyuncak gibi rahatlıkla kavriyordu. Rahat ve kendinden emin hareketleri, biraz olsun silah bilgisine sahip olan ve uzun, ağır kılıcın ağırlığını tahmin edebilen kişilere adamın kol, vücut ve bilek kaslarının ne kadar güçlü olduğuna dair çok şey söylüyordu. Sabah güneşi, parlak siyah kılıçtan yansıyıp kalabalığın gözlerini kamaştırıyordu. Adam o kadar süratli hareket ediyordu ki, insanlar havada savrulana kılıç değil, kapkara bir perde gibi izliyorlardı.

Hasson! Hasson! Hasson!

Çılgınlık, yeniden yükselmeye başlamıştı. Tülagi devinin güç gösterisinden etkilenen çok sayıda kasabalı da tezahürata eşlik ediyordu. Ne de olsa platformun üstündeki yedi tutukludan altısı yabancıydı ve Arridilerin umurunda değillerdi. Yedinciye gelince, Seleten'in unvanı kulaktan kulağa dolaşmaya başlamıştı. Ancak Maşava gibi iç kesimlerdeki kasabalarda yaşayanlar

JOHN FLANAGAN

***Emrikir''* i ya da onun altında şehirleri yöneten *Wakir*'> leri pek sevmezlerdi. Halt'un birkaç gün önce gözlemlemiş olduğu üzere,**

Arrida devlet yetkililerinin büyük bir kısmı fırsatçı insanlardan oluşuyordu. Onlardan alt seviyede bulunan kişilerle ilişkileri, tamamen aldıkları rüşvetlere dayalıydı. Seleten bir istisnaydı elbette,

ancak Maşavalıların bunu bilmelerine imkân yoktu. Uzaktaki bir şehrin yöneticisi olduğu için onu tanımiyorlardı.

Ayrıca yöneticilerle vatandaşlar, genellikle kasabaların sene boyunca elde ettikleri gelirin belli bir yüzdesini askerlere teslim etmek zorunda oldukları vergi toplama günlerinde karşılaşırlardı. O günlerde devlet yetkilileri Tülagi akıncıları tarafından yağmalanan Maşava gibi kasabalara hiç de anlayışlı davranmazlardı.

“Onlar Fafas’ta göbek büyütürken biz burada açlıktan geberiyoruz,” diyordu eski bir taşra özdeyişi. Maşavalılar bu sözlerde doğruluk payı olduğuna inanıyorlardı. Dolayısıyla dolgun maaşlı, kamı tok bir devlet görevlisinin kafasının kesilmesi, içlerinden çok azının canını sıkacaktı. Basit çiftçilere özgü kadercilik anlayışıyla gidenin yerini bir başkası alır diye düşünüyorlardı.

Hasson gibi bir “sanatçı” tarafından gerçekleştirilecek ilgi çekici ve vahşi bir toplu infaz töreni, neşelenip tezahürlara boğulmalarının önde gelen nedeniydi.

Hasson, kalabalığın dileklerini yerine getirmeye hazırды. İleri geri attığı adımlarla dans etmeye, bir yılanın dilini andıran devasa kılıcını yukarıdan ve yandan savurmaya, derin saplama denemeleri yapmaya başlamıştı bile. Bir o yana bir bu yana koşarak platformu

turluyordu.

FİDYE

Bir an sonra havaya sıçrayıp kılıcıyla geniş bir yay çizdi ve önüne diz çökmüş kurbanının kafasını kesiyormuşçasına boşluğa son bir darbe indirdi. Ardından da ahşaba saplanan kılıcını darbenin etkisiyle titrer halde bırakıp, yeniden geriye doğru sıçradı.

Aynı çeviklikle hareket ederek iki eliyle birden kavradığı kılıcını saplandığı noktadan çıkardı ve platform boyunca ilerlemeye başladı.

Bir yandan da kılıcını oraya buraya savuruyor, sahte kesme hareketleri yapıyordu. Adının geçtiği tezahüratlar şiddetlenmeye, cellâdın adımlarıyla ahenkli bir hale gelmeye başlamıştı artık.

Hasson, birden diz çöktüğü yerden yukarı sıçradı. Ardından havada dönüp iki kez savurduğu kılıcıyla görünmez bir çarpı işareti çizdi ve kurbanlarıyla yüz yüze gelecek şekilde platforma indi.

Hemen sonra yüzünü bir kez daha kalabalığa döndü. Tüm o cüssesine rağmen, inanılmaz çevik ayaklara sahipti. Onu platforma taşıyan adamlardan birine işaret etti. Savaşçı, tezgâhlardan birinin üstünde duran karpuzu kaldırıp dev cellâda doğru fırlattı.

Kılıç farklı yönlere doğru iki kez savruldu. İlk darbe karpuzu iki parçaya ayırmıştı. İkincisi ise büyük parçayı platforma düşmeden önce yarıp geçmişti.

Asker işaret beklemeksizin bir diğer karpuzu havaya fırlattı.

Hasson, bu kez yatay bir darbeyle karpuzu ikiye ayırdı. Bunu, yanm

parçalardan birini darmadağın eden dikine darbe takip etti.

İzleyicilerden memnuniyet dolu uğultular yükseldi.

Hasson, bu coşkuya havada döndürdüğü kılıcını bir elinden

JOHN FLANAGAN

diğerine geçirerek yanıt verdi. Bir sağ eline, bir sol eline fırlattığı

kocaman kılıcı, her defasında uzun kabzasından yakalamayı

başarıyordu.

Döne döne havaya fırlattığı kılıcı aşağı düşerken yeniden

kabzasından yakaladı ve sıçrayarak havada yüz seksen derece

döndükten sonra yüz yüze geldiği kurbanına doğru şiddetli bir darbe

indirdi.

Şans eseri, karşısındaki kişi Horace'dı.

Dev cellâdın sıçrayıp kendi etrafında dönerek darbesini

indirmesiyle birlikte kalabalığın sesi bir anda kesilivermişti. Herkes

yabancının kafasının kopmasını bekliyordu. Ama Hasson muazzam

bir güç gösterisi sergilemiş ve son saniyede darbeyi engelleyerek,

kocaman kılıcını Horace'm saçlarına milim kala durdurmuştu.

Kalabalığın tezahüratları, yabancının hareket etmediği, hatta

yerinden bile kımldamadığının fark edilmesi üzerine yerini derin bir

sessizliğe bıraktı. Horace korkunç darbeyi engellemek amacıyla bağlı

ellerini çaresizce yukarı kaldırmayı bile denememiş, tiksinti dolu

bakışlar eşliğinde cellâdı izleyerek bir kaya gibi olduğu yerde

beklemeye devam etmişti.

Horace'm nabzı hızlanmış ve damarları boyunca adrenalin

pompalanmaya başlanmıştı. Ama bunu belli etmiyordu. İriyarı cellât

hemen önünde havaya sıçrayıp kendi etrafında dönmeye

başladığında bir şekilde olacakları tahmin etmişti. Adamın ha-

reketleriyle eşzamanlı olarak savurduğu kılıcı onu uyarmıştı.

Geldiğini fark ettiği darbe karşısında gözünü bile kırpmamaya karar

vermişti. Bunu yapmak, büyük bir irade gücü gerektirmişti ama

başarmıştı işte. Pişmiş kelle gibi sıırttı.

FİDYE

İstedğin kadar hoplayıp zıpla dostum, diye geçirdi içinden, bir

Araluen şövalyesi neymiş, göstereceğim sana.

Hasson, bir tereddüt anı yaşadı. Genç adamın sırttığını fark edince, suratı buruştu. Geçmişte bu numarayı her çekişinde ellerini başlarına kapatan kurbanları yere devrilir ve af dilemeye başlarıydı. Bu delikanlı ise nazikçe gülümsemekle yetiniyordu.

Horace bağlı ellerini avuçları tepede olacak şekilde yukarı kaldırdı.

“Bu gerçekten de çok heyecanlıydı,” dedi. “Acaba ben de bir şansımı deneyebilir miyim?”

Hakikaten de Hasson’un kılıcı ona uzatmasını bekliyor gibiydi.

Cellât serseme dönerek geriledi. Durumun kontrolünden çıkmaya başladığını hissediyordu. Sakallı Skandiyalıların lafa karışmalarıyla birlikte işler iyice sarpa sarmaya başlamıştı.

“İyi i? çıkardın, Horace,” dedi memnuniyetle kıkırdayan Erak.

Svengal de aynı fikirdeydi. “Aferin sana, evlat! Korkunç

Hasson’a haddini bildirdin!”

Hasson, öfkeyle çığlık atarak kahkahalarla gülen Skandiya- lılara

doğru döndü. Başının üstünde çevirdiği kılıcım doğrudan Erak’ın

boynunu hedefleyerek yatay bir şekilde savurdu. Tıpkı bir önceki

denemesinde olduğu gibi, savurduğu kılıcını Skandiyalımm

boynundan birkaç milim ötede durdurdu. Ancak tıpkı Horace gibi

Erak da yerinden bile kımldamamıştı.

Yüce Kont hiçbir şey olmamış gibi yanındaki arkadaşına döndü.

“Adamın bilekleri epey kuvvetli. Zamanında durmasını başardı.

Savaş baltası ile neler yapacağımı görmek isterdim.”

Onunla aynı fikirde olmayan Svengal, yüzünü buruşturdu.

JOHN FLANAGAN

“Baltanın kafasına saph olmasını tercih ederim, şef,” dedi.

Korkusuzca, teklifsizce bir kez daha kahkahalara boğuldular.

Hasson, kalabalığın şaşırmasına ve sabırsızlanmaya başladığının

farkındaydı. Ona yapılan gürültülü tezahüratlar, yabancıların

cesaretine duyulan saygıdan ötürü durmuştu. Zorlu yaşam

koşullarının hüküm sürdüğü Arrida ülkesinde, bu tür vahşi ölümlere

çok sık rastlanırdı. Ölümü bu kadar soğukkanlılıkla karşılayabilen

kişiler, hem Arridilerin hem de Tülagilerin hayranlığını kazanırdı.

Hasson, kalabalığın kontrolünü yeniden ele geçirmenin hayati önem

taşıdığı farkındaydı. Esirlerin arasında dolanarak zayıf bir nokta

aramaya başladı.

Birden kızı fark etti.

Kız, bu harekete dayanacak kadar güçlü olamaz, diye mantık

yürüttü. Onu gözyaşlarına boğulmuş bir paçavraya çevirmesi için

birkaç saniye yeterliydi. Bu sayede diğer tutuklu- lar kızı teselli

etmek zorunda kalacak ve o ilgisiz, umursamaz tavırlarından

vazgeçeceklerdi.

İçinde kabarmasına izin verdiği öfkesini nihayet salıvermesiyle

birlikte kılıcını kaldırdı ve adeta havada asılı kalan bir çığlık

eşliğinde kurbanına doğru sıçradı. Kızın etrafında, başının üstünde

kesme ve saplama denemeleri yapıyor, ayaklarını yere vurdukça

platformun şiddetle sarsılmasına neden oluyordu. Kılıcı bir kez daha

**havayı yardı ve uç kısmı kızın yüzünden yalnızca birkaç milim
uzakta durdu. İzleyenlere dehşet veren öfke ve güç gösterisi, nihayet
sona ermişti. Yalnız ortada bir sorun vardı.**

Kız yerinden bile kıılmamıştı.

Korkunç kılıç yüzüne ve vücuduna milim kala ileri geri

FİDYE

savrulan Evanlyn, hareket etmemesi, irkilmemesi hatta göz bile

kırpmaması gerektiğinin farkındaydı. Darbelerin her biri vücudunu

ikiye

ayırabilecek

kadar

şiddetliydi.

Ama

korkusunu

göstermeyecekti. Kalbi göğsünde güm güm atmasına rağmen, hiçbir şey belli etmiyordu. Horace'm vücudunu yalayıp geçen kılıç darbelerinden nasıl olup da etkilenmediğini merak etti. Büyük ihtimalle genç savaşçı da korkularını gizlemişti. Önlerinde hoplayıp zıplayan ve kalabalığa pozlar veren şu *budala* heriften intikam almalarının tek yolu buydu.

Horace'm yolundan gitmeye kararlıydı. Mantığı ona Hasson'un tüm hareketlerinin bir oyundan ibaret olduğunu söylüyordu. İlk öldürülecek kişinin Halt olacağını onlara birçok kez söylemişlerdi. Öyleyse tüm bu kılıç oyunlarının tek amacı onu korkutmaktan ibaretti. Öte yandan, Hasson'un yapacağı en küçük hatanın bile hayatım kaybetmesine neden olacağını farkındaydı. Öfkeden dengesini bir an için kaybedip hedefini bir santim bile şaşırırsa, Evanlyn'i istemeden doğrayabilirdi.

Neredeyse bir buçuk metre boyundaki keskin kılıç yüzünün, boynunun ve vücudunun etrafından tıslayıp geçerken ardına dek açtığı gözlerini kasıtlı bir şekilde başka taraflara çeviriyordu.

Hasson, nihayet yenilgiyi kabullenmişti. Terden parlayan vücuduyla geri çekilerek kılıcım yere indirdi. Peçenin tepesindeki gözlerinden şaşkınlığı okunuyordu. İzleyicilerin sesi kesilmişti.

Birden kalabalığın ortasından bir ses duyuldu.

“Kızı salıverin!”

Buna bir diğeri, ardından da bir diğeri katıldı. Birkaç sa

~ 419 ~

JOHN FLANAGAN

niye içinde giderek artan bir topluluk, hep bir ağızdan aynı

tezahüratı yapmaya başlamıştı. Bağırانların çoğu Arridiliydi.

Adamlarından bazılarının da elleri havada koroya katıldığını fark

eden Yusal'ın gözleri öfkeden kısıldı.

Küplere binerek öne çıktı ve sözlerini vurgulamak üzere kılıcını

çektii.

“Bu kadarı yeter!” diye bağırdı. “Yeter dedim!”

Yusal'ın kara gözleri kalabalığı tararken, Evanlyn'in salive-

rilmesini isteyenler sustular. Halt, o an Evanlyn'in büyük bir

tehlikeyle burun buruna olduğunu fark etti.

Yusal'm başka bir protesto yaşanmaması için kızın işini bir anda

bizzat bitirmesi, işten bile değildi. Adamın dikkatini Evanlyn'den

kendi üstüne çekmesi gerekiyordu. Öne doğru bir adım atarak

sıkıldığını belli eden yüksek bir sesle Tülagi liderine seslendi:

“Yusal, bu iş çok sıkıcı bir hale gelmeye başladı. Artık devam

edebilir miyiz lütfen?” Sesinde bariz bir hakaret vardı.

Yusal, Evanlyn'i anında unutarak Halt'a doğru döndü. As-

kerlerinin bu adamdan nefret ettiklerini hatırlamıştı. Hiçkimse

Halt'un salverilmesi için tezahürat yapmayacaktı. Kontrolü yeniden

ele almak için çok uygun bir fırsat yakalamıştı. Kılıcını kır sakallı,

saçları karmakarışık Orman Muhafızı'na doğru çevirdi.

“Öldür şunu!” diye emretti Hasson’a. “Hemen, şimdi öldür onu!”

Adamlarından ikisi Halt’u platformun ucuna doğru sürüklerken, bir üçüncüsü de idam sehpasını öne çıkarıyordu. Sehpa dedikleri şey, ahşap bir kütük parçasından ibaretti. Diz çöken

FİDYE

kurban, vücudunun üst kısmını kütüğün koni şeklindeki eğimli ucuna dayıyor, cellâdın kesebilmesi için başını uzatıyordu. Orman Muhafızı Tülagi askerleri tarafından diz üstü çökmeye zorlanırken, sehpanın yüksekliği ayarlandı. Bağlı kollan sehpanın etrafından geçirilen Halt, arkasından itilerek sehpaaya yaslandı. Etrafına bir göz atınca Gilan’m dehşet dolu yüz ifadesini fark etti. Acı acı gülümsedi.

“Will işi iyice ağırdan alıyor,” dedi. “Şu iş bir bitsin, dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim ona.”

“Sessizlik!” diye bağırdı Yusal. Coşkudan sesi hafifçe tizleşip çatlamaya başlamıştı. Ardından daha sakin bir sesle “Döndürün şunu!” diye işaret etti adamlarına. Tülagi askeri, elleriyle Halt’un başını ön tarafa doğru çevirdi.

Halt, kendini hemen önündeki kalabalığı incelerken buldu.

İzleyicilerden artık çıt çıkmıyordu. Oldukları yerde donakalmalardı.

Ama kurbanı acıdıktan da yoktu. Yalnızca ölmek üzere olan bir adamın gözlerine bakmaktan dolayı çarpık bir keyif hissediyorlardı.

Halt, ona tanıdık gelen bir yüz görünce durdu. Bakışlarına karşılık veren adam, başını yavaşça salladı. Halt zihnini zorlayınca hatırladı;

Yusal’m çöle bıraktığı Arridi askerlerinden biriydi bu! Orada

durmuş, Halt'u selamlıyordu. Bundan emindi!

Öne doğru hareketlenen Hasson'un devasa kılıcı alıp sağ omzunun üstüne kaldırmasıyla birlikte izleyicilerin nefesleri tutuldu. Bir saniye sonra Halt'un kulakları, havayı yahp geçen bir şeyin vızıltısıyla doldu. Tanıdık bir sestir bu. Yoksa kafasını kesmek üzere olan kılıcın sesi miydi?

~ 421 ~

JOHN FLANAGAN

Halt, hayatının ne şekilde sona ereceğini ve o an neler hissedeceğini hep merak etmişti. Sorularına cevap almama az kaldı, diye geçirdi içinden.

alış'in kuşukları, başını kaldırıp omzundaki uzun yayı ve ok kılıfıyla birlikte gözetleme kulesine tırmanan Will'i

ark etmesiyle bir anda doğrulanmıştı.

Genç adamı tanımayanlardı ama taşıdığı silahlara her biri aşınaydı.

Arkadaşlarıyla birlikte Arridi kampına taarruz ettiklerinde de

karşlarına buna benzer uzun yaylar çıkmıştı.

“Yabancılardan biri bu!” diye bağırdı kılıcını çekerek. “Yakalayın!”

Kılıçlarını çeken adamlarıyla birlikte öne atıldı. Alum duvardan uzaklaşıp pelerinin kurtuldu ve yollarını tıkamak üzere silahını çekti.

“Devam et, Will!” diye seslendi. “Ben onların icabına bakarım!”

Ancak karşısında üç tecrübeli savaşçı vardı ve kılıç darbeleri bir anda yağmur gibi üstüne geldi. İnatla yerini korudu ama yenilmesi kaçınılmazdı. Sirtını duvara verip, üç yandan üstüne yağın darbeleri savuşturmak için çaresizce mücadele vermeye başladı. Savunması bir noktada ister istemez kırılınca, kılıç

~ 423 ~

JOHN FLANAGAN

kullandığı kolunun üst kısmından yaralandı. Hemen ardından da bacağının üstüne derin bir kesik yedi. Kafasını uçurmayı hedefleyen son darbeden ise tökezleyerek, tam zamanında kurtulmasını başardı. Sarsak adımlarla kuleye tırmanmaya çalışan Will’in arkadaşına yardımcı olacak vakti yoktu. Bunu istese de dengesini kollarıyla etrafına tutunarak sağladığı için atış yapamazdı. Ancak Alum’un birkaç saniye içinde hayatını kaybedeceğinin de farkındaydı. Cesur Arridi subayı, artık darbeleri zorlukla karşılıyordu. Alnının ortasında açılan bir diğerk çizikten gözlerine dolan kan nedeniyle önünü göremez haldeydi.

Meydandan gelen tezahüratlar ise giderek şiddetlenip hızlanıyordu.

Hasson! Hasson! Hasson!

Yüzlerce gırtlaktan aynı anda yükselen ses kasaba boyunca gümbürdüyor, etraftaki dere yatakları ile dağlardan yankılanıyordu.

Will, bir an için tereddüt etti. Hemen bir şey yapmazsa, Alum, gözünün önünde can verecekti. Öte yandan, kalabalıktan yükselen tezahüratlar, ona meydandaki törenin başlamak üzere olduğunu söylüyordu. Halt'un ona ihtiyacı vardı...

Fakat Alum burada, hemen yambaşmdaydı ve Will'i korumak için çaresizce dövüşüyordu. Will, sonunda kararını verdi. Mesafeyi ölçtü ve bu adil olmayan dövüş katılmak için aşağıya atladı.

Yere düşerken, Tülagi önderinin omuzlarına sertçe çarptı. Acı ve şaşkınlık dolu bir çığlık atan adam, dört metre yukarıdan üstüne çullanan beden nedeniyle yere serilmişti. Will'in

FİDYE

kulakları önce kırılan bir kemik sesi, ardından da adamın sert, taşlık zemine çarpan kafasından çıkan berbat gürültüyle doldu. Düşmenin etkisini azaltmak için yana doğru kıvrıldı ama Tülagi savaşçısının bedeni, bu işi zaten halletmişti.

Ayağa fırlarken, diğer iki askerin ona doğru döndüklerini fark etti. Beklenmedik gelişme karşısında bir tereddüt anı yaşıyorlardı.

Yakın dövüş için fazla uzun bir süreydi bu. Will, aradaki mesafeyi kapatarak ona yakın duran savaşçının kılıç menziline girmişti bile.

Seçme şansın varsa, daima öne doğru ilerlemeyi tercih et.

Halt'un yüzlerce kez tekrar ettiği öğretileri, beynine kazınmıştı.

Öne doğru ilerleyen bir savaşçı, dövüşü kontrol eder. Will adeta düşünmeden hareket ederek öne doğru hareketlenmişti. Kınından hışırtıyla çıkardığı saks bıçağını tek savuruşta yakındaki savaşçının vücuduna sapladı.

Tülagi savaşçısı, şaşkınlık ve acı dolu kısa bir çığlık atarak duvara doğru geriledi ve kılıcını düşürdü.

Birden meydana kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Bunu Hasson'a yapılan çılgın tezahüratlar takip etti. Bir an sonra ise sesler tamamen kesilmişti. Bu durum Will'in hiç hoşuna gitmemişti.

Zamanı daralıyordu ama hâlâ dize getirmesi gereken bir Tülagi savaşçısı daha vardı.

Will, kuleden Taliş'in tepesine atladığında, Alum da kanamasını durdurmak için duvara doğru gerilemişti. Genç Orman Muhafızı'nın birkaç saniye içinde iki Tülagi savaşçısını etkisiz hale getirdiğini, üçüncüsünün de yakınlarında olduğunu fark edince, arkadaşına yardım etmek istedi.

Dizlerinin üstünde doğrularak kılıcını adama doğru savurdu,

JOHN FLANAGAN

ama güçlü ve dengeli bir hamle yapamamıştı. Tülagi savaşçısı, bu darbeyi kolaylıkla savuşturdu ve Alum'un kılıcı elinden fırlayıp gitti.

Ardından da Arridilinin işini bitirmek üzere kılıcını havaya kaldırdı.

Tecrübeli bir savaşçıydı ve dönüp yabancıyla yüz yüze gelmeden önce

hızlı bir darbeyle rakibini öldürebileceğini hesaplamıştı.

Will saks bıçağını beş seneden bu yana zihnine adeta kazınan içgüdüleri sayesinde adeta gözü kapalı takip ettiği hedefine doğru çaktırmadan fırlattı.

Saks bıçağı Will ile arasındaki mesafeyi kat ederken, Tülagi savaşçısının kolu ölümcül darbeyi vurmak üzere havaya kalkmıştı.

Vücuduna aniden sertçe saplanan bıçak, adamın olduğu yerde tökezlemesine neden oldu.

Bir an sonra vücuduna muazzam bir acı dalgası yayılmaya başladı ve savaşçı neler olup bittiğini anlayamadı bile.

Gözü karan ver di.

Will, Alum'a doğru bir adım attı ve tereddüt ederek durdu.

Meydandaki çığlıklar yeniden başlamıştı. Tek tek çığlıklar halinde başlayan sesler başkalanın da katılımıyla yoğun bir tezahürata dönüşmüştü. Kaşlarını çatarak söylenenleri dinlemeye başladı.

Kızı salıverin! Kızı salıverin!

Tezahüratın Evanlyn için yapıldığını fark etti. Bir an için umutlandı; arkadaşlarını serbest bırakacaklardı. Ancak hemen sonra, Yusal'm taviz vermeyen ses tonu kalabalıktan yükselen gürültüleri bastırdı.

“Bu kadarı yeter! Yeter dedim! ”

İzleyicilerin sesi kesilmişti. Yüzünü acıyla buruşturan

FİDYE

Alum, bitkin bir halde Will'e yeniden kuleye tırmanmasını işaret etti.

“Git! Hadi! Acele et! Zamanın kalmadı!”

Öksürmesiyle birlikte ağzından akan kan, cübbesinin ön kısmını

kızıla boyadı. Fakat hâlâ inatla gözetleme kulesini işaret ediyordu.

Will, Alum’un haklı olduğunu kavradı. Yoldaşının yaralan daha

sonra da tedavi edilebilirdi, ancak o an arkadaşlarını kurtarması ve

Ömer’e birlikleriyle saldırıya geçmesi için işaret göndermesi

gerekiyordu.

**Ağırlığının altında inleyip gıcırdayan çürük tahtalara al-
dırmaksızın kuleye tırmanmaya başladı. Yavaş ve dikkatle hareket
ettiği önceki denemesinin aksine bu kez bir örümcek gibi hızlı
hareket ediyor, ağırlığım ahşabın üstüne ne kadar az verirse
devrilme riskinin de o kadar az olacağına dair mantık yürütüyordu.**

**Aslına bakılırsa, Will'in üstlerine basarak geçtiği kirişlerin bir kısmı
bel verip parçalara ayrılmaya başlamıştı bile. Parçalanan tahtalar,
aşağıya düşüyordu.**

**"Hemen, şimdi öldür onu!" Yusal'ın emrini duymasıyla birlikte,
bir şekilde Halt'tan söz edildiğini anladı.**

Ayakları, kulenin nispeten sağlam bir yerine basıyordu artık.

**Hafifçe silkinerek yayını sol eline aldı. Sağ eli, ne yaptığının farkına
bile varamadan içgüdüsel bir şekilde ok alıp kirişe yerleştirmişti bile.**

**Bulduğu yerin yüksekliği sayesinde, kasabanın o tarafındaki
alçak, terash evlerin üstünden meydanı görebiliyordu. Yüzlerce
kişiden oluşan kalabalığın gerisinde, Halt'un sürüklenerek öne
getirildiğini ve cellât sehпасının yanında diz çökmeye zorlandığını
fark etti. Yan yana dizili yol arkadaşları da Orman**

JOHN FLANAGAN

**Muhafızı'nın hemen arkasında duruyorlardı. Koyu renkli cübbesi ve
peçeli yüzüyle korkutucu görünen Yusal da kenara çekilmiş
bekliyordu. Bir hilkat garibesi platformun diğer tarafını kaplamıştı.**

Kafası ve yüzü örtülü, belinden yukarısı çıplak, dev bir Tülagi savaşı. Kashi vücudu sürdüğü yağlar nedeniyle parıldayan ucube, muazzam kılıcını iki eliyle birden kavramıştı.

Cellât. Hasson bu olmalı, diye düşündü Will.

Halt'un diz çöktüğünü ve dönüp Gilan'a bir şeyler söylediğini fark etti. Yusal'ın işaretiyle birlikte iki Tülagi savaşı öne çıktı ve Halt'un yüzü kalabalığa doğru çevrildi.

Cellât, öne doğru bir adım attı. Kılıcın başının üstüne doğru kaldırmaya başlamıştı.

Will, yayını sağ başparmağının uç kısmı ağzının kenarına değinceye dek gerip nişan aldı. Zihni ve sezgileri, atış koşullarını saniyeden de küçük zaman dilimleri içinde hesaplıyordu. Mesafe? Yüz yirmi metreden biraz daha fazlaydı. Okun ucu hafifçe havaya yükseldi. Rüzgâr? Dikkate alınacak kadar güçlü bir esinti yoktu.

Cellât, kılıcı iyice yukarı kaldırmıştı artık. Darbesini ölçüp biçiyor olmalıydı. Will, bu atışın başarılı olması gerektiğinin farkındaydı.

İkinci bir deneme için zamanı olmayacaktı. Kararsızlığımı arttıran o karanlık düşünceleri aklından çıkardı.

Atışı kaçıracağından endişe edersen, o atışı büyük olasılıkla zaten kaçırsın, diyordu Halt'un öğretileri.

Beklentiyle dolu kalabalıkta nefeslerin tutulduğunu fark etti.

Zihnini endişe ve belirsizliklerden arındırdı. Kirişin parmakları arasından kayıp gitmesine, neredeyse kendi iradesiyle okunu hedefine göndermesine izin verdi.

KIRK ALTI

ilan, Hasson'un çift kabzalı kılıcının yükselişini çaresizce izliyordu. Genç Orman Muhafızı'nın yüzü, yaşadığı deh-

G

şett

en dolayı çarpılmıştı. Öğretmeni ve arkadaşı olan adamın ölümünü, hiçbir şey yapamıyor olmanın verdiği çaresizlikle yüreği burkularak izliyordu. Halt'un adını haykırmak istediye de boğazı tıkanı ve gözyaşlarının akmaya başladığını fark etti.

Kılıç hâlâ yükseliyordu. Aşağı inip hızla hedefine varması an meselesiydi artık.

Ancak birden, kılıç daha da yükselmeye, cellâdın ölümcül darbesine başlayacağı noktanın da gerisine doğru düşmeye başladı.

Kalabalığın içinden şaşkın feryatlar yükseldi. Gilan, kaşlarını çattı.

Hasson ne yapıyordu böyle?

Kollarını başının üstüne kaldırmış olan cellât geriye doğru hafifçe sendeleyerek büyük bir gürültüyle sırt üstü platforma devrildi.

Platformdakiler de artık meydanda toplanan kalabalık gibi cellâdın göğsüne derinlemesine saplanan gri uçlu oku görebiliyordu. Yaşamım o anda yitiren Hasson'm kılıcı elinden kayarak gürültüyle platformun zeminine düştü.

JOHN FLANAGAN

“Will bu!” diye bir çığlık attı Gilan. Arkadaşının mevzilen- diği noktayı bulabilmek için deli gibi kalabalığı tarıyordu.

Sehpanın yanında diz çökmüş bekleyen Halt, başını öne eğip gözlerini kapattı ve fısıltıyla bir dua okudu.

Etraflarında ise kıyamet kopuyordu. Yusal, oracıkta can veren cellâdı şaşkınlıkla izliyordu. Adamın göğsüne saplanan oku fark edince bir sonraki atışın hedefinde kimin olduğunu anlayıverdi. Kılıcı hâlâ elindeydi. Bir an için diz çökmüş bekleyen Orman Muhafızı'nın başını uçurup uçurmamak arasında gidip geldi. Ama buna zamani olmadığı farkındaydı. Kaçmak için sağ tarafına döndü.

İkinci ok, ilki henüz Hasson'a isabet etmeden önce hedefine gönderilmişti bile. Will, cellâdı hedef alan atışı yapar yapmaz devreye giren usta nişancı içgüdüleri sayesinde hedefini vuracağını biliyordu. Göz açıp kapayınca dek yeni bir ok çekip kirişe yerleştirmiş ve kara cübbeli Yusal 'ı hedefleyerek fırlatmıştı.

Yusal'ın hayatını kurtaran şey, son anda sağa dönmesi olmuştu.

Havadaki ok, aslında tam kalbini hedef alıyordu. Aniden dönünce sol kolunun üst kısmından vuruldu. Acı ve öfke dolu bir çığlık attı ve kılıcını yere düşürüp sağ eliyle yarasını kavradı. Kanayan kolunu tutarak acıdan iki büklüm halde kaçmaya yeltendi.

Will, mevzilendiği noktadan adamın hareket ettiğini görmüş ve atışın başarılı olmayacağını anlamıştı. Ama o an halletmesi gereken başka sorunlar vardı. Yusal saf dışı kalmıştı belki, ancak platformun dört bir yanı, arkadaşları açısından tehdit anlamına gelen silahlı Tülagilerle doluydu. Elleri takip

FİDYE

edilemez bir süratle hareket etmeye ve okları çektiği gibi ardı ardına nişan alıp fırlatmaya başladı. Meydanın tepesinden birbirini takip

eden yarım düzine ok geçti ve platformdaki muhafızlardan acı dolu
çığlıklar duyulmaya başlandı.

Çevredekiler kendilerini toparlayıncaya kadar dört Tülagi
savaşçısı ölü ya da yaralı halde yere devrilmişti. Platformun üstünde
kalmaları halinde ölümcül oklara hedef olacaklarını anlayan
diğerleri, aşağı atlayıp kaçmaya başladılar.

O anda, kasabaya sızan Bedülin ve Arridi birlikleri, pelerinlerini
bir kenara atıp kılıçlarını çekerek Tülagi savaşçılarını saldırdılar.

Böylece meydana küçük çatışmalar başladı. Meydan, dövüşen
savaşçılarla kısa sürede bir arenaya dönmüştü. Maşava- lılar savaş
alanından kaçmaya çalışsalar da, bir kısmı, hayatları uğruna savaşan
ve ani saldırının nereden geldiğini anlayamayan Tülagilerin
körlemesine savurdıkları kılıçlarla yaralandılar.

Platformun üstündeki çok az sayıda muhafızın da fazla zamanı
kalmamıştı artık. Erak ile Svengal'in güç birliği edip kaldırdıkları
yaralı bir askeri ötede bekleyen üç arkadaşına doğru fırlatmalarıyla
birlikte Tülagilerin dördü birden, aşağıdaki kargaşanın içine
düşüler. Tüm bunlar olurken, Gilan da Yusal'ın yere düşen kılıcını
almış, Evanlyn'in bağlarını kesmeye çalışıyordu.

İlk şoku atlatan Horace da eğitimli bir savaşçıya yakışır hızda
hareket etti ve ayağa kalkarak bağlı kollarını sehpanın etrafından
geçirmeye çalışan Halt'un yanına geldi. Tecrübeli Orman

Muhafızı'nın o karmaşadan kurtulmasını sağlayıp birkaç metre
ötelinde Erak ile Svengal'in bağlarını kesmekle meşgul olan

Gilan'a doğru döndü.

~ 431 ~

JOHN FLANAGAN

“Gilan seni bağlarından kurtaracak,” dedi ve Halt'u o tarafa doğru hafifçe itti. Hemen sonra meydanı ve gerisindeki bölgeyi gözleriyle tarayarak arkadaşını aramaya başladı. Gözetleme kulelerinden birinde gözüne bir siluet ilişti. Kuledeki şahsın kıyafetleri tanıdık değildi ama elindeki uzun yay, kimliğini ele veriyordu. Horace derin bir nefes alarak arkadaşına seslendi.

“Will!”

Sesini savaş alanının diğer ucuna kadar duyurabilmenin eğitimini almıştı. Horace sesini zorlanmadan duyan arkadaşının ona el salladığını görebiliyordu. Bağlı ellerini birkaç saniyelikine yukarı kaldırarak işaret etti. Öne doğru eğildi ve bileklerini saran iplerin iyice açığa çıkması için birbirinden uzakta tuttuğu ellerini idam sehпасının uzak tarafına yerleştirdi. Başını çevirip gözlerini kapadı ve arkadaşının mesajını anlamış olması için içinden dua etti.

Tıssssss-Güm!

Bağları bir anda gevşedi ve gözlerini açtığında idam sehпасına saplı oku fark etti. Will, Horace'm bileklerini sarmalayan iplerin birini kesmişti. Diğer ikisi ise henüz sağlamdı.

“Formunu kaybediyorsun,” diye mırıldandı Horace. Fakat sorunun çözümü, tahtaya saplanan okun keskin ve geniş ucunda yatıyordu. Kalan ipleri okun ucuna sürtüp kesmek ve ellerinin

serbest kalmasını sağlamak Horace'ın yalnızca birkaç saniyesini aldı.

Bu sırada meydana yeniden bir araya gelen yarım düzine kadar

Tülagi savaşçısı, savaş düzeni alarak platformun merdivenlerine

doğru yaklaşıyordu. Horace yüzünü buruşturdu ve uzanıp cellâdın

çift kabzalı kocaman kılıcını kavrayarak başı

- 432 -

FİDYE

nın üstünde birkaç kez savurdu. Kılıcın ağırlığını ve dengesini

anlamaya çalışıyordu.

“Fena değilmiş,” dedi.

Merdivenleri tırmanan ilk iki Tülagi savaşçısının karşısına en

korkunç kâbuslarından fırlayan bir görüntü çıkmıştı. Uzun boylu

genç savaşçı, dudaklarında bir ölüm şarkısıyla devasa kılıcını

savurarak üstlerine çullandı. En öndeki Tülagi, savaşçısı darbeyi

kalkanıyla önlemeyi başardı. Devasa kılıç, tam ortasına çarptığı

metal ve tahtadan kalkanı yamyassı etmişti. Darbenin etkisiyle

merdivenlerden savrulan adam, hemen arkasından gelen iki

arkadaşının üstüne devrildi.

Sağ tarafındaki ikinci Tülagi askeri ise Horace'a doğru hamle

yapabilmek için kılıcını çekmişti. Ancak genç savaşçı karşı darbesini

çoktan vurmuş ve kabzasının birkaç santim ötesine çarptığı Tülagi

kılıcını paramparça etmekte zorlanmamıştı. Horace'ın bu seferki

rakibi, yoldaşlarına göre daha tecrübeli bir savaşçıydı. Silahını, aldığı

hasara aldırmadan bir kenara fırlattı ve çift kabzalı kılıcını

menzilden kaçmak için eğilerek öne doğru hücum etti.

Kemerindeki hançeri çekerek, ters bir darbeyle Horace'ı omzundan yaraladı.

İnce, kırmızı bir çizgi halinde beliren kesikten kan damlıyordu.

Bıçağın vücuduna girdiğini bile hissetmeyen Horace, yaralandığını ancak damlayarak üstünü başını berbat eden kan nedeniyle anlayabildi. Yaranın derinliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Zaten devasa kılıcının menziline giren Tülagi savaşçısı nedeniyle bunu düşünecek zamanı da kalmamıştı.

Tabii elindeki kılıcın meziyetleri, uzunluğuyla sınırlı değildi.

Horace, kılıcın hafifçe savurduğu kocaman, pirinç kabzası-

~ 433 -

JOHN FLANAGAN

m rakibinin yüzüne gömdü. Adamın *kefiyesi*, darbeyi karşılama da yeterli olmamıştı. Gözlerini deviren Tülagi savaşçısı, Horace tarafından bir omuz darbesiyle platformdan aşağı, basamakların dibinde kendilerine gelmeye çalışan arkadaşlarının yanına gönderildi.

Horace ayaklarını iki yana açıp merdivenin başma geçerek kılıcı kısa ve tehditkâr bir şekilde ileri geri savurmaya başladı.

Arkadaşlarının başına gelenler, diğerlerinin platforma tırmanma hevesini çoktan kaçırmıştı.

Halt ile Seleten, platformun arka kısmında bekliyorlardı.

Maşavalıların geçit ve ara sokaklara kaçışmaları nedeniyle meydana

giderek boşalıyor, dövüş halindeki Arridi, Bedülin ve Tülagi grupları yalnız kalmaya başlıyordu. Böylece Tülagilerin sayıca üstünlükleri ortaya çıkmaya başlıyordu.

“Kasabalıların bize yardım elini uzatmaları ne hoş oldu,” diye mırıldandı Halt. *Wakir* ile ikisi, ölen muhafızlardan aldıkları kılıçları kuşanmışlardı. Gilan’ın elinde de bir kılıç belirmişti. Skandiyahlılar, bir zamanlar muhafızlara ait olan mızrakları sağa sola savurmakla meşguldüler. Evanlyn ise belindeki geniş deri kemerin üstünde çaprazlamasına süslü bir desen oluşturan kayışı çözmekle meşguldü. Halt, meraklı bakışlarla kızı izlemeye başladı. Seleten’in aniden verdiği yanıt, dikkatinin dağılmasına neden oldu.

“Bu insanlar savaşmaya değil, güç karşısında boyun eğmeye alışkınlar.

Yalnızca

kendilerini

düşünürler,”

dedi

Wakir.

Maşavalılardan bundan fazlasını beklemiyordu. İçlerinden bazıları Seleten'in idam edilmesi fikri karşısında neşelenip tezahürat bile yapmıştı.

FİDYE

Arridi ve Bedülin savaşçıları, önceden yapmış oldukları plana uyarak yavaş yavaş gerilemeye ve platformun etrafını sarmaya başlıyordu. Seleten, endişeyle meydan boyunca bakındı.

“Sayıları elliden fazla olamaz,” dedi. “Nereden çıktı bunlar böyle?”

“Onları Will getirdi,” diye yanıt verdi Halt. Yan yanya yıkılmış gözetleme kulübesinde, elindeki uzun yayla mevzi almış bekleyen ufak tefek silueti işaret etti. El salladığı çırağı ona aynı şekilde karşılık verince, içi huzurla doldu. Ortadan kaldırılması gereken hayati bir hedef bulunmadığından Will oklarını saklıyor, Yusal'm yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu.

“Will mi?” dedi Seleten. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Senin şu çırak mı? Bizi kurtaracak bu kadar adamı nereden buldu ki?”

Halt gülümsedi. “Will işini bilir.”

Seleten yüzünü buruşturdu. “Keşke daha fazla adam bulabilseymiş.”

“Sence aşağı inip askerlere yardımcı olmamız gerekmez mi?” diye soran Halt, platformun etrafında inatçı bir hat oluşturmaya başlayan

savaşçılan işaret etti. Seleten, arkadaşına bir göz attı ve kılıcını ileri

geri savurarak denedikten sonra başıyla onayladı.

“Bence tam zamanıdır.”

se»-----

**Haşan, Ömer’i omzundan yakalayarak izlemekte oldukları kulenin
sol tarafını işaret etti.**

- 435 -

JOHN FLANAGAN

“İşte!” dedi. “Will şu kulede!”

**Hasson’un ölümünü takip eden ani sessizlik, o mesafeden bile fark
edilmişti; gerçi seslerin neden kesildiğini bilmiyorlardı. Ardından da
silah seslerini ve kalabalıktan yükselen çığlıkları duymuşlardı.**

**Dövüşün başlamış olduğu ortadaydı, ama kuledeki Will’den hâlâ bir
işaret yoktu. Alum’un borazancısı da ortalarda görünmüyordu.**

**Adamcağız, aslında büyük bir şanssızlık eseri, savaşın daha ilk
saniyelerinde kazayla yaralanmıştı. Savaşa katılanların er ya da geç
öğrendiği üzere, akacak kan damarda durmuyordu.**

**Ardından da Hasan, Will’in okları hedeflerine gönderdiği yan
kuledeki hareketlenmeyi fark etmiş ve Ömer’in dikkatini o noktaya
çekmişti.**

“Yanlış kuleye çıkmış!” diye şikâyet edercesine bir çığlık attı

Ömer. Hasan’ın başı iki yana sallandı.

“Ne fark eder ki? Kuleye tırmanmış işte. Daha ne bekliyoruz?”

Ömer homurdanarak kılıcını çekti. Arkasında dere yatağına

çömelmiş bekleyen adamlara döndü.

“İleri!” diye bağırdı ve savaş çığlıkları eşliğinde Maşava’ya uzanan tozlu yolun başını çekti.

se> ----- ss-

Gilan, platformun etrafını çevreleyen zayıf savunma hattına karışarak çok aşına olmadığı kıvrımlı kılıcını tüm hayatı boyunca kullanmışçasma ustalıkla öteye beriye savurmaya başladı. Süratli ve kuvvetli darbeleri, Tülagi savunmalarını hallaç pamuğu gibi atıyordu. Rakipleri ya oracıkta devriliyor ya da

- 436 ~

FİDYE

aldıkları yaralarla iki büklüm olup zemine çöküyordu. Fakat etrafındaki tüm bu karmaşaya rağmen, Gilan’ın gözleri peçeli bir yüzü -Maşava’ya gelirken onu zevkle döven o Tülagi savaşçısını arıyordu.

Adamı nihayet buldu ve gözlerinden onu hatırladığını anladı.

Tülagi savaşçısı, genç Orman Muhafızı’yla yüzleşmek için dövüş halindeki adamları dirsekleyerek ilerlemeye başlamıştı. Gilan’ın yüzüne son derece soğuk bir tebessüm yerleşti.

“Tekrar karşılaşırız diye umuyordum,” dedi. Tülagi savaşçısı cevap vermedi. Lacivert peçesinin üstünden Gilan’ı süzüyordu.

Zaten nefretle andığı şu yabancı okçular, bu sabah da yarım düzine arkadaşını öldürmüşlerdi. Artık intikamın zamanıydı. Fakat o daha hareket bile edemedi Gilan yeniden söze girdi.

“Artık Şu irkin suratını gorme zamanımız geldi, ne dersin?”

Elindeki kıvrımlı kılıcı kurbanına saldıran bir yılanın hızıyla neredeyse geliŐiguzel denebilecek bir üslupla ileri doğru savurdu.

***Kefiyeye* bağlandığı noktadan kestiği lacivert pee hafifçe aşağı dŐt ve adamın yüzü açığa ıktı.**

Adamın olağandışı bir yüzü yoktu ashnda. Genellikle rtl olan alt taraf, rüzgâr ve güneş altında yanıp bronzlaŐan st tarafa gore birkaç ton daha açıktı, o kadar. SavaŐının Gilan’ı ve tüm yabancıları nefretle szen gozleri, artık öfkeden parlıyordu. ne doğru sıçrayarak kılıcıyla ölümcül bir darbe savurdu.

Gilan, hamleyi kılıcıyla karşıladı ve Tülagi savaşçısı bir sonraki darbesine hazırlanmak üzere geriledi. Ancak Gilan

- 437 -

JOHN FLANAGAN

kılıcının orta kısmıyla yakaladığı rakip silahı kuvvetle yana iterek goz kamaştırıcı bir hızla hücuma geçti. Aynı anda farklı açılardan geliyormuş gibi gornen hamlelerle rakibine ardı ardına darbeler indirmeye başladı. Hızla indirdiği düz, ters, tepe ve yan darbeler nedeniyle elindeki kılıç bulanık bir lekeyi andırıyordu.

Rakibi tecrübeli bir savaŐi olmasına rağmen Gilan, gerçek bir kılıç ustasıydı. Rakibi hafifçe gerileyince, her iki yanındaki savunmacılar da onu korumak amacıyla ne ıktı. Yorulan Tülagi savaşçısı, artık hırılıyla nefes alıp veriyordu. Gilan, savrulup duran parlak kılıcını engellemeye çalışan adamın yüzünde beliren ter

damlacıklarını görebiliyordu. Bitkin düşen rakibinin savunması bir an için kırıldı ve sağ ayağının üstünde yaylanan Gilan, klasik saldırı konumunu aldı. Kıvrımlı kılıcını bir bilek hareketiyle ters açıdan savurup, Tülagi savaşçısının omzuna sapladı.

Rakibinin silahını düşürmesi üzerine kılıcını geri çekti. Adamın cübbesi, yaradan akmaya başlayan kanla ıslanmaya başlamıştı. Gilan, kılıcının ucunu yere çevirdi. Etraflarını saran dövüş, dile getirilmemiş bir anlaşma yapılmışçasına durdu ve herkes onları izlemeye başladı.

“İstersen teslim olabilirsin,” dedi Gilan sakin bir sesle. Gözleri hâlâ öfkeden parlayan Tülagi savaşçısı, başını onaylarcasına salladı.

“Teslim oluyorum,” dedi fısıltıyı andıran kısık bir sesle. Gilan da başıyla onayladı. Geriye doğru bir adım attı ve savaşta hayatını kaybetmiş bir Bedülin cengâverinin koluna takılarak tökezledi.

Dikkatinin dağılması bir saniye bile sürmemişti ama

~ 438 ~

FİDYE

az önce yenik düşen Tülagi askeri için yeterli bir süreydi bu. Sol eliyle kemerinden kıvrımlı bir hançer çıkardı ve genç Orman Muhafızı'na saldırdı.

Birden muazzam bir ıslık ve ardından da bir saplanma sesi

duyuldu.

Tülagi savaşçısı, Horace'ın bir yay çizerek savurmuş olduğu devasa kılıcın etrafında iki büklüm olmuştu. Horace'ın kılıcı geri çekmesiyle birlikte, hiçbir canlılık emaresi göstermeyen savaşçı, meydanın taş zeminine yığılıverdi.

“Gözlerini onlardan asla ayırma,” diye konuştu Horace nasihat edercesine. “MacNeil sana bundan hiç söz etmemiş miydi?”

Gilan, başını sallayarak arkadaşına teşekkür etti. Tülagi savaşçısının ölümüyle birlikte dövüşe verilen ara da sona ermişti.

Arridi-Bedülin gücünün bu havayla zafere ulaşması işten bile değildi aslında ama meydanın ötesinden gelen bir ses, fırsatın kaçmasına neden olacaktı.

Yusal, son bir saldırı için birliklerini bir araya topluyordu.

- 439 -

KIRK YEDİ

Peçeli Süvariler! Tülagi savaşçıları! Dinleyin beni!”

Yusal'ın kulakları tırmalayan sert sesi, savaşa verilen arayı

takip eden ani sessizlikte meydana çınladı. Tülagi, Arridi ve Bedülin

yüzleri, aynı anda sesin sahibine döndü.

Yusal, herkese birden hitap edebilmek için meydanın doğu tarafındaki bir tezgâha çıkmıştı. Halt, Tülagi önderinin kolunun kaba bir bandajla sarılı olduğunu fark etti. Yusal, Will oklarını fırlatıp karmaşayı başlattığı sırada idam platformundan kaçıp gitmişti. Ama artık kendini toplamış gibi duruyordu. Yüzleri o bildik lacivert peçelerle örtülü yirmi adamı, silahlarını hazırda tutacak şekilde etrafını sarmıştı.

Meydanda artık, dövüş sırasında gafil avlanarak kanlı yığınlar halinde yerde yatmakta olan ölüler hariç, kasaba halkından kimse

yoktu.

Gözetleme kulesine tünemiş bekleyen Will de adamın sesini duyabiliyordu. Fakat meydanın kuzey kesiminde kalan binalar nedeniyle Yusal'ı göremiyordu.

“Etrafınıza bir bakın! Düşmanınıza bir göz atın! Kırk kişi

FİDYE

bile değiller!” diye devam etti Yusal. Haklıydı da. Akıncı müfrezesi, savaşın tam ortasında kalmış ve birçoğu dövüş sırasında bir daha kalkmamak üzere devrilmişti. Kalan savaşçılar ise meydan okuyan bakışlarla idam platformunun önünde toplanmıştı.

“Sayımız çok fazla! Birlikte hareket edersek onları ezip geçebiliriz!”

Tülagi savaşçıları, homurdanarak bunu onayladılar. Çetin savaşta onlar da çok adam kaybetmişti. Ama dövüşün başındaki dörde birlik sayı üstünlüklerini koruyorlardı. Yusal'ın bunu dile getirmesiyle, karşılına çıkan bu küçük grubu parça parça etme kudretine sahip olduklarını anlamaya başlıyorlardı.

“Seley el'ten! Sana bir şans daha vereceğim. Son bir şans.

Silahlarım bırak ve teslim ol!”

Seleten, kaba bir kahkaha attı. “Teslim olmak mı? Merhamet göstereceğine inandığımızı mı sanıyorsun, Yusal? Bizi neredeyse öldürecektin be!”

Yusal ellerini iki yana açarak “Sana göstereceğim merhamet, hızlı

bir ölümden ibaret,” diye cevap verdi. “Aksi takdirde, günlerce acı içinde yaşayacaksınız. Adamlarımın birer işkence ustası olduklarını bilirsin.”

Seleten, hafifçe dönerek Halt’a bir göz attı. “Doğru söylüyor,” dedi usulca. “Bana kalırsa savaşırken ölmemiz, hepimizin hayrına olacak.”

Halt tam bir cevap verecekken durdu. Kulağına bir uğul tu - şiddeti giderek artan bir uğultu- geliyordu. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Tuhaf sesi aklından çıkartarak başını iki yana salladı.

- 441 ~

JOHN FLANAGAN

“Seninleyim,” dedi. “Sonuna dek savaşacağız. Kim bilir, belki de karşımıza bir fırsat çıkar.”

Yusal, Seleten’e düşünmesi için birkaç dakika vermişti. Karşı taraftan bir cevap gelmediğini görünce kolunu kaldırdı ve küçük gruba saldırıp son bir darbe vurmaları için adamlarına işaret vermeye hazırlandı.

“Pekâlâ. Demek teklifimi reddettiniz. Bedelini ödeyeceksiniz.

Tülagi süvarileri, hiçbirini...”

Birden sözleri, acı dolu bir inlemeyle kesildi ve Yusal’ın elleri alnına gitti. Tok bir çarpma sesi duyulmuştu. Yusal’ın ellerini indirmesiyle birlikte alınının kanla kaplı olduğu ortaya çıktı.

Tereddüt ederek bir adım attı, ancak üstünde durduğu tezgâhın ucunu kaçırarak boylu boyunca zemine kapaklandı ve sert zeminde

hareketsiz kalakaldı.

Tülagiler, kolay galeyana gelen bir halktı. Önderleri, konuşmasının ortasında vurulmuştu. Ama nasıl bir silahla vurulduğunu anlayamamışlardı. Tek duydukları şey, o berbat çarpma sesiydi. Hemen arkasından ortalık kan gölüne dönmüştü.

Çöl süvarileri, batıl inançlı insanlardı. Bu kadim dağlarda cinlerin, ifritlerin ve ruhların yaşadığına inanırlardı. Önderlerinin aldığı darbenin ardında doğaüstü yaratıklardan biri olmalıydı.

Kendi aralarında mırıldanıp Yusal'ın başına gelenleri tartışarak Arridi ve Bedülin savaşçılarının oluşturduğu savunma hattından uzaklaşmaya başladılar. Yusal'm diğerlerinden daha cesur çıkan bir teğmeni, savaşçıları yeniden toparlamak amacıyla önderinin yerine tezgâha tırmandı.

“Tülagi savaşçıları!” diye bağırdı çatlak bir sesle. “Artık düşmanlarımızı...”

- 442 ~

FİDYE

Güm! O tok çarpma sesi, bir kez daha duyuldu ve Yusal gibi teğmeni de bir anda alnında beliren o berbat yarayı kavramak üzere ellerini başına götürdü. Sendeleyip tezgâhın tentesine tutunmak istese de başarılı olamadı ve yere düştü. Diz üstü çöküp, iki büklüm halde yüzünü kavradı ve acıyla inlemeye başladı.

Platformun gerisinde sapanım usulca indiren Evanlyn, bu kez

Halt'un gözünden kaçmamıştı. Göz göze geldiklerinde, prensesin

yüzüne zalim bir tebessüm yerleşti. Halt, ağır mermer taşlardan oluşan gerdanlığın artık kızın boynunda olmadığını fark etti.

“Bu da neyin nesiydi böyle yahu?” diye sordu numaradan.

Morallerini yitiren ve esrarengiz yaratıklardan korkarak şaşırın

Tülagiler, gerilemeye başlamışlardı.

Ömer’in önderliğindeki Bedülin kuvvetlerinin savaş çıgıkları ve

silah şıkırtıları eşliğinde meydana doluşması da tam bu ana

rastlamıştı. Bedülin savaşçıları hızla yarım daire şeklinde

sıralandılar ve Ömer ile adamları arkada, kırk kararlı savunmacı ise

önde olacak şekilde Tülagilerin etrafı sarıldı.

Tülagi savaş birliği, aslında haydut ve hırsızlardan oluşuyordu.

Yalnızca kazanma ihtimallerinin yüksek olduğu savaşlarda amansız

savaşçılara dönüşüyorlardı. Dövüş sırasında şimdi olduğu gibi dörde

birlik sayısal üstünlük kurmak işlerine geliyordu. Sayıların fiilen eşit

olması ve onları teşvik edecek bir önderlerinin bulunmaması, dövüşe

karşı duydukları arzunun yok olmasına neden olmuştu.

Başta birer birer, ardından da gruplar halinde silahlarını

ayaklarının dibine bırakmaya başladılar.

~ 443 -

JOHN FLANAGAN

SB»

“Halledilmesi gereken küçük bir mesele daha var...” dedi Erak.

Ömer’in birlikleri, geri kalan Tülagilerin silahlarını almış ve

ellerini arkalarından bağlayarak meydana oturtmuştu. Henüz

kendine gelemeyen Yusal'ın da elleri bağlanmış ve muhafızlar eşliğinde hapishane olarak kullandıkları depoya götürülmüştü.

Evanlyn'in sapanmdan fırlayan ağır taş, adamın şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmesine neden olmuştu.

“Toshak mı?” diye sordu Svengal.

Erak başıyla onayladı. “Evet, Toshak. Hain domuz, kargaşa sırasında sırta kadem bastı.”

“Tören başlarken platformun ön kısmındaydı,” diye hatırlattı

Halt.

Evanlyn, başıyla onayladı. “Ama Will ok fırlatmaya başlayınca sütunlara doğru hareketlendi,” dedi. Etrafına bakındı. “Bu arada, Will nerede? Bir sorun mu var acaba?”

m» ----- SS-

Will, gözetleme kulesinin dibindeki molozların arasına çömelmiş, yayını ve ok kılıfını bir kenara bırakıp, Alum’un başını dizlerinin üstüne yerleştirmişti. Arridi subayı ölmek üzereydi. Almış olduğu birçok yara nedeniyle çok kan kaybetmişti. Arkadaşına yardımcı olmak için duvardan yavaşça atlayan Will, başını kaldırınca onları ihbar eden ve kımlıdamadan ikisini izleyen şişman tüccarı fark etti.

- 444 -

HD YE

“Git bir doktor bul,” dedi. Adam tereddüt edince, emrini yineledi.

“Hadi! Git bir doktor getir! Çabuk ol!”

Şişman adam, gözlerini Will’den kaçırarak uzaklaşmaya başladı.

Will’in buz gibi sesini duyunca yeniden durdu.

“Dur!”

Tüccar arkasını döndü. Orman Muhafızı ile göz teması kurmaya hâlâ yanaşmıyordu.

“Yüzüme bak,” diye emretti Will. Bunun üzerine adamın

bakışları ona kaydı. “Eğer kaçıp gidersen ve geri dönmezsen,

peşinden geleceğime emin olabilirsiniz,” dedi Will. “Yemin ederim

hayatı sana zindan ederim.”

Adamın gözlerindeki hain ifade, yerini korkuya bırakmıştı.

Tüccar çabucak başını salladı ve dönüp hemen arkasındaki yan sokağa girerek ortadan kayboldu.

Alum hararetle bir şeyler mırıldanıyordu. Will adamın ke-
merindeki küçük mataranın kayışlarını çözerek ağzına birkaç damla
su akıttı. Alum’un gözleri birkaç saniyeliğine açıldı ve başını kaldırıp
Will’e bir göz attı.

“Kazandık mı?” diye sordu.

Will başını sallayarak “Kazandık,” dedi. Alum’un bakışlarından
rahatladığını fark etti. Subay bu haber üzerine doğrulmaya çalıştı
ama Will, onu nazik bir şekilde engelledi.

“Dinlen,” dedi Will. “Doktor yolda.”

“Ya *WakirT* dedi Alum. Durup sanki konuşmaktan bile yo-
ruluyormuşçasına hırıltılı birkaç nefes aldı. “Güvende mi?”

Will, bir kez daha başıyla onayladı.

“Durumu iyi. Savaş kazanıldığında Halt’un yanındaydı.

- 445 -

JOHN FLANAGAN

Yusal’ın başma bir haller geldi,” diye alâkasız bir ayrıntıyı eklemeyi
de ihmal etmedi. Meydanda olan bitenleri hâlâ anlayabilmiş değildi.

Yusal’ın konuşmasının yarısında atmış olduğu acı dolu çığlık

kulaklarına gelmişti. Ancak ne Gilan’ın ne de Halt’un yayı

yanlarında değildi ve adamı kimin vurmuş olabileceğine dair hiçbir

fikri yoktu.

Alum, efendisinin güvende olması onun için yeterliymiş- çesine yeniden sayıklamaya başlamıştı. Kollan ile bacakları istemsizce seğiriyordu. Hınıltılı ve hızlı nefesler alıyordu.

O sırada Will, yan sokaktan gelen yumuşak ayak sesleri duydu ve kuleden indiğinde öldürdüğü Tülagi savaşçısının cesedinden aldığı saks bıçağına uzandı. Sokağın ucunda iki kişi belirmişti. Şişman tüccarın yanında deri çanta taşıyan yaşlıca bir adam geliyordu.

“Bu adam bir şifacı,” dedi tüccar. Yaşlı adam öne çıkarak mırıldanan subayın yanında diz üstü çöktü. Etrafına bakındı ve Will’in çıkanp atmış olduğu pelerinini alıp hastası için eğreti bir yastık hazırlayarak Alum’un başının altına yerleştirdi. Yaralıyı şöyle bir inceledikten sonra başını kaldırıp Will’e bir göz attı.

“Arkadaşın mı?” diye sordu.

Will başıyla onayladı. Alum’u yalnızca birkaç gündür tanıyordu ama cesur savaşçı, ona arkadaşlarını kurtarma fırsatı verebilmek için üç silahşora tek başma kafa tutmuştu. Daha iyi bir arkadaşlık düşünemiyordu.

Doktor başını iki yana salladı.

“Acıyı dindirecek bir şey verebilirim. Elimden başka bir şey gelmez,” dedi. “Çok kan kaybetmiş.”

FİDYE

Will, kederle başını salladı.

“Tamam, verin,” dedi ve çantasından çıkardığı şişecikten

Alum’un diline birkaç damla damlatan şifacıyı izlemeye koyuldu.

Arkadaşı birkaç saniye içinde daha rahat nefes almaya başlamıştı.

Göğsü artık düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Bir süre sonra nefes

alıp verişini yavaşladı ve tamamen durdu.

Doktor, başını kaldırıp Will’e bir göz atarak “Maalesef öldü,”

dedi.

Will, kederle başını salladı. Bakışlarını kaldırdığında, tüccarın korku dolu gözlerle onu izlediğini fark etti. Adamın yabancıları Tülagilere gammazlayan kişi olduğu için sıkıntılı anlar yaşadığı anlaşılıyordu. Yabancılardan biri hayatını kaybetmişti ve diğeri de genç olmasına rağmen çetin ceviz olduğunu kanıtlamıştı. Tüccar, ellerini yumruk yaparak öne çıktı ve dizlerinin üstüne çökerek merhamet dilenmeye başladı.

“Lütfen efendim... Sizin kim olduğunuzu bilmiyordum...” diye yalvardı.

Will, küçümseyici bir el hareketiyle şişman tüccarı susturdu. Evet, adam onları Tülagilere gammazlamıştı... ama gidip doktoru getiren de oydu. Will, birden o gün yeterince kanın akmış olduğuna karar

verdi.

“Çekil git hadi,” dedi usulca. “Git buradan.”

Tüccarın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne kadar şanslı olduğuna

inanamıyordu. Usulca ayağa kalkarak arkasını döndü. Will’in fikrini

değiştirip

değiştirmediğini

anlamaya

çalışıyordu.

Nihayet

değiştirmedeğinden emin olarak hızlı adımlarla yan sokağı
adımlamaya başladı. Will, adamın yumuşak ayakkabılarının kırık
taşların üstünde çıkardığı sesleri duyabiliyor-

JOHN FLANAGAN

du. Bir süre sonra sesler kesildi. Doktorun anlayışlı bakışları,
karşısındaki genç delikanlıya dikiliydi. Alum'un ellerini göğsünün
üstünde birleştirmişti. Will, pelerinini artık ona ihtiyaç duymayan
arkadaşının başının altından aldı. Teğmenin Arridi pelerinini
bularak yüzünü de kapatacak şekilde cesedin üstünü örttü.

Cüzdanına uzanarak doktora bir gümüş uzattı.

“Onunla kalmanız mümkün mü?” diye sordu. “Ben dönün- ceye
dek yanında kalın lütfen.”

Uzamp yayıyla ok kılıfını aldı ve pazar meydanına doğru
yürümeye başladı.

oshak, meydana açılan dar bir sokağın köşesinde etrafına
bakınıyordu. Ana kapıya açılan geniş caddenin kırık metre

T

uzağındaydı. Erak ile arkadaşlarının meydana ötesinde sıralanan sütunlara doğru hareketlendiklerini fark etti. Birileri o yöne doğru koştuğunu görmüş olmalı, diye düşündü.

Acı acı gülümsedi. İlk başta o tarafa doğru ilerlemiş, ama daha sonra dolambaçlı sokak ve geçitlerden şimdi bulunduğu noktaya dönmüştü. Meydanın birkaç bina ötesindeki ahırda eyerlenmiş hazır bir at, onu bekliyordu. Düşmanları o bölgeden uzaklaşarak kaçmasını kolaylaştırıyordu. Orman Muhafızlarının o lanet olası uzun yaylarının yanlarında olmadığını memnuniyetle gözlemlemişti. Tek yapması gereken, atını bulunduğu yere getirmek ve oradan kaçıp kurtulmaktı.

Bir kez Maşava'nın dışına çıktıktan sonra olacakları kim bilebilirdi ki? Dinlenmiş atı ve yanına alacağı bol miktarda suyla avantaj onda olacaktı. Altmış kilometre ötede bulunan sahile inmesi yeterliydi. *Kurt Pençesini* minik bir koya demirlemişti. Toshak yıldızlara bakarak yönünü bulmak konusunda son derece tecrübeliydi. Lanet olası Orman Muhafızları onu

~ 449 ~

JOHN FLANAGAN

takip edemesinler diye geceleri yol alacak ve iki gün içinde gemisine ayak basacaktı.

Fakat önce Maşava'dan ayrılması gerekiyordu. Kaçmak için ayağına çok uygun bir fırsat gelmişti. Usulca birkaç adım geriledi ve

arkasını dönerek koşar adımlarla ahıra doğru yürümeye başladı.

SS»~'

...

“Sorun Şu ki, buraya kadar geldikten sonra herhangi bir yöne gitmiş olabilir,” dedi Horace. Dalgınlıkla dudaklarını çiğneyen Halt da başıyla onayladı. Pazar meydanını sınırlayan sütunların gerisinde karŐılarına dolambaçlı, dar sokaklar ile kalabalık binalardan oluşan bir labirent çıkmıştı.

“yleyse onu buluncaya kadar aramamız gerekecek,” dedi. “En azından tipinden dolayı kalabalıkta kolayca seçilecektir.”

“Bu bağışmalar da neyin nesi?” diye araya girdi Evanlyn.

Meydandan seslerin yükseldiğini ve alarm verildiğini duya-biliyorlardı. Grup halinde henüz terk ettikleri kahvehanenin arka kapısından içeri doluŐarak bir kez daha meydana ıktılar.

“Toshak bu!” diye bağırdı Svengal.

Skandiyalı hain, meydanın öteki tarafında atının sırtına binmiş, elindeki savaş baltasını onu durdurmaya alıŐan Bedülin savaşçılarına doğru saçlı sollu savuruyordu.

Rakiplerinden ikisini kesip biçerek atını ana kapıya açılan yolun geniş girişine doğru sürdü. Svengal birkaç adım koşup hızlandıktan sonra elindeki mızrağı kaçmakta olan atıya doğ

FİDYE

ru fırlattıysa da nafileydi. Mızrak, tıngırtıyla Toshak’ın yirmi metre gerisine düştü.

Halt’un kulağına, bir kez daha giderek tizleŐen bir uğultu doldu.

Etrafına bakındığında bacaklarını açmış, başının etrafında çevirdiği

uzun deri sapanın hızlanmasını bekleyen Evanlyn'i fark etti.

“Miğferi başında,” diye uyardı kızı. Toshak kapıya varmak için savaşıması gerekeceğini bildiği için hazırlıktı. Tepeden tırnağa silahlıydı ve Halt, sapanın kalın demir miğfer karşısında etkisiz kalacağını farkındaydı.

“Biliyorum,” dedi Evanlyn kısaca. İşine odaklanan yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Bir ıslık sesi duyuldu ve gözle takip edilemeyecek bir hızla meydanı aşan taş, Evanlyn'in belirlemiş olduğu hedefe -yani Toshak'ı taşıyan atın sağrısına- sertçe çarptı.

Ani darbenin etkisiyle şahlanan hayvan, kaybettiği dengesini yeniden sağlamak üzere hafifçe yana doğru tökezledi. Bu şiddetli ve beklenmedik sarsıntıyla ani yön değişikliği Toshak'ı sersemletmişti. Atın omzundan kayarak gürültüyle yere düştü.

“İyi atıştı,” dedi Halt.

Evanlyn hafifçe sırtarak “Atın sırtına Skandiyahlar gibi eğreti oturacağını tahmin etmişim,” dedi.

Ayağa kalkan Toshak, etrafının intikam peşindeki bir dizi

Bedülin savaşçısı tarafından sarıldığını fark etti. Kocaman savaş

baltasından çekinen çöl savaşçıları, dikkatle etrafında çember

oluşturmuşlardı. Gerçek bir Skandiyalı olan Toshak ise düştüğünde

bile silahını elinden bırakmamıştı. Kolay ko

lay teslim olmayacağını belli eden gözleriyle düşmanlarını
gözlüyordu. Bir haindi belki, ama kesinlikle korkak bir tavuk değildi.

“Pekâlâ,” dedi sonunda ortaya doğru. “İlk kim şansını denemek
istiyor?”

“Sanırım o kişi ben olacağım.”

Erak, Bedülin savaşçılarını yarararak düşmanının karşısına dikildi.

Toshak, gülümseyerek başını birkaç kez salladı. Bu işten paçasını
sıyramayacağını farkındaydı, ama en azından nefret ettiği Yüce

Kont’u da beraberinde götürme zevkini tadacaktı. Erak’ın elindeki

Tülagi kılıcına küçümsercesine bir göz attı. Kılıç, Yüce Kont’un

kocaman elinde bir hançeri andırıyordu.

“Baltama elindeki o kürdanla mı karşı koyacaksın, Erak?” diye

alay etti. Elindeki silahı inceleyen Erak’ın dudakları, küçümsercesine

büzüldü. Bakışlarını izleyicilerin üzerinde gezdirerek kendine daha

iyi bir seçenek aradı. *Kefiyesini* çıkartarak sol elinin avucuna ve

parmaklarına sardı. Ardından da kıvrımlı kılıcı yere bırakıp, sağ

elini Horace’a uzattı.

“Senin şu azmanı ödünç alabilir miyim, Horace?” diye sordu.

Horace Öne doğru bir adım atarak ters çevirdiği, cellâdın kılıcını

Erak’a uzattı.

“Kendi malınmış gibi kullan.”

Erak, kılıcı birkaç kez ileri geri savurduktan sonra memnuniyetle

başını salladı.

“Bu işimi görür,” dedi. “Şimdi biraz geri çekilin bakalım, millet.

Şu işi halledelim.”

- 452 ~

FİDYE

İzleyicilerin alelacele birkaç adım gerilemeleriyle birlikte

Toshak’ın üstüne atıldı ve haini ortadan ikiye ayırabilecek şiddette

bir darbe savurdu.

Toshak, rakibinin bu hamlesini çift uçlu baltasıyla kulak tırmalayıcı bir tıngırtı eşliğinde karşıladı. Bir bilek hareketiyle kılıcı yana doğru savurdu. Hamle sırası ondaydı artık. Baltasını hafifçe döndürüp, ileri doğru savurdu.

Erak'm tam zamanında geri çekilmesi sonucu, çift uçlu balta, kaburgalarını santimlerle sıyırdı. Kılıcıyla çoktan karşı saldırıya geçmişti bile. Bu kez Toshak kenara çekilerek devasa kılıcın havayı dövmesine ve zemindeki taşlara çarparak kıvılcımlar çıkarmasına

neden oldu.

Yukarıdan aşağıya doğru vuracağı balta darbesi için hareketlendi ve Evanlyn, Erak'ın kefiyesini eline neden sardığını o an kavradı.

Kılıcı sağ eliyle kaldırıp yatay tutan Yüce Kont, soluyla da balta darbesini karşılamak üzere keskin uç kısmını yakalamıştı. O kadar şiddetli bir darbeyi tek eliyle savuşturması mümkün değil, diye düşündü Evanlyn.

Silahları birbirine kilitlenen iki rakip, birkaç saniye boyunca birbirlerinin gücünü denediler. İriyarı vücutlarıyla her ikisi de birer öküz kadar güçlüydü. Ancak birkaç haftadır esaret hayatı yaşayan Erak hem berbat beslenmiş hem de Tülagilerden gördüğü eziyet nedeniyle eski formunu kaybetmişti. Yalnızca bilek gücünün sınırdığı bu açık düelloda daha avantajlı olan Toshak, Yüce Kont'u adım adım geriletmeye başlamıştı.

Rakibinin ondan kuvvetli olduğunu fark eden Erak, atik davranarak Toshak'ın baldırına sağlam bir tekme attı. Böyle-

- 453 -

JOHN FLANAGAN

ce, aldığı darbenin etkisiyle tökezleyen Toshak'ın hızla savurduğu baltasından kaçmayı başardı.

Bir kez daha birbirlerinin üstüne atılarak silahlarını karşılıklı savurmaya başladılar. Her ikisi de diğerinin darbelerine karşılık veriyor, üstüne gelen silahtan kaçınarak yana çekiliyor ve eneiş isinin

son kırıntıları kullanarak diğereine saldırıyordu. Bu dövüşte teknik ya da kurnazlığın yeri yoktu. Her ikisi de silahlarının avantajını kullanıyordu. Erak, kılıcının uzaklara erişebilmesinden, Toshak ise baltasının ağırlığından faydalanıyordu.

Ardı ardına vurduğu darbeler sonucu Yüce Kont'u geri çekilmeye zorlayan şey de Toshak'ın baltasının ağırlığıydı zaten.

Svengal, giderek gerilemeye başlayan önderini acıyla izliyordu.

Erak'ın bocaladığını ve dengesini kaybetmeye başladığını fark eden Toshak'm gözlerinde zafer dolu bir parlolu belirmişti. Baltasını daha da sert bir biçimde savurmaya başladı. Erak'm azalan direncini ve her darbesinde dizlerinin bağının biraz daha çözüldüğünü görebiliyordu. Erak'ın kılıcını her sa- vuruşuna karşı baltasıyla iki darbe birden indiriyordu. Dövüşün kontrolünü tamamen eline almıştı. Rakibinin işini bitirmesi, artık an meselesiydi.

Erak'm gözleri kararıyor, hırıltıyla nefes alıp veriyordu. Kılıcına aldığı son bir güçlü balta darbesiyle dizlerinin bağı çözüldü ve meydandaki taşlara düştü.

Yüce Kont'un düşüşünü izleyen seyircilerden bir homurtu yükseldi. Toshak, bir zafer çığlığı eşliğinde sıçrayarak muazzam baltasını iki eliyle birden ölümcül darbe için kaldırdı. Birden gözüne tuhaf bir görüntü ilişti.

Erak, ona sırtıyordu.

FİDYE

Oyuna getirildiğini anladığında, artık iş işten geçmişti. Erak'm

birkaç saniye önceki yorgun ve sarsak halinden eser yoktu. Ayrıca elinde herhangi bir baltaya kıyasla çok daha uzağa erişebilen bir silah tutuyordu. Sol kolunu vücudunu yukarı kaldırmak için kullanan Erak, görkemli bir kükremeye kılıcını Toshak'ın açıkta kalan vücuduna sapladı. Silahını orada bırakıp, yaklaşık yarım saniye geç gelen balta darbesinden kaçmak üzere kendisini yana attı. Ardından aldığı korkunç yara nedeniyle tökezleyip baltasını düşüren

ve yere devrilen rakibini izledi.

Toshak'ın gözleri, çektiği acıdan ve yaşadığı korkudan dolayı fal taşı gibi açılmıştı. Meydanın taşlarını tırmalıyor ve Erak'a bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Yüce Kont, mesajı alarak başını salladı.

Çizmesinin ucuyla baltasını, rakibinin taşları tırmalayan eline doğru itti. Toshak'ın parmakları silahın sapma kenetlendi ve hain, teşekkür edercesine başını salladı.

Horace, Skandiyahlann savaşta ellerinde silahlanmadan ölmeleri halinde ruhlarının sonsuza dek başıboş dolaşacağına inandıklarını biliyordu. Toshak gibi bir hain bile elinde silahı olmadan ölmeyi hak etmiyordu.

“Teşekkür... ederim...” diye inledi Toshak kısık sesle. Ardından gözleri kapandı ve hayata veda etti.

“Bıraksaydım da ruhu sonsuza kadar başıboş dolansaydı keşke,” dedi Svengal soğuk bir sesle. Erak, kuşkuyla yardımcısına baktı.

“Sen olsan öyle mi yapardın?” diye sordu. Svengal, tereddüt etti.

Ne de olsa, Toshak iyi bir dövüş çıkarmıştı ve bu Skandi- yalılar açısından çok önemli bir noktaydı.

“Hayır, yapmazdım,” diye itiraf etti.

KIRK DOKUZ

eniş kabile, yavaş adımlarla Koreş Bediilin kabilesinin

kamp kurduğu vahaya doğru ilerliyordu.

G Atlı Bediilin savaşçılarının önlerinde kelepçeli bir dizi Tü-

lagi esiri yürüyordu. O eski, korku saçan hallerinden eser kalmayan Tülagiler,

artık yürümekten ayakları ağrıyan, bir grup zavallı çöl dilencisine

dönüşmüştü. Lacivert peçeler Seleten ve üç subayı tarafından bir

zafer simgesi olarak haydutların suratlarından çekilerek bir köşeye

fırlatılmıştı. *Wakir* ayrıca adamlarına gösterilen muameleyi

unutmamış ve çizmelerini çıkarttırdığı esirleri seyahat boyunca yalnız

ayak yürümek zorunda bırakmıştı.

Bununla birlikte, kendi esaret günlerinin aksine, esirlere yeterince

su veriliyordu.

Maşava'dan ayrılmadan önce Seleten, kasabalıları pazar meydanına çağırmişti. İdam edilmesi için hazırlanmış olan platforma çıkarak halka bir söylev vermiş, onlara birkaç gün önce idamını istediklerini hatırlatmıştı. Kasabalılar, utançlarından başlarını önlerine eğiyordu. Seleten, bölgenin *Wakir*' i

FİDYE

ile temas kurup ve kasabadan ağır bir vergi alınmasını sağlayacağını söylemişti onlara. Verginin ilk taksidi olarak da Maşa- valılardan kasabann sur ve gözetleme kulelerini onarmalarını, buna ek olarak da etkili bir savunma gücü kurmalarını talep etmişti. Kasabalılar, kederli kederli onaylamakla yetiniyordu. Surlar, harabeden farksızdı. Tamirat için yakıcı güneşin altında aylarca çalışmaları gerekecekti. Fakat Seleten'in uyanları, soğukkanlılıkla kabul ediliyordu. Ne de olsa tüm söylediklerinde haklıydı. Eşkiyalara karşı ileride kendilerini daha iyi savunabilmeleri gerekiyordu.

Kasabalıların moralini yükseltecek iyi bir haber de yok değildi.

Seleten, Tülagi esirlerinden otuzunu, ağır işlerde çalışmaları için kasabada bırakmaya karar vermişti.

“Çok zorlanacaklar,” dedi anlamayı duyan Erak. Seleten,

Skandiyalıya sert sert baktı.

“Sana refakat eden adamlarımı katlettiklerini hatırlıyorsun, değil mi?” dedi soğuk soğuk. Erak başıyla onayladı. Tülagilere ziyan

edecek kadar merhamet sahibi değildi.

Kalan esirler, Jass Par Vahası'ndan hayatlarının kalanını ağır işlerde çalışarak geçirecekleri Fafas'a götürülecekti. Seleten, Bedülin savaşçılarından oluşan bir grubun esirlere refakat etmesi için Ömer'le pazarlık etmişti. Ömer, teklifi hevesle kabul etmişti. Bu kadar çok sayıda düşmanın zincirlenip uzağa götürülmesini görmekten memnuniyet duyuyordu. Erak gibi onun da Tülagilere merhamet göstermeye hiç niyeti yoktu.

m» ----- is-

~ 457 -

JOHN FLANAGAN

Bedülin savaşçılarıyla kafiye eklenen üyeleri, vahada coşkulu bir kalabalık karşıladı. Erkekleri atlarını ağaçların gölgelerine doğru sürerken, iki sıra halinde yola dizilen Bedülin kadınları zılgıtlar çekiyordu.

Hemen arkalarından gelen Tülagi esirleri ise meşum bir sessizlik içinde karşılandı. Dış dünyaya yüzlerini göstermeye henüz alışamayan esirler, sessizliklerini koruyan kadınların arasından ayak sürüyerek başları önlerinde ilerliyorlardı. Hayatlarının artık bıçak sırtında olduğunun farkındaydılar.

Eski önderleri Yusal, bir deve tarafından çekilen sedyenin üstünde seyahat ediyordu. Evanlyn'in fırlattığı ve altına sertçe çarpan kocaman mermer taş nedeniyle hâlâ kendine gelememişti.

Bilincini yeniden kazandığı nadir anlarda anlaşılmaz şeyler

mırıldamıyor ve çılgınca bağırıp çağırılmaya başlıyordu. Zaman zaman gözünden yaşlar boşandığı görölüyordu. Evanlyn, adamın bu halini kuşkuyla izliyordu.

“Sence bir daha eski haline dönebilecek mi?” diye sordu Bedülin savaş kafilesine eşlik eden şifacıya. Yaşlı adam, Tülagi savaşçısının alındaki kocaman, berbat çürüğe dokunarak omuz silkti.

“Kafaya alman yaraların neye yol açacağı bilinmez,” dedi. “Belki de yarın iyileşir. Belki bir sene içinde iyileşir. Belki de hiç iyileşmez.”

Kıza dönerek gülümsedi. “Fazla endişe etmeyin, hanımefendi.

Merhametinizi hak etmiyor.”

Evanlyn, adamı başıyla onayladı ama vicdamı tam olarak rahatlamamıştı. Sapasağlam bir adamı -ne kadar kötü yürekli olursa olsun- ağzından salyalar akan bir ahmağa dönüştürmüş olması, hiç de hoşuna gitmiyordu.

- 458 ~

FİDYE

Vahada geçirdikleri ikinci akşam, Koreş Bedülinler tarafından düzenlenen kutlama ziyafeti sırasında morali yerine geldi.

Baharatlı kuzu çevirmeden, sert dış kabukları soyulun- caya

kadar ateşte kızartılmış biberlerden, ardından da Be- dülinlerin

kuskus adını verdikleri çeşnili pilavdan yediler. Safran, kimyon ve

diğer baharatların bolca bulunduğu kuskus, tumbul kuru üzüm ve

ince ince doğranmış kızarmış bademlerle süslenmişti. Tajin adı

verilen koni şeklindeki kaplarda daha da bol baharat, hurma, kayısı

ve sebzeyle karıştırılmış tavuklu ya da kuzu etli yemekler de bulunuyordu. Taj inlerin kapakları yemeğin suyunun korunmasını sağlıyor, eti kemikten yeni sıyrılmışçasına yumuşak ve lezzetli bir

hale getiriyordu.

Yemek elle yeniyordu. Hepsinin önüne bölünmüş taze pideler yerleştirilmişti. Herkesin fazlasıyla doyduğu ve parmakların yağla kaplandığı mükemmel bir yemek yendi. Çöldeki maceraları boyunca yaşadıkları zorlukların ardından, bu kadarım hak ediyorlardı.

Halt, Gilan, Evanlyn, Horace ve Skandiyahlar, ateşin etrafındaki oturma düzeninde öncelikli bir yere yerleştirilmişti. Seleten ile Will ise Ömer ve eşi Cielema'nın hemen yanında birer şeref konuğu olarak ağırlanıyordu. Evanlyn Horace'a gülümseyerek, parmağıyla Bedülin önderi ve karısı ile hararetli bir sohbe dalmış olan genç Orman Muhafızı'm işaret etti. Karı-koca, Will'in anlattığı bir şeye kahkahalarla gülüyorlardı. Sırıtan Will, ev sahiplerini eğlendirdiği için memnuniyetle başını önüne eğdi.

“Nereye giderse gitsin, dört ayağının üstüne düşüyor, değil

~ 459 -

JOHN FLANAGAN

mi?” dedi Evanlyn efkârlı bir sesle. Horace, ateşin öteki tarafında bulunan eski dostuna bir göz atarak başıyla onayladı.

“İnsanlar ondan hoşlanıyor,” diye yanıt verdi. Ardından da ekledi, “Sevilmeyecek gibi de değil hani.”

“Öyle,” dedi gözlerini Will'den ayırmayan Evanlyn. Horace, bir an için Evanlyn'in yüzünde belirip kaybolan kederli ifadeyi fark etti.

Terbiye sınırlarını zorlayacak şekilde, kızı dirseğiyle dürttü.

“Sapanla Şu ağaçtan bir Őeftali vur da yiyelim,” dedi.

Evanlyn’in yüzüne Şüphe dolu bir ifade yerleşti.

“Bunu yapmamı gerçekten istemiyorsun, değil mi?” dedi. Horace yalnızca arkadaşını o melankolik ruh halinden kurtarmak istemişti.

Evanlyn’in sapanlı Őakasına dayanamayıp ona kızacağını biliyordu.

Sahte bir korkuyla ellerini havaya kaldırdı.

“Aman! Kalsın, sakın ha!” dedi ve karşılıklı birer kahkaha attılar.

Bedülinler, genellikle alkollü içki tüketmeyen bir halktı, ancak

Skandiyahlara olan saygılarından dolayı etrafta birkaç ŐiŐe *arariki* - mayalanmış hurma ve Őeftalilerden üretilen bir tür konyak-

geziniyordu. Erak ile Svengal, toplanan grubu eğlendirmek üzere,

kendi kendilerine bir denizci Şarkısı söyleme karan almışlardı.

Sarsak adımlar atarak gür sesleriyle kambur bir balinaya çaresizce

âŐık olan penguene dair, açık saçık bir Őarkı söylediler.

Çöl sakinleri, adı geçen hayvanların ikisini de daha önce

görmediklerinden ve balinanın penguenden çok daha büyük

olduğunu bilmediklerinden, Őarkıya pek gülmediler. Ezgi de

FİDYE

kulaklarına yabancı geliyordu. Ancak yine de hevesli Őarkıcıları ve

gür seslerini coşkuyla alkışladılar. Skandiya’nın onurunu

koruduklarına inanan deniz kurtları, yerlerine oturdular.

Halt ne kadar da sessiz, diye düşündü Gilan. Gerçi Halt, böyle

eğlencelerde zaten pek sesini çıkarmazdı. Tecrübeli Orman

Muhafızı’nın gözleri, Bedülin *Şeyhi* ve eŐiyle sohbet edip gülüşen

çırağının canlı ve genç yüzüne odaklanmıştı.

“İyi iş çıkardı,” dedi Gilan. Halt, sakallı yüzünde nadiren görülen bir tebessümle eski çırağına döndü.

“Bence de,” diye hemfikir oldu.

“Sana öyle olacağımı söylemiştim,” dedi sırttan Gilan.

Halt da söylenenleri başıyla onayladı. “Evet, öyle. Haklıydın.”

Halt’un birkaç gün önce söylemiş olduğu bir şeyi hatırlayan

Gilan, eski ustasına doğrudan bakabilmek için hafifçe yana kaydı.

“Fakat sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Maşava’dayken

bizlere Yusal’m Will’i hesaba katmadığımı söylemiştin. Yani Will’in

hayatta kalacağımı biliyordun. Nereden biliyordun peki?”

Halt’un yüzü, akıma yerleşen düşüncelerle birlikte ciddileşti.

“*Biliyordum* demek çok kesin bir ifade olur. Sezgilerim öyle

söylüyordu. Will benim için hep farklı oldu. Yanıma ilk geldiği

günden beri, onu değişik bir kaderin beklediğini hissediyorum.”

“Ama artık onu kendi başına bırakma zamanın geldi,” dedi Gilan

nazikçe. Halt’un gözlerinde hem kederli hem de gurur dolu bir ifade

vardı. Kır saçlı Orman Muhafızı, derin bir iç geçirdi.

JOHN FLANAGAN

“Evet, öyle,” dedi.

SB» ----- 55^

Ziyafetin sona ermesinin ardından, Evanlyn’in ekibi Ömer ve

Seleten’le birlikte daha küçük bir ateşin başına geçti. Cielema,

gruptakilere kahve dağıtıyordu.

“Sanırım biraz iş konuşmanın vakti geldi,” diyerek söz aldı gözlerini Evanlyn’e diken Seleten. “Şu minik fidye meselesini halledelim. Erak’ın başına konan fidyeden söz ediyorum.” Garanti mektubunu ve mührü çıkarması için, bakışlarını beklentiyle Evanlyn’e çevirdi. Mektup ve yüzük, Yusal’dan geri alınmıştı. Ancak Evanlyn hiç oralı olmuyordu.

“Erak’ın başına konan fidye mi?” diye sordu kız. *Wakir* sabırsızlıkla başını salladı.

“Evet. Fidye konusunda sizinle anlaşma yapmıştık. Hatırlıyorsunuz herhalde,” diye ekledi Seleten alaylı bir dille.

Evanlyn, başını birkaç kez salladıktan sonra konuşmaya başlar gibi oldu, ama birden eli havada durdu. Hemen sonra, emin değilmiş gibi *Wakir’e* döndü. “Şu fidye dediğiniz şeyi bana bir açıklayın, olur mu?”

Seleten’in kaşları, bir anda çatıldı. Meseleyi aceleye getirip kimse üzerinde fazla düşünmeden parasını almayı planlamıştı. Ancak faka bastığını kavramaya başlıyordu.

“Sanırım fidyenin ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz,” dedi kaçamak bir yanıtla.

Evanlyn, adama içtenlikle gülümsedi. “Olsun. Siz bana bir daha anlatın.”

- 462 -

FİDYE

Ateşin öbür tarafında oturan Cielema, gülümsemesini eliyle

gizledi. Will sayesinde önceki tartışmalardan haberdar olan Ömer, yardımcı olabilmek amacıyla öne doğru eğildi.

“Ben anlatayım. Örnek vermek gerekirse, A kişinin fidye ödemesi için B kişinin C kişisini rehin almış olması gerekmektedir.”

“Amma da kişi var ha,” diye Will’in kulağına fısıldadı Horace.

Genç Orman Muhafızı arkadaşına dönerek sırıttı.

“Y-a-a-a-n-i,” dedi Evanlyn, “ben A kişisiysem eğer, C kişisini rehin tutan B kişisiyle ödeme yapmak üzere anlaşıyorum. Doğru mu?”

“Doğru,” dedi söyleyecek başka bir şey bulamayan Seleten.

Evanlyn şaşkın şaşkın kaşlarını çatarak *Wakir’e* döndü.

“Yusal’a altmış altı bin gümüş ödeme mi beklemiyorsunuz herhalde, değil mi?”

“Yusal’a mı?!” diye bir çığlık attı Seleten. Neredeyse ağzındaki kahve nedeniyle boğulacaktı. “Tüm kutsal olanlar adına, parayı neden Yusal’a ödeyecektmişsiniz ki?”

Evanlyn, ellerini maharetle iki yana açtı. “Eh, B kişisi Yusal’dı, değil mi? Erak’ı bulduğumuzda onu rehin tutan kişi Yusal’dı. Siz değildiniz,” diye ekledi bir an durduktan sonra.

“Bu yalnızca teknik bir ayrıntı,” diye geçiştirmeye çalıştı Seleten.

Fakat içinde kötü bir his vardı. Ondan daha zeki bir rakibesi olduğunun farkındaydı. Konuyu değiştirip fidye meselesini daha sonra dile getirmeye karar verdi. “Hem Yusal’ın geleceği şu an için belirsiz.”

“O konuya değindiğin iyi oldu,” diye araya girdi Halt. “Yusal’a ne olacak?”

- 463 ~

JOHN FLANAGAN

Seleten, Ömer’i işaret etti. “Bana kalırsa Bedülinlerin kararına kalmış. şeyh Ömer, sen ne düşünüyorsun?”

Ömer, omuz silkti. “Onu burada istemiyorum. İsterseniz sizin olsun.”

Seleten, tartışmanın başından beri ilk kez gülümsedi.

“İsterim tabii, hem de nasıl. O isyankâr katil için Fafas’ta bir hücre hazırlandı. Hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir ayağımıza dolanıyor. Yusal’m ortadan kalkmasıyla birlikte Tülagilere karşı elimiz rahatlayacak. Aslma bakarsanız, *Emrikir* hazretleri o pis herifin başına azımsanmayacak bir mükâf...”

Birden gereğinden fazla bilgi verdiğini fark ederek sustu.

Cümlesini yarıda kesmesini, sahte öksürüklerle geçiştirmeye çalıştı.

Evanlyn, öksürüklerin bitmesini bekledikten sonra koluna asıldığı

Seleten’i, onunla göz teması kurmaya zorladı.

“Azımsanmayacak bir ‘mükâf... dedi adamın tereddütlü halini taklit ederek. “O yarıda kalan kelime sakın ‘mükâfat’ olmasın?”

“Evet.” Kelime, Seleten’in buz kesen dudaklarından adeta zorla çıkmıştı.

“Öyleyse şunu bir anlayalım,” dedi Evanlyn düşünceli bir ifadeyle. “Yusal’ı esas ele geçiren kim? Yani diyorum ki, onu saf dışı

birakan kişi kim?” Akıl yürütüyormuşçasma bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Birden bir şey hatırlamış gibi neşeyle, “Hey, hatırladım! O kişi benim! şu küçük sapanımı kullanmıştım ya hani!” dedi.

“Kız haklı,” dedi sert bir ifadeyle gülümseyen Ömer. “Yusal’ın kaderini belirleyecek bir kişi varsa, o da Evanlyn’dir.”

FİDYE

“Öyleyse şu sözü edilen ‘azımsanmayacak mükâfat’ı alma hakkı da bana ait, öyle mi?”

Seleten, çok zor bir durumda kalmıştı. Tartışmayı El Şebah ya da Fafas’ta yürütüyor olsalar, yanında büyük bir silahlı kuvvetle müzakere avantajına sahip olacaktı. Fakat bu vahada tek büyük silahlı kuvvet Bedülin güçleriydi ve önderleri de Evanlyn’le hemfikirmiş gibi duruyordu. *Wakir* ayrıca kızın iddiasında doğruluk payı olduğunu da kabul ediyordu. Kurtarıldığında Irak, onun rehinesi değildi. Yusal’ı bertaraf eden kişi de Araluen prensesi olmuştu. Tülagi savaş önderi, kâğıt üstünde kızın esiriydi. Evanlyn’in kâğıt üstünde Seleten’e hiçbir borcu yoktu ve mükâfatı almaya da hak kazanmıştı. İşler hiç de planladığım gibi gitmedi, diye geçirdi içinden.

“Peki şu işi bitirelim,” dedi küçük kız rolünü bir yana bırakıp aniden ciddileşen Evanlyn. “Seleten, sana borcumuz olduğunu kabul ediyorum ama ödeyeceğimiz miktar altmış altı bin gümüş değil.

Ayrıca Ömer ve Bedülinlere de borçluyuz, zira onlar olmasaydı, Irak, hâlâ Yusal’ın elinde olacaktı.”

“Biz size para için yardım etmedik. Dostlarımıza faydamız dokunsun istedik,” dedi dostlarımız kelimesi ağzından çıkarken Will’i işaret eden Ömer. Evanlyn onaylarcasma başını salladı.

“Eğer istemezseniz parayı almama hakkınız var,” dedi. *Ömer* aceleyle elini hayır anlamında sallayınca, adama bakarak gülümsedi. “Teklifim şu: Ömer ve halkına yardımları için yirmi bin gümüş ödemeye hazırım.”

Sözlerine ara verip, bakışlarını ateşin başındaki onaylayan yüzlerde gezdirdi. Yirmi bin gümüş, adil bir meblağdı. Konuşmaya devam etti:

JOHN FLANAGAN

“Sana da aynı rakamı ödeyeceğim, Seleten. Yirmi bin gümüş. Sana da bir borcumuz var.” *Wakir* ağzını açıp bir şey söylemeden ekledi, “Ayrıca Yusal’ın başına konan şu ‘azımsanmayacak mükâfat’tan da feragat ediyorum. Yusal senin olsun. İster kulaklarımı kes, istersen de bir kuyunun dibine at. Onu istemiyorum. Kabul mü?”

Seleten, bir an tereddüt etse de içindeki adalet duygusu devreye girdi. Teklif sayesinde kırk binden fazla gümüş kazanacaktı. Prenses istese, ona hiçbir şey ödemedi çekip gidebilirdi de.

“Teklifinizi kabul ediyorum,” dedi.

Erak da bu rakamı onayladığı belli edercesine başını salladı.

Evanlyn’in meseleyi tecrübeli bir devlet adamı gibi idare ettiğini düşünüyordu. Devlet kadını, diye düzeltti kendi kendini.

“Çok cömertsiniz, Prenses,” dedi hoşgörüle gülümseyerek.

Evanlyn, tek kaşını kaldırarak Yüce Kont’a baktı.

“Hayır, hiç de değilim,” dedi. “Cömert olan sensin. Kırk bin gümüşü babama geri ödeyeceksin, unuttun mu?”

“Şey, evet... elbette,” dedi Erak. Bir anda kalbinden bıçaklanmıştı sanki. Skandiyalılar para kaybettiklerinde, kendilerini genellikle böyle hissederdiler. İçinden hiç de tebessüm etmek gelmiyordu artık.

XS* -----

Toplantı kısa bir süre sonra sona erdi. Evanlyn, Halt’un koluna girerek çadırına doğru yürümeye başladı. Bedülinlerle ve Ar-

FİDYE

ridilerin onları duyamayacakları mesafeye geldiklerinde, biraz da endişeyi; Orman Muhafızı’na döndü.

“Sence durumu iyi idare ettim mi?”

Herkes gibi ben de Halt’un vereceği onayı her şeyin önünde tutuyorum, diye düşündü. Orman Muhafızı sakallı, sert yüzünü ona dönerek başını iki yana salladı.

“Tanrı yardımcım olsun, korkarım bir canavar yarattım,” dedi

Halt.

Sonra gülümseyerek hafifçe kızın eline vurdu. “Seninle gurur duyuyorum.”

- 467 -

SONSÖZ

ill ile Halt, ormanın kıyısındaki kulübede bulunan sade tahta masada karşılıklı oturmuş, birbirlerini süzüyorlar-

W

dı.

Will, kim bilir kaçınıcı kez üniformasının temiz ve düzgün, kemeri ile çiftte bıçak kınının cilalı ve parlak görünüp görünmediğini kontrol etti. Elinden geldiğince dikkat çekmeden uzanarak saçlarını düzeltti.

Ardından da tırnaklarına bir göz atarak son kontrolünden bu yana geçen kırk saniye içinde kirlenip yağlanmadıklarından emin oldu.

“Defileye çıkmıyoruz,” dedi Halt. Son derece rahat görünüyordu.

Ama Halt zaten her zaman rahat görünürdü. Will ise heyecandan yerinde duramıyordu. Memnun olduğu bir şey varsa, o da

Crowley’nin Halt’un düğünü için tasarlamış olduğu şu yeni

üniformayı giymek zorunda kalmayışıydı. Geleneklere göre çiraklar

Mezuniyet Günü’nde gündelik üniformalarını giyerlerdi. Will bu tür

bir günde o beyaz ipek gömlek ile saf deri tuniğe katlanabileceğini hiç sanmıyordu. Şimdiye dek kesinlikle üstüne bir şeyler dökmüş olurdu.

FİDYE

“Crowley neden bu kadar gecikti acaba?” dedi Halt tembel bir

ifadeyle. Tam o sırada, kulübenin ön kısmındaki sundurmadan ayak

sesleri duyuldu. Kapı birden açılıverdi ve kolunun altına deri bir

dosya sıkıştırmış olan Crowley içeri daldı.

“Evet! Evet! Sizleri beklediğim için üzgünüm. Yolda bir şeylere

takıldım, ama sonunda gelebildim, ha?”

Will, Birlik Komutanı aniden içeri girince sandalyesinden

kalkarak hazırola geçmişti. Daha önce Crowley'nin karşısında kendisini hiç böyle hissetmediğini fark etti. Biraz şaşırdığı anlaşılan Crowley, Will'e bir göz attıktan sonra yeniden sandalyesine oturmasını işaret etti.

“Otur bakalım sevgili Will. Biliyorsun ki bizler resmiyete pek önem vermeyiz.”

“Evet, efendim,” dedi Will.

Halt, tek kaşını kaldırıp Crowley'ye baktı. “Bana daha önce hiç efendim diye hitap etmemişti.”

Crowley, duruma aldırmadığını belli eden bir işaret yaptı.

“Muhtemelen bana kendini beğendirmeye çalışıyordun Fikrimi değiştirip çıraklığa bir sene daha devam etmesine falan karar vermeyeyim diye.”

Halt, bilgece başını salladı. “Olabilir.”

Will'in endişeli bakışları, ikili arasında gidip geliyordu.

Mezuniyet Günü'nden ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Daha resmi bir tören olacağını sanmıştı. Ancak Crowley'nin de dile getirdiği üzere, Will, Orman Muhafızları Birliği'nin bir üyesiydi.

Belki de Mezuniyet Günü'nün diğer günlerden bir farkı yoktu. O gün mezun olması hariç tabii.

Crowley, bir sandalye çekip oturarak deri dosyanın içinden

JOHN FLANAGAN

birtakım kâğıtlar çıkarmaya başladı. Yanında ayrıca tüylü bir kalem ve kapalı bir mürekkep şişesi de getirmişti. Şişenin tıpasını açarak

resmi belgeleri okumaya ve kendi kendine mırıldanmaya başladı.

“Pekâlâ! Hadi şu işi bitirelim! Evet...Will...son beş yıl boyunca

Redmont Baronluğu’ndan Orman Muhafızı Halt’un yanında çıraklık

eğitimi gördün vesaire, vesaire. Orman Muhafızı silahlarını

kullanmak konusunda gerekli becerileri gösterdin -yani uzun yay,

saks bıçağı ve fırlatma bıçağından söz ediyorum.”

Sözlerine ara verip Halt’a döndü. “Silahları kullanabiliyor, değil

mi? Elbette ki kullanıyor,” diye devam etti Halt yanıt vermeden.

“Ayrıca, Kral’ın emrinde güvenilir bir memur olarak ve benzeri ıvır

zıvır şeyler...” Başını yeniden kaldırdı. “Bu formlar da amma sıkıcı

oluyor, değil mi? Ama içinde yazılanları sana okuyormuş gibi

yapmam gerekiyor. Vesaire, vesaire, vesaire.” Susup birkaç kez

başını salladıktan sonra devam etti.

“Yani kısacası...” Birkaç sayfa çevirip aradığını buldu ve devam

etti. “Araluen Krallığı sınırları içerisinde tam teşekküllü bir Orman

Muhafızı olabilecek durumdasın. Doğru mu?”

Kaşlarını kaldırıp çocuğa baktı. Will, Crowley’nin bir yanıt

beklediğini fark etti.

“Doğru,” dedi aceleyle ve yeterli olmamasından korkarak ekledi.

“Evet. Yani... Öyle... Öyleyim. Evet.”

“Eh, iyi o zaman. Bir ayrıntı daha var. Birlik’te üç Will daha

olduğu için sana Orman Muhafızı Will’den farklı bir isim vermemiz

gerektiğini biliyorsun. Halt’un böyle bir sorunu yok

FİDYE

tabii, çünkü birlikte ondan başka Halt yok. Asl .nda normalde bu durumlarda kişinin soyadı kullanılır ama bir yetim olarak büyüdüğün ve soyadın olmadığı için biz de son beş sene boyunca elde ettiğin başarıları yansıtan bir isim aradık. Önce aklımıza Will Domuz Katili geldi.” Tiksinti dolu bir hareketle dudaklarını büzdü. “Bu pek de hoşumuza gitmedi. Birileri Morgarath’ın köprüsünün yok edilmesinin anısına Will Köprücü adını önerdi. Ama ondan da bir Orman Muhafızı’na çağırılmadığı için vazgeçtik.”

“Nihayet akıl hocanın aklına,” diye başını Halt’a doğru salladı, “Krallığa yapmış olduğun en anlamlı katkıyı çağırılan bir isim geldi. Araluen ile Skandiya arasında imzalanan anlaşmanın -ülkemiz açısından tarihi bir dönüm noktası olan şu anlaşmanın- ortaya çıkmasında büyük katkıya olduğuna dikkat çekti. Dolayısıyla önerimiz, bugünden itibaren senin Will Arabulucu adını kullanman yönünde. Ne düşünüyorsun?”

Will usulca başını salladı. “Çok beğendim. Teşekkür ederim, Crowley... yani, efendim,” diye düzeltti durumun resmi bir dil gerektirdiğini hissederek.

“Mükemmel! Will Arabulucu olsun o zaman!” Crowley, ismi altına not ettiği formu ve tüylü kalemi Will’e uzattı. “Şu aşağısını imzala ve hepsi bu kadar.”

Parşömenin altına imzasını atarken Will’i izledi, sonra ellerini memnun bir tavırla masaya vurdu.

“Tamamdır öyleyse! Tebrikler Will, artık bir Orman Muha-

fızısı. İçecek bir Őeyiniz var mı?” Son soruyu Halt’a dönerek sormuştu.

Will, afallamıŐ bir halde sandalyesinde oturuyordu. Bir t

- 47i -

JOHN FLANAGAN

ren olmayacak mıydı? Beklemişti ki... ne beklediğini kendisi de

bilmiyordu aslında, ama beklediği Şey bu neşeli ve doğaçlama

“Şurayı imzala ve bir Orman Muhafızı ol,” değildi kesinlikle.

“Hepsi bu kadar mı?” diye kaırıverdi ağzından.

Crowley ile Halt, Şaşkın Şaşkın baĐıŐtılar. Crowley, ardından

düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

“Şey...yle görünüyor... EĞitiminden söz ettik, elde ettiğin

baŐarılarla değindik, okun keskin ucunun hangi tarafta kaldığını

bilmediğinden emin olduk... yeni adına karar verdik... Sanırım hepsi...”

Birden aklına bir Şey geldi ve gözlerini ardına dek açtı.

“Tabii ya! Şu gümüş zimbirtıdan istiyorsun, değil mi?”

Boynundaki Gümüş Meşe Yapradı’mn asılı olduğu zinciri

yakalayarak hafifçe salladı. Gümüş yaprak, sahibinin tam teşekküllü

bir Orman Muhafızı olduğunu belli ediyordu. Bir an sonra yüzünü

buruŐturup, ceplerini aramaya başladı.

“Buradaydı! Buradaydı yahu! Ne halt etmeye... dur. İçeri

girerken bir tıngırtı duymuştum! Sundurmaya düşürmüş olmalıyım.

Şu dıŐarısımı bir kontrol et bakalım Will, olur mu?”

KonuŐamayacak kadar Şaşkın halde olan Will, ayağa kalkarak

kapıya yöneldi. Elini kapının mandalına koyarak döndü ve hâlâ masanın etrafında oturmakta olan Orman Muhafızları'na bir göz attı. Crowley, elinin tersiyle dışarı çıkmasını işaret ediyordu. Will kapıyı açıp sundurmaya çıktığında, bakışları hâlâ kulübenin içine dönüktü.

“TEBRİKLER!”

En az kırk ağızdan aynı anda yükselen çığlıklar karşısında

FİDYE

şaşkınlıkla önüne bakan Will, tüm dostlarının dışarıda, ziyafet için hazırlanan bir masanın etrafında toplandıklarını fark etti. Hepsi ıslıl ıslıl yüzleriyle ona gülümsüyordu. Baron Arald, Sör Rodney, Leydi Pauline ve Chubb Usta da oradaydı. Jenny, George ve diğer eski koğuş arkadaşları da öyle. Son beş sene içinde tanışarak birlikte görevlere çıkmış olduğu bir düzine Orman Muhafızı da uniformalarının içinde hazır bekliyordu. Erak ve Svengal de mucize kabilinden diğerlerine katılmış, devasa baltalarını başlarının üstünde savurarak adını haykırıyorlardı. Hemen yanlarındaki Horace ile Gilan'm kılıçları da havadaydı. O dörtlüden bir kaza çıkmasa bari, diye düşündü Will.

İlk toplu çığlğın ardından dostları tezahüratlar yapmaya, ona seslenerek gülüp el sallamaya başlamışlardı.

Halt ile Crowley de sundurmadaki çiçeği burnunda Orman Muhafızı'na katıldılar. Birlik Komutanı gülmekten kınılıyordu.

“Kendini o an bir görebilseydin!” diye bir kahkaha attı. **“Yüzün!**

Yüzün çok komikti! Paha biçilmezdi! ‘Hepsi bu kadar mı?’” Will’in

**dokunaklı ses tonunu taklit ederek, bir kez daha gülmekten iki
büklüm oldu.**

**Will, Halt’a sitem edercesine baktı. Eğitimci pişmiş kelle gibi
sırıyordu.**

“İçerideyken pek mutsuz görünüyordun,” dedi Halt.

“Bu numarayı tüm çıraqlara yapıyor musunuz?” diye sordu Will.

**Halt içtenlikle başını salladı. “Her birine. Mezun olunca
kendilerini dev aynasında görmelerini engelliyor. Hiçbir çırağa
sırrımızdan söz etmeyeceğine dair yemin etmen gerek.”**

Will’in koluna dokunarak, yaklaşanları işaret etti.

JOHN FLANAGAN

“Ama böylesi, yalnızca en şanslılarımızın başına geliyor.”

Bakışlarını ustasının gösterdiği yöne doğru çeviren Will’in

boğazına bir yumru oturdu. Aralarında küçük kırmızı bir saten

yastık taşıyan Alyss ile Evanlyn, açıklığın diğer tarafından yavaş

adımlarla yanlarına geliyorlardı.

Zarif Haberci cübbesi içindeki uzun boylu, kül sarısı saçlı

harikulade Alyss.

Sırtarak ilerleyen, tavırları erkeksi, açık san saçlı muhteşem

Evanlyn.

Ve aralanndaki yastıkta, ağaçların arasından yolunu bulmayı başaran öğlen güneşinin ışıltılan arasında, zincire takılı basit bir gümüş meşe yaprağı yatıyordu. Will'in beş yıldan beri gösterdiği bütün çabaların sembolüydü bu... ve Will, sonunda ona kavuşmuştu.

Kızlar tarafından yastıktan kaldırılan zincir, toplanan kalabalığın tezahüratları altında genç Orman Muhafızı'nın eğdiği başından geçirildi. Annin coşkusuna kapılan kızlar, Will'in ya- naklarına birer öpücük kondurdular. Alyss sol, Evanlyn ise sağ yanağından öpmüştü.

Hemen ardından da öfkeli bakışlarla birbirlerini süzmeye başladılar.

“Parti başlasın artık!” diye bir çığlık attı Crowley. Will'in kolundan yakaladığı gibi tebrik kuyruğunda bekleyen dostlan- mn yanma götürdü.

s» ----- s*-

Parti, Redmont Şatosu'nun kayıtlarına geçecek kadar güzel

- 474 -

FİDYE

geçiyordu. Güneş yükselmeye başladığında kalan son konuklar, eğlenmeye hâlâ devam ediyorlardı. Will ile en eski dostu Horace sundurmada oturmuş, dans eden sön konukların da açıklıktan uzaklaşarak evlerine dağılmalarını izliyorlardı.

“Sonunda kendini bir Orman Muhafızı gibi hissediyor musun?”

diye sordu Horace.

Will, başını kederle iki yana salladı. “Bu olanlar benim boyumu aşmış gibi hissediyorum,” dedi. Birkaç saniye sonra da ekledi.

“Birkaç hafta önce Orman Muhafızlığına hazır olmadığımı düşünüyordum.”

“Ya şimdi?” diye ısrar etti Horace.

“Artık hazır olmayı beklersen, hayat boyu beklersin,” diye düşünüyorum.

Genç şövalye başıyla onaylayarak “Daha iyi ifade edilemezdi,”

dedi. “Skandiya’dan dönüp Duncan tarafından şövalye ilân edildiğimde hissettiğim şey tam olarak buydu. İçimden sürekli olarak ‘Buna hazır değilim,’ demek geçiyordu.”

“Ama hazırdın,” dedi Will.

Horace, arkadaşını başıyla onayladı. “Evet. Belki de eğitimlerimiz işlerini biliyordur. Halt sana çok değer veriyor, biliyorsun. Maşava’dayken bir şekilde bizi kurtarmaya geleceğini biliyordu. Mezun olduğun, onun izinden ilerlediğin için seninle çok gurur duyuyor olmalı.”

“Takip etmek için biraz fazla büyük izler,” dedi Will. “Sanırım hazır olmadığımı sanmamın nedeni de buydu. Hiçbir zaman Halt kadar bilge, yetenekli ya da cesur olamayacağımı biliyordum. Asla onun gibi olamayacağımın farkındaydım. Crowley de bugün bundan söz etti: Yalnızca bir tane Halt var.”

JOHN FLANAGAN

Horace, ağırbaşlı bir tavırla arkadaşımı süzüyor, son beş yıl içinde bu dikkat çekici genç adam hakkında öğrenmiş olduğu gerçekleri aklından geçirip değerlendiriyordu.

“Hiçbir zaman onun *aynısı* otamayabilirsin,” dedi “ama bunun çok da önemi yok.”

İki arkadaş, arkalarına yaslanarak güneşin ağaçların arasından sıyrılıp yükselmesini izlemeye koyuldular.

“Günün en keyifli vakti,” dedi Will.

“Bence de,” dedi Horace. “Kahvaltıda ne yiyoruz?”